

စာပေမိမာန်စာမူဆုရ

မြေပြင်နီ

သုဿိက်

BURMESE
CLASSIC

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု

ဝတ္ထုရှည် ပထမဆုရ

မြမြနီ

သုသိတ

စီစဉ်တည်းဖြတ်သူ - ဦးစန်းတင့်(တက္ကသိုလ် ဆန်းတင့်နိုင်)
စာတည်း (တာဝန်ခံ)

- ဒေါ်ခင်ဝါဆွေ (ဝါဝါ-အင်းစိန်)
စာတည်း

အစိုးပန်းချီ - တောင်ငူ စိုးမြင့်လေး

BURMESE
CLASSIC

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၂,၀၀၀

စာရေးသူ၏ အမှာ

ဤ “မြ မြစ်နဒီ” ဝတ္ထုရှည်သည် စာရေးသူ ဆိပ်ကမ်းပြည်သူ့ရဲ
ဘက်ဖွဲ့၌ ရေယာဉ်အမှုစစ်တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်က အတွေ့အကြုံများ
ကို အခြေခံ၍ ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် လိုအပ်သောအကူအညီများ
ပေးခဲ့ကြသည့် ရေယာဉ်အုပ် ဦးဝင်းကြည်နှင့် ရေယာဉ်အုပ် ဦးမြင့်တို့အား
ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

တန်ဖိုး (၁၂၀၀) ကျပ်

ဤ “မြ မြစ်နဒီ” ဝတ္ထုရှည်ဖြင့် ကွယ်လွန်လေပြီသော မိဘ
နှစ်ပါးဖြစ်ကြသည့် ဦးထိန်၊ ဒေါ်စိန်တို့နှင့် ဆရာသမားအားလုံးအား
ဂုဏ်ပြု ပူဇော်အပ်ပါသည်။

သု သိ ထ်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း
စာပေဗိမာန် စာတည်းများချုပ်က
မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၇၄၉၂) ဖြင့် ဖိုက်နှိပ်၍
မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၃၉၁၁) ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဝိုး ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၀။ အပိုင်း (၁)		
(တစ်)	ပဲ့နှင့် ပဲ့ကိုင်	၁
(နှစ်)	ငယ်ကဖြစ်ရွှေ့ရှေးကျွမ်းငွေ့	၁၃
(သုံး)	တက်ကျိုးရွက်မဲ့	၁၉
(လေး)	လက်နှင့်လှော်	၂၆
(ငါး)	နေရာသစ်	၃၇
(ခြောက်)	ကြာနွယ်ဆစ်ကြိုး	၄၅
(ခုနစ်)	မေတ္တာစောင်းကြိုးတီးခတ်နှိုးသူ	၈၁
(ရှစ်)	ရင်ခုန်ရသောနေ့ရက်များ	၉၂
(ကိုး)	စမ်းထိပ်မှာ ပန်းလိပ်ပြာဝါနီနှင့်	၁၄၆
၂။ အပိုင်း (၂)		
(တစ်ဆယ်)	နှလုံးသားတံခါးအဖွင့်	၁၇၀
(တစ်ဆယ့်တစ်)	ပျားရည်မြစ်မှာ	၁၇၇
(တစ်ဆယ့်နှစ်)	ခဲမှန်ဖူးသောစာ	၁၈၇

မာတိကာ
J

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၃။ အပိုင်း (၃)		
(တစ်ဆယ့်သုံး)	နေကွယ်တာ အချိန်များရင်	၁၉၆
(တစ်ဆယ့်လေး)	အန္တရာယ်စက်ကွင်း	၁၉၉
၄။ အပိုင်း (၄)		
(တစ်ဆယ့်ငါး)	နွေနေ့လယ်ခင်း၊ နေမွန်းတည့်ချိန်	၂၀၉
(တစ်ဆယ့်ခြောက်)	ဘယ်အတွက်ကြောင့်မုန်း	၂၁၂
(တစ်ဆယ့်ခုနစ်)	မြမြစ်နဒီ	၂၂၁

အပိုင်း (၁)

(တစ်) ပဲနင့်ပဲကိုင့်

အနောက်ကောင်းကင်မှ ဆောင်းဦးနေရောင်သည် စူးရှမှုမရှိတော့။ မြင်ကွင်း၌ ကောင်းကင်ပြာပြာကို မြောက်ဘက်မိုးကောင်းကင်၌သာ တွေ့ရ၏။ ထိုအပြာသည်ပင် အပြာစင်သက်သက်မဟုတ်။ ကောင်းကင်ပြာပြာထဲတွင် ငှက်မွေးဖြူလိုတိမ်တို့ဖြင့် ရောယှက်နေ၏။

အရှေ့မိုးကောင်းကင်တွင် နီညိုရောင်၊ ယုန်ပြာရောင်နှင့် ဝါဖျော့ဖျော့အရောင် တိမ်လိပ်များကို မြင်ရ၏။ တောင်ဘက်ကောင်းကင်တွင်မူ တိမ်ဖြူဖြူများ ရွှေ့ဝါရောင်တိမ်လိပ်များနှင့် မိုးသားညိုပြာတိမ်လွှာတို့ကို မြင်ရ၏။ ကောင်းကင်အလယ်ကို မော့ကြည့်တော့ အပြာစင်မရှိ။ တိမ်ဖြူများပါးများက ဇာပဝါဖြူ လွှမ်းခြုံထားသကဲ့သို့ ဖြန့်ကြက်ထားသည်။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်သို့ သမင်လည်ပြန်ကြည့်မိ၏။ အနောက်ကောင်းကင်၌ အလင်းအားကောင်းနေသောကြောင့်၊ တိမ်ဝါတို့သည် ရွှေရောင်တောက်နေကြ၏။ ရွှေရောင်ကြဲပက်သော တိမ်ဝါတို့ကြားတွင် တိမ်တောင်ညိုပြာတစ်ကွက်၊ နှစ်ကွက်စီ ရောယှက်နေကြ၏။ အနောက်မြောက် ကောင်းကင်တွင် ပန်းရောင်၊ အဝါရောင် တိမ်လှိုင်းတန်းများဖြင့် ပြည့်နေသည်။

တိမ်တို့က ပန်းတန်းတန်းသမ္ဗန်ဆိုင်သို့ သမ္ဗန်ဆိုင်သို့ ကျွန်တော်အသိဝင်လာသည်။ မြသည် လက်ဆွဲခြင်းကိုကိုင်၍ ကွင်းလည်စွာကမ်းပေါ်သို့တက်သွား၏။ ကျွန်တော်ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ မြကို မတွေ့ရတော့။ ကမ်းနားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် စောင့်နေပေလိမ့်မည်။

J

သုသိတ

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း
မြောက်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။ ကျွန်တော်ကလည်းမြန်ောက်
သို့ မလှမ်းမကမ်းမှလိုက်သွား၏။ လမ်းမတော်လမ်းထိပ်အရောက်တွင်
မြအနားသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွား၏။ မြနှင့်အတူယှဉ်၍ လျှောက်မိ
ပေပြီ။

“ခုမှ ၅ နာရီရှိသေးတယ်။ ကမ်းနားလမ်းအတိုင်းလျှောက်ရ
အောင်နော်- ပြီးတော့မှ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း သွားတာပေါ့...”

“အစ်ကို သဘောလေ- ဆေးရုံကိုတော့ ဇိနာရီမထိုးခင်
ရောက်မှ ဖြစ်မှာ”

“နာရီပါတာပဲမြရယ်- အခြေအနေကြည့်လျှောက်တာပေါ့...”

ကျွန်တော်သည် သည်နေ့ အရုဏ်မတက်မီ ပြင်စလူမှ
ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ ကိစ္စဝိစ္စအားလုံးပြီးတော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ပြေးခဲ့၏။

“ကိုညိုမြင့်ရေ မြနီကိဏ္ဍတီရှင်... ” ဟု သူနာပြုဆရာမ သရဖီက
ဆီးပြောသည်။ သရဖီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်နဒီဒေဝီသို့ ပြန်ခဲ့၏။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော့်စိတ်တို့သည် သံလိုက်အဆွဲခံရသည့်
သံမှုန်များလို မြဆီသို့သာ ပြေးသွားဦးခိုက်လို၏။ ကျွန်တော့်ခြေတို့သည်
မြဆီသို့သာဦးတည်လို၏။

“အစ်ကို့ကို မြပြောထားမယ်နော်- ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့မှ အိမ်ကို
မလာခဲ့ပါနဲ့- အစ်ကိုအိမ်လာလိုက်တာနဲ့ မြတို့ရဲ့ သောက်ရေအိုးထဲက
ရေလိုဘဝမျိုးကနေ မီးဖိုပေါ်က ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေလိုဘဝမျိုးရောက်
သွားမယ် ဆိုတာနားလည်ထားပါနော်”

မြ၏ ချို့မြဲမြဲအသံက နားစည်ဝသို့ ရှုတတစီးဝင်လာ၏။
ခြေဦးတို့သည် ဘုန်းကြီးလမ်းအောက် ဗောတံတားဆီသို့သာ ဦးတည်
သွားပေပြီ။

နဒီဒေဝီတွင် ညနေ ၃ နာရီခွဲအချိန်သို့ ရောက်လာအောင်
စိတ်ပျက်ပြီးငွေစွာ စောင့်ခဲ့ရ၏။ စိတ်၌ နေသည်ရွေလျားမှုမရှိ တန့်နေ
သည်ဟုထင်မိ၏။ မကြာခဏကြည့်မိသော နာရီမိနစ်တံ စက္ကန့်တံ
တို့သည် ရေဆန်ကိုတွန်းနေရသည့် တွဲဆွဲသဘော၊ သစ်ဖောင်ဆွဲ
သဘောတို့လို ရွေ့သည်မထင်ရလောက်အောင် အသွားနှေးနေသည်ဟု
ထင်မိ၏။ ထိုကာလသည် ကမ္ဘာရှည်မျှကြာသည် ထင်ခဲ့၏။

ပြင်စလူမှထွက်မလာမီကတည်းက မြကိုတွေ့ချင်နေမိသည်။
ပြင်စလူတွင် မြကိုအိပ်မက်မက်ခဲ့၏။ ရင့်မှည့်စ ပန်းသီးလိုပြည့်ဝင်း
ဆော့ခွတ်သော မြ၏မျက်နှာလေးသည် နေလောင်ပန်းလိုနွမ်း၍
ချောင်တူသွား၏။ မိုးသောက်ကြယ်လို အရောင်လက်သော မြ၏
ဇာတ်ဝန်အစုံသည် ကြွေသောကြယ်လို ခဏငယ်မျှ ဝင်းလက်လိုက်ပြီး
ကုန်တောက်ပြောင်မှု မရှိတော့။ အားဖျော့မှေးမှိန်သွား၏။ ဖူးသစ်
နီလွင်သော နှင်းဆီနီနရောင် နှုတ်ခမ်းအစုံသည်၊ ခူးခြွေရက် ကြာနှင်းဆီ
တို့ နှင်းဖတ်ဖျော့တော့နေ၏။

အိပ်မက်သည် ထိုမျှသာမြင်မက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်
၏ရည် ဝိမိမိကြောင့်ကြမှုတို့သည် သဘောပန်ကာယက်သော ရေလို
ပြောင်သန်အောင် နောက်ကျိနေ၏။ ပြင်စလူမှအပြန်တွင် ရေယာဉ်ကို
တို့သတိထားမောင်းခဲ့ရသည်။ စိတ်သည်ထိန်းချုပ်ရခက်အောင်၊
ထိပ်လေးလို ပျံလွင့်ချင်သည်။ မြထံသွားချင်နေမိသည် မဟုတ်လား။

ဆေးရုံတွင်ဆရာမ သရဖီအား “မြနေကောင်းရဲ့လား” ဟု
မေးခဲ့သော ဆွဲအသည့်နှုတ်ကို အပြစ်တင်နေမိ၏။ ထိုသို့မေးခဲ့လျှင်
ဇာဉ်း သရဖီတို့တစ်တွေက “အဖြစ်သည်းလွန်းသည်” ဟုပြောလိုက်
နာ ခဲ့၏။ ပြီးတော့ “နီကိဏ္ဍတီ” ဆိုကတည်းက နေထိုင်ကောင်း၍သာ
ဗုဒ္ဓဘုရားယူခဲ့မိသည် မဟုတ်လား။ အကယ်၍ မြနေထိုင်မကောင်းခဲ့လျှင်
အရန်ကလည်း ထိုသို့ဖြေခဲ့လိမ့်မည်မဟုတ်။

တစ်နေ့ခင်းလုံး အိမ်ပြောင်အပြီးပြတ်လေးလို ဆတ်ဆတ်လူးနေမထိ ထိုင်ပတ်တံခံစားခဲ့ရ ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် ကမာကသွယ် သမ္ဗန်ဆိပ်၌၊ မြက်မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ၊ ခံစားနေရသောဝေဒနာဆို တဲ့သည်။ ညစ်ပတ်သောကုန်းပတ်ကို ရေဖြင့်ဆေးကြောလိုက်သကဲ့သို့၊ လွင့်ပြယ်ပျောက်ကုန်း၏။ ရင်ထဲတွင်ဖြူစင် အေးမြသွား၏။ မြစ်မျက်နှာ ငွေလသည် ကျွန်တော်ရင်မှအမောနှင်းတို့ကို ဆေးကြောပစ်နိုင်စွမ်းပါဘိ။

“မြနေကောင်းရဲ့လား” ဟု မေးချင်စိတ်သည် လျှာယားနေ၏။ အရပ်နေရာရွေး၍ သူစိမ်းလိုနေရ၍သာ၊ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်ရ၏။ ပိုင်းတွင် ထိုင်နေသောမြသည် ကျွန်တော်ကို တစ်ချက်ပြန်လှည့်မကြည့်။ ဤသမ္ဗန်ဆိပ်တွင် သစ်ကုလားအုပ်လည်ပင်း ဖြစ်လောက်အောင်၊ အရက်မဲ့စွာ မြကိုစောင့်မျှော်ခဲ့ရသော ကာလများနှင့် စာလျှင် ယခုအခြေအနေသည် ရာသီဥတုကောင်းမွန်လွန်းလှ၏။ သမ္ဗန်ဆိပ် အဆင်းတွင် မြ၏အပြုံးတစ်ဖွင့် အကြည့်တစ်ခုသည် ကျွန်တော်အဖို့ လစ်ဟာမှုမရှိ အားလုံးပြည့်စုံသွားပေပြီ။

တစ်ယောက်အလိုတွင် ကျွန်တော်သည် သမ္ဗန်ပေါ်သို့ဆင်းခဲ့၏။ ကျွန်တော်ဦးပိုင်းထိုင်လိုက်ချိန်တွင်၊ သမ္ဗန်သည်ကမ်းမှ စ၍ခွာ၏။ စက်နှိုး၏။ စဉ်းအိုးတန်းဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းစပြုပြီ။ သမ္ဗန်ဦးနှင့် ပဲ့တွင်အလှမ်းဝေးစွာ သူစိမ်းတစ်ရံဆံလိုပါလာခဲ့ကြရ၏။ မြ၏ဆန္ဒအလိုကျ အလိုက်သိစွာ အနေစိမ်းဟန်ဆောင်၍ နေတတ်ခဲ့မှု ကြောင့်၊ ကျွန်တော်နှင့်မြ၏ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကို၊ သမ္ဗန်စီးလာသူများ မသိကြ။

“အစ်ကို ဒီနေ့ပြန်ရောက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် မြ ... မနက်ကဆေးရုံရောက်သေးတယ်”

“အစ်ကိုတာဖြစ်နေတာလဲ- မြကိုစိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလား”

ကျွန်တော်သက်ပြင်းမောချစ်၏။

“မြရဲ့ ... ဒေးကျွတ် နိုက်ကျွတ်ယားကို အစ်ကိုအခန်းထဲလည်း ~~ဆောင်လာပါတယ်~~၊ အကိုခေါင်းထဲမှာလည်း စွဲနေပြီးသားပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ဆေးရုံသွားရတာလဲ”

“အစ်ကိုရင်ထဲပူနေလို့”

ကျွန်တော်အပြေစကားကြောင့်၊ မြကဟက်ခနဲရယ်မောသည်။
“~~မြ~~ ဆည်းလည်းလှုပ်ခတ်သံသည်၊ ကျွန်တော်နားထဲသို့ ချို့မြဲစွာ ~~စိုက်သွား၏~~”

“ဘာလို့ရင်ထဲပူနေရတာလဲဟင်”

“မြနေမကောင်းဘူးလို့ ပြင်စလူမှာအိပ်မက်မက်လို့”

“မြနေကောင်းပါတယ်အစ်ကို- အမေသာ”

“အမေအောင်ပြန်ပြီလား”

“အစ်ကိုအမေမဟုတ်သေးပါဘူး- မြအမေပါ ဟင်း ...ဟင်း

~~ထင်~~ ...
မြကရယ်မောနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်မရယ်မောနိုင်၊ ရင်သာ ~~ဆေးခဲ့တယ်~~

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို ... အမေပြန်အောင်လာလို့”

“ဆေးရုံမတင်ဘူးလား”

“အစ်ကိုက အမေအကြောင်းမသိလို့၊ တစ်ယူလန်ကြီးအစ်ကိုရဲ့

~~ဆေးရုံပြောနဲ့~~ ဆေးခန်းတောင် ခေါ်မရဘူး”

“မြမှာ ဆရာဝန်အသိတွေ အများကြီးပဲဟာ အိမ်ခေါ်ပြီး ~~ဆောင်တုသို့~~ ကောင်းတယ်”

“~~ရေပိတူးအစ်ကိုရယ်~~ မြလည်းနားဝင်အောင် သေချာရှင်းပြတာပဲ ~~အမေ့ထုတ်ပစ်တာ~~”

“အစ်ကိုလာပြီး ဆေးရုံတင်လို့ရအောင်၊ ပြောပေးရမလား”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း အစ်ကိုဟာလေ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်

~~အိမ်ထဲကြီး~~တယ်နော် ”

“အထင်ကြီးလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြက နားဝင်အောင်မပြောဘူး ထင်လို့ပါ”

“အစ်ကိုရယ် မြဟာ သူနာပြုဆရာမပါ အမေဟာ မြအမေပါ မြအမေအကြောင်း မြအသိဆုံးပါ”

“မြရေ ဘုန်းကြီးလမ်းက တက်ကြရအောင်နော်”

“သဘောလေ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘုန်းကြီးလမ်းသို့ ချိုးကွေ့လျှောက် လိုက်ကြသည်။ ဘုန်းကြီးလမ်းအောက်လမ်းသည် ကုန်တင်ကုန်ချ ယာဉ်များ၊ အရက်ဆိုင်ဝန်းကျင်မှ အရက်ရောင်းသူ၊ အရက်သောက်သူ များနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် စကားမဆိုဖြစ်ကြ။ မဟာဗန္ဓုလလမ်းကို ကျော်သွားပြီးသည့်တိုင် နှစ်ယောက်သား အတွေးကိုယ်စီဖြင့် လျှောက် လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်းကြီးလမ်းဖြတ်ကျော်ပြီးခဲ့ပြီ။ အင်းစိန်ဘက်သွား မည့်ကားများကို စောင့်မျှော်နေကြသည့် လူအုပ်ကြီးကပလက်ဖောင်း ပြည့်နီးပါးရှိ၍ ဘုန်းကြီးလမ်းအတိုင်း ဆက်သွားတော့တဲ့ ကျွန်းကြီးလမ်း အပေါ်ဘက်ဆက်တက်ခဲ့သည်။ ကျွန်းကြီးလမ်း တစ်လျှောက်တွင်လည်း လူသွားလူလာများနှင့် ရှုပ်နေသည်။ ကားမှတ်တိုင်များတွင်လည်း လူတွေစုပြုံနေသည်။ လမ်းမတော်လမ်း အရောက်တွင် သရက်တော ကျောင်းတိုက် ဘေးအတိုင်း အထက်သို့ တက်လာခဲ့၏။

“အစ်ကိုတော့ အမေ့ကိုဆေးရုံတက်ဖို့ လာပြောကြည့်ချင်သေး တယ်”

“မလာပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုလာရင် အခြေအနေတွေပိုဆိုး ကုန်လိမ့်မယ်။ အစ်ကိုပြောလိုလည်း မရနိုင်ပါဘူး၊ အမေ့အကြောင်း မြအသိဆုံးပါ”

“အခု အမေ ဘာဆေးတွေ သောက်လဲမြ”

“ ဗီဇွာဆရာ ပေးတဲ့ဆေးတွေ သောက်တာပေါ့”

“သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာသလိုတော့ ရှိတာပဲ- မအောင့်ရင် ဈေးရောင်းနေ တာပဲ- အမြဲလည်း အောင့်တာမဟုတ်ဘူး”

“ခု မြဆေးရုံလာတော့ အမေ့ကိုဘယ်သူကြည့်တုံး”

“ကိုစိုးတို့မောင်နှမ ကြည့်တာပေါ့”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဆူးစူးခံလိုက်ရသလို မျက်ခနဲခံစား လိုက်ရသည်။ ကိုစိုးခေါ် ကိုစိုးဝေသည် မြအမေက မြနှင့်သဘောတူ နေသူ။ အိမ်ချင်းကပ်လျက်၊ အိမ်နားနီးချင်း၊ ပြီးတော့ မြနှင့်က တလေးဘဝ ကတည်းက လက်ကမ်းတွဲခေါ် ကစားဖော်။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ အစ်ကို၊ မြအရေးပေါ်ကပဲ ဝင်တော့မယ်”

“ ဪ အင်း ရှေ့ပေါက်ကမဝင်ဘူးလား ”

“(၆)နာရီမတ်တင်းရှိပြီလေ၊ ဒီကပဲဝင်တော့မယ်၊ အစ်ကို ပြန်တော့နော် ..”

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းသို့ ဆက်သွားတော့တဲ့ ကားအသွား အလာကိုကြည့်ပြီး အရေးပေါ်ဘက် ဖြတ်ကူးလိုက်ကြ၏။

“သွားမယ် အစ်ကို ”

မြက လက်လေးဝှေ့ရမ်းပြပြီး ဆေးရုံထဲဝင်သွား၏။ ကျွန်တော် ကျောက်ရုပ်လို ရပ်ပြီး မြကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်နေမိ၏။ မြင်ကွင်း ကွယ်သွားမှ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဘက်ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

အချိန်ကို တန်ဖိုးထားလေးစားလွန်းသည့် မြ၊ သူများစိတ်အပြု အပြင်ဖြစ်မှာမခံတတ်သည့် မြ၊ အချိန်မလေးစားသူတွေနှင့် ကြုံရဆုံရ သည့်အခါ စိတ်ညစ်ရ၊ မကျေနပ်ဖြစ်ရ၊ ဒေါသဖြစ်ရတာလေးတွေ ကျွန်တော်ကို ပြောပြတတ်သည်။

လူတွေကလည်းအခက်သား၊ တာဝန်အဝင်ကိုနောက်ကျချင်
တတ်ကြပြီး တာဝန်အထွက်ကို စောထွက်ချင်တတ်ကြသည်။ သတ်မှတ်
ချိန်တွင် တိတိကျကျပင်၊ တိတိကျကျထွက်၊ အချိန်ကိုအားလုံးလေးစား
ကြလျှင် သည်ပြဿနာ ပေါ်လာစရာမရှိ၊ အချိန်မလေးစား စည်းကမ်း
မရှိကြတော့ မလိုလားအပ်တာတွေ ဖြစ်လာရသည်။ အချို့ကျတော့
အခက်အခဲပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ၊ ကျောမှကျောရစေတော့
သဘောဖြင့် အကျောကြီးဖြင့် တမင်နောက်ကျလာသည်။ အဝင်မလာ
သောတံ တမင်စောထွက်ချင်သည်။ အတွေးအခေါ်အယူအဆတွေ တလွဲ
ဆံပင်ကောင်းနေကြပြီ။

ကျောရရှိအာရုံစိုက်လာတော့၊ စာနာစိတ်မရှိကြတော့၊ ညာတာ
စိတ်မရှိကြတော့။ စည်းကမ်းရှိသည်ကိုပင် အပြစ်ဟု မြင်လာတတ်ကြသည်။
စည်းကမ်းမရှိကိုပင် လွတ်လပ်မှုဟု ထင်လာတတ်ကြပြီး အဟုတ်ထင်လာ
တတ်ကြသည်။

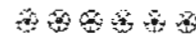
ဦးသူတော်ဦးမင်း၏ “ကာလပြောင်းပြန်ကို” ကျွန်တော်စိတ်၌
ရွတ်ကြည့်ဖြစ်၏။

“အမှန်သာ မှားတော့တယ်
အခါးချို့ကြတဲ့ ကာလဉာဏ်
မြွေမှုကားပျောက်၊ ဖာသာဟောက်လို့
ထက်အောက်ကယ်ပြောင်းပြန်” တဲ့

ဦးသူတော်ဦးမင်းတို့ ခေတ်ကတည်းက ကာလပြောင်းပြန်၊
ယခုလည်းပြောင်းပြန်၊ နောင်လည်းပြောင်းပြန် ဖြစ်နေဦးမှာပါပဲလေ။

ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း ကီလီဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။
အနောက် ကောင်းကင်ကိုကြည့်မိတော့ နေမရှိတော့။ ကောင်းကင်
စိမ်းပြာရောင်တွင် ကြေးနီရောင်ထနေသော ရွှေရောင်၊ ပန်းရောင်
တိမ်တိုက်များနှင့် ရွှေရောင်အနားကွပ်ထားသော ညိုပြာရောင်
တိမ်တိုက်များကိုမြင်ရသည်။

မှန်ကျောင်းဆရာတော်ကို ဝင်ဖူးမည်။ ပြီးတော့ ကီလီ
ဆိပ်ကမ်းမှ ဘုန်းကြီးလမ်းအောက် ဗောတံတားသို့သွားမည်။
နေအိမ်သည် ထိုဗောတံတားမှ နဒီဒေဝီမဟုတ်လား -

နဒီဒေဝီပေါ်ရှိ ကျွန်တော်အခန်း ရောက်သည်အထိ ကီလီ
တွင်တွေ့ခဲ့ရသော အခြေအနေမဲ့ကလေးများ၏ ရုပ်ပုံလွှာများနှင့်
လှုပ်ရှားမှုများက ကျွန်တော်အာရုံမှ မထွက်တော့။

ရွာသစ်ချောင်းဘေးမှ ဝင်လာခဲ့သောကျွန်တော်သည်၊ ကီလီ
(၁)ဗောမှ (၄)ဗောအထိ သူတို့တစ်တွေကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ လိမ္မော်တန်းတွင်လည်း
မြင်ခဲ့ရ၏။ ငါးဈေးတန်းတွင်လည်း တွေ့ခဲ့ရ၏။ အုပ်စုဖွဲ့၍ နည်းမျိုးစုံဖြင့်
ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေ ကြသည်။

အသက်(၆)နှစ် (၇)နှစ်အရွယ်မှ (၁၄/၅) နှစ်အရွယ်ထိ၊
ပါဝင်သော ကောင်လေးအုပ်စုတစ်စုကို ကျွန်တော်ရပ်ပြီး မသက်
မသာ သတိထားကြည့်မိသည်။

ငါးစိမ်းသည်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အခြေအနေမဲ့
ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေး သုံးလေးဦး ဆီဆို နပန်းလုံးထွေး
သတ်ပုတ်တော့၏။ ငါးစိမ်းသည်သည် ငါးဗန်းကို မေ့သွား၏။
သူမအာရုံသည် ရန်ပွဲဆီရောက်နေသည်။ ထိုအခိုက် ငါးစိမ်းသည်
ရှေ့ရပ်နေသော အခြေအနေမဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်က ခြေမနှင့်
ခြေညှိကြား ငါးမြီးကိုညှပ်ပြီး နောက်သို့ကန်ထုတ်လိုက်ကြ၏။
ငါးနှစ်ကောင်သည် ရပ်ကြည့်နေသော ကျွန်တော်အနား ရောက်လာ
သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုကျွန်တော်ဘေးနားမှ အခြေအနေမဲ့
ကလေးနှစ်ယောက် ကောက်ယူပြီး အောက်ဘက်သို့ ပြေးသွား
ကြ၏။ ခဏကြာတော့ ရန်ပွဲလေးလည်း ပြီးသွားသည်။ အခြေ

အနေမဲ့ ကလေးများလည်း အလျှိုလျှိုပျောက်သွားကုန်သည်။
 ငါးစိမ်းသည်က ငါးဗန်းထဲမှ ငါးနှစ်ကောင်လျော့သွားသည်ကို
 သိပုံမပေါ်။ ငါးတွေကလည်း ဗန်းပေါ်တွင်ပုံနေတော့ အကောင်
 ရေမထားလျှင် သိနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။ လျော့နေတာသိဦး
 ဘာလုပ်လို့ရပါမည်နည်း။ ဘယ်အချိန်က ဘယ်သူတွေ နှိုက်ယူ
 သွားမှန်းမသိဘူး မဟုတ်ပါလား။

ထိုငါးစိမ်းသည်ကလည်း အရှုံးတော့ခံမည်ပုံမရှိ၊ အလေး
 ခိုးမလား၊ ဈေးတိုးမလား တစ်နည်းနည်းဖြင့်ကာမိအောင် ဈေးဝယ်
 သူအပေါ်မှာ ပါးပါးလှီးပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းမောချရင်း၊ နဒီဒေဝီသို့ပြန်ခဲ့၏။
 ကီလီ(၃)ဗောထိပ်တွင်၊ စောစောကအခြေ အနေမဲ့ကလေးများကို
 ပြန်တွေ့ပြန်သဖြင့်၊ သတိပြုကြည့်မိရာ၊ ငါးနှစ်ကောင်မီးကင်ပြီး၊ မီးပုံပွဲ
 ကျင်းပနေပါပကော။

ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကို သွားကြမည်သူတွေလဲ။ သူတို့လေး
 တွေတွင်၊ ဘဝရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ဆိုတာ မရှိကြပြီလော။ ပဲ့နှင့်ပဲ့ကိုင်
 မည်သူပင် ရှိကြပါ၏လော။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ခန်းထဲရှိ အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲအိပ်ရင်း အခြေ
 အနေမဲ့သံသရာကို စဉ်းစားနေမိသည်။

ကျွန်တော်သည်ပင်၊ နဒီဒေဝီ၌ ရှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ထိုရှစ်နှစ်
 ကျော် ကာလအတွင်း၌ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း တစ်ခွင်တစ်ပြင်တွင်၊
 အခြေအနေမဲ့များကို၊ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ထိခဲ့သည်။ ကီလီ(၁)
 ဗောနှင့် (၄) ဗောအကြားသည်၊ ၎င်းတို့ ပေါက်ဖွားပျော်မွေ့ကြီးပြင်းရာ၊
 ဘူမိနက်သန် နေရာမှန်ဖြစ်သည်။ အရွယ်ရွယ် အစားစား၊ ကျားကျား၊
 မမ ထိုနေရာ၌ တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သန္ဓေလေတ္တဝါများမဟုတ်။ အမိရှိရမည်။ အဖရှိ

ရမည်။ သူတို့၏ အမိအဖများသည် မည်သို့သောအမိအဖများ ဖြစ်ကြ
 ပါလေသနည်း။ အကြင်အနာနည်းကြသော မိဘများလော၊ ပျော်ချင်
 တိုင်းအပျော်လွန်ခဲ့တတ်ကြပြီ။ ရှက်တော့လည်း ရှက်တတ်လွန်ကြသည့်
 မိဘများလော။ အခြေအနေရှိသူနှင့် အခြေအနေမဲ့သူ အပျော်လွန်
 ကြရာက၊ သားသမီးအဖြစ် အသိအမှတ် မပြုချင်ကြသော မိဘများလော။
 အခြေအနေမဲ့ချင်း အပျော်လွန်မှုသာသိပြီး၊ တာဝန်ယူမှု မသိသော
 တိရစ္ဆာန်လို မိဘများလော။

အမေအဖြစ် တာဝန်ယူနိုင်သောအမေများ၊ အဖေအဖြစ်
 တာဝန်ယူနိုင်သောအဖေများ ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး အခြေအနေမဲ့
 များ တိုးပွားဖြစ်ထွန်းနေမည်သာ ဖြစ်သည်။ အခြေအနေမဲ့ကောင်လေး
 များ ကောင်မလေးများသည် အဖေအမေ များဖြစ်လာကြဦးမည်ဆိုလျှင်
 ကျွန်တော်ဆက်မတွေးချင်တော့ပါ။

ဆက်မတွေးချင်သည့်ကြားမှပင် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးနေသော
 ရေယာဉ်အမှတ် ၃ရဲအုပ်စခန်းမှူး ဦးနိုင်သီဟ၏မျက်နှာက ပေါ်လာ၏။
 သူ့အသံကြားယောင်လာ၏။ သည့်နောက် အမြင်အာရုံ၌ မသက်သာမှုများ
 ဖြင့်အဖမ်းခံကြရသော အခြေအနေမဲ့များ၊ ဂမ်းဘားများက ပေါ်လာ
 သည်။ မြေခိုမိရာလုံစိုက်သည်မှာ အဆန်းတော့မဟုတ်။ မြေမြင့်ရာ
 လုံမစိုက်နိုင်သည်မှာလည်း အံ့သြစရာတော့မဟုတ်။

အခြေအနေမဲ့များကို အဘယ်သူသည် ယုံယုံကြည်ကြည်
 အလုပ်ပေးပုံပါမည်နည်း။ မလှစုန်းချိုး၊ မရှိခိုးနီးမြင်တတ်သည်မှာ
 လူသဘာဝပင်။ မျိုးရိုးဗီဇသန္ဓေနှင့် တံငါနားနီးတံငါ၊ မုဆိုးနားနီးမုဆိုး
 ဖြစ်တတ်ကြသည် မဟုတ်လား။ သည်တော့လည်း အခြေအနေမဲ့များ
 ဂမ်းဘားများသည် ငတ်နေသူများမို့၊ နွမ်းပါးနေသူများမို့၊ ဆာလောင်
 မှတ်သိပ်မှုပြေပျောက်အောင်၊ ဆင်းရဲမှုမှ သက်သာအောင်၊ ခိုးကြ
 ဝှက်ကြပေမည်ပေါ့။ သူတို့အတွက် ထောင်တံခါးများသည် နေ့နေ့

ညညဖွင့်ထားနေသည်။ တကယ်စဉ်းစားကြည့်တော့ သူတို့အတွက် ထောင်သည် စားဝတ်နေရေးအဆင်ပြေသည်နေရာ။ အပြင်မှာက စားဝတ်နေရေးအတွက် ပူပင်ရသည် မဟုတ်လား။

သို့ပေမယ့် မည်သူမျှထောင်ထဲ မနေချင်။ တရားဥပဒေအရိပ် ပါးလျားသော၊ ကြီးနိုင်ငံသည့် ခက်စက်ခြင်းဖြစ်သော၊ မဝရေစာ စားရသော၊ ခြင်၊ ကြမ်းပိုးတို့၏ နှိပ်စက်တတ်သော၊ အိပ်သည်နေရာ၊ စားသည်နေရာ၊ မစင်စွန့်သည်နေရာ၊ တစ်နေရာတည်းဖြစ်သော၊ ကျဉ်းကြပ်ပူလောင်နံ့စပ်လွန်းသော၊ ခဲကတ်ကြမ်းတမ်းခက်မာသော အလုပ်တို့ဖြင့် နပ်နီးလုံးရသော၊ လွတ်လပ်မှုအလျဉ်းမရှိသော၊ အချုပ်ခန်းနှင့် အကျဉ်းထောင်သို့ အဘယ်လူသားသည် လေချွန်ကာ နေလိုပါအံ့နည်း။

အမှန်မူ အချုပ်ခန်းနှင့် အကျဉ်းထောင်တို့သည် တရားဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သူအားလုံးအတွက် ဖြစ်သင့်၏။ မရှိ၍ခိုးသူများ၊ ဝှက်သူများ၊ လုယက်သူများ၊ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသူများ၊ ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းသော ဒေါသကြီးသူများ၊ မောဟကြီးသူများအတွက် လောက်သာမဟုတ်ဘဲ၊ ရှိလျက်နှင့် ခိုးသူများ၊ ဝှက်သူများ၊ လုယက် သူများ၊ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်၍ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားသူများအတွက်ပါ ဖြစ်သင့်၏။ အထူးသဖြင့် ပိုဖြစ်သင့်၏။

ယခုမူ စာဖတ်သည့်ပိုက်ဖြင့် ဆင်ကိုဖမ်းနေကြပြီ။ ကြက်ချည် သောကြီးဖြင့် ဆင်ကိုချည်နေကြပြီ။ ကျွဲသွင်း၍ဆင်ဖမ်းမှု မရှိမဟုတ်၊ ရှိ၏။ သို့သော် နည်းလွန်း၏။ မေ့ဆေးသေနတ်ဖြင့် ဆင်ကိုပစ်ခတ်မှု မရှိမဟုတ်ရှိ၏။ သို့သော်နည်း၏။ သံကြိုးဖြင့်၊ ခိုင်ခံ့သောကြိုးဖြင့် ဆင်ကိုဖမ်းမှုမရှိမဟုတ်ရှိ၏။ သို့သော် နည်း၏။ ထိုနည်းလွန်းသော ခဲရာခဲဆစ် ဖမ်းဆီးထားသောဆင်များကိုပင် နောက်ဆုံး၌ ငွေတည်း ဟူသော ပစ္စလက်သော့တံဖြင့် ခတ်ထားသောထူးတို့ကို ပြုတ်စေ၏။ ဖြုတ်လေ၏။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအားလုံးအတွက် တစ်မျိုးတစ်စားတည်း ဖြစ်သည်။ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော အချုပ်ခန်း၊ အကျဉ်း ထောင်၌ပင်၊ ဆင်အတွက် ဆင်နေရာဆင်စာ၊ ဆိတ်အတွက် ဆိတ်နေရာ ဆိတ်စာ ရှိသည်တို့။ အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

တရားမျှတမှုသည် အဘယ်မှာနည်း။ တရားကိုစောင့်ရှောက် အပ်သောသူတို့ တရားမစောင့်လေသမျှ၊ ငွေမျက်နှာကြည့်နေလေသမျှ၊ တရားမျှတမှုသည် ပါးလျားမှေးမှိန်နေမည်သာဖြစ်သည်။

ပဲနှင့်ပဲကိုင်မရှိသော လှေနာဓါများသည်၊ အမိပ္ပါယ်မဲ့စွာ ဆော လွှင့်စွာရေအောက်ကြမ်းပြင်၌ လဲလျောင်းရမည်သာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်အထိ၊ ကြက်သီးထအောင် ခံစားလိုက်ရ၏။ လှေမှန်လျှင် ပဲနှင့် ပဲကိုင်သည် ပဓာနကျလှသည်လား။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဘဝသည်လည်း သူတို့ဘဝနှင့် သိပ်ထူးခြားလှသည်တော့မဟုတ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အမိမဲ့သား ခေရည်းငါး ဖြစ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။ ပဲနှင့်ပဲကိုင်မည့်သူရှိ၍သာ သည်အခြေအနေ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပဲနှင့်ပဲကိုင်မည့်သူ မရှိခဲ့လျှင်၊ မကောင်းခဲ့လျှင် -

ကျွန်တော့်အတွေးတို့သည် မြစ်ထဲတွင်မျောနေသောဒိုက် သရေလို ကမ်းမသိလမ်းမသိလွင့်မျောစပြုနေပြီလေ။

(နှစ်) ငယ်ကဖြစ်ရှေ့ ရှေးကျွမ်းငွေ့

ကျွန်တော်၏ဇာတိသည်၊ တောင်သာမြို့နယ်၊ ဝဲလောင် ကျေးရွာအုပ်စု ကျတ္တီးကျေးရွာဖြစ်သည်။ ဝဲလောင်တောင်ဘက် တစ်တိုင်ခန့်သွားရသည်။

တမာပင်၊ မန်ကျည်းပင်၊ ထနောင်းပင်၊ ကုက္ကိုပင်တို့ဖြင့် စုစုအုပ်အုပ်စိမ်းစိမ်းရှိစွာ အလှဆင်နေသော၊ အိမ်ခြေကိုးဆယ်

ခန့်သာရှိသည့် ရွာကလေး။ မြောက်ဘက်တွင် ဝဲလောင်ဆည်ရွာ၊ သပ္ပာယ်ရာ အနောက်ဘက်တွင် လယ်ဟောင်း၊ ခံပင်ရွာ၊ ရွာသစ်၊ တောင်ဘက်တွင်ကန်နီ၊ လှည်းပွဲကုန်းချောင်းဆုံ၊ မြောင်းဆုံ၊ အိုင်မတောင့်၊ အရှေ့ဘက်တွင် တောင်လှလင်၊ လယ်ကွက်ကြီး၊ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာအလှမ်းမဝေးလှ၊ ရွာချင်းဆက်နေသည်။ လယ်ကွင်းများ၊ ယာခင်းများဖြင့် ခြားထားသည်။

ဝဲလောင်မှလာလျှင်၊ ကျောက်ဖြာကြီးမရောက်မီအထိ ကမ်းပါးယံများရှိသည့် လျှို့မြောင်လှည်းလမ်း ဖြစ်သည်။ ကျောက်ဖြာကြီးမှ ရိုးပင်ယာအထိ၊ နဘူးချုံများ ဝဲယာရံထားသည့် ပြေမော့မော့လှည်းလမ်း၊ ပြာတောယာမှဘုရား ယာထိက၊ ဆင်ခြေလျောလွင်ပြင်၊ ကြားမှာယာနှင့် လယ်ကွင်းတွေရှိသည်။ ဘုရားကြီး ပင်ယာက ကျောက်စရစ်ကုန်းဆန်သည်။ မွန်းနံချုံ၊ နဘူးချုံများ လမ်းဘေး ဝဲယာရှိသည်။ ရွာအဝင်ရွာ မြောက်ဘက်ထိပ်တွင် သစ်ပုပ်ပင်အောက်၌၊ သဲဖြူလွှလွှခင်းထားသည့်ရေချမ်းစင်က ကျွန်တော်တို့ မမွေးမီ ကတည်းက ရှိသည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရေချမ်းစင် ရှိခဲ့သည်ကို မပြောနိုင်။ ရွာတည်ကတည်းက ရှိခဲ့လိမ့်မည်ဟုတော့ ခန့်မှန်းလို့ရသည်။

အညာကျေးလက်မှရွာတိုင်း ရေချမ်းစင်ရှိသည်။ ရေချမ်းစင် ရေမပြတ်စေရအောင်၊ တစ်ဦးမရှိတစ်ဦး လက်ဆင့်ကမ်း အမွေယူခဲ့ကြသည်။ ရေချမ်းစင်က မိုးနှင့်ဆောင်းထက်နွေမှာ ပိုပန်ရသည်။ ပိုသဘာကျေသည်။

နွေနေပူပူလောင်လောင်အောက်တွင် ခရီးသွားရသူတို့၊ သစ်ပုပ်ပင်အောက်ဝင် ရေချမ်းစင်မှရေကိုသောက်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်သံသည် ကြားရသူတို့ကို နှလုံးစိတ်ဝမ်းချမ်းမြေ့စေသည်။ ရေအိုးအောက်တွင် သဲထူထူခင်းပြီး ရေပါလောင်းထား၍၊ သဲကစို ရေကအေးနေသည်။ ရေအိုးတစ်လုံး၊ လက်တံနှင့်အုန်းမှုတ်ခွက်

တစ်ခွက်၊ သဲစိုစိုနှင့်ရေအိုးစိုစိုကိုကြည့်ပြီး၊ မောလာသူပန်းလာသူ နှမ်းလာသူကိုအမောပြေစေသည်။ အပန်းပြေစေသည်။ သစ်ပုပ်ပင် အောက်ဝင်၊ ရေချမ်းစင်မှရေကို သောက်လိုက်ရသည်နှင့် ရှေ့ခရီး အတွက် အားသစ်အင်သစ်ဖြစ်ရသည်။

ရေအကျိုးဆယ်ပါး မတောင်းဘဲနှင့်ရသည်ကို သိကြသည်။ အညာကျေးလက်မှမြန်မာတွေ ကုသိုလ်ယူတတ်လိုက်ပါဘိ။ စာနာ စိတ်မှ ကြင်နာစိတ်မှ ဖြစ်တည်လာသော ရေချမ်းစင်။ ဓလေ့ကောင်း၊ စရိုက်ကောင်း၊ မွန်မွန်မြတ်မြတ်အလုပ်၊ အညာသူ အညာသားတို့၏ နှလုံးသားဖြစ်တည်မှုနှင့် အတူယူသယ်ဆောင်သွားမည့် အမွေကောင်း အမွေမြတ်။

ရွာအနောက်မြောက်ဘက်မှာ ရွာသင်္ချိုင်း၊ အဖေအမေတို့သည် ထိုနေရာ၌ ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းခဲ့ကြပြီ။

ရေချမ်းစင်နှင့်သစ်ပုပ်ပင်ကို ကျော်သည်နှင့် နိမ့်လျှောလျှိုသို့ ဆင်းရသည်။ ကမ်းပါးယံကြီးနှစ်ခုကြား လှည်းလမ်းသည် နိမ့်ရာမှ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်သွားသည်။ ကုန်းမြေညီသို့ရောက်သည့်အခါ ရွာထိပ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ရွာအမည်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။

ရွာကတောင်မြောက်ရည်သည်။ တောင်မြောက်လမ်းမနှစ်လမ်း ခိုသည်။ အရှေ့ထိပ်အနောက်ထိပ်လမ်းကို ဤလမ်းနှစ်ခုဖြင့် မြောက်ဘက်ထိပ်နှင့် တောင်ဘက်ထိပ်၌ ဆက်ထားသည်။ အရှေ့အနောက် မြောက်ဘက် လမ်း၏မြောက်ဘက်တွင်လည်း ခြံနှင့်ဝန်းနှင့် အိမ်တွေ ခိုသလို၊ အရှေ့အနောက်တောင်ဘက်လမ်း၏ တောင်ဘက်တွင်လည်း အိမ်တွေရှိသည်။

ရွာအရှေ့ဘက်တွင်ပြည်တော်အေး စေတီတော်နှင့် ရွာဦး ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိသည်။ မန်ကျည်းပင်၊ တမာပင်၊ ကုက္ကိုပင်၊ သင်းမာပင်၊ ခရေပင်၊ တရုတ်စကားပင်တို့ဖြင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်

နိုင်ငံတော်၌ နိုင်သည်။ ကျောင်းတော်ဝိဟာရဖြစ်သည်။ အောက်ချိုင့်
ထဲတွင် ဆရာတော်၏ သနပ်ခါးတော။

ဟိုးအရင်ရွာဦးကျောင်းမှာပင်၊ အစိုးရမူလတန်းကျောင်း
စွင့်ထားသည်။ ယခုတော့ အစိုးရမူလတန်းကျောင်းက ရွာအနောက်
တောင်ဘက် ညောင်ပင်ကြီးနားပြောင်းသွားပြီ။

ရွာဦးကျောင်းတောင်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်မှာရှိသည့် ယာခင်း
တွေက ကျွန်တော်တို့ယာခင်းတွေ။ ယာခင်းတွေထိပ်မှာတော့ ပေတစ်ရာ
လောက်နက်သည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးများ။ အောက်ခြေတွင် ရွာဦး
ချောင်းသည် ကွေ့ရစ်ကွေ့ကောက်စီးဆင်းနေသည်။

ရွာထိပ်သည်ချောင်းကမ်းပါးအမြင့်ဆုံး နေရာ၌ရှိသည်။
ရွာတောင်ဘက်နှင့်မြောက်ဘက်တို့တွင်၊ တဖြည်းဖြည်းနိမ့်လျှော
ပြေစင်းနေသည်။ တောင်ဘက်ထိပ်တွင် သဲအိုင်ရှိပြီး၊ မြောက်ဘက်
ထိပ်တွင် မကျည်းပင်အိုင်ရှိသည်။ ကမ္ဘာအိုင်နှင့်သိန်းအိုင်တို့က အလယ်မှာ။
ရေလည်းအနက်ဆုံး။ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် ကျောက်ဆောင်များ
ကမ်းပါးယံများ၊ ထန်းတောများ၊ ယာခင်းများဖြင့် အနားသတ်ထားသည်။
ရေမရှိသည့် နေရာတွင် သဲသောင်ဖွေးဖွေး။

ရွာအရှေ့မြောက်ဘက် မြေနိမ့်ချိုင့်ဝှမ်းတွင် တုတ်တွင်း၊ ခဲတွင်း၊
သဲတွင်း၊ ရေတွင်းများရှိသည်။ ရွာတောင်ဘက်သည် ချိုင့်စောင်း
ဖြစ်သည်။ တဖောင်းပင်တွေမို့လိုပေါက်နေသည်။ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က
ရေနံလာတူးခဲ့သဖြင့်၊ ရေတွေပန်းထွက်နေသည့် ရေနံတွင်းဟောင်းတွေ
ရှိသည်။ ရွာတောင်ဘက်ချိုင့်စောင်း ကျော်သွားလျှင်၊ ရွာ၏သောက်သုံး
ရေကန်နှင့် ကန်ဦးစေတီရှိသည်။

ရွာအနောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သရက်တော၊ ထန်းတော
ပြည်တော်သာရေတွင်း၊ ရွာပတ်လည်မှာက ယာခင်းတွေ။

ရွာတွင် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တိုင်း တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်

တူးပသည့် ပြည်တော်အေးစေတီတော် ဘုရားပွဲရှိသည်။ ရွာသူ
ရွာသားများ၏ တက်ညီလက်ညီစိတ်ဓာတ်ကို ရွာဘုရားပွဲနှင့် အလှူ
ဇာလာသာရေး၊ နာရေးကိစ္စများတွင် တွေ့ရမြဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်က ရွာအလယ်မှာ ရှိသည်။ မန်ကျည်းပင်၊
တမာပင်တို့ဖြင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင်
မောင်နှမနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အစ်မမညီအိမ်သည် လေးတန်းနှင့်
ကျောင်းထွက်ပြီး၊ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ရသည်။ အဖေနှင့်အမေက
လယ်လုပ်သည်၊ ယာလုပ်သည်။ အဖေအမေမှာ အားရသည် နားရသည်
ဓနိ။

အဖေသည် သာရေးနာရေးကိစ္စများတွင် ကိုယ်စီရင်ဖို့ လုပ်ပေး
တတ်သူဖြစ်၍၊ အမေက ပိုပင်ပန်းသည် ဟုထင်သည်။ အဖေသည်
သာရေးနာရေးကိစ္စများ လုပ်ပေးပြီဆိုလျှင် သားမေး၊ မယားမေး၊ လယ်မေး၊
သာမေး။ သည်တော့အမေပဲ အဖေအလုပ်တွေ ဝင်လုပ်ရတော့
ဦးပင်ပန်းပြီပေါ့။

အမေက အလုပ်စုံလုပ်တတ်သည်။ ထယ်ထိုးခြင်းမှလွဲ၍၊
လယ်ထွန်တတ်၊ ယာထွန်တတ်သည်။ ပဲစိုက်၊ ဝါစိုက်၊ စပါးစိုက်၊ နှမ်းကြံ
ပြောင်းကြံလည်းအမေ။ ပဲဆွတ်၊ ပဲကောက်၊ ဝါကောက်၊ စပါးရိတ်၊
စပါးနယ်၊ စပါးလှေ့၊ နှမ်းရိတ်၊ နှမ်းခါအမေမပါသည်မရှိ။ ပဲစင်းငုံခတ်၊
ခဲစင်းငုံခတ်၊ ပြောင်းရိတ်၊ ပြောင်းနယ် အမေလုပ်ခဲ့သည်။ ပဲစင်းငုံလှည်း၊
ပြောင်းရိုးလှည်း မောက်မောက်ကြီးများကို အမေသည် မကြောက်မရွံ့
မောင်းတတ်သည်။

စပါးထောင်း၊ ဆန်ဖွတ်၊ ဆီကြိတ်အလုပ်အပြင်၊ အမေသည်
ဝါကြိတ်၊ ဝါဖတ်၊ ဝါဖန်လည်း လုပ်ခဲ့သည်။ ဗိုင်းလိပ်၊ ဗိုင်းငင်၊ ချည်သွေး
ချည်ချလည်းအမေ။ ချည်ခင်ဆိုး၊ ရက်ကန်းရှယ်လည်းအမေ၊
ရက်ဖောက်ယောက်၊ ရက်ကန်းရက်လည်း အမေ။ လက်နှင့်အလုပ်နှင့်
ပြတ်။ ညအိပ်ချိန်လေးသာ အမေနားခဲ့သည်။

အမေမအားသလို၊ မနားသလို အစ်မလည်းမအားရ၊ မနားရ။ အရွယ်နှင့်ယူ၍အောင် ချက်ပြုတ်ရ၊ လျှော်ရဖွယ်ရသည်။ အမေခိုင်းတာ ဝင်ကုရသည်။

ကျွန်တော်လည်းကျောင်းသားဖြစ်၍ အလကားနေရမည် မထင်နှင့်။ ကျောင်းမသွားမီ၊ ကန်ရေသုံးလေးခေါက် ထမ်းရသည်။ ညနေကျောင်းကပြန်လာတော့ ရေစည်တိုက်ရသည်။ ဘတ်ခွက်ငါးချိန်မရ၊ တမာပင်ပေါ်မှာ တမာသီးစားနေကြသည့် ဗွတ်ဖင်နီတွေကို ဘတ်ခွက်ငါး ဖင်ချင်သည်မှာ လက်ကိုယားနေသည်။ မအားတာက တစ်ကြောင်း၊ အမေအလစ်ချောင်းမြောင်းနေတာကတစ်ကြောင်းနှင့် မပစ်နိုင်ခဲ့။

အမေက ငှက်ပစ်တာ၊ ငါးရိုက်တာ၊ ဖားရိုက်တာမကြိုက်။ ကျွန်တော်ဘတ်ခွက်ငါးသည်နှင့် ကျွန်တော့်လက်ကို လိမ်ဆွဲတတ်သည်။ ကျွန်တော့်မိကိုလိမ်ဆွဲတတ်သည်။ နာလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် အော်ဟစ်ရုန်းကန်မှ လွတ်ပေးသည်။

အမေက “မင်းကို လက်လေးနဲ့လိမ်ဆွဲတာကို ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တာ သိပ်နာသလား” တဲ့။ ကျွန်တော်က “နာတာပေါ့ အမေရ” ဟုပြန်ပြောမိရာ “ငှက်ကလေးတွေကို လောက်စာလုံကြီး တွေနဲ့ပစ်ရင် ဘယ်လောက်နာလိုက်မလဲ၊ သေတောင်သွားနိုင်တယ်- သားကိုယ်ချင်းစာမှပေါ့” ဟုပြောသည်။

အမေဆုံးမစကားကြောင့် ကျွန်တော်စာနာတတ်လာခဲ့သည်။ ညှာတာတတ်လာခဲ့သည်။ မဲဖုံ၊ ဟန်ညွန့်၊ ညွန့်မောင်၊ အောင်ဒင်၊ အောင်ရင်နှင့် ထွန်းမြတို့၊ ချိုးလည်ပျောက်၊ ချိုးလင်းပြာ၊ ဆက်ရက်၊ ခါ၊ ငုံးရလာတာ တွေ့လျှင်၊ အားကျတတ်သော ကျွန်တော်သည် အမေဆုံးမပြီးနောက်၊ အားမကျတော့။ ငှက်ကလေးတွေ အတွက်ပင် သနားလာတတ်သည်။ သူတို့တစ်တွေ ယုန်၊ ပွေး၊ ပုတတ်၊ သီတနှင့် ငါးတွေ၊ ဖားတွေသယ်လာလည်း ကျွန်တော်အားမကျမိတော့။

သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်းဆိုလျှင် သူတို့တစ်တွေထက်၊ ခိုရအောင်ရှာတတ်ခဲ့သည်။ ကျင်းမှိုကို စာအုပ်နှင့်မှတ်ပြီး၊ တစ်ဦးတည်း ဗိုဉ် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ အလုပ်နှင့်လက်နှင့် မပြတ်လုပ်လာရတော့ အလုပ်လုပ်ချင်လာသည်။ မျှစ်ပေါ်ချိန်ဆိုလျှင် ကျောင်းပိတ်သည်နှင့် ချွတ်ထွက်ချိုးခဲ့သည်။ အိမ်ကနားမအုပ်ကို လိုက်ကျောင်းတတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် မြောက်တော၊ လက်ထုပ်မတော၊ အင်္ဂပင်ယာ၊ ကဘော်ယာကုန်း၊ တောသူယာ၊ သံပေပင်၊ ကဘော်ပင်ယာ၊ ဇလံပင်မိုး၊ ကောက်မိုးစင်ယာ၊ ခဲတောယာ၊ မိုးကြိုးပင်၊ နပဲပင်ယာ၊ ချွပ်ပင်ယာ၊ လင်မအိုင်၊ လမ်းပေါ်ယာ၊ ခွေးအကုန်းတို့ကို ကလေး အရွယ်ကတည်းက နေရာအနှံ့ ရောက်ခဲ့သည်။

အလုပ်လုပ်ရသလောက် စာလည်းမကျက်မနေရ။ အမေက စာအော်ကျက်ခိုင်းသည်။ အမေကျေးဇူးကြောင့် ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး ဒေါ်စောငွေ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်စတုတ္ထတန်းကိုကောင်း ကောင်းအောင်မြင်ခဲ့သည်။

အမေသည် မိန်းမသားဟူသောဘဝနှင့် မလိုက်ဖက်အောင်၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရရှာသည်။ ထို့အတူ ကျွန်တော်သည်လည်း တလေးဘဝနှင့် မလိုက်ဖက်လှအောင် ဘဝကိုရုန်းကန်လှုပ်ရှား ခဲ့ရပါသည်။

အလုပ်စုံလုပ်လာမိတော့ ဝန်နှင့်အား၊ မြားနှင့်လေး အလုပ် ဆိုလျှင် မည်သည်အလုပ်မျှမကြောက်တော့၊ အလုပ်လုပ်နေရ သည်ကိုပင် ပျော်လာသည်။ ကိုယ်လုပ်တာဖြစ်လာတော့လည်း ပျော်စရာပဲမဟုတ်ပါလား။

(သုံး) တက်ကျိုးရွက်မဲ့

“အလုပ်လုပ်ရင် စေတနာထားလုပ်ရတယ်သား၊ စေတနာထား လုပ်တော့၊ အလုပ်အပေါ်စိတ်ပါလက်ပါဖြစ်ပြီး အောင်လည်းအောင်

မြင်တယ်။ ကိုယ်လည်းစိတ်ကြည်လင်တယ်။ သူများလည်းဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာရှိတယ်သာ။ စေတနာမထားရင်တော့ အဲဒါတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်
ဖက်ဖြစ်လာမှာပဲပေါ့...''

အဖေစကားသေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်
မှတ်မိသေးသည်။ အိပ်ကောင်းနေတုန်း အမေကနိုးပြီးကန်ရေသွားခပ်
ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးဖြင့်၊ ထမ်းပိုးနှင့်သံပုံး နှစ်ပုံးကို
ချိတ်ဖြင့် မိမိရရမချိတ်ဘဲ၊ ဖြစ်သလိုချိတ်ထမ်းသွားခဲ့သည်။
ရွာတောင်ဘက်၊ ကန်လမ်းတွင် ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး သွားတော့၊
မထိတထိချိတ်ထားသောချိတ်မှ သံပုံးပြုတ်ကျတော့သည်။ ဂလုံဂလွမ်
ပြည်ပြီး ချောက်ထဲကျသွားသည်။ ဒေါ်နုနှင့်မောနုဆင်းသွားတော့၊
ချော်လဲပြီးဒူးပြဲပြန်သည်။ ဆူးကစူးလိုက်သေးသည်။ ရေပုံးကို
ကောက်ယူပြီး၊ ချိတ်နှင့်ပြန်ချိတ်၊ ကန်ဆီလျှောက်သွား၊ ရေနုခပ်ပြီး၊
ကန်ဘောင်ပေါ်ပြန်တက်လိုက်သည်။ ရေပုံးကပေါက်နေပြီ။ ရေပုံးပေါက်က
ယိုသောရေကြောင့်၊ ရေဆင်းခပ်သည့်လမ်းလည်း ခြောက်ခြောက်
သွေ့သွေ့မဟုတ်တော့။ ရေပုံးဖာရန် ကန်စပ်သို့ရေပုံးဆွဲပြန်အဆင်းတွင်၊
ရေစိုနေသော လမ်းပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်လျက်ချော်လဲပြီး၊ လူတခြား
ရေပုံးတခြားဖြစ်သွားသည်။ ရေပုံးကခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပေါ်နေသည်။
တော်သေး၏ ရေပါသည့်ရေပုံး၊ ရေထဲမြှုပ်မသွားပေလို့၊ မြှုပ်သွားလျှင်
လိုက်စမ်းရှာရမည်။ ငုပ်ရှာရမည်။

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင်ကန်ပတ်ပတ်လည်ကို မှုတ်လုံး
ကစားကြည့်မိသည်။ တော်သေး၏။ ရေခပ်လာသူတစ်ယောက်မျှမရှိ။
ရေပုံးကို အပြေးသွားဆယ်ပြီး၊ ကန်စပ်တက်လာခဲ့သည်။ ရွံ့ခွာပြီး
ရေပုံးဖာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ရေတစ်ပုံးနှစ်ယူလိုက်ပြီး ကန်ပေါင်ပေါ်
တက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ရေစိုရွံ့ပေနေပေပြီ။ ကန်ပေါင်

ပေါ်တွင်၊ လူတစ်ယောက်မျှမရှိ။ ချိတ်ကို မိမိရရချိတ်ပြီး၊ အိမ်သို့
အပြေးထမ်းလာခဲ့သည်။ ရေခပ်လမ်းတွင် တစ်ယောက်မျှမတွေ့ရှိ
အရေးကြီးသည် မဟုတ်လား။ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လား။
ထပ်လမ်းလုံး တစ်ယောက်မျှမတွေ့။ အိမ်သို့ရောက်တော့ ရေနုစိမ်းလုံး
ရေတစ်ဝက်မျှပင်မပါတော့။ ပေါက်သည့် ရေပုံးတွင် ပါသည့်ရေတွေက
နောက်ကျီနေသည်။

ကျွန်တော်ရောက်သည့် ချော်ကူသည်ကို ရွာမှ လူတွေသိလို့မဖြစ်။
သည်ကန်က သောက်ရေကန်။ ဘုရားပန်း လဲသည်မှာလည်း
သည်ရေကန်မှရေ။ ဘုရားသောက်တော်ရေ လဲသည်မှာလည်း သည်
တန်ရေ တစ်ရွာလုံး သောက်တာသည်ကန်ရေ ချက်တာ ပြုတ်တာ
သည်ကန်ရေ။

ကျွန်တော် ငရဲ ကြီးပေတော့မည်။ ကျွန်တော့်အညစ်အကြေးတွေ
သောက်ရေကန်၌ စွန်းထင်း ပျော်ဝင်ခဲ့ပေပြီ။ လိပ်ပြာမသန့်တော့။
ကျွန်တော့်အညစ်အကြေးတို့ ပျော်ဝင်ခဲ့သောရေကို ကျွန်တော့် အဖေ
အဖေ အစ်မနှင့် ကျွန်တော်ပါ သောက်ရပေဦးမည်။

စေတနာပါပါ သောက်ရေထမ်းခဲ့သမျှ၊ ယခုလို တစ်ခါမျှ
ဖြစ်ပွားခဲ့၊ စေတနာမပါတော့ အစစအရာရာ အိုးနင်း ခွက်နင်း ဖြစ်ကုန်ပြီ။
တစ်ရွာလုံးအတွက် ထိခိုက်သလို၊ ကျွန်တော့်တွင်လည်း အနာတရဖြစ်ခဲ့ရ
သည်။ အပြေးအလွှား ထမ်းလာခဲ့ရသဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ရေတွေခွဲနေပေ
လိမ့်မည်။ ရေခပ်သူတစ်ဦးဦး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ချော်မလဲ၊
ဆုခိုးမကွဲဟု မပြောနိုင်သေး။ စေတနာမဲ့သည့်အလုပ်သည် အရာမထင်
အကျိုးမပေး ဆိုးကျိုးပင် ဖြစ်စေပါလား။

အဖေကတော့ ဘာလုပ်လုပ်စေတနာပါရုံမက၊ အဖွဲ့ထက်
ရောက်လုပ်သူ ကြည့်သူဖြစ်သည်။ စေတနာ ကောင်းလွန်းသော
အထည် ပါရီထူးသူလည်းဖြစ်သည်။ အလုပ်တော်တော်များများကို

လုပ်တတ်၏။ ပန်းချီဆွဲတတ်သည်။ ပန်းပုထုတတ်သည်။ ပန်းပဲ
လုပ်တတ်သည်။ လက်သမားအလုပ်လည်း ကျွမ်းကျင်သည်။ ဘုရား
ကိုးဆူ၊ အလှူအတွက် တံခွန်ကုက္ကား၊ မုလေးပွားကြက်လျှာ၊ ထီးလုပ်
သည်မှအစ၊ အသုဘအခမ်းအနား ပြင်သည်အဆုံး အဖေလက်ရာချည်း
ဖြစ်သည်။ သည်အလုပ်တွေ လုပ်နေရလျှင် အဖေသည် ထမင်းမေ့
ဟင်းမေ့ ပျော်နေတတ်သည်။

အဖေအကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ အဖေနှင့် ပတ်သက်၍
အမေမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပုံလေးကို ပြေးသတိရမိသည်။

ဦးဘသာတို့ အလှူထင်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ အလှူဝင်ရက်
နားနီးမှ အလှူရှင်တွေက၊ အဖေကို အပူလာကပ်ကြသည်။ ရှင်လောင်း
စီးရန် ဆင်ဖြူတစ်စီး လုပ်ပေးပါတဲ့။ တော်သေး၏။ သိမ်းပြီး ဆည်းပြီးမို့၊
လယ်အလုပ် ယာအလုပ်ရှိလည်း အဖေက ငြင်းမည့်သူ မဟုတ်။
အဖေသည် လယ်အလုပ်၊ ယာအလုပ်ကို အမေနှင့် စိတ်ချသူဖြစ်သည်။

အဖေသည် အိမ်အနောက်ဘက်ဆီဆုံတဲထဲတွင် ဆင်ရုပ်ကို
စလုပ်သည်။ နီးတွေရက်သည်။ ဝါးတွေထူသည်။ ပုံစံသွင်းသည်။
အဖေခိုင်းသမျှ ကျွန်တော်က ဘေးမှ ဝိုင်းကူပေးရသည်။ အလှူဝင်ရက်
ရှင်လောင်းမလှည့်မီ၊ တစ်နာရီခန့် ကြိုပြီးသည်။ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်တွင်
သံခွေဘီး တစ်ဘီး၊ နောက်ခြေထောက်တွင် သံခွေဘီး နှစ်ဘီး
တပ်ထားသည်။ တကယ့်ဆင်နှင့် ရွယ်တူလုပ်ထားတော့ သံခွေဘီး
သုံးဘီးနှင့်မို့ ဟိုင်းဆင်ကြီးလို မြင့်မြင့်မားမား ခုံထည်နေသည်။
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဆင်ဖြူတော်တွင်၊ ကကြီးတန်ဆာတွေ ဆင်ယင်ပြီး
ဆေးရေးလည်ရစ်ခြယ်သထားသည်။ ဆင်ကကိုလည်း ခြူးပန်းခြူးနွယ်
အပြောက်အမွမ်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။

ကျွန်တော်တို့သားအဖ ဆင်ဖြူတော်ကို အလှူအိမ်သို့ တွန်းပို့ရာ၊
တစ်လမ်းလုံး တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းအုံကြည့်ကြသည်။ ထွက်ကြည့်ကြသည်။

တကယ့်ဆင်ဖြူတော်ဟုပင် အဝေးမြင်ထင်ကြသူရှိသည်။ လက်ဖျားခါ
စုတ်သပ်ကြသည်။ ချီးမွမ်းမဆုံး ပြောမဆုံးကြတော့။

ရှင်လောင်းများကို ဆင်ဖြူတော်ပေါ်တင်၍၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်
ရွာပတ်လမ်းသို့ ပတ်သည်။ အထူးအဆန်းမို့ ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲက
စည်မှစည်။ တခြားရွာမှ အလှူလာသူများက၊ သူတို့ အလှူအတွက်
ငှားရမ်းလိုကြောင်း စကားကမ်းလှမ်းလာကြသည်။ ရှင်လောင်း
လှည့်ပွဲကား ပြီးသွားပေပြီ။

“မပြည့်ရေ ... အိမ်မှာ ထမင်းချက်သေးလားကွဲ့။”

“ကိုသာညို ... တော်ခုထိ ထမင်း မစားရသေးဘူး ဟုတ်လား
... တော့ကို ... ဘယ်သူမှ ထမင်းခေါ်မကျွေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား ...
အဖိုးအခ တစ်ပြားမှ မရဘဲနဲ့။”

“မပြည့် တိုးတိုးပြောပါကွ ... အဖိုးအခတွေ ဘာတွေ ထည့်ပြော
မနေပါနဲ့ ... ငါ့စေတနာတွေ အလကားဖြစ်ကုန်ပါဦးမယ်”

“ပြောရမယ် ... ကိုသာညိုရေ ... ခိုင်းတတ်တာပဲသိပြီး
ထမင်းလေး တစ်နပ်ကျွေးဖို့တောင် မေ့နေတာ မလွန်လွန်းဘူးလား ...
တော်ကလည်း ခပ်အအပါပဲ ... ကျွေးမှ စားတတ်သလား၊ အလှူအိမ်ပဲ
တော့သားလို မခေါ်ခေါ် ခေါ်ခေါ်ဝင်စားခဲ့ပြီးရော”

“ဟ ... သူတို့က ကလေးတွေကွ ... ငါတော့ မခေါ်ဘဲနဲ့
ဝင်မစားရဲပေါင် ... သူတို့က ငါ့မခေါ်တာကလည်း အလုပ်တွေများနေလို့
ဖြစ်မှာပါ”

“တော့အကြောင်းသိလို့ ချက်ထားလို့ တော်သေးတာပေါ့ တော်
... ကျုပ်ကတော့ ကျောက်မကျေနပ်ဘူး ... အလှူပြီးမှ သွားကို ပွက်ပြီး
မယ် ... ဒီဆင်ရုပ်လုပ်ကတည်းက၊ အိမ်ကပစ္စည်းသုံး အိမ်က ထမင်းစား
လုပ်လာတာ ... အင်း ... ဒါနဲ့နေပါဦး ... တော်က၊ အလှူအိမ်
ဘယ်နားသွားနေတာတုံး”

“ဆိုင်းစိုင်းနားပေါ့ မပြည့်ရ၊ ငါ့လာခေါ်နိုး၊ ခေါ်နိုးနဲ့ စောင့်နေတာ၊ ထမင်းရုံသိမ်းတာမြင်တာနဲ့ ထပြန်လာခဲ့တာပဲ မပြည့်ရေ ... ဆိုင်းသမားတွေက၊ ဘိုရင် စားပြီးနဲ့ပြီထင်ပါ ... သူတို့လာခေါ်ရင်တော့ ... ရော့လိုက်သွားမယ်လို့ အောက်မေ့သား”

“ကိုသာညို ... တော့်တို သနားတယ်တော့ ... လာ ... လာ ... လာ နူးပြီး ကျုပ်လင် သဘောကောင်းကြီးကို ရက်စက်လိုက်ကြတာ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ... ကိုဘသာနဲ့ မိရွှေဘွင့်တို့ရယ် ... ဟင်း ... ဟင်း”

ကျွန်တော်သည် အိပ်ခန်းထဲမှနေ၍ အဖေနှင့်အမေ အချီအချ ပြောသည်ကို ကြိုတ်နားထောင်ရင်း ပြုံးနေမိသည်။ “ကိုသာညို တော့်ကို သနားတယ်တော့” ဟူသော အမေ့စကားကြောင့် အပြုံးလေး ပျက်စီးသွားပြီး ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

စေတနာထားသည်မှာ ကောင်းသည်မှန်သော်လည်း စေတနာကို တန်ဖိုးမထားသူများနှင့် တွေ့ရ ကြုံရသည်အခါ၊ ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်လာတတ်ပါလား။

နောက်နေ့ အမေ အလှူအိမ်သို့သွားမပွက်မီ၊ အလှူရှင် ဦးဘသာ တို့ လင်မယား အူယားဖားယား ရောက်လာပြီး အဖေနှင့် အမေ့ကို လာတောင်းပန်သည်။ မနေ့ညက အဖေနှင့်အမေ အချီအချ စကားပြောသံကို လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ဦးဦးကြားပြီး ဦးဘသာတို့အား သွားပြောခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နေထန်းတဖျားခန့်တွင်၊ တစ်ရွာလုံး၏ ပါးစပ်ဖျား၌ အဖေ့ကို အလှူရှင်က ထမင်းမကျွေးခြင်းကိုစွဲကို၊ အရေးတယူပြောနေကြတော့သည်။ စုတ်သပ်၍ အလှူရှင်အား အပြစ်ဆိုကြတော့သည်။

အဖေသည် အခြားသူများအပေါ်စေတနာကောင်းသကဲ့သို့ မိသားစုအပေါ်တွင်လည်း တွယ်တာမြတ်နိုးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ မိသားစု

အပေါ်တွင် ဒေါသဖြင့် ဆူပူပြောဆိုမှုမပြုစဖူး၊ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမကို ချီသာစွာ အကျိုးအကြောင်းနှိုင်းခိုင်း ပြောပြဆုံးမ လေ့ရှိသည်။

သဘောကောင်းသော၊ စေတနာကောင်းသော အဖေသည်၊ ကျွန်တော် ငါးတန်း မဖြေမီ၊ လူ့လောကမှ စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်။ အပြင်းဖျားပြီး ဆုံးပါးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမေ၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံသည် အမေ့တာဝန်မိတ်ပုံနှင့် တူနေသည်။ အမေဆုံးမီကပင်၊ အဖေ့တာဝန်တွေပါ ယူနေခဲ့သည်မဟုတ်လား။ အမေဆုံးတော့ အမေသည် အားရအောင်ငိုကြွေးပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် အမေတာဝန်ယူမည်ဟု အဖေ့ကို ကတိပေးလိုက်သည်။

အမေသည် အဖေ့ရှိစဉ်ကထက် အလုပ်ပိုလုပ်လာသည်။ နားနားနေနေလုပ်ဖို့ ပြောပေမည်မရ။ အမေသည် နေပူမရွှောင် ခိုရွာမရွှောင် နှင်းကိုမူ အလုပ်ကို အန်တုကြိုးစားလုပ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော် တို့တန်း ရောက်သည့်နှစ်တွင် အမေသည် ဗိုင်းဗိုင်းလဲတော့သည်။ ကျွန်တော် ကိုးတန်း အတန်းတင် စာမေးပွဲဖြေပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် အမေသည် ကျွန်တော်တို့မောင်နှမကို စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်။

အမေသည် အသက်သာထွက်သွားသည်၊ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမအတွက်၊ စိတ်ဖြောင့်မသွားရှာ။ မှာစရာရှိတာတွေ တတွတ်တွတ်မှာပြီး လောကအလယ်၌ စိတ်မချနိုင်စွာ စိုစွတ်သောမျက်ဝန်း အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း အသက်ငင်နေသည်မှာ၊ ကျွန်တော် မကြည့်ရက် နှိပ်တော့၊ အမေ့ကို ဖက်၍ငိုလိုက်ချိန်တွင်မှ အသက်ထွက်သွားရှာသည်။

တက်ကျိုး ရွက်မဲ့ဘဝသည်၊ နေပျော်စရာမဖြစ်နိုင်တော့ နေကွယ်၊ လာဝင်သည့်ညသည် မှောင်မဲလွန်းစွာတကား ...

(လေး) လက်နှင့်လှော်

သည်မျှသာ ရေစက်ရှိသည်ထင်၏။ ဝဲလောင်အစိုးရအထက် တန်းကျောင်းမှ ကျောင်းထွက်လိုက်ရပြီ။

ကျောင်းတွေပြန်မဖွင့်သေးလင့်ကစား။ ကျောင်းနေဖို့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေပြီ။ အစ်မကလည်း အကြီးသာဆိုသည်။ အမေနှင့်တူသူမဟုတ်၊ တောင်သူလုပ်ငန်း ဘာမျှမလုပ်တတ်၊ နွားစာကျွေး၊ နွားချေးကြီးဖို့ လောက်သာ တတ်သည်။

ကျွန်တော်ကရော၊ တောင်သူလုပ်ငန်းတတ်သလားဆိုတာ တတ်တော့မတတ်ပါ။ မတတ်သော်လည်း စိမ်းစိမ်းကားကား မဟုတ်၊ အဖေ အမေ ရှိစဉ်ကတည်းက၊ တောထဲ တောင်ထဲ လယ်ထဲ ယာထဲ လိုက်ဖူး၍ လက်ပွန်းတတီး ရင်းနှီးနေသည်ဟုထင်သည်။

တကယ်တော့၊ တောင်သူလုပ်ငန်း တတ်တတ် မတတ်တတ် လက်ရှိအခြေအနေအရ ဦးစီးဆောင်ရွက် ရမည့်သူမှာ ကျွန်တော်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က - ယောက်ျားလေးမဟုတ်လား။ အစ်မသာ အလုပ် မိန်းမမျိုးဖြစ်ပါက၊ ကျွန်တော် မှေးနေ၍ရသေးသည်။ ယခုတော့ တောင်သူလုပ်ငန်းသည် ကျွန်တော့်အပေါ် ပိုကျလာခဲ့ပြီ။

တောင်သူလယ်ယာလုပ်ငန်းဆိုတာကလည်း၊ အခြားလုပ်ငန်း တွေလို လုပ်ချင်မှ ကောက်လုပ်၍ ရသည့်အလုပ်မဟုတ်။ မိုးကြိုကြည့်၍ လုပ်ရသည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။ မိုးမကျခင်၊ ဝါးရိုးထိုးစရာ ရှိသည်ကို ထိုးထားရသည်။ ယာထွန်စရာရှိသည်ကို ထွန်ထားရသည်။ နွားချေး ချစရာရှိသည်ကို ချထားရသည်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားရမှုများက ကန့်ကွက်ထားလှ၏။

အဖေ အမေ ရှိသေးလျှင်၊ သည်အလုပ်တွေ ကျွန်တော် လုပ်စရာ မလို၊ ဖွန်လ တစ်ရက်နေ့ ကျောင်းပြန်ဖွင့်မှ ကျောင်းတက်ရုံသာ၊ ခုတော့ မတ်လ၊ ဧပြီလ၊ မေလ ကတည်းက ကျွန်တော် လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေရပြီ။

ကျောင်းဖွင့်သည့်နေ့ကို ကျွန်တော် သတိမထားလိုက်မိ။ သည်အချိန်သည် ကျွန်တော် အလုပ်ရှုပ်စပြုနေပြီ မဟုတ်လား။ ဇာန်လကျလော့ပြော၍ ကိုးတန်းအောင်မှန်းတော့သိသည်။ ကိုးတန်း အောင်လည်း ကျောင်းနှင့် နီးစပ်နိုင်စရာအခြေအနေမရှိ။ “ဟုတ်လား” ဟုသာ ပြောပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ကင်းမြီးကောက် လုပ်လိုက်ရ သည်။

တကယ်တော့ လယ်ယာလုပ်ငန်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဇာန်နှင့်အား မြှားနှင့်လေးမဖြစ်။ ကျွန်တော့် အသက် ၁၅နှစ် မပြည့် သေးသည့်ချိန်မှာပင် သည်အလုပ်ကိုစလုပ်ရသည်။ အမေ၏သား ဖြစ်၍သာ စိတ်ဓာတ်ကလူကြီးစိတ်ဖြစ်နေလင့်ကစား ရုပ်ခန္ဓာက တလေးသာ။

နွားကို မနိုင် အထူးသဖြင့် ထယ်ကိုမနိုင် ချေးအိုး လယ်တွင် ထယ်ကို မနိုင်တနိုင်ကိုင်ပြီး နွားဆွဲရာ ထယ်ထိုးနေသော ကျွန်တော့်ကို ခွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးဇောတိကက ရပ်ကြည့်နေသည်ကို တွန့်တော်မသိ။ ထယ်ကို ညှာလက်ကကိုင်ပြီး ဘယ်လက်က နဖားကြိုးကို ဆောင့်ဆွဲထားလင့်ကစား နွားပြာနီက လက်ယာဘက်သို့ အတင်းရုန်းဆွဲပြေးသဖြင့် ကျွန်တော် ဒုစုတ်တိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ တွန့်တော့် ခြေမ၌ စပ်ဖျင်းဖျင်းအရသာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ထယ်ကို ဖွတ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နဖားကြိုးကို အားကုန်ဆောင့်ဆွဲလိုက်မှ နွားကတန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ယာဘက်ခြေထောက်ကို “မ” ကြည့်တော့ သွေးတိုဖြင့် စိုစွတ်ကာ မြေကြီးများ လိမ်းကပ်နေသည် နေ့ကို တွေ့ရသည်။ ထယ်သွားထိုးမိသော ဒဏ်ရာကို ငုံကြည့်နေရာမှ အဖေ အမေကို သတိရလာပြီး မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်တို့ စိုစွတ်လာသည်။ အဖေ အမေရှိရာ သင်္ချိုင်းကုန်းဘက် လှမ်းကြည့်ပြီး ပြန်အလှည့်တွင် ရပ်ကြည့်နေသော ခွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။

“ဘယ်က ကြွလာတာပါလဲဘုရား”-ဟု မေးလျှောက်မည် အပြုတွင် ဆရာတော်သည် မျက်လွှာချ၍ ကုန်းပေါ်တက်ကာ ကျောင်းဆီသို့ ပြန်ကြွသွားပေပြီ။ ဝဲလောင် ကျောက္ကာမှ ကြွလာ သည်ထင်သည်။

ကျွန်တော်သည် စောစောက အစ်မထမင်းလာပို့ရင်း ချန်ထားခဲ့သည့် ရေတကောင်းထဲမှ ရေဖြင့် ခြေမမှဒဏ်ရာကို ဆေးကြောလိုက်သည်။ ခြေမဘေးစောင်းလက်မဝက်ခန့် လန်နေပြီ။ ထယ်လက်ကိုင်တွင် ပတ်ထားသော အဝတ်စုတ်ကို ဆုတ်၍ မီးရှို့ကာ ခြေမမှ ဒဏ်ရာကို သိပ်လိုက်သည်။ ပူလိုက်စပ်လိုက်သည်မှာ မပြောနှင့်။

အဝတ်စုတ်ကို ထပ်ဆုတ်ပြီး ဒဏ်ရာကို ချည်ထားလိုက်သည်။ ထယ်ကို နိုင်သည်ဖြစ်စေ မနိုင်သည် ဖြစ်စေ ထယ်ကို ထိုးလိုသည် ဖြစ်စေ မထိုးလိုသည်ဖြစ်စေ ဆက်ထိုးချီးမည် မဟုတ်ပါလား။

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

ကျွန်တော်သည် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သူမဟုတ်၍ လုံ့လဝီရိယကို ပိုအားပြုခဲ့သည်။ မဖြစ်မနေ လုပ်တတ်သော ဇွဲသည် ကျွန်တော်၏ မွေးရာပါဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည်လုံ့လဝီရိယကို အားကိုးရသည့်အကြောင်း မှာလည်း ကျေးဇူးရှင်နွားများကို သနား၍ ဖြစ်ပါသည်။ နွားများကို နေပူမခံစေလိုသော စေတနာဖြင့် မနက် ၄ နာရီထဲ နွားစာ ကျွေးပြီး သည်နှင့် လယ်ယာခွင်သို့ ဆင်းခဲ့သည်ချည်း။ နေထန်းတဖျား သာသာ ရောက်လျှင် ထယ်သိမ်း ထွန်သိမ်းသည်။ ဘယ်တော့မျှ နေမွန်းတည့် အောင် နေမွန်းလွဲအောင် ကျွန်တော် မလုပ်ခဲ့။ ညနေပိုင်းလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ ဖြစ်သည်။ နေအေးမှ အလုပ်ဝင်ပြီး ငိုချုပ်တော့ အလုပ်သိမ်းသည်။

ကျွန်တော်က နွားတွေကို ညှာပေမယ့် နွားပြာနီက ကျွန်တော့်ကို ချော့ချင်။ စွတ်စွတ်ဆွဲတတ် ရုန်းတတ်သည့်ညာဉ် နွားပြာနီတွင်ရှိသည်။ စာဘောက်က သန္ဓေကောင်းသည်။ ကြိုးအတင်း မခံ။ သခင်အလိုကို သိသည်။ ကျွန်တော်က နှင်တံ (နကန်)ကို ကိုင်သော်လည်း ရိုက်တတ် သူမဟုတ် တို့ရုံသာ သုံးသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘုရားဟော ဂေဟနိပါတ် နန္ဒီဝိသာလဇာတ်ကို ဆတ်သုလ်ဖြစ်၍ နွားများကို ဘယ်တော့မှ မဆဲရေး။ စာဘောက်ကို ဆည်းကြီး နွားပြာနီကို ဖေ့သွား မောင်းနီ ဟုပဲခေါ်ပြီး နှင်တံဖြင့် တို့တာ တို့ကာ မောင်းလေ့ရှိသည်။

မှတ်မိပါသေးသည် ကြပ်ကုန်းမှ ခုတ်ထားပြီး ပဲစင်းငုံများကို ချည်းတွင် ရံတိုင်စိုက်၍ အပြည့်အမောက်တင်ကာ အိမ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ရံတိုင်စိုက်ကာ အပြည့်အမောက် ဆင်ထားသော လှည်းပေါ်တွင် အမေနှင့်အတူ မကြောက်မရွံ့ ထိုက်ပါခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော်သည် ကိုယ်တိုင်မောင်းတော့ ကြောက် သလိုလို ခဲစားမိသည်။ ဖြတ်လမ်းဖွင့်သေး၍ ကြပ်ကုန်းမှ ချေးအိုးဘက် ပြန်ဆင်းရသည်။

ထိုအဆင်းတွင် နွားပြာနီသည် ဘာကိုလန့်သည်မသိ ကြိုးဆွဲ ဆရာတော် အတင်းထိုးဆင်းတော့သည်။ ကျွန်တော် စာဘောက်ကို ခြွေဆွဲခဲ့တော့။ သည်းထိတ်ရင်ဖိုစွာ လက်ယာဘက်မှ ရံတိုင်ကို ထွန်တိုင်ပြီး ကျမသွားအောင် ထိန်းလိုက်ခဲ့ရသည်။

စာဘောက်ကို ဆွဲထားလျှင် နွားပြာနီ ရုန်းပုံမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် ဆန်ခွက်ကုန်းပြီး ထမ်းပိုးကြီး ပြတ်သွားနိုင်သည်။ လှည်းစည်းကုန်းပြတ် ဆန်ခွက်ကုန်းပြီး ထွန်ညှင်းကွင်းပြုတ်ကာ ထမ်းပိုးတုံး ပြုတ်သွား နိုင်သည်။

နွားပြာနီလုပ်ပုံမျိုးနှင့် ဆို တော်တော်တန်တန်လည်း။
လည်းပုံတောင်း ပြုတ်ထွက်နိုင်သည်။ ဆွဲချင် ရာဆွဲ တိုက်ချင်ရာတိုက်
ဘာမှ ကရုမစိုက် သည့်နွား မဟုတ်လား။ အတိုင်ဘက်က သန်လွန်းသဖြင့်
အလှည့်ဘက် ထားကြည့်ပြန်တော့ လဲကျသွားမတတ် ကန်၍သွားသည်။
နွားနင်းလည်းမတော် နွားပြေးလည်းမရ ခက်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် နွားပြာနီကို သဘောမကျသည်မှာကြာပြီ။
အမေရိစဉ်ကတည်းကဖြစ်သည်။ အမေကို သေတွင်းပို့ဖို့ နွားပြာနီသည်
နှစ်ကြိမ်ခန့် ကြိုးစားခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်သိသည်။ ကြပ်ကုန်းမှ
လည်းလမ်းရိုးအတိုင်း မဆင်းဘဲ တည်တည်ဖြစ်ကာ ချောက်ကမ်းပါးဆီ
နှစ်ခါဆွဲပြေးဖူးသည်။ အမေက ရံတိုင်စိုက်ထားသော လှည်းပေါ်တွင်
ပဲခင်းငုံရိုးအပြည့်နှင့် တစ်ကြိမ် ပြောင်းရိုးအပြည့်နှင့် တစ်ကြိမ်လိုက်ပါ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စာဘောက်ကြီးတော်၍ စာဘောက်ကြီးတင်းခံ၍
အမေဘာမျှ မဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လှည်းစည်းကုံး ကောင်း၍လည်း
ဖြစ်သည်။ နွားပြာနီ တစ်ခါတစ်ခါဖောက်လာလျှင် တယ်ကြောက်စရာ
ကောင်းပါလား။

နွားပြာနီကို ရွာထဲလှည့်ပြီး လဲကြည့်ဖူးသည်။ အလိုက်ပေး
လဲသည်ကိုပင် မည်သူမှ မလဲလိုကြ။ နွားပြာနီက မြန်မာမျိုးစစ်
နွားတော့ဖြစ်သည်။ ခိုင်းမကောင်းမဟုတ် ခိုင်းလို့တော့ကောင်းသည်။
တကယ်တော့ ခိုင်းနွားကောင်းကောင်းရဖို့ နွားမျိုးကောင်းစပ်ရာမှာ
နွားရွှေခို နွားပြာနီ နွားဝါနီက အကောင်းဆုံးဆိုသည်ကို ကျွန်တော်
သိသည်။

ဒီကောင်ကြီးက ဂျစ်တစ်တစ် ကတ်တတ်တတ် လုပ်တတ်
တာကလွဲပြီး မြန်မာမျိုးစစ်နွားပီသသည်။ တွန်းအား တိုက်အား
ကောင်းသည်။ ဖွဲရှိသည်။ သတ္တိရှိသည်။ သစ္စာရှိသည်။ နားလည်တတ်သည်။
ဖျတ်လတ်သည်။ အကြောက်အလန့်မရှိ ရွာအဝင် လှည်းလမ်း
ချောက်ကမ်းပါးကိုပင် ခုန်ချပုံသည်ကောင်။

ကျွန်တော် နွားပြာနီကို သေချာကြည့်မိသည် ခိုင်းနွားကောင်း
တို့၏ ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့်တော့ ပြည့်စုံသည်။ နှာတံခုံးသည်။
နှာခွေးသည်။ မျက်စိပြူးသည်။ ခွာလုံးသည်။ ရင်အုပ်ကျယ်သည်
ပြီးသည်။ ခြေတွေ လက်တွေတောင့်သည်။ အရိုးအဆစ်ပြေပြစ်သည်။
သို့လည်း မတွဲ။ ဒါတွေပြည့်စုံနေလျက်နှင့် နွားပြာနီ ဘာကြောင့်
တောက်နေပါလိမ့်။

တောင်ပိုင်းက ဦးဖိုးရှင်၏ ထန်းသီးရောင် နွားပြေးနှင့်တောင်
မလဲဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော် ပိုခံပြင်းသွားသည်။ ထန်းသီးရောင်နွားပြေး
နွားဝါကောက်ရိုးမွေး နွားနက်ကျားတို့ဆိုတာ ခိုင်းကောင်းသည့် နွားတွေမှ
မဟုတ်သည့်ဥစ္စာ။ နွားပြေးထန်းသီး၊ ရွာမနီး၊ ဝန်ကြီး မတင်နှင့်
အဆိုတောင် ရှိသည်မဟုတ်လား။ နွားပြာနီကို ရွာကလူတွေ မကြိုက်သည့်
အကြောင်းကတော့ ဂျစ်တစ်တစ် ကပ်တတ်တတ် လုပ်တတ်လို့ဖြစ်သည်
ဆို ကျွန်တော်သိပါသည်။

နွားပြာနီကို လဲလိုလျှင်ဖြစ်ဖြစ် ရောင်းလိုလျှင်ဖြစ်ဖြစ် ဒီရွာ
မှာတော့ လုပ်လို့မဖြစ်တော့။ ပဲခင်းငုံလှည်းနှင့် အမေကို ပြောင်းရိုး
ထည်းနှင့် အမေကို ချောက်ထဲဆွဲချဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည့် နွားပြာနီအကြောင်း
ထပ်ရွာလုံး သိနေကြပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ခြေမ ထယ်ထိုးမိအောင်
ချစ်တိုက်ခဲ့သည့် နွားပြာနီ အကြောင်းကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြော။ ရေငုံနေခဲ့သည်။ ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန်ထောင်းလို့ ဖြစ်မည်
ဆိုလား။ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကတော့ သိပေလိမ့်မည်။ ဘုန်းကြီး
ဇနားနိုးမို့ ရွာထဲ ပြန်မလာခြင်းဖြစ်သည်။

နွားပြာနီကို တခြားသွားရောင်းဖို့ကလည်း ကျွန်တော့်တွင်
အချိန်မရ။ နွားပြာနီကြီးကို ရောင်းပစ် ရမှာလည်း တကယ်တော့
နှာပြာရ။ အဖေ အမေလက်ထက်ကတည်းက ခိုင်းလာခဲ့သည့် ခိုင်းနွား
မဟုတ်လား။ လိုတော့သုံး မုန်းတော့ပစ်ဆိုတာမျိုး ကျွန်တော် မလုပ်ချင်။
နွားပြာနီကို အနားပေးပြီး နွားမခြံထဲမှ စာဥလေးကို ထယ်ဖိုးကျင့်သုံးဖို့

စိတ်ကူးသေးသည်။ စာဥလေးကို နဖူးကြိုးပင် မထိုးလိုက်ရ ကဘော်ယာကုန်း ချောက်ထဲကျသေးသွားခဲ့သည်။

အဖေအမေတို့ ဖျက်စီးသွားသလို မထိန်းတတ် မသိတတ်သော ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမလက်ထက်တွင် စီးပွားပျက်လာသည်။ နွားမြေထဲမှ နွားတွေရူး တောချောက်မှာ ကျသေလိုက် လေပင်ရိုးမှာ ကျသေလိုက် ဟိုမှာသွားသေ သည်မှာသွားသေဖြင့် နွားမြေ တစ်ခြံလုံး ပြုတ်လုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေဆိုတော့ စစ်စစ်ဆေးဆေး မလုပ်တတ်။ နွားများသာ သေသွားသည်။ အမဲသားပင် မစားရ။ လူနိုး ဖျက်စားတာနှင့် ကျီးစား လင်းတစားနှင့် ဖြစ်သွားတတ်သည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့် စာဥကို အနုမြောဆုံးဖြစ်သည်။ စာဥသာ မသေလျှင် နွားပြာနီကြီး သက်သာပေမည်ပေါ့။ ခုတော့ သူ့ကံပေါ့လေ။ သူ့တာဝန်ရှိသေးလို့ပဲဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။

သည်နေ့ နွားပြာနီကြီး ဖောက်လာပြန်ပြီ။ ဘာလို့ လန့်သည် မသိ။ ကြပ်ကုန်းမှ ချွေးအိုးဘက် အဆင်းကို တကြမ်း အရောသောပါး ဆွဲချပြေးသည်။ မြေညီလမ်းရောက်ပြီး လက်ယာဘက်လမ်းမြှောင်ကို ပြန်တက်လိုက်မှ ပုံမှန်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ချွေးစေးတွေ ပြန်နေသည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ရပ်ကြည့်နေသော - ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကို ဖူးတွေ့ရတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ဆရာတော့် သင်္ကန်းကို နွားပြာနီလန့်လေသလား။ ဒါလည်းဖြစ်နိုင်စရာ မရှိ။ နွားပြာနီစလန့်သည်ကား ကြပ်ကုန်းအဆင်းကတည်းက မဟုတ်လား။

မနိုင်ဝန်ထမ်းနေရလေ အဖေနှင့်အမေကို သတိရလာလေ ခံစားရသည်။

နွားပြာနီကြီးသည် အဖေနှင့်အမေကို ပိုသတိရစေအောင် လုပ်နေတာလား။

“မင်းအစ်မကို မောင်မောင့်မိဘတွေကလာတောင်းတယ်... အဲဒါမင်းသဘောတူသလား...”

အရီးလေးဒေါသိန်းတင်ကခေါ်ပြောတော့ ကျွန်တော်တာပြန်ပြော ချဉ်းမသိ။ အဖေအမေမရှိသည့်နောက် လောကကြီးထဲတွင် မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းရှိတော့ရာ အစ်မကိုပါစွန့်လွှတ်လိုက်ရမည်ဆိုတော့ ရင်ထဲတွင် ကွက်လပ်ကြီးလို ဟာဆင်းသွားသည်။ ရင်ထဲတွင် ဆိုဆိုနှင့် ငြောငြောကွဲကွဲ ခံစားနေရသည်။ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် ရင်ထဲတွင် လှိုက်တက်လာပြီး မျက်ဝန်း၌မျက်ရည်တို့ ဝေ့သီလာချင်သည်။

နွားပြာနီကြီးကိုပင် မရောင်းရက်သော နှမြောနေသော ကျွန်တော်သည် တစ်အူထုံဆင်း အစ်မအရင်းကို သူတစ်ပါးလက် အပ်လိုက်ရမှ သဘောတူလိုက်ရမှာ နှမြောနေမိသည်။

ကိုမောင်မောင် လူခန့်လူသန့် လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ် သည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ငြင်းပယ်ချင်စရာ အပြစ်အနာအဆာ ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ သို့ပေမယ့် အစ်မကို ကျွန်တော် မွေးချင်း မခွဲနိုင်။ ရိုးရိုးအအစ်မကို ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး အမိအဖ တို့သမီး လုပ်ကိုင်ကျွေးလိုသည်။ ကျွန်တော်သည် အရီးလေးမျက်နှာကို မွှေးဝယ်ထားပြီး တမာပင်ထိပ်ဖျားသို့သာ အမိပါယ်မဲ့ကြည့်နေမိသည်။

“ဟဲ့ ... ညိုမြင့် ... အရီးလေး မေးတာဖြေဦးလေ”

အဖြေတစ်ခုခုကို ပေးမှဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော်သိလာသည်။ အဖေအမေသာရှိလျှင် သည်ကိစ္စကျွန်တော်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ အရီးလေးနှင့်လည်း မဆိုင်။ ခုတော့ အဖေနှမ အရီးလေးနှင့်လည်း ဆိုင်လာပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် လည်းဆိုင်လာပြီ။

“အစ်မကရာ ဘယ်လိုတဲ့လဲ အရီးလေး...”

“ညိုအိက အရီးလေးတို့ မောင်လေးတို့သဘောတူ...”

“သူတို့ချင်းရော ကြိုက်ရဲ့လား”

“ဤကံ့ကံ့ထယ် ငါ့ကုလ် မောင်မောင်က စာပေးသတဲ့ကွဲ့”
ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဆူးခြစ်ခံလိုက်ရသလို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းခံစား
လိုက်ရသည်။

“သူတို့ချင်းကြိုက်ရင် ဘာသဘောမတူစရာရှိလဲ- အဇိနလေးတို့
ဘာသာ ကြည့်စိစဉ်လိုက်ပေါ့- ကျွန်တော်တော့ ဒီကိစ္စ ဘာမှ မသိချင်
တော့ဘူး...”

ကျွန်တော်ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်
မကပ်ချင်တော့။ အလုပ်ပါးချိန်ပို့ တော်တော့သည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဖြည်းဖြည်း အထီးကျန်တစ်လောလေ
ပြီလား။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖

“ဒကာလေးနဲ့ တောင်သူအလုပ်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး- လူက
နွားနိုင်နေရမှာ နွားဆွဲရာလူပါနေရတော့ တစ်နေ့ဒုက္ခတွေ့နိုင်တယ်
ဒကာလေး။”

အစ်မ၏ မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကပ်ပွဲတွင် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်က
ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို အနားခေါ်ပြောသည်။

“တင်ပါဘုရား- တပည့်တော်က ငယ်လွန်းတော့ နွားမခိုင်
သေးပါဘုရား။”

“ဒကာမလေးလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုတော့ မောင်မောင်ပဲ
ဒီလုပ်ငန်းဆက်လုပ်လိမ့်မပေါ့- ဒကာလေးဘုန်းကြီးနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့
စေချင်တယ်။”

“ဘာကိစ္စပါလဲ ဘုရား။”

“ဒကာလေးဘဝကို သနားလို့၊ ဘုန်းကြီးအရင်တစ်ခေါက်
ကတည်းက မှန်ကျောင်းဆရာတော်ကို လျှောက်ခဲ့တယ် ... ရန်ကုန်မှာ
ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ပေါ့။”

“ဖြစ်ပါ့မလားဘုရား ... ဖြစ်တာမဖြစ်တာထက် တပည့်တော်
တော့ အရမ်းဝမ်းသာနေမိပြီဘုရား...”

“မဖြစ်ရပါဘူး ဒကာလေး ... မှန်ကျောင်းဆရာတော်က ခေါ်ခဲ့ဖို့
အမိန့်ရှိလိုက်ပြီးသားပါ...”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဘုရား ... အရှင်ဘုရားရဲ့ကျေးဇူးတွေ
တပည့်တော်ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဘုရား။”

“ဘုန်းကြီးမှာဒကာလေး ဘဝကိုဖြည့်တင်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်
ဒကာလေး ... ဒကာကြီးဦးသာညိုရဲ့ ကျေးဇူးတွေလည်း ဘုန်းကြီးမှာ
နို့ပါတယ်လေ။”

“အရှင်ဘုရား ဘယ်တော့ရန်ကုန်ကြွမှာပါလဲ ဘုရား။”

“တပေါင်းလကွယ်နေ ကြုံဖြစ်မယ် ဒကာလေးလည်းအဆင်သင့်
လုပ်ထားဟုတ်လား ... ကဲဘုန်းကြီးလည်း ကျောင်းပြန်ကြွလိုက်ဦးမယ်။”

ကျွန်တော်ဆရာတော်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်၏။

အဖေကျေးဇူးတရားသည် အဖေသေဆုံးသွားသည်မှာ ကြာပြီ
ဖြစ်သော်လည်း ယခုထိ ရှင်သန်နေဆဲပါလား။

ကုက္ကိုရွက်နုချိန်၊ ကုက္ကိုရွက်သုပ်၊ မန်ကျည်းရွက်နုချိန်
မန်ကျည်းရွက်သုပ်၊ တမာရွက်နုချိန် တမာရွက်ပြုတ်နှင့် ငါးပိချက်၊
ပီလောရွက်ပေါ်ချိန် ပီလောရွက်ဟင်းချိန်၊ ဂျွန်နုတောင်းရွက်ပေါ်ချိန်
ဂျွန်နုထောင်း ရွက်ဟင်းချိန်၊ တင်းပုံရွက်၊ ဆူးပုပ်ရွက်ပေါ်ချိန်၊
တင်းပုံရွက်ဆူးပုပ်ရွက်ဟင်း၊ မျှစ်ပေါ်ချိန်မျှစ်ဟင်း၊ ပြောင်းဖူးပေါ်ချိန်
ပြောင်းဖူးဟင်း၊ မှိုပေါ်ချိန်မှိုဟင်းမျိုးနှင့်၊ ထမင်းဝိုင်းတွင် သူမပါ
ခွဲမစည်သည့် ငရုတ်သီးခြောက်အညှာထောင်းဟင်း၊ ရှောက်ရွက်
နီသွင်းနှင့် နှမ်းပတ်ချဉ်သုပ်ဟင်းတို့နှင့် ဆန်ကြမ်း၊ ပြောင်းဆန်ထမင်း
တို့ကိုစားခဲ့ကြသည့် အစားရိုးခဲသည့်အညှာ။ အစားရိုးခဲသည့်ရွာ။

တိုက်ကြီးတာကြီး ခမ်းကြီးနားကြီးနေဖို့ အာရုံမရောက် ဖိုးရွာရွာ

မိုးမရွာရွာ၊ မိုးခေါင်ခေါင် မခေါင်ခေါင်၊ သီးနှံရရ မရရ၊ သဘာဝကို အပြစ်မဆို သဘာဝကိုချစ်လိုသည့် အနေအနားမရှိ ကိုယ့်အလုပ်ကို စိုက်လိုက်မတ်တတ်လုပ်ကာ ထန်းလက်ကာ သက်ကယ်မိုး ဝါးကာ၊ ထန်းလက်မိုးဘဝဖြင့် အနေရိုးခဲ့ကြသည့်အညာ၊ အနေရိုးခဲ့ကြသည့်ရွာ။

ဝါစော့ကိုစိုက်၊ ဝါပေါက်ကိုကောက်၊ ဝါကိုချည်လုပ်၊ ဤဝါဖြင့်ပင် လုံချည်အင်္ကျီ၊ စောင်၊ တဘက်ပဝါ၊ ထုတ်လုပ်ဝတ်ဆင် အဝတ်ရိုး ကြသည့်အညာ၊ အဝတ်ရိုးခဲ့သည့်ရွာ။

ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာန၊ မုသား၊ မာယာ၊ မစ္ဆရိယ၊ ကုဿာမစ္ဆရိယနည်းပါးသောဟန်ဆောင်မှုမရှိ ပကတိရင်တွင်းစကား ဆိုတတ်သည့် ညှပ်ဝတ်ယူငှာ စေတနာပါတတ်သည့် သဘောရိုး၊ မနောရိုး၊ အပြောရိုးခဲ့ကြသော ... အညာ၊ သဘောရိုး၊ မနောရိုး၊ အပြောရိုးခဲ့သည့်ရွာ။

ဒါတွေကဝယ်လို့မရ တောင်းလို့မရသည့်အရာတွေ ဖြတ်နိုး စရာတွေ လွမ်းစရာတွေသာဖြစ်သည်။ မိုးခေါင်ရေရှားပေမယ့် မြေကိုချစ် ရွာကိုချစ် အချင်းချင်းချစ်ခဲ့ကြသည်။ ဖြတ်မရ ဖြတ်မရနိုင်သော သံယောဇဉ်ကြိုးတို့ဖြင့် တုတ်နှောင်ချည်ဖွဲ့ကာ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ မပြောင်းချင်ကြသော သာယာစီးမလုပ်ချင်ကြသော ရွာသူရွာသားတွေကို ထားခဲ့၍ ကျွန်တော်သည် ရေကြည်ရာမြက်နုရာသို့ ပြောင်းရပေဦး တော့မည်။

ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ရွာကိုခွာရမည့် အလုပ်ကလွယ်လှသည့် အလုပ်မဟုတ်၊ သာယာစီးခြင်းသည် ရိုးသားမှုမဟုတ်၊ အေးအတူအမျှ စိတ်မဟုတ်၊ ရှက်တော့ရှက်ဖို့ကောင်းလေစွာ၊ မတတ်နိုင် ဆရာတော်ကို လည်း ဝမ်းသာစကား လျှောက်ထားပြီးပြီ၊ လသာခိုက် ခိုင်းငင်ရသည့် ကျွန်တော့်ဘဝကို ရွာသားတွေ ရွာသူတွေ နားလည်ကြ လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

ရွာကိုခွဲရမည်ဆိုတော့ လွမ်းစရာတွေချည်းဖြစ်နေသည်။ အလွမ်းလေတွေတိုက် အလွမ်းတိမ်တွေလွင့် အလွမ်းမိုးသား တွေတက် အလွမ်းမိုးတွေရွာ အို ငိုရဦးမှာပါလား။

(ငါး) နေရာသစ်

မိုးလည်းမခေါင်ရေလည်းမရှားဘဲနှင့် ဘာကြောင့်သည်လူတွေ- သည်လိုဖြစ်နေရပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။ အညာမှာ ဖြစ်တာက လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းထိမိ ခိုက်မိ ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်ရာက ဂရုမစိုက်ပစ်ထား မသန့်မရှင်းမှုကြောင့် ဖြစ်ရတာဟုထင်သည်။ အထူးသဖြင့် ရေရှားမှုကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ထင်သည်။ ရေမရှိလျှင် မသန့်ရှင်းနိုင်။

သည်မှာက ရေပေါသည်။ နောက်ဆုံး ရန်ကုန်မြစ်ထဲဆင်းချိုးလို့ ရသည်။ လှိုင်မြစ်ထဲဆင်းချိုးလို့ရသည်။ ရွာမှာလို အိုင်မဟုတ် အရအမြဲစီးနေသည်။

သည်လို ရေပေါသည့်အရပ်တွင် သည်လိုလူတွေ ဘာလို့များ နေပါလိမ့်ဟု သူတို့ကို စတွေ့သည့်နေ့ကတည်းက စဉ်းစားနေမိသည်။ သူတို့ကို စတွေ့သည်မှာလည်း ကြာတော့မကြာသေး။ သည်ရွာလ ဆန်းစမှ ဖြစ်သည်။ တွေ့ဖူးတာတော့ တွေ့ဖူးမည်ပေါ့။ သတိမထား မိတာပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

သူတို့ကိုစတွေ့မိသည့်နေရာသည် သရက်တောကျောင်းတိုက် ဝင်းထဲမှာဖြစ်သည်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာတော့မဟုတ် လမ်းမတော်လမ်းနှင့် ဘုန်းကြီးလမ်းကို ဖေါက်ထားသည့် သရက်တောကျောင်းတိုက် အလယ်လမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။

ဤလမ်းကို ကျွန်တော်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နေသည့် နှုတ်ကျောင်းကလည်း ဤလမ်း၌မရှိ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း ဆက်မှာသာ ရှိသည်။ မှန်ကျောင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းဆက်ကို

မျက်နှာမူ ဆောက်ထားသည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ကျောင်း မှန်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် မှန်ကျောင်းဟု ခေါ်သည်လားမသိ။

မှန်ကျောင်းဆရာတော်သည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ မျက်နှာတော်ရှိသည်။ တရားအဟောအပြော ကောင်းသည်။ သဘောမနောကောင်းသော ဆရာတော်သည် အညာမှပင်ဖြစ်သည်။ ဤကျောင်းတွင် ကျတီး၊ ကန်နီ၊ လယ်ဟောင်း၊ ဝဲလောင်၊ ကျောက္ကာဆရာတော်များ အဝင်အထွက်ရှိသည်။

ဆရာတော်သည် ကျွန်တော်ဆယ်တန်းဆက်ဖြေနိုင်ရေးအတွက် တပည့်ဒကာတစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်စီစဉ်ပေးသည်။ ဆရာတော်၏ ဒကာ ကိုမြတ်သူက ကျွန်တော်ဆယ်တန်းဖြေနိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သည်များ အစစကူညီခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ အပူကပ်မူ၊ ကိုမြတ်သူ၏ အကူအညီပေးမှုဖြင့် သတင်းစာပို့သည့်အလုပ်ပါ ရရှိခဲ့သည်။ သတင်းစာပို့ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်၏ ဝေယျာဝစ္စ၊ ကျောင်း၏ဝေယျာဝစ္စ၊ ကပ္ပိယလုပ်ရင်း စာကြိုးစားခဲ့သည်။ ဆရာတော် အား ပင့်သမျှအလှူအတန်းမှန်သမျှ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသား အဖြစ်လိုက်ရသည်။ အလှူအိမ်မှ ကျွေးသမျှစားရသည်မှာ ရွာမှာစားရ သည်နှင့် တခြားမဖြစ်သည်။ သားငါးမျိုးစုံ ဆီဦးထောပတ် မစားဖူးသော အစာများကို စားရသည်။ ထိုသို့ စားရသည့်ကြားမှပင် ပီလောဟင်းချို၊ ဂျွန်နတောင်းဟင်းချို၊ ကုက္ကိုရွက်သုပ်၊ မန်ကျည်းရွက်သုပ်၊ အညာထောင်း၊ နှမ်းဖတ်ချဉ်တို့ကို တမ်းတ သတိရမိ သွေးတောင်း မိသေးသည်။ အလှူအိမ်မှ အပြန်တွင် ကန်တော့ပွဲထမ်း ပြန်နေကျ အများအားဖြင့်တော့ ကားနှင့်လိုက်ပို့ ကြသည်က များသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝဖြင့် စာပိကြိုးစားခဲ့ရာ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ ဖြေပြီးခဲ့ပြီ။ အဖြေနိုင်ဆုံး ဘာသာမှာ မြန်မာစာဖြစ်သည်။ ဂုဏ်ထူးထွက်မည်လား မသိ။ ဘာသာစုံဖြေနိုင်သဖြင့် မအောင်မှာ မပူမိတော့။

စာမေးပွဲဖြေပြီးပေမယ့် ကျွန်တော်အလကားမနေ။ အင်္ဂလိပ် စကားပြောသင်တန်း ဆက်တက်ခဲ့သည်။ ဇွန်လဆန်း ညဦးပိုင်း အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းမှ ပြန်လာသော ကျွန်တော်သည် ဆေးရုံကြီးအိမ်သာနား အရောက်တွင် အရေးပေါ်ရှေ့လောက်၌ လူတွေဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ခါးပိုက်နှိုက် မိတာလား၊ သူဦးမိတာလား၊ ကားတိုက်တာလား၊ အရေးပေါ်ရှေ့ ဆိုတော့ လူနာတွေလာပို့တာလားဟု ကျွန်တော်တွေးမိသည်။

ကျွန်တော်ထင်တာ မဟုတ်။ အိုးတွေခွက်တွေကိုင်ပြီး အရေးပေါ် ဘက်မှ သရက်တောကျောင်းတိုက်ဘက်သို့ ပြေးသွားနေကြသည်။ ရဲတွေက လမ်းမတော်လမ်းကိုဖြတ်ပြီး သူတို့ကို မောင်းထုတ်နေကြ သည်။

ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းဘက်သို့ ဆက်သွားတော့ဘဲ လမ်းမတော်လမ်းဘက် ကူးလိုက်သည်။ ရဲတွေဘာကြောင့် လူတွေကို နှားမောင်းသလိုမောင်းပြီး သရက်တောကျောင်းတိုက်ဘက် မောင်းထုတ် နေသည့်ကိစ္စသိချင်လာသည်။ ကျွန်တော် ခါတိုင်းပြန်နေကျ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းဘက်မှ မှန်ကျောင်းသို့ မသွားတော့ဘဲ သရက်တောကျောင်းတိုက် အလယ်မှသွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရဲများက လမ်းမတော်လမ်းအနောက်ဘက် ပလက်မောင်းပေါ်တွင် ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် သရက်တောကျောင်းတိုက် အတွင်းဝင်သည့် လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်တွင် စောစောက ဝင်သွားကြသူများကိုတွေ့ရ၏။ ထိုင်သူထိုင်၊ ရပ်သူရပ်၊ အိပ်သူအိပ်၊ လှမ်းမြင်နေရသည်ကိုက စိတ်ပျက်စရာ။ သူတို့အနား ရောက်တော့ မြင်ရသည့်အနေအထားက ရင်နင့်စရာ။ ခြေလက်ပျက်နှာ လူစဉ်မမီသည့် ရောဂါသည်တွေ။ အဝတ်အစားတွေက စုတ်ပြတ် ညစ်ပတ် နေသည်။

ရင်ထဲတွင် မချီတင်ကဲ ဝေဒနာခံစားရင်း၊ ကျွန်တော် မှန်ကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ တစ်ညလုံး သူတို့အကြောင်း တွေးတော စဉ်းစားနေမိသည်။

နောက်တစ်နေ့တော့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းတက်ဖက် ကျောက်တံတားမှ သူငယ်ချင်းအဖော်ခေါ်၍ ရဲရင့်ရုံတွင် ရုပ်ရှင်ကြည့် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ပြီးမှပြန်လာတော့ ညဉ့်အတော်နက်နေပြီ။ ဆရာတော်အား မလျှောက်ခဲ့ရသဖြင့် ဆရာတော်စိတ်ပူနေမှာစိုးပြီး အမြန်သုတ်ခြေတင် ပြန်လာခဲ့သည်။ အရေးပေါ်ရှေ့ရောက်တော့ သရက်တောကျောင်းတိုက် ဘက်လမ်းကြားမှ မနေ့ညကတွေ့ခဲ့သူ ကလေးလူကြီး ယောက်ျားမိန်းမ တစ်အုပ်ကြီး ဆေးရုံကြီးဘက် ပြေးလာကြပြန်ပြီ။ ဘာဖြစ်ပြန်ပါလိမ့်။

ကျွန်တော်ခဏရပ်ကြည့်မိသည်။ သူတို့နောက်က ရဲတွေ လိုက်လာသည်။ သိုး၊ ဆိတ်မောင်းသလို မောင်းထုတ်နေပါလား။ ရဲတွေ လမ်းမတော်လမ်းကျော်လာပြီး၊ လမ်းမတော်အရှေ့ဘက်ပလက် ဖောင်းပေါ်ရပ်နေကြသည်။ အခြေအနေမဲ့ရောဂါသည်တွေက ဆေးရုံကြီး ထဲ ရောက်သွားကြပြီ။

ကျွန်တော်စဉ်းစားနေမိသည်။ လူတွေကို တိရစ္ဆာန်တွေလို လမ်းမတော်လမ်းဟိုဘက်မောင်းလိုက် သည်ဘက်မောင်းလိုက် ဘာကြောင့် ရဲတွေလုပ်နေကြသလဲဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ တစ်နေ့ကို ဘယ်နှစ်ကြိမ် ထိုကဲ့သို့လုပ်နေပါလိမ့်ဟု သိချင်လာသည်။ ပထမတော့ အခြေအနေရပ်စောင့်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမိသေးသည်။ မှန်ကျောင်း ဆရာတော်ကို သတိရပြီး စိတ်ပူနေမည်စိုး၍ စောင့်မကြည့်တော့ဘဲ မှန်ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်သွားနေလဲ၊ ညဉ့်နက်နေပြီပဲ”

ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်း ဆရာတော်မကျိန်းသေး။ စိုးရိမ်စွာမေးသည်။

“တပည့်တော်သူငယ်ချင်းက ရုပ်ရှင်အတင်းခေါ်သွားလို့ပါဘုရား

တော့အရေးပေါ်ရှေ့မှာ ရောဂါသည်တွေကိုလည်း ရပ်ကြည့်နေမိလို့ပါ ဘုရား”

“အင်း- အပျော်အပါးများတဲ့လူတွေ ဒုက္ခရောက်နေကြတာ ဆိုလေ”

ဆရာတော်က ကျွန်တော်ရုပ်ရှင်ကြည့်သည်ကို ရည်ညွှန်းပြောနေ သလားဟု ပထမထင်လိုက်မိ၏။

“ဒီရောဂါက အပျော်အပါးလိုက်စားရာက ဖြစ်လာတာပဲ ယောက်ျားလေးတွေက အပျော်အပါး ဝါသနာပါလို့ရောဂါရတာ၊ မိန်းကလေးတွေက မကောင်းတဲ့ အဲဒီ အလုပ်လုပ်လို့ ရောဂါရတာပဲကွဲ့”

ဆရာတော်၏ နောက်ဆက်တွဲစကားကို ကြားရမှ ကျွန်တော်ကို ချီခြင်းမဟုတ်၊ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ ရသူများကို ရည်ညွှန်းပြောနေမှန်း သိရတော့သည်။

“ဘယ်လိုအပျော်အပါးမျိုးပါလဲ ဘုရား”

“ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းမလိုက်စားတာပေါ့- မိန်းကလေး တွေက ပြည့်တန်ဆာလုပ်တာပေါ့ကွယ်”

ဆရာတော်စကားကြောင့် ပန်းတွန့်မိသည်အထိ ကြက်သီးထ သွားသည်။

“သူတို့ချင်းညားကြလို့လည်း ပွားလာတာလားဘုရား”

“ဒါလည်းပါတာပေါ့လေ ... စိတ်အလိုလိုက်နေသူတွေ များလေ...”

“ရောဂါသည်တွေများလေ ဖြစ်မှာပါပဲ”

“ဆရာတော်အမိန့်ရှိတာကြားရတော့ တွေးကြောက်မိပါတယ် ဘုရား”

“အခြေအနေမပေးလို့ ထိန်းနိုင်တာက လူတော်မဟုတ်ဘူး၊ အခြေအနေပေးနေရက်က အခြေအနေ ပေးနေတာကိုထိန်းနိုင်မှ လူတော်ကွဲ့၊ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ မလုပ်မိအောင်ထိန်းနိုင်လေ၊ ဘေးဒုက္ခ ရှောင်လေပေါ့”

“ရဲတွေက သူတို့ကို ဟိုဘက်မောင်းထုတ်လိုက် ဒီဘက်မောင်း ထုတ်လိုက်လုပ်နေတာ ဘာလုပ်တာလဲ ဘုရား...”

“ရဲတွေမှာ ဖမ်းဆီးရမယ့်ဝတ္ထုရား ရှိဟန်တူပါတယ်... ရောဂါသည်တွေဆိုတော့ အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်ဖို့လည်းခက် ထားဖို့လည်း ခက်တော့ မဖမ်းချင်တာနဲ့ မောင်းထုတ်ကြတာဖြစ်မှာပေါ့... ”

“မောင်းထုတ်ရင်လည်း မြို့ပြင်ရောက်အောင် မောင်းထုတ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့ ဘုရား ... ခုဟာက လမ်းမတော်လမ်း ဟိုဘက်ဒီဘက် မောင်းထုတ်နေတာဘုရား”

“ဪ-ဘုန်းကြီးသဘောပေါက်ပြီ-ဒီဘက်ကနေဆေးရုံဘက် မောင်းထုတ်တာက လမ်းမတော်ရဲစခန်းက ရဲတွေ၊ ဆေးရုံဘက်က သရက်တောကျောင်းတိုက်ဘက် မောင်းထုတ်တာက လသာရဲစခန်းက ရဲတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လမ်းမတော်လမ်းက လမ်းမတော်နဲ့လသာ ခြားထားတဲ့ နေရာကွဲ့”

“ကဲ- ကဲ ညဉ့်နက်လှပြီ- နောက်ရပ်ရှင်တွေဘာတွေ ကြည့်ချင်ရင် ကြိုပြောသွားဟုတ်လား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

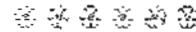
ဆရာတော် သူ့အခန်းဝင်သွားသည့်တိုင် ကျွန်တော် ငူငူငိုငိုထိုင်နေမိ၏။ ယောကျ်ားနှင့်မိန်းမ၊ ပြည်တန်ဆာနှင့် မိန်းမလိုက်စားသူ၊ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့သည့် ရောဂါသည်တွေထဲတွင် ဟိုတစ်ချို့က သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် သန့်သန့်မာမာ လူတွေမပါဟု ကျွန်တော် အတတ်မပြောနိုင်တော့။

ရန်ကုန်မှာ လူကောင်းအတွက်လည်း ကျောချစရာနေရာ ရှားသည်။ ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် မှန်ကျောင်းဆရာတော်၏ ကျေးဇူးကြောင့် နွေးနွေးထွေးထွေးလုံလုံခြုံခြုံ နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူဆိုးတွေအတွက် ရောဂါသည်တွေအတွက် အခြေအနေမဲ့တွေအတွက်

ကျောတစ်နေရာစာချဖို့ လုံးလုံးမလွယ်ပါလား။ သည် ရောဂါသည်တွေ ဆေးရုံကြီးနှင့် သရက်တောကျောင်းတိုက် ဟိုပြေးရလိုက် ဒီပြေးရလိုက်နှင့် အခင်းမဲ့အကာမဲ့ လမ်းပေါ်တွင်ပင် အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ကြရရဲ့လား။ သူတို့ဘဝသည် “လူ့ဘဝ” ဟူသော အမည်နာမနှင့် လိုက်ဖက်သည် မထင်တော့။ နေဒဏ်လည်း မကာကွယ်နိုင်၊ လေဒဏ်လည်း မကာကွယ် နိုင်၊ မိုးဒဏ်နှင့်နှင်းဒဏ်လည်း မကာကွယ်နိုင်၊ ပလက်စတစ်နှင့်လမ်း သည် အိမ်၊ အိမ်ရာဖြစ်နေတော့ သူဌေးမွေးထားသည့် ခွေးကမှ ငွေလောင်အိမ်နှင့် ဖိမ်ကျနေဦးမည်။ ခွေးလောက်မှ တန်ဖိုးမရှိသည့် လူ့ဘဝပါလား။

တကယ်တွေးကြည့်တော့ လူစဉ်မီအောင် လူပဲလုပ်ရသည်။ လူစဉ်မီအောင်လည်း လူပဲလုပ်နေသည်။ ဘယ်သူ့မပြုမိမိပါလား။

လူစဉ်မီသည့် ဘဝမရောက်အောင် အပျော်အပါးကြပ်ကြပ် ချောင်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီကလေးက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီ၊ သူ့ဘဝရေရေးအတွက် အကာကြီးလက်ထဲပဲ အပ်ချင်တယ်။ အဲဒါ ဒကာကြီး ဘယ်လိုသဘော နေလဲ”

မှန်ကျောင်းဆရာတော်၏ ဒကာရင်းတပည့်ရင်းဖြစ်ကြသော ဆရာတော်အား ဝတ္ထုပစ္စည်းများ မကြာခဏ လာရောက်လှူဒါန်းကြသော ဦးမြင့်ဦး ဒေါ်ထားထားဦးတို့ လင်မယားက ကျွန်တော်အား သေချာ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ချင်းတိုး တိုးတိုးတိုးနှင့် ပြောနေကြသည်။

“ကျောင်းဆက်ထားပေးဖို့လားဘုရား...”

“မဟုတ်ပါဘူး- ကျောင်းဆက်တက်ချင်ရင် ဒီကနေတက် ခုတာပဲ ခုဟာက ဒကာကြီးတို့သဘောမှာ အလုပ်ပေးဖို့ပါ”

“လောလောဆယ် စာရေးရော စုကားနီရောရှိနေတယ်ဘုရား။ အလုပ်သင် အကူစာရေးအနေနဲ့ လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

"မောင်ညိုမြင့်- ဘယ်နှယ်လဲ- ဒကာကြီးဦးမြင့်ဦးသဘောမှာ လုပ်မလား- ဘွဲ့ရအောင်တော့ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ဖြေပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား"

"တင်ပါဘုရား- အရှင်ဘုရားစီစဉ်ပေးတာကို တပည့်တော် သဘောကျပါတယ်ဘုရား"

"ကဲ ဒကာကြီးတို့ကသာ တူလိုသားလိုသဘောထား စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ မောင်ညိုမြင့်နဲ့ပတ်သက်လို့ အကြောင်းကြီးငယ် ရှိရင် ဘုန်းကြီးကို လာအသိပေးပါ ဒကာကြီး"

"တင်ပါဘုရား-တပည့်တော်မတို့အပြန် တစ်ခါတည်းခေါ်သွားပါ့ မယ်ဘုရား..."

ဒေါ်ထားထားဦးကပါ ဝင်လျှောက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်ကိုဦးချပြီး ဦးမြင့်ဦး ဒေါ်ထားထားဦး တို့ကားပေါ်သို့ အိပ်ရာလိပ်နှင့် လက်ဆွဲအိတ်တင်ပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။

"ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်"

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အတွေးမှလန့်နိုးလာရသည်။ ကျွန်တော် တံခါးထဖွင့်လိုက်၏။

"ဆရာ- အပြင်သွားတာ ပြန်မလာသေးဘူးအောက်မေ့နေတာ အခန်းသော့ခတ်ထားတာမတွေ့မှ ဆရာရှိမှန်းသိတာ ထမင်းဆာလှပြီ ထမင်းစားရအောင်ဆရာ"

သဘောသားမောင်ဝင်းနိုင်ပြောမှ ထမင်းစားဖို့သတိရသည်။

"အေး . . . အခုလာခဲ့မယ်"

ကျွန်တော်သည် အခန်းကိုသော့ခတ်ခဲ့ပြီး ပုိုင်းသို့လျှောက်လာ ခဲ့၏။

ထိုခဏ၌ ရန်ကုန်မြို့အတွင်းမှ တိုက်ခတ်လာသော ဆောင်းလေ သည် ကျွန်တော်မျက်နှာကို တုံ့ထိနင်းရှုပ်သွား၏။ ထိုခဏ၌ ရင်ထဲတွင် ကြည်လင်အေးမြလန်းဆန်းသွားသည်။

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ နမ်းရှုပ်သွားသည့် ဆောင်းလေလိုအမြဲ အေးမြနေလျှင်တော့ အကောင်းသား။

(ငြောက်) ကြာနွယ်ဆစ်ကြိုး

ငါးသလောက်ပေါင်း၊ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရေဟင်းဖြင့် ထမင်းစား ပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားပြီးသော်လည်း အတော်နှင့် ထမင်းပိုင်းမှမထတတ်သော ထမင်းပိုင်းမှ ထမင်းအတူစားသူ အားလုံးပြီးမှ ထတတ်သော ကျွန်တော်သည် ယခု ထမင်းစားပြီးပြီးချင်း ထလိုက်တော့ မောင်ဝင်းနိုင်နှင့်မောင်မျိုးမြင့်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက် တိုတစ်ယောက် လက်ကုပ်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိ၏။

သူတို့တစ်တွေ ကျွန်တော်၏ ထူခြားနေမှုကို သတိပြုမိပေလိမ့် နေည်။ ထမင်းပိုင်းတွင်လည်း စကားတစ်ခွန်း မပြောဘဲ ထမင်းကိုအပြန် စားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

အခန်းတံခါးဂျက်ထိုးပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်၏။ နဖူးပေါ် လက်တင်လိုက်သည်နှင့် အာစရိယဆရာ ဦးခင်မောင်ဦး ရုပ်သွင်က ပေါ်လာသည်။

ဆရာဦးခင်မောင်ဦး၏ အန္တေဗါသိက တပည့်ရင်းကကျွန်တော်။ အတွေးတို့သည် နဒီဒေဝီရောက်စ နေ့ဆီ ရောက်သွားပေပြီ။

ဒေါ်ထားထားဦးသည် ရွှေတောင်တန်းနေအိမ်၌ ဆင်းနေရစ်၏။ ဦးမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်အား သူ့ကားလေးနှင့် ကမ်းနားသို့ခေါ်လာ ခဲ့သည်။ "ဘုန်းကြီးလမ်းအောက် ဗောတံတား" ဟုရေးထားသောနေရာ အနီးတွင် ကားရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရေဆင်းဗောတံတားဖေတိုင်း ခေါ်သွား၏။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာလိပ်နှင့် လက်ဆွဲအိတ်ကိုဆွဲပြီး ဦးမြင့်ဦးနောက်မှ လိုက်လာရင်း ဆိပ်ခံဗောတံတားတွင် ကပ်ထားသော

သင်္ဘောများကို မျက်လုံးဝေကြည်မိ၏။ လှမြကေသီ၊ ရောထွန်း၊ နာမည်လေးတွေက ချစ်စရာ။ ကောင်မလေးနာမည်နှင့် ကောင်လေး နာမည်လိုပါလား။ လှမြကေသီပေါ်သို့ ဦးမြင့်ဦးတက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လိုက်တက်သွားခဲ့၏။

ဦးမြင့်ဦးသည်လှမြကေသီဘေးတွင် ကပ်ထားသောသင်္ဘော ပေါ်သို့ ကျော်တက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သတိထားလှမ်းကျော် ကူးလိုက်ခဲ့၏။

“ကိုဝင်းမောင် - ကိုဝင်းမောင်ရော”

ဦးမြင့်ဦးက ထိုရေယာဉ် အလယ်ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်နှင့် လူတွေသူ့ဆီ ဝိုင်းအုံလာကြသည်။

“ကိုဝင်းမောင် လူလေးနာမည် မောင်ညိုမြင့်လို့ခေါ်တယ်။ စာရေးလုပ်ငန်းတွေ ကျွမ်းကျင်အောင် သင်ပေးပါ။ ခင်ဗျားညီလို သဘောထားပါ။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ကိစ္စရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုလာပြောပါ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်မှန်ကျောင်းမှထွက်၍ ဦးမြင့်ဦးကားပေါ်စီးလာ ကတည်းက၊ ကားမောင်းတတ်ချင်လာသည်။ သင်္ဘောပေါ်ရောက်တော့ သင်္ဘောမောင်းတတ်ချင်လာသည်။ မှန်ကျောင်းဆရာတော်ကလည်း သင်္ဘောစာရေးလုပ်ဖို့ အမိန့်မရှိသလို ဦးမြင့်ဦးကလည်း သင်္ဘော စာရေးရော စုကာနီဆိုတာရော ရှိကြောင်းဆရာတော်ကို လျှောက်သံ ကြားခဲ့သည်။ သင်္ဘောစာရေးလုပ်၍ သင်္ဘောမောင်းတတ်မည်မထင်။ သင်္ဘောသားလုပ်မှ သင်္ဘောမောင်းတတ်မည် ထင်မိသည်။ ကားပေါ် ကတည်းက စာရေးအလုပ်မလုပ်ဘဲ သင်္ဘောသားပဲ လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

“ဦးခင်ဗျား ကျွန်တော်သင်္ဘောသားလုပ်ချင်ပါတယ် သင်္ဘောသားလုပ်လို့မရဘူးလားခင်ဗျား”

ဦးမြင့်ဦးက နားမလည်စွာ ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

“သင်္ဘောသားအလုပ်က တအားပင်ပန်းတယ်လူလေး၊ လူလေးပင်ပန်းတော့ စာတွေဘာတွေကျက်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သက်သာတဲ့နေရာထားပေးတာ”

“ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ် - ကျွန်တော်သင်္ဘောသားပဲ လုပ်ပါရစေ”

ဦးမြင့်ဦးဘေးမှ လူများကလည်း ကျွန်တော့်ကို လူထူးလူဆန်းလို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ဦးမြင့်ဦး၏ သက်ပြင်းချသံကိုလည်း ထပ်ကြား နုသည်။

“လူလေး စိတ်အားထက်သန်နေရင်လည်း လုပ်ကြည့်ပေါ့၊ စင်ပန်းလို့ မလုပ်ချင်တော့ရင်လည်း ကိုဝင်းမောင်ကိုပြောပြီး သူ့ဆီက ဆွတ်သင်ပေါ့။ ကဲ ဦးလည်းပြန်ဦးမယ်လူလေး ကိုဝင်းမောင်နဲ့ ညနေကျ အိပ်လာခဲ့ဦး”

ဦးမြင့်ဦးက ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး လှမြကေသီသင်္ဘောပေါ် သွင်းတက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ငူငူကြီးရပ်နေစဉ်မှာပင် ဦးမြင့်ဦး သြမြကေသီ ပေါ်မှပြန်ကူးလာသည်။

“ဦးခင်မောင်ဦးရော ရှိသလား ခဏခေါ်ပေးစမ်းပါဦး”

သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က သင်္ဘောဦးဘက်ပြေးသွား ခေါ်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အသက် ၅၀ ခန့် အရပ်မြင့်မြင့် ဇိန်ပိန်ပါးပါး အသားလတ်လတ်လူတစ်ယောက် ဦးမြင့်ဦးအနား ဆောက်လာသည်။ ကျွန်တော်သူ့ကိုသတိထားကြည့်မိတော့ သူ့မျက်နှာက ကြည်လင်ရှင်းသန့်နေသည်။ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံး မျက်စိနီ ကောင်းကောင်းနုတ်လွင်လွင်လေးပေါ်ပြီး နှုတ်ခမ်းက ပြုံးယောင် သန်းနေသည်။ မျက်နှာခပ်သွယ်သွယ်ဖြစ်လင့်ကစား ပြည့်တင်းသော ဝါးများကြောင့် ကြည့်၍ကောင်းနေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေတော့ သူကလည်း ပြန်ပြုံး ပြသည်။

“လူလေးနာမည်က မောင်ညိုမြင့်တဲ့ ဦးခင်မောင်ဦး၊ ဦးခင်မောင်ဦးလက်ထဲကို လူလေးကို အပ်ပါတယ်။ ရေယာဉ် ပညာအဝဝသင်ပြပေးပါ။ လူလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောစရာဆိုစရာ ရှိရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက်ပြောပါ။ လူလေး ဒါ နဒီဒေဝီရဲ့ ဆလင်ပဲ”

“စိတ်ချပါသူဌေး - ကျွန်တော့်တူလိုသားလို သဘောထား သင်ပြပေးပါမယ်”

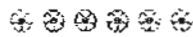
“ကျွန်တော်လည်း မင်္ဂလာဆောင်သွားဖို့ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ချပါရစေရန် ကဲ ဦးသွားမယ် လူလေး”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဂွမ်းဆီထိသလို ဗီတိတွေဖြစ်ပေါ်လာ သည်။ လှမြကေသီ သဘောပေါ် လှမ်းတက် ထွက်ခွာသွားသော ဦးမြင့်ဦးကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

“လူလေးလော၊ ဦးအခန်းသွားရအောင်”

ဦးခင်မောင်ဦး၏ ညံ့သက်သောအသံနှင့် သိမ်မွေ့သောထိတွေ့ မှုဖြင့် ဦးခင်မောင်ဦးက ကျွန်တော့်ပန်းကိုဖက်ပြီး သဘောဦးခန်းသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်နှင့် မှန်ကျောင်းဆရာတော်တို့အား စိတ်ထဲ၌ ကာယဝစီမနောချီ၍ အလီလီကန်တော့လိုက်မိသည်။

ထိုနေ့ညနေ သုံးနာရီမှစပြီး ဦးခင်မောင်ဦးသည် အညာသားလေး ကျွန်တော့်အား ကမ်းနားတစ်လျှောက် လိုက်ပြခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီးလမ်း အောက် ဗောတံတားတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော ရေယာဉ်များကို အလျင်လိုက်ပြသည်။ ခုတ်မောင်းသည့်လှိုင်းကိုလည်း ရှင်းပြသည်။

ရန်ကုန် ပြင်စလူလှိုင်းတွင် လှမြကေသီ၊ မြေသီတာ၊ နဒီဒေဝီ၊ စန္ဒာဦး၊ ဧရာထွန်းနှင့် ဖိုးလမင်း၊ သဘော ကြောက်စင်း၊ နာမည်တွေ့စာ ချစ်စရာ။ ကောင်မလေး လေးယောက်နှင့်ကောင်လေးနှစ်ယောက် နာမည်ဖြစ်နေသည်။ ပြင်စလူလှိုင်းက ကောသလအိမ်မက်နှင့် ညီသားပဲဟု တွေးမိသည်။ ကောသလအိမ်မက် ၁၆ ချက်တွင် ဥသျှစ်တစ်တင်း နှင်းတစ်တင်းဟု ဆိုထားသည့်အချက်တစ်ချက်လည်း ပါသည် ဟုတ်လား။ စန္ဒာဦးနှင့် ဖိုးလမင်းက ပြင်စလူလှိုင်းထွက်နေသည်ဟု ရှင်းပြသည်။ မြေသီတာက ယနေ့မနက်စောစောကမှ ဝင်လာသည်ဟု သိရသည်။

စဉ်းစားကြည့်တော့ ပြင်စလူလှိုင်းတွင် စန္ဒာဦးနှင့် ဖိုးလမင်းက လွှဲနှင့်မြ နေနှင့်လလားဟု ကျွန်တော်ထင်မိသည်။ သေချာစဉ်းစား ကြည့်မှ လမင်းလည်းလ စန္ဒာလည်းလမို့ မောင်နှမပဲခေါ်ရမည်လား။ နွယ်တော်ရွက်လို နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်မည်တဲ့ ချစ်သူစုံတွဲဟု ခေါ်ရမည်လားဟု တွေးဖြစ်သည်။

ဆန်းတော့လည်း ဆန်းနေသည်။ ဖိုးလမင်းနှင့် စန္ဒာဦး ြေတော့ ဧရာထွန်းတဲ့။ ဒီကောင်လေးနှင့် လိုက်မည့်သူက ပြင်စလူလှိုင်း ဟု အပျိုမနှစ်ယောက် ရှိနေသည်။ နဒီဒေဝီနှင့် အေးမြသီတာပဲပေါ့။ ဧရာ ဆိုတာလည်းမြစ် နဒီဆိုတာလည်းမြစ် သီတာဆိုတာကလည်း မြစ်ထဲက ရေပဲမဟုတ်လား။ အနီးစပ်ဆုံးဟာ တွဲပေးရလျှင် ဧရာထွန်းနှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံးက နဒီဒေဝီ၊ မြစ်၏ သခင်မ မဟုတ်လား။ သည်တော့ အေးမြသီတာနဲ့ လှမြကေသီ ညီအစ်မက အပျိုကြီးလုပ်ကြပေါ့။

သည်သို့တွေးပြီး ကျွန်တော်ပြုံးဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးလမ်းအောက်ဗောတံတားတွင်ဆိုက်သည့် ရေယာဉ်တွေ အလည်း အများသား။ ရန်ကုန် ဧရာလှိုင်းက၊ မင်းနိုင်ကို တွေ့ရသည်။ သွင်ယော်လေးနှင့် ထွန်းသိန္ဒီကလှိုင်းထွက်နေသည်တဲ့။ ရန်ကုန်

ကန်လှိုင်းက စိန်ဝင်းရွှေနှင့် စိန်ဌေးလှိုင်ကို တွေ့ရသည်။ ရန်နိုင်အောင်က ကန်သို့ ထွက်နေသည်တွင်။ ရန်ကုန်နောက်မီးလှိုင်းက အောင်နိုင်ဆွေနှင့် ခုံးပျံကို တွေ့ရသည်။ အောင်ပါစေက နောက်မီးကို ထွက်နေသည်။

ဦးခင်မောင်ဦးက ကမ်းနားလမ်းမကြီးပြန်ထွက်ပြီး၊ ကီလီရွာ သစ်ချောင်းဘက်က ပြန်ဝင်သည်။ အတွင်းကမ်းနားလမ်း လျှောက်ပြ သည်။ လမ်းနာမည်တွေ၊ အဆောက်အဦနာမည်တွေ၊ ဗောတံတား နာမည်တွေ အကုန်ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ အသစ်အဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ ရေဆင်း ဗောတံတားတင်မက၊ ဆိပ်ခံဗော တံတားပေါ်ထိ ခေါ်ပြသည်။

ကီလီ အမှတ် (၁) ဗောတံတားမှ အမှတ် (၄) ဗောတံတားအထိ ထိုဗောတံတားလေးခုက အရှုပ်ဆုံးဟု ထင်သည်။ အရှုပ်တကား အရှုပ် ဆုံးက ကီလီ အမှတ် (၁) ဗောတံတား၊ ကြံစည်းတွေသယ်၊ ငှက်ပျော ခိုင်တွေဘင်၊ ငါးစည်တွေထမ်းနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ကြံစည်း ကြိုးရှင်း၊ မထိုးမိအောင်၊ ရှောင်နေရသည်။

ကီလီအမှတ် (၁) (၂) (၄) ဗောတံတားများတွင်၊ စက်တတ် ဘောက်တူတွေ၊ ကမ်းရိုးတန်းပို့၊ ရေယာဉ်တွေ၊ စက်လှေတွေ၊ ငါးဖမ်းလှေတွေ၊ ပိုက်ချလှေတွေ၊ ပုဂ္ဂလိက သမ္ဗန်တွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် နေသည်။ ငါးညှီစော် ငါးပုပ်စော်ကလည်း နံလိုက်သေးသည်။

ကီလီအမှတ် (၃) ဗောတံတားတွင်တော့ စန်းသီ၊ သော်တာအေး မြင့်ဝင်းဆန်း၊ မြင့်ဝင်းသန်း၊ ဉာဏ်ပေါ်အောင်၊ စိန်တိုး၊ ရွှေလင်းနိုင်၊ အောင်မိုးစိန် သဘောတွေဆိုက်သည်။ ကနွဲ့ကပို၊ ရွှေတောင်မော်၊ မအူပင်ဘုရားချောင်းသွားချင်လျှင် သည်သဘောတွေနှင့် သွားရသည်ဟု ဦးခင်မောင်ဦးက ရှင်းပြသည်။

ဘုန်းကြီးလမ်းအောက်ဗောတံတားမှာတော့၊ ရွာသာ၊ နေဖြူ၊ ညောင်တုန်း၊ ပန်းတနော်၊ မြောင်းမြ၊ ပုသိမ်သွားသည်၊ အစိုးရ

သဘောတွေ၊ ဆိုက်ထားသည်။ ဘုန်းကြီးလမ်းအထက်ဗောတံတား တွင်လည်း၊ ရန်ကုန် လပွတ္တာသွားသည့် သဘောတွေဆိုက်ထားသည်။ လှည်းတန်းအောက်ဗောတံတားတွင်၊ အိမ်မဲ၊ ဒေးဒရဲ၊ ပြည် သွားသည့် အစိုးရသဘောတွေ ဆိုက်ထားသည်။ လမ်းသစ်ဗောတံတားတွင် ပုသိမ် အစိုးရအမြန်သဘောတွေ၊ ဆိုက်ထားသည်။ လှည်းတန်းအထက် ဗောတံတားတွင်လည်း အစိုးရသဘောတွေပင်။ ဘိုကလေး၊ ဖျာပုံ၊ အေပင်၊ မော်လမြိုင်ကျွန်းသွားသည့် သဘောတွေ။

ရွှေတောင်တန်းအထက်ဗောတံတားသည်၊ ဖျာပုံ၊ ပန်းတနော်၊ သံလိုက်၊ သံဒိတ်၊ နောက်ပြန်တိုး၊ ရုံးဒေါင့်၊ ကျိုက်ပိ၊ စက်ဆန်း သွားသည့် ပုဂ္ဂလိကသဘောတွေ ဆိုက်သည့်နေရာ။ နန်းဆန်က၊ ဖျာပုံသမ သဘော။ အောင်မင်းသိန်း၊ အောင်မင်းဆွေ၊ အောင်မျိုးဆန်း၊ ဆန်းမြင့်မောင်၊ ဂျီကာမောင်၊ စိန်သန်းဝင်း၊ သိန်းသန်း၊ ဟံသာဝင်း၊ မင်္ဂလာထွန်းတို့က ပန်းတနော်၊ စိန်ဌေးနိုင်၊ အောင်ငွေတိုး၊ ခိုင်ရွှေထွန်း တို့က သံလိုက်၊ ဝိဇ္ဇာလှ၊ ဝိဇ္ဇာအောင်က သံဒိတ်၊ ရွှေမိုးအောင်၊ နန်းနန္ဒယ၊ အောင်အောင်တို့က နောက်ပြန်တိုး၊ ရွှေထွန်းထွန်း၊ ရွှေထွန်း (၂)၊ စိန်ဝင်းကျော်တို့က ရုံးဒေါင့်၊ ကျိုက်တိုးမောင်၊ ဗိုလ်ကြည်ဝင်း၊ ဆန်းသီတာညွန့်၊ ချစ်ဦးလွင်နှင့် ပုလဲရွှေစင်တို့က ကျိုက်ပိ၊ မြသုခသိဒ္ဓိနှင့် ချွတ်တင်းပြည့်က၊ စက်ဆန်း။

ရွှေတောင်တန်းအောက်ဗောတံတားတွင်လည်း ပုဂ္ဂလိက ရေယာဉ်တွေဆိုက်သည်။ မြန်အောင် ကြံခင်းသဘောက အောင်စစ်သူ၊ ချီးသိဒ္ဓိအောင်၊ ရောနိုင်၊ ကျိုက်လတ်သဘောက ကျိုက်လပ်အောင်၊ စိန်ဝင်းနိုင်၊ စိန်ဝင်းထွန်း၊ စိန်ဝင်းကြိုင်၊ စိန်ဝင်းညွန့်၊ စိန်သဘောတွေ၊ တွင်းခြံကုန်းက ရွှေသဘော၊ ရွှေငွေထွန်း နှင့် ရွှေဝင်းထွန်း၊ တွင်းပင်းသဘောက ငွေလဝင်း၊ အိုကေတင်၊ အောင်သူရိန်၊ ကျွန်ကြီး သွားတာက ဇေယျာလွင်၊ လှိုင်းတာက မျိုးချစ်ဇော်၊ ပြင်ခရိုင် တိုင်းကြီးသဘောက ဇော်ယဉ်မော်နှင့် အာရှမောင်။

လမ်းမတော်အထက်ဗောတံတားတွင်၊ နှစ်ထပ်ရေယာဉ်တွေ ဆိုက်သည်။ မော်လမြိုင်ကျွန်းသွားသည့် ဝိဇယကြီး၊ နေလမင်း၊ အောင်သိန္နီ၊ မဏိပူရတို့ ဆိုက်သည်။ ဘိုကလေးသွားသည့် သမ္ဘလ၊ ရတနာပုံ (ခ)၊ ရတနာပုံ (ဂ)နှင့် သိန္နီမင်္ဂလာဆိုက်သည်။ လှိုင်းဘုန်းသွား သည့် ငွေမင်းထွန်းနှင့် ငွေလမင်းလည်း ဆိုက်သည်။

လမ်းမတော်အောက်ဗောတံတားမှာလည်း မြောင်းမြ ပုသိမ်နှင့် လပွတ္တာသွားသည့် ပုဂ္ဂလိက နှစ်ထပ် ရေယာဉ်တွေချည်း ဆိုက်သည်။ မင်းရွှေ၊ မင်းစိန်၊ စန်းသူရိန်၊ ဇရာနဒီ၊ အောင်မိုးညွန့်၊ သီတာအေးမြ၊ ရတနာသီရိ၊ အောင်သီတာထွန်း၊ ပုသိန်ညွန့်နှင့် မြဝတီတို့က မြောင်းမြ၊ ပုသိမ်သွားသည့် နှစ်ထပ်သင်္ဘော တွေဖြစ်သည်။ ဒဂုံလွင်၊ ချမ်းသာကြီး၊ ရွှေဌေးမြင့် နှင့် မာတလီတို့က လပွတ္တာသွားသည့် နှစ်ထပ်သင်္ဘော။

စဉ့်အိုးတန်းအထက်ဗောတံတားတွင် ဆိုက်သည့်သင်္ဘောတွေ ကလည်း နှစ်ထပ်သင်္ဘောတွေပဲ ဖြစ်သည်။ အိမ်မဲ၊ ကျောင်းကုန်း၊ ကျုံပျော်သွားသည့် သင်္ဘောတွေက ရတနာဒေဝီ၊ သုဝဏ္ဏဒေဝီ၊ မဒီဒေဝီ၊ မဏိမေခလား၊ အာရုံမယ်၊ ရတနာမယ်၊ တကယ့်ထိတ်ထိတ်ကြ မိန်းမတွေ။ စိန်အောင်ဌေးပဲ ယောက်ျားပါသည်။ စိန်အောင်ဌေးက မင်းသားပေါ့။ ဝါးခယ်မသွားသည့်သင်္ဘောက မင်းဆန်းနှင့် ဒဂုံမေ သူတို့လည်း စုံတွဲပေပေါ့။

စဉ့်အိုးတန်းအောက်ဗောတံတားမှာတော့ လှသီတာအောင်နှင့် အိုကေဝင်းက ခနဲဖြူ ဆကာကြီး ထွက်သည်။ ထိန်လင်းနှင့် အောင်မြတ်နိုင်က ခနဲဖြူ ကျုံ့ရှု၊ မေမေမေတ္တာ၊ တက်ခေတ်မောင်၊ မင်းနိုင်အောင်တို့က တော်လန်းထွက်သည့်သင်္ဘောတွေ၊ ဟင်္သာတ သင်္ဘောတွေကလည်း နှစ်ထပ် သင်္ဘောတွေပဲဖြစ်သည်။ အောင်ရတနာ၊ ဝင်းစိန်၊ သီရိဇရာ၊ ရွှေနန်းမြင့်၊ စိန်ဝင်းကြည်၊ အောင်ဝင်းကြည်၊ စိန်လှကြည်၊ ဗမာကြယ်၊ သစ္စာမွန်နှင့် ထွန်း။

နဒီဒေဝီပို့ ပြန်ရောက်တော့၊ ည (၇)နာရီခွဲတော့သည်။ ဒါတောင် မိုးချုပ်နေ၍ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်း ကပ်ထားသည့်

မြင်းခြားသင်္ဘောကြီးတွေကို သမ္ဗန်ဌားစီးပြီး မြစ်ထဲမှ လိုက်ပြချင်သည်ဟု ဆရာကပြောသည်။ ကျွန်တော်ဇရာ၊ ဆရာဝါ ပင်ပန်းနေပြီမို့ လှည့်ပြန် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နဒီဒေဝီရောက်သည်နှင့် ပထမဦးဆုံးသော သင်္ဘောသားစားသည့် ဆင်းကူးစားရသည်။ မှန်ကျောင်းနှင့်တော့၊ တကယ့်တခြားစီမူ၊ တခြားစီ၊ မှန်ကျောင်းဆရာတော်ကို ကိုးကွယ်ကြည်ညိုသူ များသည်။ ကိုးကွယ် ကြည်ညိုသူတွေကလည်း ပိုက်ဆံရှိသူတွေ။ သူဌေးတွေများသည်။ ကျောင်းမှာ ပေါ်ဆန်းမွေးဆန်အိတ်လိုက်၊ ဆိပ်းလိုက်၊ ငါးခြောက်ငါးခြမ်း တွေလည်း တစ်ပုံကြီး။ ဆွမ်းစားပင့်သည်ကပင် လက်မလည်။ ဆရာတော်က ရက်ရွေးပေးနေရသည်။

သင်္ဘောသားဘဝ၊ စားရတာနှင့်၊ ရွာမှာစားရတာ သိပ်တော့ မတူ။ ဆန်ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ငါးပိရည်၊ ငါးပြာရည် တစ်ခုခုအမြဲပါသည်။ ဆင်းဝိုင်းပဲဖြစ်သည်။ အညာထောင်းနှင့်၊ ငပိရည်ပဲကွာသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့၊ ရေယာဉ်အုပ် ဦးခင်မောင်ဦး ဆန်းထဲတွင်ပင်၊ ဦးခင်မောင်ဦး ပြောပြသမျှ အကြမ်းလိုက်မှတ်ခဲ့သော ဗောတံတားနှင့် သင်္ဘောများစာရင်းကို နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် အချောပြန်ကူးလိုက်သည်။

ဦးခင်မောင်ဦးက ကျွန်တော်၏လုပ်ပုံကိုပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကျောကို သူ့လက်နှင့် ပွတ်သပ်ပြီးနောက် သူ့အခန်းထဲမှ ဆွတ်သွား၏။

ရွာမှာနှင့် မှန်ကျောင်းမှာလို၊ နဒီဒေဝီပေါ်တွင်၊ စမတ်ကျကျ ဆိုင်ရလင့်ကစား၊ ထိုညက၊ ကျွန်တော်ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်ခဲ့၏။

ရန်ကုန်မြစ်၏ လှိုင်းတို့သည် ကျွန်တော့်အား ပုခက်လှူသိပ် သက်သို့ သိပ်တော့လည်း၊ အိပ်မပျော်ပဲ ရှိပါတော့မည်လား။

နဒီဒေဝီ၏ပဲ့စင်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရေပက်ကြိုးချည် သင်္ဘောသားကြောက်ယောက်နှင့် ဆီလောင်းတို့ ကိုယ့်ခြင်ထောင်နှင့်အိပ်ကြ၏။ ခြင်လက်မြှောက်သော အရေထူနေသည့် ကိုပြင်သိန်း တစ်ယောက်သာ ခြင်ထောင်မထောင်ဘဲအိပ်သည်။ ဆီလောင်းအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသား ခုနစ်ဦး ပဲ့စင်၌ အိပ်သည်ဆိုရာ၌လည်း တစ်ပြိုင်တည်း အိပ်ရခြင်းမဟုတ်။ ရေလှည့်စောင့် နှစ်ယောက်မှအပ ကျန်သူ ငါးယောက်သာ အိပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ဘောခုတ်မောင်းနေလျှင် ဆီလောင်းလည်း မအိပ်ရ။ သင်္ဘောပဲ့စင်အနီးတွင် အိမ်သာရှိသော်လည်း ရေနိုင်နိုင်သုံးသဖြင့် အနံ့အသက်မရှိ။ ပထမဆုံး စအိပ်ရသည့်နေ့က အိမ်သာနားမှို စိတ်မသန့်အောင် ဖြစ်ခဲ့မိသေးသည်။ သင်္ဘောကို ပုခက်ဖြစ်အောင် လှိုင်းပုတ်တော့ ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ ရေယာဉ်အုပ်၊ စက်ခန်းအုပ်၊ စာရေး၊ ကုန်စုကုန်တို့က၊ အခန်းတွေနှင့် တက်မကိုင် ကိုခင်ဝင်းက နဒီဒေဝီဦးပိုင်းမှာ အိပ်သည်။

ရေပက်ကြိုးချည် သင်္ဘောသားအလုပ်ကို လိုင်းစုကုန်က ရေယာဉ်အုပ်ကိုယ်စား တာဝန်ချပေးသည်။ တကယ်လုပ်ရတော့ သင်္ဘောသားအလုပ်က အများသား။ သင်္ဘောကမ်းကပ်ထားချိန်သည် သင်္ဘောခုတ်မောင်း နေချိန်လောက် အလုပ်မများ။ သင်္ဘောကမ်း ကပ်ထားချိန်တွင် ကုန်တင်လျှင်တော့ အလုပ်များသည်။ စာရေးနှင့် ကုန်စုကုန်တို့ကို ဝိုင်းကျပြီး ကုန်တွေ အစီအစဉ်နေရာတကျ ဖြစ်အောင် ချထားပေးရသည်။ ကုန်တင်မည့် နေ့များတွင် နားရသည့် အချိန်မရှိတော့။ ထိုအတူ ကုန်ချချိန်တွင်လည်း ကုန်များမှားချ မပေးမိအောင် ကုန်ပျောက် မသွားအောင် စာရေးနှင့် စုကုန်ကို ကုန်အဆင်ပြေပြေ ထုတ်နိုင်ရေး အတွက် ကူညီရသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ မူလအလုပ်ကတော့ သင်္ဘောထဲဝင်လာသည့် ရေများကို ဝမ်းရေစုပ်ပန်း၊ ရေတုံကင်၊ အခြားတစ်နည်းနည်းဖြင့်

မြှယ်ထဲချောင်းထဲ ပြန်ပက်ထုတ်ရခြင်း၊ ကျောက်ဆူးချခြင်း၊ ကျောက်ဆူး နှုတ်ခြင်း၊ သင်္ဘောအကပ်အခွာတို့တွင်၊ ကြိုးချည်ခြင်း၊ ကြိုးဖြတ်ခြင်း၊ ရောင်ခြင်း၊ ပန်ကာတွင်ပတ်သည့် ဒိုက်များကို ငုပ်ဆယ်ခြင်း၊ ဖြတ်ခြင်း၊ သင်္ဘောသားအားလုံး စားဖို့ဈေးဝယ်ခြင်း၊ ချက်ပြုတ်ခြင်း နှင့် ရေလှည့်ကင်းစောင့်ခြင်း တို့ဖြစ်ပါသည်။

သင်္ဘောခုတ်မောင်းနေသည့်အချိန်ကျတော့ ကာလနဂါးလို အိပ်နေလို့မရ။ ရေလှည့်တာဝန်ကျချိန်တွင် ထစောင့်ရသည်။ ဘယ်လောက်အိပ်ချင်အိပ်ချင်၊ အိပ်နေလို့မရ။ ဝမ်းရေစုပ်ပန်းဖြင့် ဆူတင်တင်ရသည်။ ရေတုံကင်ဖြင့် ရေတင်ရသည်။

သင်္ဘောချင်းတိုက်မိ၍၊ ဝမ်းဗိုက်ပေါက်ရောင်လျှင် သင်္ဘော အမြွှာ၊ ကျောက်ဆောင်တို့ဖြင့်၊ တိုက်မိ၍ ဝမ်းဗိုက်ပေါက်ရောင်လျှင်၊ မီးရောင်ပန်းလောက်၊ တုံကင်လောက်နှင့် မရတော့။ ရေစုပ်စက်ဖြင့် ရေစုပ်ထုတ်ရသည်။ အပေါက်ကို အမြန်ဖာရသည်။ ထို့အတူ သောင် ဝင်လျှင် သင်္ဘောသား အလုပ်ချည်းဖြစ်တော့သည်။ သင်္ဘော မီးဗိုက်ပေါက်ချိန်၊ သောင်တင်ချိန် သင်္ဘောမီးလောင်ချိန်များသည် သင်္ဘောသားဖင်ယား၍ မကုပ်အားအောင် အလုပ်အရှုပ်ဆုံးအချိန်၊ ချားပန်းခပ်သလို အလုပ်လုပ်ရဆုံး အချိန်ဖြစ်သည်။ မိုးသက်မုန်တိုင်း တိုက်ခိုက် နှင်းများစွာကျနေချိန်များတွင်လည်း သင်္ဘောသားအားလုံး အိပ်မနေ၊ အသင့်နေကြရသည်။ ယင်းအကြောင်းများသည် အတွေ့အကြုံရှိသော လိုင်းစုကုန် ကိုခင်ဝင်း၏ ပြောပြချက်အရ သိရှိရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြင်စလူမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီးကတည်းက သင်္ဘောသား အလုပ်၏ ပင်ပန်းဆင်းရဲကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိသွားသည်။ နားတွေ၊ ဒူးတွေ တွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်က မမေ့ရနိုင်စရာ။ မင်္ဂလာ ဖြစ်မှ သံဆန်းပေါ်သည်ဆိုသည့် စကားလို၊ ကျွန်တော် သင်္ဘောသား အဖြစ် စလိုက်သည့်အခေါက်မှ သင်္ဘောချင်း တိုက်မိသည်။

ဆရာဦးခင်မောင်ဦး၏ အပြောအရ နဒီဒေဝီသည် ယခုလို တစ်ခါမျှ မဖြစ်ပွားဟု သိရသည်။ ရေနံပိုင် ဦးရှင်ကြီး ဇာတ်ကြည့်သူဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် လိပ်ပြာမလုပ်တော့။ သဘောသားတွေ၏ ရောင်စုံမျက်လုံးတွေနှင့် ဝိုင်းကြည့်မှာစိုးခဲ့၏။

တချို့အယူသီးသူတွေရှိသည်။ ကျွန်တော်ကြောင့် ကျွန်တော် သဘောတက်လာမှ ခုလိုဖြစ်လာတာဟု ပြောကြမှာ ကျွန်တော်မလိုလား။ ကျွန်တော်သည် နဒီဒေဝီနှင့်မတည့်သူ၊ နဒီဒေဝီအတွက် ခိုက်တတ်သူဟု နဒီဒေဝီသူဌေး ဦးမြင့်ဦး၊ ဒေါ်ထားထားဦးတို့ကို အယူသီးသူတို့က သွားပြောမှာ အစိုးရိမ်ဆုံး။ ပြီးတော့ ဆရာဦးခင်မောင်ဦးက ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ အစိုးရိမ်ဆုံး။

ပိုလောင်းမြစ်က မြစ်ကျဉ်း။ သည်မြစ်ကျဉ်းတွင်မှ နဒီဒေဝီနှင့် ရောမင်းသားတို့ ကြုံကြဖန်ဖန် တိုက်မိကြသည်။ ရေယာဉ် မတိုက် မိခင်လေးမှာပင် ဆရာဦးခင်မောင်ဦးက တက်မကိုင် ကိုခင်ဝင်းကို တက်မကိုင်ခိုင်းခဲ့ပြီး အိမ်သာသွားတက်နေသည်။

“ဒိန်း” ဟူသော သဘောနှစ်စင်းတိုက်သံနှင့်အတူ ခရီးသည် များ၏ အော်ဟစ်ငိုယိုသံသည် ပိုလောင်းမြစ်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လွှမ်းသွား ၏။ အော်သံဟစ်သံ ငိုယိုသံများ ဖူးလွှမ်းသွားချိန်တွင်ပင် ဦးခင်မောင်ဦးက အိမ်သာထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြီး ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတော့။ ခရီးသည်များ၏ အော်ဟစ်ငိုယိုသံကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်တွေ ပိုလှုပ်ရှားနေသည်။ ကျွန်တော်က ဆရာ ဦးခင်မောင်ဦးနောက် အပြေးလိုက်သွားမိ၏။

ဆရာက ကိုခင်ဝင်းထံမှ တက်မကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး နဒီဒေဝီစက်ကို ချက်ချင်းရပ်စေလိုက်၏။ ပြီးတော့ ရောမင်းသားကို စက်ရပ်ဖို့ လှမ်းအော်လိုက်၏။ ချက်ချင်းဆိုသလို ရောမင်းသားလည်း စက်ရပ်သွား၏။ ရောမင်းသားမှ “ပျဉ်ကွဲပြီး ရေတွေဝင်လာပြီ” ဟု

ပြောသံကြားရ၏။ ဆရာ ဦးခင်မောင်ဦးက ရောမင်းသားအား အော်ထုတ်ဖို့ လှမ်းအော်ရင်း နဒီဒေဝီကို ရောမင်းသားနှင့် ယှဉ်ကပ် ထိတ်သံ၊ ပြီးတော့ ကိုခင်ဝင်းအား ရောမင်းသားနှင့် ကြိုးဆိုင်းချည်ဖို့ ကြမ်းအော်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ အတွေ့ ကြုံမရှိသည်။ သဘောသား အသစ်စက်စက်မို့ ကိုခင်ဝင်းတို့အဖွဲ့၊ သဘောနှစ်စင်း ကြိုးချည်နေသည်ကို လှည့်ကြည့်မိသလို ဆရာ ခင်ဆောင်ချက်ကိုလည်း သတိထားကြည့်နေမိ၏။

သဘောနှစ်စင်းမှ ခရီးသည်များက ပွက်လောရိုက်အောင် အော်ဟစ်ငိုယိုနေကြပြီ။ အထူးသဖြင့် ရောမင်းသားမှ မိန်းမတွေ၏ သံက အပြဆုံး။ အကဲဆုံး။

“လူလေး ရောမင်းသားသွားပြော ရေဝင်လာတဲ့အပေါက်ကို ချောနဲ့ဆိုဖို့ မွှေရာပေါ်အဖုံးတွေနဲ့ဖို့ ဒေါက်တွေနဲ့ထောက်လို့ ခုပြေး ပြောစမ်း”

ဆရာခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြောရန် ရောမင်းသားသို့ ကျွန်တော် ပြောလာခဲ့၏။ ကျွန်တော် ရောမင်းသားပေါ် ရောက်တော့ ရောမင်းသားမှ သဘောသားတွေ ဆရာပြောသလို လုပ်ကိုင်နေကြပြီကို တွေ့ရ၏။ အိမ်သာသည့်ရေကို ဟက်ထုတ်သူတွေက ဟက်ထုတ်နေကြ၏။ ရောမင်းသား အိမ်မှ မိန်းမတွေက ကမ္ဘာပျက်သလား အောက်မေ့ရအောင် အော်ဟစ်ငိုယို ကြည့်သံ။

ကျွန်တော်သည် ဆရာထံပြန်ပြေးလာပြီး ရောမင်းသားပေါ်တွင် ဆွဲခွဲခြင်ခဲ့ပုံကို၊ ဆရာအား ပြောပြလိုက်၏။ ဆရာက နဒီဒေဝီနှင့် ရောမင်းသားကို တွဲကာ ကမ်းဆီသို့ ခုတ်မောင်းနေ၏။ ကျွန်တော်က ဆရာလုပ်ဆောင်ပုံကို ငေးကြည့်နေရာ ရောမင်းသား သောင်ပေါ် အောက်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်။

“ရောမင်းသား သွားပြော၊ ကြိုးတွေချည် ကုန်းဘောင်ထိုး ခရီးသည်တွေ ဆင်းခိုင်း၊ တို့နဒီဒေဝီက ခရီးသည်တွေပါ ဆင်းခိုင်း လိုက်...”

ကျွန်တော်က သဘောအလယ်သို့ ပြေးလာပြီး ကျွန်တော်တို့ သဘောမှ ခရီးသည်တွေပါ ဆင်းဖို့ အော်လိုက်ရင်း ရောမင်းသားဆီသို့ ပြေးခဲ့သည်။ ရောမင်းသားပေါ် ကျွန်တော်ရောက်တော့ ကုန်းဘောင် ထိုး သဘောကြိုးချည်နေကြပြီ။

ခရီးသည်တွေက အလုအယက် သူထက်ငါ တိုးဝှေ့ဆင်းနေ ကြ၏။ သေမှာကျတော့၊ ကြောက်လိုက်ကြသည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဒါ သဘာဝ ပဲလေ။ သေမှာမကြောက်သူ ဘယ်သူရှိမလဲ။ အရေးပေါ်နားမှာ တွေ့ခဲ့သည့် ရောဂါသည်တွေတောင် မနေပျော်တဲ့ဘဝ ပျော်နေကြတာ ပဲလေ။ သူတို့တောင် မသေချင်ကြတော့ နေပျော်တဲ့ဘဝက၊ လူတွေ သေမှာ ပိုကြောက်ပေမည်ပေါ့။

ကျွန်တော်သည် နဒီဒေဝီပေါ်မှ၊ ရောမင်းသားပေါ်သို့ အတင်း အလုအယက်ကူးလာကြသူများကို ကြည့်ပြီး တရားကျမိသည်။ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် စီးရွက်လောက်မျက်နှာငယ်လေးများက ဘယ်လောက် တရားကျစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ကျွဲခြံတူးပြောင်း စမြတ်ကတည်းက မျက်နှာငွေလ ရွှင်ပပလုပ်လာခဲ့ကြသူတွေ။ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်။ မိုးလင်းတာနှင့် လက်ပံပင်ပေါ်က ဆက်ရက် တွေလို သူတို့အသံချည်း ကြားရသည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေ၊ တဟီးဟီး တဟားဟား ရယ်လိုက်မောလိုက်။ အငြိမ့်စင်မှ လူရွှင်တော် ပြက်လုံးကို သဘောကျနေသလိုမျိုး။ လောကကြီးမေ့အောင် အပျော် လွန်ခဲ့ကြသည့် မျက်နှာတွေသည်၊ ခုတော့ ပြူးတူးပြတ် ကြောက်အား လန့်အား မျက်နှာသေလေးတွေနှင့်။ ဘယ်လောက်တရားကျစရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အပြောင်းအလဲမြန်ဆန်လိုက်သည့် မျက်နှာတွေ။

ကျွန်တော်သည် နဒီဒေဝီပေါ်မှ ကူးလာသူများကုန်အောင် ဆာဝံတော့ဘဲ ရောမင်းသားပေါ်မှ နဒီဒေဝီပေါ်သို့ တိုးဝှေ့ကူးလာ ခဲ့။ ဆရာထံသွားပြီး သူတို့လုပ်နေကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ခရီးသည်တွေ ကုန်ပြီလား။ ကုန်ရင် ကိုခင်ဝင်းကို ကြိုးတွေ ခြိတ်တော့လို့ပြော လူလေး။”

ကျွန်တော် ဆရာပြောသည့်အတိုင်း ကိုခင်ဝင်းဆီ ပြေးပြော ထိုက်၏။ ကိုခင်ဝင်းတို့အဖွဲ့ ကြိုးများဖြုတ်ပြီးချိန်တွင် ဆရာသည် နဒီဒေဝီကို စက်မောင်းပြီး ရေလယ်သို့ ပြန်ဆုတ်သည်။ ရေယာဉ် အသွားအလာကင်းမည့်နေရာတွင် ကျောက်ချခိုင်းလိုက်၏။

ကျောက်ချပြီးသည်နှင့် ဆရာသည်၊ မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ခြစ်လှိုက် ရှေ့မှပြောပြပြီး ကျွန်တော်အားလိုက်ရေးစေ၏။ ပြီးတော့ “ဒါ ရဲစခန်းတိုင်ရမယ်” ဟုပြောလိုက်၏။

ဆရာက ကိုခင်ဝင်းနှင့်အဖွဲ့အား၊ ရောမင်းသားကို လိုအပ်တာ တွေကို အသွားခိုင်းလိုက်၏။ ကိုခင်ဝင်းနှင့်အဖွဲ့ အသက်ကယ်လေ့ဖြင့် ရောမင်းသားဆီသို့ ထွက်သွားကြ၏။

ဆရာက နဒီဒေဝီသဘောကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေး၏။ တစ်စုံ တစ်ရာ ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှုမရှိသည်ကိုတွေ့ရမှ ဆရာသက်ပြင်းချ၏။

“သဘောတိုက်တာဟာ တိုက်တဲ့သဘောလည်း မကောင်းဘူး။ အတိုက်ခံရတဲ့၊ သဘောလည်း မကောင်းဘူး လူလေး၊ အတိုက် ခံရတဲ့သဘောကတော့ ပိုနစ်နာဆုံးရှုံးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ခု ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရောမင်းသား ဘယ်သူမှား သလဲဆရာ”

“ဦးလေးတို့က ရှေ့နီဆိုတော့ နည်းဥပဒေ ၂၁အရ ဦးလေးတို့က နှုတ်တယ်။ ဦးလေးတို့က လမ်းပိုင်တယ်”

“နည်းဥပဒေ ၂၁ ဆိုတာ ဘာလဲဆရာ”

“ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ရေကြောင်းရေလမ်းမှာ ခုပိုလောင်းမြစ်လို နေရာမှာပေါ့ တခြားသဘောတရားစဉ်းနဲ့ တွေ့ဆုံရင် ဒါမှမဟုတ် တွေ့ဆုံဖို့အကြောင်းရှိရင် ရေစုန်သဘောဟာ အများသွားလာနိုင်တဲ့ ရေနဲ့ ရေကြောင်း ဒါမှမဟုတ် ရေကြောင်းရေလမ်းအလယ်ပိုင်းမှာ ကိုယ့် လက်ယာဘက်က ဘေးအန္တရာယ်မရှိဘဲ သွားလာနိုင်တဲ့အခါ၊ အဲဒီ အတိုင်း သွားလာရမယ်လို့ ဆိုထားတာပဲလူလေး”

“ဒါဆိုရင် ဧရာမင်းသားက မှားတာပေါ့ ဟုတ်လားဆရာ”

“နည်းဥပဒေ ၂၂ အရဆိုရင်တော့ မှားတာပေါ့လေ ဒါပေမယ့် နည်းဥပဒေ ၁၅၊ ၂၃၊ ၂၅ တို့ အရဆိုရင် သဘောချင်းမတိုက်မိအောင် ဦးလေးတို့သဘောကလည်း ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ရှောင်ရှားဖို့ တာဝန်ရှိတယ် ကုန်းပေါ်ကကားလို ကိုယ့်လမ်းမှန်တာပဲဆိုပြီး မောင်းလို့မရဘူး လူလေး”

“နည်းဥပဒေ ၂၂ က ဘာလဲဆရာ”

“ရေကြောင်းကျဉ်းတဲ့နေရာတွေမှာ ရေဆန်သဘောက ရေစုန်သဘော လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ကျော်သွားပြီတဲ့အထိ အရှိန်ကိုလျှော့ပေးရမယ်လို့ ဆိုထားတာပါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးတို့ သဘောမှာလည်း နည်းဥပဒေ ၂၃၊ ၂၅ အရ အပြစ်ရှိတယ်။ ရဲက အရေးယူတာခံရမှာပဲ လူလေး”

“ခုဟာ နှစ်စဉ်လုံး အရေးယူခံရမှာလား ဆရာ”

“ခံရမှာပဲ။ နည်းဥပဒေ ၂၅အရ မတိုက်မိအောင် မလုပ်တဲ့ လစ်ဟင်းပျက်ကွက်မှုအတွက် အပြစ်မလွတ်ဘူးလေ”

“အဲဒီလိုဆို ရဲအကြောင်းမကြားဘဲထားလိုက်ရင်ရော”

“ဒါဆို နှစ်ပြစ်ဖြစ်သွားမှာပေါ့လူလေး။ ခုကစွဲက ဦးလေးသာ တက်မကိုင်ရရင် ခုလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးလေး တာဝန်ပဲ။ ပေးတဲ့အပြစ်တော့ ခံရမှာပေါ့”

“ရေယာဉ်မောင်းရတာလည်း မလွယ်ပါလားဆရာ လုပ်စားဖို့ မကောင်းတော့ဘူး စိတ်ပျက်စရာကြီးနော်”

“အလုပ်လုပ်နေရင် အမှားဆိုတာတွေမှာပဲ၊ မှားမှားကြောက်လို့ အလုပ်မလုပ်ရင် စိတ်ပျက်စရာမို့ မလုပ်ရင် ဘဝကို အရှုံးပေးရာကျမှာပေါ့။ နှာသိုးမှန်ရင် ဘယ်ချို့ရာ ကင်းပါ့မလဲ လူလေး”

“ဖြစ်လိုက်ရင် ချို့ရာက ကြောက်စရာကြီးနော်”

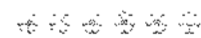
“အေး ဒါကတော့မှန်တယ်၊ ဦးလေးရဲ့ ပေါ့ဆမှုကြောင့် ဦးလေးတစ်ဦးတည်းခံရတာ ဦးလေး ဝမ်းလည်းမနည်းဘူး။ ကြောက်လည်းမကြောက်ဘူး။ ဦးလေးရဲ့ပေါ့ဆမှုကြောင့် ခဏီသည်တွေရဲ့ အသက်တွေ ဆုံးရှုံးသွားမှာပဲ ကြောက်တယ် လူလေး”

ဆရာ စေတနာ ဆရာခံယူချက်ကြားရတော့ ဆရာကို တွန့်တော် ကျိတ်ချီးကျူးမိသည်။ ကျိတ်လေးစားမိသည်။

“လူလေးလည်း တစ်နေ့ ရေယာဉ်အုပ်ဖြစ်လာမှာပဲ။ အဲဒီစိတ်ထားမျိုး အဲဒီခံယူချက်မျိုး မွေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ် သဘောကို ဘယ်တော့မှ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မမောင်းမိဖို့ လိုလိမ့်မယ် လူလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆရာစကား မြေဝယ်မကျ နားထောင်လိုက်နာပါမယ်”

ကျွန်တော် ဆရာကိုကြည့်လိုက်တော့၊ မြူတိမ်ကင်းသည့် ဇာတ်လို၊ ဆရာမျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရပါလား။

“မင်းကဘာကောင်လဲ၊ မင်းကိုမင်း ဘာမှတ်နေလဲ၊ လူကြီး အနားဟူးယားလုပ်မနေနဲ့၊ ငါတို့မှာတော့ ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့”

ဧရာမင်းသားမှ ပြန်လာသော၊ လိုင်းစူကာနီ (တက်မကိုင်) ကိုခင်ဝင်းက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးပြီး ဒေါ်နင့်မောနှင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။ ရှက်လိုက်သည်မှာလည်း မင်းမဖော်ဝံတော့။ သဘောသားများ၏ အလယ်တွင် အပြောခံရခြင်း

ဖြစ်၍ ရေထဲခုန်ချ သေလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်သွား၏။ အနားတွင် ဆရာမရှိ၍ တော်သေး၏။ တကယ်တော့လည်း ကိုခင်ဝင်းသည် ကြွက်မနိုင် ကျီးနှင့်ရှိခြင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်သိသည်။ ဆရာရှိလျှင် ကျွန်တော့်ကို ဤသို့ ပြောရလိမ့်မည်မဟုတ်။

ရင်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ခံစားလာရတော့ ကျွန်တော် ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော်ဟာ ရေပျက်ကြီးချည်သဘောသားပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဘာကောင်မှမဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်းသိတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဖားယားမနေဘူး။ ခင်ဗျားတို့ မခေါ်လို့ မလိုက်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော် ဘာမှလည်း မလုပ်တတ်သေးဘူး။”

“မင်းကို ငါတို့က ခေါ်ရအောင် မင်းက ဘာကောင်မို့လဲ။ မင်းလည်းသဘောသား ငါတို့လည်း သဘောသားပဲ ခေါ်နေစရာ မလိုဘူး။ ထမင်းစားတော့ မခေါ်ဘဲနဲ့ လာစားတတ်တယ် မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မီးရဲရဲဖုတ်ထားသော သံချောင်းကို ပေပေါ်တင် တူနှင့်ထုလိုက်သကဲ့သို့ အပူခဲရဲရဲတွေ ဖြာထွက်လွင့်စင် ပြည့်လျှံသွား၏။ အစားအသောက်နှင့်ပတ်သက်၍ အပြောခံရသဖြင့် ရှက်လိုက်သည်မှာ ကိုယ့်မျက်နှာကို ကိုယ်တိုင်မီးနှင့် လှီးပစ်လိုက်ချင်စိတ်၊ ပေါက်လာ၏။ ပြောရက်လိုက်တာ။ ထမင်းစားတော့ မခေါ်ဘဲနဲ့ လာစားတတ်တယ်မဟုတ်လားတဲ့။

ထမင်း။ သဘောသားစားတဲ့ထမင်း။ အသားငါး ဆီပြန်ဟင်း မပါတဲ့ထမင်း။ ငစ်နံ့ဆန် ထမင်း။ တစ်ခါတလေမှ ဧည့်မထဆန်ထမင်း။ ရွာမှာလောက်၊ မကောင်းတဲ့ထမင်း။ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း ထိုထမင်းအတွက် ဟင်းချက်စရာ၊ သွားဝယ်ရာမှာလည်း ပါခဲ့သည်။ ဝိုင်းချက်ရာမှာလည်း ပါခဲ့သည်။ ဒါကိုခေါ်မှ စားရမှာလား။ အခေါ်စောင့် စားရမှာလား။ မှန်ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးပွဲကျ စားလာသူကို လူးဆစ် ထမင်းသာ စားဖူးသူဟု ကိုခင်ဝင်းထင်နေလေသလား။

“ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်းကန်းကန်းထမင်း စားချင်လွန်းလို့ စားနေတာမှတ်သလား မတတ်သာလို့ စားနေတာ။ မသေရုံစားနေတာ အဲဒီထမင်းကလည်း ခင်ဗျားပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ချက်ကျွေးတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ချက်တာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဝိုင်းချက် အားတဲ့ထမင်း စားချင်တဲ့အချိန်စားတော့ ဘာဖြစ်လဲ။”

“ဟေ့ကောင် မင်းက ငါ့ကို ပြန်ပြောတယ် မင်း မင်း။”

“ဟေ့ တော်ကြစမ်း ပြဿနာ မီးထွန်းရှာတဲ့ကောင်တွေ အလိုလိုမှ၊ ခရီးက ဖင့်ရတဲ့အထဲ။”

စာရေး ကိုဝင်းမောင်၏ အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။ ကိုခင်ဝင်းက ကျွန်တော့်ကို ထိုးမည်လုပ်ရာ ကျွန်တော်ကလည်း မြန်ထိုးရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်၊ ကိုဝင်းမောင်က ပြေးလာပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခရီးဖင့်တာ ဒီကောင်ကြောင့် ဒီကောင်သဘောလိုက်လာမှ ဒီလိုဖြစ်တာ။ ဒီကောင်ဟာ၊ ပြိုဟ်ကောင်၊ ခိုက်တဲ့ကောင်၊ ရေထဲစတေး ဆီမှမယ်။”

“တော်စမ်း။ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ ပြောမနေနဲ့။ မင်းတက်မကိုင်တာ ဆီအသုံးမကျလို့ ဒီလိုဖြစ်တာ။ ဧရာမင်းသားကလည်း ဆလင် မပါဘူး။ စုတာနီ မောင်းသတဲ့။ အသုံးမကျတဲ့ စုတာနီနှစ်ယောက်ကြောင့်၊ ဒီလိုဖြစ်တာ။”

“ကဲ မောင်ညိုမြင့်လည်း လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်၊ အဲဒီလိုပြောထားမယ် ကိုခင်ဝင်းက တက်မကိုင်၊ တက်မကိုင် ဆိုတာ ချောင်အုပ်ပြီးရင် လူကြီးပဲ။ သူ့ကို ကလန်ကဆန်မလုပ်နဲ့။ သူ့စကား အထောင်ရမယ်။ ကဲ သွားတော့။”

ဆရာကို လုပ်စားဖို့ မကောင်းတော့ဘူး။ စိတ်ပျက်စရာ ခြောက်ဟု စောစောက ပြောခဲ့၏။ ခု ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်

ခံစားလိုက်ရတော့ သည်အလုပ်ကို ကျွန်တော် လုပ်ချင်စိတ်မရှိတော့။ စိတ်ပျက်လာမိပြီ။

“မှားမှာကြောက်လို့ အလုပ်မလုပ်ရင် စိတ်ပျက်စရာမို့ မလုပ်ရင် ဘဝကို အရှုံးပေးရာ ကျမှားပေါ့...”

ဆရာအသံက ကျွန်တော့်နားသို့ ပဲ့တင်ထပ်လာသည်အခါ “ဘဝကို ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးတော့ပါဘူးဆရာ” ဟု တိုးသက်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ရောမင်းသားနှင့် နဒီဒေဝီတို့ပင် အားသစ်မာန်သစ်ဖြင့် ပြန်ထွက်ရန်၊ ပြင်ဆင်နေကြပြီမဟုတ်ပါလား။

နဒီဒေဝီတွင် ကျွန်တော် ရောက်လာခါစလောက် မပျော်တော့ပါ။

ထိုသို့ မပျော်စွေခြင်းမှာ အလုပ်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရ၍လည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကို ရွာမှာ နေစဉ်ကတည်းက အရွယ်နှင့်မမျှအောင်၊ ပင်ပန်းပန်းလုပ်ခဲ့ဖူးသူပဲ။ နဒီဒေဝီ ရောက်လာပြီးနောက် အစားကြမ်း အနေကြမ်း အလုပ်ကြမ်း လုပ်လာရသဖြင့် မိုးအလိုက်တွင် နှင်တံ (နကန်)နှင့် ကိုင်းဖျား ရိုက်ချထားသည့် ဝါပင်တွေလို အခက်အလက်တွေကား အရွက်တွေဖားနေသကဲ့သို့ ကျွန်တော်သည်လည်း အရပ်အမောင်းတွေထွက်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ သန်မာထွားကြွင်းလာခဲ့ပြီ။

ဝန်ထက်အားကများနေပြီ။ မြှားထက်လေးက ကောင်းနေပြီ။ ဘာအလုပ်မှ ကျွန်တော် မမူတော့။ သင်္ဘောသားမပြောနှင့်။ ကမ်းနားက ဂမ်းဘားတွေ အလုပ်သမားတွေနှင့် ပြိုင်လုပ်ရဲလာသည်။ မိုးလည်း မကြောက်။ နေလည်းမကြောက်။ လေလည်းမကြောက်။ ရေလည်း မကြောက်အောင် ရဲရင့်လာခဲ့သည်။

ရွာမှာနေတုန်းက သိန်အိုင်နှင့် ကမ္ဘာအိုင်တွင် ဒိုင်ပင်ထိုးရေကူး၊ ရေကစားခဲ့ဖူးသော်လည်း မြစ်ထဲရေကူးရမှာ ပထမတော့ ကြောက်နေမိသည်။ သိန်အိုင်တို့ ကမ္ဘာအိုင်တို့က ရေသေ။ ပြီးတော့ ကလေးအရွယ် ကတည်းက ကူးခတ်ဆော့ကစားလာခဲ့သည့် ရေအိုင်တွေ၊ မြစ်က ရေရှင်အမြဲစီးနေသည်။ မျောပါသွားမှာ ကြောက်မိသည်။ ထိုပြဿနာကို ဆရာ ဦးခင်မောင်ဦးက ဖြေရှင်းပေးခဲ့သည်။ ဆရာ ရေကူးသင်ပေးမှုကြောင့် ဆရာကျေးဇူးကြောင့် မြစ်ထဲတွင်လည်း ကျွန်တော် ဖျံလို ရေကူးကျွမ်းလာခဲ့သည်။

ဘဝကို အစစအရာရာ အန်တုလာနိုင်သည့် အချိန်ရောက်လာမှ နဒီဒေဝီတွင် မပျော်ပိုက်တော့သည့် အကြောင်းသည် တက်မကိုင် ကိုခင်ဝင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုခင်ဝင်းသည် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသားများကို အုပ်ချုပ်ရာ တာဝန်ပေးရာတွင် မျှတမှုမရှိ၊ မျက်နှာထိုက်လေ့ရှိသူဖြစ်ပါသည်။

မမျှတတာ မျက်နှာလိုက်တာလောက်ကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်အပေါ် သိသိသာသာ နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်လာလျှင် မတရားစာလုပ်လာလျှင် ဆရာ ဦးခင်မောင်ဦးကို တင်ပြတိုင်ကြားနိုင်သည် မတုတ်လား။ ကျွန်တော် သူ့အပေါ် စိတ်ပျက်မိသည်က ယောက်ျားဆန်မှု ကောက်ကျစ် ယုတ်မာတတ်မှုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါသည်။ ရောမင်းသားနှင့် နဒီဒေဝီ တို့ကမိသည့်နေ့ကစပြီး သူ ကျွန်တော့်အပေါ် မှတ်တေးထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို “ရေထဲစတေးပစ်ရမယ်” ဟုပင် ကြိုးဝါး ခဲ့ဖူး၍ ထိုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် သွားသတိ လာသတိ နေသတိ တိုင်သတိ စသတိ အိပ်သတိဖြင့်သာ နေလာခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး ကျွန်တော် ထွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး နဒီဒေဝီတွင် ကျွန်တော် မပျော်ပိုက်ခဲ့တော့ပါ။

နဒီဒေဝီနှင့် ဧရာမင်းသား တိုက်သည့်ကိစ္စကို ဆရာသည် ရဲစခန်းတိုင်ကြားပြီး အမှုဖွင့်ခဲ့သည်။ တရားရုံးမှ ချမှတ်သည့် ဒဏ်ငွေကို ဆရာဘာသာဆရာ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေဖြင့်ဆောင်ခဲ့သည်။ ဆရာနှင့် စာရေး ကိုဝင်းမောင်တို့ညှိပြီး နဒီဒေဝီ၏ အမှားလည်းမဟုတ် နဒီဒေဝီတွင် လည်း ခရီးဖင့် အချိန်ကုန်သည်မှလွဲပြီး ဘာမျှထိခိုက်နစ်နာမှုမရှိ၍ သင်္ဘောတိုက်သည့်ကိစ္စ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေကြရန် သူဌေးကို မပြောကြရန် သင်္ဘောသားအားလုံးအား ပြောထားခဲ့သည်။ ဆရာ၏ စိတ်ကူး ဆရာ၏ စေတနာက သူဌေး ဦးမြင့်ဦးအား ပြီးပြီးသားကိစ္စ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုကိစ္စ သူဌေး ဦးမြင့်ဦး သိသွားလျှင် သင်္ဘောထွက်သွားတိုင်း နောက်ဆံဝင် ပူနံတတ်နေမည် မဟုတ်လား။

တကယ်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ အစွဲကြီးသူ အယူသီးတတ်သူတို့အနေဖြင့် သင်္ဘောတစ်ခါတိုက်မှူးက နောက်ထပ် ထပ်တိုက်မှာ စိုးရိမ်တတ်သည် မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ သင်္ဘော မတိုက်ဖူးတာ အတိုက်မခံဖူးတာသည် အကောင်းဆုံး။ ဧရာမင်းသားနှင့် တိုက်ခဲ့သည်ပင်ကြည့်။ လောလောလတ်လတ် ခရီးဖင့်သည်။ အလုပ်များ သည်။ ဆရာ ဒဏ်ငွေဆောင်ရသည်။ နဒီဒေဝီ အပျက်အစီးရှိလျှင်၊ ဆုံးရှုံးလျှင် ဝမ်းဗိုက်ပေါက်သွားခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ ပိုအလုပ်များ သွားပေလိမ့်မည်။ သင်္ဘောထုံးစံအရ ဒုက္ခရောက်သည့် သင်္ဘောကို ဝိုင်းကူညီ ဝိုင်းကယ်ဆယ်ရသည်။ ဒါ မလုပ်မနေရအလုပ်။ ကိုယ့်ကိစ္စ ဘယ်လောက်အရေးကြီးကြီး ဒုက္ခရောက်သည့်သင်္ဘောကို ကယ်ဆယ်ရ မည်။ ကူညီရမည်။ စေ့စေ့တွေးကြည့်မိလေ ကောင်းလိုက်သည် သတ်မှတ်ချက်။ နဒီဒေဝီသို့ ရောက်စမို့ ထိုသို့ မသိသမို့ ထိုနေ့က ကျွန်တော် ဧရာမင်းသားသို့ သွားမကူမိခဲ့။ ပြန်စဉ်းစား ကြည့်မိတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုခင်ဝင်း ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ခုခံခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ဆရာနှင့် စာရေး ကိုဝင်းမောင်တို့ ညှိပိတ်ထားသော သင်္ဘော တိုက်သည့်ကိစ္စသည် စတုတ္ထအခေါက် ပြင်စလူမထွက်မီ ဦးမြင့်ဦး သိသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အံ့သြမိသည်မှာ မပြောနှင့်။ ဘယ်သူ သွားပြောပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။

ဦးမြင့်ဦးက အပြစ်တင်သည့် သဘောတော့မဟုတ်။ ဆရာ့ အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေစိုက်ပြီး ဒဏ်ငွေဆောင်ခဲ့တာကို သူ့အားအသိ ပေးသင့် သည်ဟု ပြောပြီး ဆရာဆောင်ခဲ့သည့် ဒဏ်ငွေအားလုံး ချက်ချင်း ဆရာ့ကို ဆုတ်ပေးခဲ့သည်။

ဦးမြင့်ဦး အပြန်တွင် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်၍ ရေဆင်းဗောတံတားထိပ် သူ့ကား ရပ်ထားရာ၊ နေရာထိ၊ လိုက်ပို့ခဲ့ရသည်။

“ကိုခင်ဝင်းနဲ့ လူလေးဘာဖြစ်သလဲ” ဟု ဦးမြင့်ဦး ကမေး၍ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ကျွန်တော် ဦးမြင့်ဦးအား ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူ လူလေးကို ကျေနပ်ပုံမပေါ်ဘူး။ သူက လူလေးကြောင့် ဦးသင်္ဘောခိုက်လိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်။ ဦးက အယူသီးတတ်သူ မဟုတ်ဘူး။ ဦးတက လူလေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာပဲ”

“တစ်ခုခုဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦး”

“သင်္ဘောဆိုတာ အကောက်ကြို စိတ်ထားယုတ်ရင် အလွယ်လေး ဆိပ်ကမ်းကပ်ထားတုန်း ည ရေထဲတွန်းချလိုက်ရင် လက်သည်မပေါ်ဘဲနဲ့ တိစ္ဆာတုံးသွားမယ်။ ဘယ်လောက် ရေကူးကျွမ်းကျင်တဲ့လူဖြစ်ဖြစ် သင်္ဘောတွေအောက် ဗောတံတားတွေအောက် ဝင်သွားရင် ပြန်မထွက်နိုင် တော့ဘူး။ သေပြီသာမှတ်ပေတော့”

ဦးမြင့်ဦး စကားကြောင့် ပခုံးတွန့်မိသည်ထိ၊ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထသွား၏။

“သူ ကျွန်တော့်အပေါ်၊ ဒီလောက်လုပ်ရဲပါ့မလား ဦး”

“လူလေးနဲ့ သူပြဿနာဖြစ်ထားတော့ လုပ်ရင်လည်း သူ့ဘက်

မြားဦးလှည့်မလာအောင် ပိပိရီရီ လုပ်မှာပဲလူလေး လူလေး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဆရာတော်ကို ဘယ်လိုလျှောက်ရတော့မလဲ”

စိုးရိမ်နေသော ဦးမြင့်ဦး ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သက်ပြင်းမောချမိ၏။

“ကိုခင်ဝင်းမှာ အပြစ်မရှိတော့ အလုပ်ထုတ်ပစ်ရမှာလည်း ခက်တယ်၊ လူလေးတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်တယ်၊ ဒါကြောင့် လူလေးကို တခြားအလုပ် ပြောင်းပေးရကောင်းမလားလို့”

ဦးမြင့်ဦး၏ စေတနာစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် နဒီဒေဝီမှ ဆင်းလိုစိတ် ချက်ချင်းပေါ်လာ၏။ နဒီဒေဝီတွင် ပင်ပန်းဆင်းရဲ သလောက် စာကျက်ချိန်မချ။ ညဉ့်လည်း ရေလှည့်စောင့်ရတာ အိပ်ရေးကမဝ။ ရသည့်အချိန် စာလုကျက်ဖို့ကျတော့လည်း ပင်ပန်း လွန်း အိပ်ရေးပျက်လွန်းသဖြင့် စာကို စိတ်မဝင်စား။ စာဖတ်ရင်း မျက်နှာတွင် စာအုပ်အပ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်က များသည်။ ပြီးတော့ စာကျက်မည်လုပ်တိုင်း ကိုခင်ဝင်း မျက်နှာကြည့်နေရသည်။ ကိုခင်ဝင်း ကလည်း ယုတ်မာသည်။ အားသည့်အချိန် စာကျက်ရန် စာအုပ်ကိုင်လိုက် သည်နှင့် ဟိုဟာခိုင်း သည်ဟာခိုင်း ခိုင်းတော့သည်။ ခိုင်းမည်ဆိုလျှင်၊ သဘောပေါ်မှာက အလုပ်တွေပုံနေသည်မဟုတ်လား။ သည်လိုနှင့် စာမကျက်ဖြစ်တော့။ သည်လိုပုံဆိုပါက စာပေးစာယူ ပထမနှစ်၊ အောင်အောင် ဖြေနိုင်ဖို့မလွယ်။ ဘွဲ့ရဖို့ဆိုတာတော့ ဝေးရောပေါ့။

ကိုခင်ဝင်း မျက်နှာမြင်ယောင်လာသည်နှင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပြောင်းသွားပြန်သည်။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် နဒီဒေဝီပေါ်က ဆင်းသွား ရမှာလား။ သူ့ကို အရှုံးပေးလိုက်ရမှာလား။ ဝေးပါသေးသည်။ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် အရှုံးမပေးပါ။ သူ့ကြောင့်တော့ ကျွန်တော် နဒီဒေဝီပေါ်မှ၊ ဘယ်တော့မှ၊ မဆင်းပါ။ သူ့ညစ်ပတ်လို့ ယုတ်မာလို့ ကျွန်တော် စာမကျက်ဖြစ်လို့၊ စာပေးစာယူ ပထမနှစ်၊ မဖြေနိုင်၊

ဘွဲ့မရနိုင်သည့်တိုင် ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လက်မြှောက်အရှုံးမပေးလိုတော့ပါ။ နဒီဒေဝီမှ မဆင်းတော့ဟု ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“နေပါစေ ဦး ကျွန်တော် ဒီသဘောမှာ ပျော်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် နေတတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဦး”

“စာရောကျက်နိုင်ရဲ့လား”

ဦးမြင့်ဦး စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပထမဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်သွား၏။ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ရကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားမိသေး၏။ ကိုခင်ဝင်း မျက်နှာမြင်လာတော့ “အခက်အခဲကြားမှ အသီးသည် ချို့၏” ဟူသော တိုင်းရင်းသား စကားပုံတစ်ခုကို သတိရပြီး စာပေးစာယူ ပထမနှစ် မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် အောင်အောင် ဖြေမည်။ ဘွဲ့မရရအောင် ယူမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချ လိုက်၏။

“ကျက်နိုင်ပါတယ် ဦး၊ ဆရာတော့်ဆီ ရောက်ရင်သာ အလုပ် များနေလို့ မလာနိုင်တဲ့အကြောင်း လျှောက်ပေးပါဦး”

“ကောင်းပြီလေ၊ လူလေး တခြားအလုပ်ပြောင်းလုပ်ချင်ရင် အချိန်မရွေးလာပြော၊ လူလေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ ဦးခင်မောင်ဦးကိုလည်း ပြောထားခဲ့ပြီးသားပါ၊ လူလေးလည်း သတိနဲ့နေ၊ ကြားလား ကဲ ဦး သွားမယ်”

ကားဘေးတွင် နှစ်ယောက်သား ရပ်စကားပြောနေရာမှ ဦးမြင့်ဦးက နှုတ်ဆက်ပြီး ကားထဲဝင်ကာ ကားမောင်းထွက်သွားသည်။

ဖခင်လို ကောင်းသည်၊ ဦးမြင့်ဦးကို ကျွန်တော် လေးစားမဆုံး တော့။ ဦးမြင့်ဦး၏ ကားလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ရင်း မှန်ကျောင်း ဆရာတော်၏ ကျေးဇူးတရားတွေ အဖန်ဖန်အောက်မေ့လိုက်မိ၏။

နဒီဒေဝီသို့ ပြန်ဆင်းလာရင်း အတွင်းထဲရံအပြင်ကာ အပြင်ထဲရံ အတွင်းကာတတ်သည့် နှုတ်မလုံသူ မိန်းမစိတ်ရှိသူ ကိုခင်ဝင်း၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။

ကျွန်တော်သည်၊ ကိုခင်ဝင်းကြောင့် အနင်းခံရသည့် စပါး သန်သည် ဆိုသော တိုင်းရင်းသား စကားပုံလေးလို သန်လာသည့် စပါးတစ်ပင် ဖြစ်လာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

~~~~~

ကျွန်တော့်အိပ်ရာဘေးမှ မောင်မောင်တာ၏ ခြင်ထောင်ထဲမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွအသံကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့၏။ အသံ တစ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ခြင်ထောင်ထဲမှ နားစွင့်ထောင်လိုက်မိ၏။ ဟုတ်ပါသည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏အသံ။

ကျွန်တော် ခေါင်းအုံးအောက်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို စမ်းယူ လိုက်၏။ မောင်မောင်တာ မကောင်းသည့် မိန်းမခေါ်အိပ်နေပြီကို ကျွန်တော် နားလည်လိုက်၏။

သည်ကိစ္စက သင်္ဘောပေါ်မှာ အဆန်းတော့မဟုတ်။ နဒီဒေဝီ ရောက်စကသာ ကျွန်တော့်အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သင်္ဘော ပေါ် အနေကြာလာတော့ ရိုးစင်းသွားခဲ့ပြီ။ သင်္ဘောများပေါ်သို့ ပြည့်တန်ဆာ မိန်းကလေးများ တက်လာတတ်ကြသလို ခရီးသည် ယဲမှလည်း ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား ဘာမျှ အလေးမထားသည့် မိန်းကလေးများလည်း ပါလာတတ်သည်။

သင်္ဘောသားတွေ ငွေရွှင်တာ သင်္ဘောပေါ်မှာ သည်ကိစ္စ အတွက် အခြေအနေပေးတာတွေကို အကြောင်းပြုပြီး သင်္ဘောများ ပေါ်တွင် သည်ကိစ္စက ထမင်းစား ရေသောက်သလို ဖြစ်လာသည်။ သင်္ဘောတိုင်းတော့မဟုတ်။ သင်္ဘောသားတိုင်းတော့မဟုတ်။ ခရီးသည် မိန်းကလေးတိုင်းလည်းမဟုတ်။ အဓိကကတော့ လူပဲဖြစ်သည်။ လူပေါ် မူတည်သည်။ အခြေအနေ ဘယ်လောက်ပေးပေး မပျက်စီးအောင် နေကြသော သင်္ဘောသားများ မပျက်စီးကြ။

မပျက်စီးအောင်နေကြထိုင်ကြသူ၊ သင်္ဘောပေါ်တွင် အနေ ထည်ရွာ လိုက်ပါလာကြသူ မိန်းကလေးများ ပျက်စီးစရာအကြောင်းမရှိ။ သင်္ဘောသည် ဥပဒေမဲ့နေရာမဟုတ်။ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်၍ ရသည့်နေရာမဟုတ်။ အကာအရံမရှိ၊ အခန်းမရှိ၊ အကာလည် အခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သည့်အခါ သင်္ဘောတစ်စင်းတည်း အထီးထီး နှိမ့်သည့်အခါဆိုပြီး သင်္ဘောသားတွေက ခရီးသည်တွေကို လုပ်ချင်တိုင်း ထုပ်၍ရသည်မဟုတ်။ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်၍ရလည်း ခရီးသည်များက ခံမည်မဟုတ်။ တရားဥပဒေရှိသည်။ အဘယ်သင်္ဘောသားသည် တရားဥပဒေကို မျက်ကွယ်ပြုပုံပါအံ့နည်း။ ခရီးသည် အမျိုးသမီးကောင်း များကို အဘယ်သင်္ဘောသားသည် စော်ကားပုံပါ အံ့နည်း။

တကယ်စေ့စေ့တွေးကြည့်လျှင်လည်း သင်္ဘောသားနှင့် ခရီးသည်ဆိုသည်မှာ ကျွန်းနှင့် ကိုင်းလိုသာ၊ အမှီသဟဲပြုနေကြရသည်။ ခရီးသည်၏ လုံခြုံရေးကို သင်္ဘောသားကသာ တာဝန်ယူရမည် ဖြစ်သည်။ လုံခြုံမှုမရှိသော သင်္ဘောကို အဘယ်ခရီးသည်သည် စီးနင်းလိုက်ပါ အံ့နည်း။ အထူးသဖြင့် ခရီးသည် မိန်းကလေးများ၏ ဘဝလုံခြုံရေးကို သင်္ဘောသားများကသာ အလေးပေး ကာကွယ် ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အလေးပေးကာကွယ်ကြသည့် သင်္ဘောသားများ သင်္ဘောများ ရှိနေခြင်း ကြောင့်လည်း ရေကြောင်းသွားလာမှုသည် တွင်ကျယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိတ်သုဉ်းမသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သင်္ဘောမှ မဟုတ်။ ဘယ်နေရာမဆို လူကောင်းတွေ တရားဥပဒေကို လေးစားစောင့်ထိန်း လိုက်နာသူတွေ နည်းပါးလျှင် မိန်းကလေးတွေအတွက် သီးသန့် အင်တေနှင့်ကာ သံနှင့်ပိတ် သစ်သားနှင့်ရံ သော့နှင့်ခတ်ထားပေမည့် လုံခြုံနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။ အဓိက ကတော့ လူပဲဖြစ်သည်။

သင်္ဘောတွေပေါ်မှာ လူကောင်း သူကောင်း သင်္ဘောသားတွေ၊ တရားဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာ စောင့်ထိန်းကြသည့်သင်္ဘောသားတွေ

ရှိနေသမျှ သင်္ဘောနှင့် ခရီးသွားလာမှု များနေမည်သာဖြစ်သည်။ တရားဥပဒေကို မလေးစား မလိုက်နာ မကြောက်ကြသည့် မဇာနာ၊ မညှာတာတတ်ကြသည့် သင်္ဘောသားတွေ များနေလျှင် များလာလျှင်တော့ သင်္ဘောတွေ နာမည်ပျက်ကြမည်။ သင်္ဘောသားတွေ နာမည်ပျက်ကြ မည်သာဖြစ်သည်။ ထို့အတူ သင်္ဘောနှင့် ခရီးသွားလာမှုလည်း ဆိတ်သုဉ်းသွားပေလိမ့်မည်။

လူတွင်ပါ၍ နွားကျားကိုက်ဆိုသလို မိန်းကလေးတွေ အလိုမတူဘဲ သင်္ဘောသားတွေ ဇော်ကား၍ မရပါ။ အလိုတူအလိုပါ ဖြစ်၍သာ သင်္ဘောသားလောက၊ အဝေးပြေးကားသမားလောကတွင် သည်ကိစ္စ ထမင်းစား ရေသောက်ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နဒီဒေဝီရေယာဉ်အုပ် ဦးခင်မောင်ဦးက သည်ကိစ္စ လုံးဝ လက်မခံပါ။ သူလည်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေသည်။ အခြားသင်္ဘောသားများကိုလည်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေရန် သတိပေးထားပြီးဖြစ်သည်။ ဆရာက ဘုရားနှင့် တရားနှင့်လူ၊ ဆရာသည် အရွယ်ကြောင့်မဟုတ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သည်ကိစ္စကင်းရှင်းခဲ့သည်ဟု စာရေး ကိုဝင်းမောင် ကပြောပြဖူးသည်။ သူကြားခဲ့ဖူးသမျှ၊ သူတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ၊ ဆရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အား ပြောပြဖူးသည်။

ဆရာသည် သင်္ဘောမထွက်မီ အဋ္ဌာနမေတ်ဂါထာတော်နှင့် သံဃဒွေဂါထာတော်ကို သက်စေ့ရွတ်လေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဦးပိုင်သို့ မိန်းမသွားလာသည်ကို မကြိုက်။ သွားလာခွင့်မပြု။ တက်မခန်းထဲ မိန်းမ မဝင်ရ။ ဇနီးနှင့် သမီးပင် မဝင်ရ။

ဆရာက ဤမျှ ကင်းရှင်းစွာနေခဲ့လင့်ကစား သင်္ဘောသားများအား မိန်းမကိစ္စ မရှုပ်ရဟု တားမြစ်ထား လင့်ကစား နဒီဒေဝီပေါ်တွင် ထိုကိစ္စသည် တိုးတိတ်စွာ လျှို့ဝှက်စွာရှိနေခဲ့သည်ပင်။ ဆရာအလုပ်နှင့်ဆရာ ရှုပ်နေသလို ဆရာလည်း မအိပ်ဘဲနေနိုင်သည့်လူမဟုတ်။ ထိုအချိန်များသည် သည်ကိစ္စ ပေါ်လာတတ်တော့၏။

ကျွန်တော်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူပြီး ခြင်ထောင်မကာ အိမ်သာသို့ လာခဲ့၏။ အပေါ်သွားပြီး ပြန်ထွက်အလာတွင် ရေတင်နေသူကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်မိ၏။ မောင်မောင်တာဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် မောင်မောင်တာ၏ ခြင်ထောင်ထဲမှ လူများကို သိချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထဲတန်း မဝင်သေးဘဲ မောင်မောင်တာ၏ ခြင်ထောင်ကိုမကာ၊ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်၏။

ကိုခင်ဝင်းနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ယောက်လုံးက မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ခြင်ထောင်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏ ခြင်ထောင်မကာ အိပ်ရာထဲ ဝင်လှဲအိပ်လိုက်၏။

ကျွန်တော် ကိုခင်ဝင်းအကြောင်း စဉ်းစားနေမိ၏။

တစ်အောင့်လောက်ကြာသည့်အခါ ကျွန်တော် မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။ ကျွန်တော့်ပါးကို လာနမ်းသောအထိအတွေး၊ ကျွန်တော့်ကို ဖက်လိုက်သော အထိအတွေးကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေရာမှ ဖျပ်ခနဲလန့်နိုးလာပြီး ဖက်ထားသူလက်မှ ရုန်းထွက်ကာ ထထိုင်လိုက်၏။ ထို့အတူ ခေါင်းအုံးဘေးမှ ဓာတ်မီးကို ယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လာဖက်သူအား ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်၏။

မချိုမချည်မျက်နှာဖြင့် ပြိတီတီလုပ်နေသော မိန်းကလေးကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိ၏။ မောင်မောင်တာ၏ ခြင်ထောင်ထဲမှ ကိုခင်ဝင်းနှင့် ဖက်အိပ်နေသော မိန်းကလေးမှန်း တတ်အပ် သိလိုက်၏။

ထိုခဏ၌ ကိုခင်ဝင်း၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပေါ်လာ၏။ ထို့အတူ မှန်ကျောင်းဆရာတော်၏ မျက်နှာတော်နှင့် အသံတို့သည် အာရုံ၌ ပေါ်လာကာ နား၌ပဲ့တင်ထပ်အောင် ကြားလာရ၏။

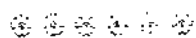
“အခြေအနေမပေးလို့ ထိန်းနိုင်တာက လူတော်မဟုတ်ဘူး၊ အခြေအနေပေးနေတာကို ထိန်းနိုင်မှ လူတော်ကွဲ့ စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ မလုပ်မိအောင် ထိန်းနိုင်လေ ဒုက္ခကလွတ်လေပေါ့”

ဆရာတော်၏စကားသည် မှန်လိုက်လေစွာ၊ အခြေအနေပေးလာ တော့ ကျွန်တော်လည်း မရုန်းချင်။ ကံကောင်းလေစွာ၊ ဤမိန်းကလေးကို ကိုခင်ဝင်း နှင့် တစ်ခြင်ထောင်ထဲ၌ တွေ့မထားခဲ့ဖူးဆိုလျှင် ကျွန်တော် သည် သူမနှင့်အတူ အမှောင်မှိုက်ဆုံး နက်ရှိုင်းသည့် တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပေတော့မည်။ ကိုခင်ဝင်းသည် ကျွန်တော့်ကိုပါ ခွေးမြီး ပြတ်ဖြစ်အောင် သူမကို စေလွှတ်၍ အဖြတ်ခိုင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“သွားတော့ မိန်းကလေး”

ထပ်ဖက်ရန် ကြိုးစားလာသော မိန်းကလေးအား ကျွန်တော်က လက်ဖြင့် တွန်းလိုက်ပြီး တိုးသက်စွာ ပြောလိုက်သည်။ သူမက ထွက်မသွား အတင်းလာဖက်ပြန်၏။ သူမ၏ ရဲတင်းသော လက်များကို တွန်းကာရင်း ကျွန်တော်သည် ခြင်ထောင်အပြင်ထွက်လိုက်၏။

ခြင်ထောင်ထဲမှ သူမ၏ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်မောသံက ကျွန်တော့်အား လှောင်ပြောင်သရော်သလို ရှိလှ၏။ ကျွန်တော့်အတွေး အာရုံညှို့မှုကား တိရစ္ဆာန်နှင့်မခြား ပြေးလွှားနေရရှာသော အရေးပေါ်နားမှ ရောဂါသည်များသာပါလေ၏။

ပထမဆုံးရသည့် သင်္ဘောသားလစာ နှစ်လစာကို ပေါင်းပြီး ကျွန်တော်ဘဝ၏ ကျေးဇူးရှင် မှန်ကျောင်းဆရာတော်အတွက် သင်္ကန်း တစ်စုံဝယ်ကပ်ခဲ့သည်။ ရခိုင်လုံချည်တစ်ထည်ဝယ်ပြီး ကိုမြတ်သူအား ကန်တော့ခဲ့သည်။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ရန်ကုန်ကြွလာလျှင်၊ သင်္ကန်းတစ်စုံ ဆက်ကပ်ရန် ရည်စူးထားပြီးဖြစ်သည်။

နဒီဒေဝီ၏ ရေယာဉ်အုပ် ဦးခင်မောင်ဦးသည် ကြည်ညို လေးစားထိုက်သူဖြစ်သည်။ ထကြွနိုးကြား သနားသည်းခံ ဝေဖန် ထောက်ရှု၊ ဤခြောက်ခုသော လူကြီးအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသည်။

ဆရာသည် အတွေ့အကြုံကလည်း များလှပြီ။ ၁၆ နှစ်သား အရွယ်ကတည်းက သင်္ဘောသားစလုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်ဟုသိရသည်။ သင်္ဘောလည်းစုံပြီ။ အပေါင်းအသင်းလည်းစုံပြီ။ ကြိုးစားမှုနှင့် အတွေ့အကြုံကြောင့် ကျွမ်းကျင်ရာလိမ္မာဖြစ်နေပြီ။ အသွေးမြင်ရုံနှင့် အသွင်သိနေသူဖြစ်သည်။ အပွေးမြင်ရုံနှင့်အပင်သိနေသူဖြစ်သည်။

ဆရာသည် စာနာတတ် ညှာတာတတ် တရားမျှတစွာ အုပ်ချုပ်တတ်သဖြင့် နဒီဒေဝီမှ သင်္ဘောသား အားလုံးက ချစ်ကြောက် ခိုသေကြသည်။

သင်္ဃာဆရာတော်၏ “အတတ်လည်းသင် ပဲ့ပြင်ဆုံးမ သိပ္ပံမချန် ဘေးရန်ဆီးကာ သင့်ရာအပ်ပို့ ဆရာတို့ ကျင့်ဖို့ဝတ်ငါးဖြာ” နှင့်အညီ ဆရာက ကျင့်ကြံပြုမူတော့ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသား အားလုံးကလည်း သင်္ဃာဆရာတော်၏ “ညီညာထကြွ ဆုံးမနာယူ၊ လာမူကြိုဆီး၊ ထံနီးလုပ်ကျွေး၊ သင်တွေးအံ့ရွတ်၊ တပည့်ဝတ်၊ မချွတ်ငါးခုသာ” နှင့်အညီ ကျင့်ကြံနေထိုင်ခဲ့သည်သာ။

နဒီဒေဝီမှ သင်္ဘောသားအားလုံးထက် ကျွန်တော့်အဖို့ ဝိ၍အနေကျ ပင်ပန်းလွန်းလှပါသည်။ ဆရာဦးခင်မောင်ဦးက သဘောထားပြည့်သူဖြစ်၍ ကျွန်တော်က ပိုအလိုက်သိရပါသည်။ လူကြီးကောင်းလေ လူငယ်က ပိုသိတတ်ရလေ ဆိုသည့်အယူအဆကို ကျွန်တော်လက်ကိုင်ထားပါသည်။ လူကြီးဆရာက ကောင်းလွန်းတော့ လူငယ်ကျွန်တော်တို့က ပို၍ပြန်ကောင်းရသည်။ ပိုအလိုက်သိရသည်။ တတ်မကိုင် ကိုခင်ဝင်းကိုတော့ လူကြီးမမိသသဖြင့် မလေးစားမိ၊ အထင်မကြီးမိ။ သူကမကောင်းတော့ ကျွန်တော် ပြန်မကောင်းမိတော့။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဆရာအပေါ် ပြန်ကောင်းရသလို ပြန်အလိုက်သိရသလို သဘောသား အချင်းချင်းက အထင်မလွဲအောင် အထင်မသေးအောင် နေရထိုင်ရလုပ်ရကိုင်ရသည့်အတွက် ပိုပင်ပန်း လှပါသည်။ အခြားသဘောသားများက ဆရာနှင့် ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်လွဲမှာအကြောက်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ လူကြီး မိမိသမည့် တက်မကိုင် ကိုခင်ဝင်းကိုတော့ ကျွန်တော်ထည့်မတွက်မိပါ။ သူနှင့် ဆရာက ရေပုပ်နှင့်ပဲဆီလို ကွာခြားသည်။ ဆရာသည် ရေယာဉ် ပညာသာမက လောကဝတ် လူကျင့်ဝတ်တွေကိုပါ သင်ပေးသူ ဖြစ်သည်။ ဆရာဆုံးမ ပြောကြားခဲ့သည့် စကားများစွာအနက် အသည်းထဲနားထဲ စွဲနေသော စကားတစ်ခွန်းရှိပါသည်။ “လူလိမ္မာဟာ ကျေးဇူး သိတတ်တယ်၊ လူမိုက်ဟာ ကျေးဇူးကန်းတတ်တယ်။ လူဘဝမှာ လူလိမ္မာ မဖြစ်ချင် နေပါစေ အရိပ်နေအခက်ချိုးတတ်တဲ့ လူမိုက် မဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးတယ် လူလေး” သည်စကားစုက ကျွန်တော်၏ နား၌ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

ဆရာထံမှ ရေယာဉ်ပညာအဝဝကို ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ် ကျိုးကဲ့သို့ ကျင့်၍ဆည်းပူးခဲ့သလို ဆရာအခွင့်အရေးပေးတိုင်းလည်း ကျွန်တော်မယူခဲ့ပါ။ အခြားသဘောသားများထက် အနစ်နာခံခဲ့ပါသည်။ သဘောသားတစ်ယောက်၏ တာဝန်အဝဝကို မခိုမကပ် ကြိုးစား ပမ်းစား လုပ်ခဲ့ပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်အနားရသည့် အချိန်လေးများတွင်သာ စာပေးစာယူပထမနှစ်ဖြေရန် လေ့လာကျက်မှတ်ခဲ့ပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်ချိန် တွင်ပင် ကိုခင်ဝင်းကို အကဲခတ်နေရပါသေးသည်။ သူ့ကြောင့်လည်း မခံချင်စိတ်ဖြင့် ရသမျှအချိန် ဖိကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် နဒီဒေဝီပိုင်ရှင်နှင့် ရေယာဉ်အုပ် စက်ခန်းအုပ်တို့၏ အရေးပေးခြင်းခံရသဖြင့် ဆေးစက်ကျရာအရပ် ထင်သည့် ဘဝဖြစ်သော်လည်း အရှုပ်မရေးခဲ့ပါ။ စုတ်တစ်ချက်မဝင်ခဲ့ပါ။ ဆရာအားကိုးဖြင့် စိန်နားကပ်အရောင်နှင့် ပါးမပြောင်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်အနေအထိုင်တတ်၍လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထား သိ၍လည်း နဒီဒေဝီမှ တက်မကိုင် ကိုခင်ဝင်းမှအပ သဘောသား အားလုံးက ချစ်ခင်လေးစားခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘွဲ့ရအောင်ကြိုးစားနေသလို တစ်ဖက်ကလည်း ရေယာဉ်အုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ဆရာသည် ကိုယ်ဖိရင်မိ ဆရာစားမချန် ရေယာဉ်ပညာအဝဝကို စာတွေ့လက်တွေ့ သင်ကြားပြသ ခဲ့သည့်ပြင် ရေကူးပါတတ်အောင် ကျွန်တော့်ကိုသင်ပေး ခဲ့ပါသည်။ ဆရာ၏စေတနာမေတ္တာဖြင့် ရေယာဉ်ပညာအဝဝကို သင်ကြားပြသမှု ကြောင့် ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်နိုင်သည့် အခြေအနေ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သဘောသားလုပ်သက်သုံးနှစ် ပြည့်ချိန်တွင် နဒီဒေဝီမှ ကျွန်တော့်အချစ်တော် တက်မကိုင် ကိုခင်ဝင်း တတိယတန်း ရေယာဉ်အုပ်ဖြစ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်ထဲ “က” ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သူတို့ဆွဲရေယာဉ် သုခကျော်သို့ပြောင်းသွားခဲ့ရာ ကျွန်တော့်အတွက် ကုသိုလ်ဖန် ဗိမာန်အသင့် ဘုံအသင့် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

သူဌေးဦးမြင့်ဦးနှင့် ဆရာဦးခင်မောင်ဦးတို့က နဒီဒေဝီရေယာဉ် နှစ်ပတ်လည်စစ်ဆေးခံချိန်တွင် စစ်မရောက်ခင်မြားချွန်ထားသော ကျွန်တော့်ကို သဘောကျကြသဖြင့် ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးညွှန်ကြားမှု ဦးစီးဌာနသို့ တပ်ပြပြီး လိုင်းစုကားနီ(တက်မကိုင်) ခန့်ခဲ့ပါသည်။ သည်လိုနှင့် နဒီဒေဝီတွင်ပင် တက်မကိုင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဆရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်နွယ်ငင်တစ်စင်ပါ ဆရာမိသားစုကိုပါ ကျွန်တော်သိယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဆရာမိသားစုက ပြင်စလူတွင် နေသည်။ ဆရာသမီးသီတာဦးထက် ကျွန်တော်ကခြောက်နှစ်ခန့်ကြီး သည်။ ကျွန်တော်နဒီဒေဝီရောက်လာတော့ သီတာဦးသည် ခြောက်သန်း ကျောင်းသူဖြစ်နေပြီ။

နဒီဒေဝီ ပြင်စလူတွင် ဆိုက်ရောက်သည့်ရက်မှစ၍ ဆရာ အိမ်တွင် ကျွန်တော်အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ဆရာဇနီးကလည်း သဘော

ကောင်းသည်။ ဆရာလိုပင် ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံး
ကောင်းကောင်း၊ နှာတံကဆရာထက်ပိုပေသည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန်က
ဆရာလောက်မကောင်း။ နှုတ်ခမ်းက ဆရာလို ပြုံးရောင်သန်းသည့်
နှုတ်ခမ်းပိုင်ရှင်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်။ အသက်က ဆရာနှင့်ငါးနှစ်ကျော်
လောက်ကွာမည်ထင်သည်။ ဆရာက ဆရာကတော် ဒေါ်သီသီထက်
ငါးနှစ်ကြီးသည်ဟု ဆရာကပြောဖူးသည်။

တစ်ဦးတည်းသောသမီး သီတာဦးက အဖေတူ။ မအေတူ။
အဖေအမေလိုပင် အရပ်မြင့်မြင့် ရုပ်ချောချော အပျိုဖော်မဝင်သေးမီကပင်
အပျိုကြီးဖားဖားပုံစံပေါက်နေသည်။ ကျွန်တော် နဒီဒေဝီနှင့် ပြင်စလူ
ရောက်သည့်နေ့က မျက်တောင်ကျော့ကျော့ကြီးတွေပင့် မျက်လုံးလေး
ဝင့်ကြည့်ပုံက အပျိုကြီးဂိုက် ဖမ်းနေသည်ကို သတိရမိသည်။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာတော့ ဆရာသမီး ကျွန်တော်နှမလေး ဟုပဲ
သဘောထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ပြင်စလူရောက်တိုင်း စာပြပေးရုံမက
စိတ်ကစားတတ်သည်။ အရွယ်မီ လမ်းမမှားရအောင်
ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့သည်ချည်း။ သီတာဦးကို စာသင်ရတော့မှ မှတ်ဉာဏ်
မကောင်းမှန်း သိရသည်။ ဉာဏ်ထိုင်းသည့်ကြားထဲ လှသည့်
မိန်းကလေးမို့ အလှပပြင်နေတော့ စာညှိသည်ပေါ့။ စာမလိုက်နိုင်လေ
ကျောင်းနေဖို့ စိတ်ကုန်လေဖြစ်လာမည်ပေါ့။ လေးတန်းတုန်းက
တစ်နှစ်ကျခဲ့သည်ဟုလည်း သိခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ကြိုးစားသင်ပြ
ပေးနေသည့်ကြားက ခုနစ်တန်း ကျပြန်သည်။ အတန်းမရပေမယ့်
အရွယ်ကရလာသည်။ တစ်နေ့ တခြား အပျိုကြီး ဖားဖားဖြစ်လာသည်။
ကျွန်တော်ကြိုးစားသင်ပြ ပေးသဖြင့် ခုနစ်တန်းအောင်ပြီး ရှစ်တန်းရောက်
လာသည်။ ရှစ်တန်းကျပြန်သည်။ ရှစ်တန်းထပ်ကျတော့ ဆရာနှင့်ဆရာ
ကတော်တို့က သီတာဦးအား ကျောင်းနုတ်လိုက်သည်။ ဆရာရှင်းပြတာ
လည်း ဟုတ်သည်။ ပြင်စလူမှ၊ လပွတ္တာသို့ နေ့ချင်းပြန် ကျောင်းသွား
တက်၍လည်း မဖြစ်နိုင်။ ပြင်စလူလပွတ္တာလိုင်း သင်္ဘောရှိသော်လည်း

အသွား သုံးနာရီ အပြန်သုံးနာရီ ကြာသည့်ခရီးမဟုတ်လား။ လပွတ္တာသွား
ကျောင်းထားမှီကလည်း လွယ်သည့်ကိစ္စမဟုတ်။ ရှစ်တန်းစာမေးပွဲသွား
ဖြေတာပင် ဒုက္ခရောက်လှပြီ။ ထို့ကြောင့် ရှစ်တန်းမအောင်မယ့် အတူတူ
သီတာဦးကို ကျောင်းမှနုတ်လိုက်သည်။

သီတာဦးက သူ့အမေကိုဈေးကူရောင်းသည်။ ကျွန်တော်က
လည်း နဒီဒေဝီရောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်စာအုပ်ဖိုး စာစဉ်ဖိုးမှလွဲပြီး
ဘေးပန်းရသည့် ငွေပါစုပြီး ဆရာကတော်တို့ကို ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။
ပြင်စလူရောက်တိုင်း ဆရာတို့အိမ်မှာပဲ စားခဲ့သောက်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်
ကိုသားလိုသဘောထားကြ၍ ကျွန်တော်ကလည်း မိဘလိုပင် သဘော
ထားပြီး၊ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုစုခဲ့သည်။

ဆရာကတော်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို သီတာဦးနှင့် နီးစပ်စေ
ချင်ဟန်ရှိသည်။ သီတာဦးကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် မဆွတ်ခင်က
ညွတ်ချင်ဟန်ရှိသည်။ တကယ်တော့ အရွယ်ရောက်လာလေ သီတာဦး
အလှတွေက ရှုမရဲကြည့်မဝအောင် အလှသွေးတွေကြွလာသည်ကို
ကျွန်တော်သတိပြုမိပါသည်။

အရပ်မြင့်ပုံက ဝါးခြမ်းပြားထောင်ထားသလို ပုံမျိုးမဟုတ်။
အချိုးအဆစ်ပြေပြေပြစ်ပြစ်ဖြင့် ငါးရံကိုယ်ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံးကဆရာနှင့်
ဆရာကတော်နှစ်ယောက်လုံး၏ အမွေယူထားသည်။ မျက်တောင်
ကျော့ကြီးတွေက ပုရိသတို့အား ရင်ခုန်ကြစေလောက်သည်။ မျက်လုံး
မျက်ဖန်က ဆရာနှင့်တူ၍ အလှပိုပေါ်စေသည်။ နှာတံနှင့် နှုတ်ခမ်းက
ဆရာကတော်နှင့်တူသည်။ သွယ်လှသော မျက်နှာတွင် ပြည့်တင်း
ဖူးသစ်သော ပါးနှစ်ဖက်ကြောင့် အလှကပိုပေါ်နေသည်။ မကပ်မကက
နားနှင့် ကျော့ရှင်းသော လည်တိုင်သည် သူမအလှကို အားပြည့်ပေးသလို
ရှိသည်။

အမှန်စစ်စစ် ကျွန်တော်သည် သီတာဦးကို နှမအရင်းလေးလိုပဲ
အောက်မေ့နေမိသည်။ ဘယ်လိုပင် လှလာလာ ပေမယ့်ဖောက်ပြားစိတ်

မဖြစ်ခဲ့။ ကျွန်တော့်လက်ပေါ်တွင် ကြီးလာခဲ့သူမို့ ကျွန်တော်စာပြပေးခဲ့သူမို့ ကလေးလေးဟုပင် ထင်နေသည်။ မြင်နေသည်။ သို့ပေမယ့် တစ်နေ့တခြား အလှသွေးတွေ ကြွယ်လာသည့် သီတာဦးကို ကျွန်တော် စေ့စေ့မကြည့်ရဲ။ မျက်လုံးချင်းဆုံမိလျှင် ရင်မခန့်ဟု မပြောနိုင်။ အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုးဖြစ်သွားလျှင် မကောင်း။ ဆရာမျက်နှာ ထောက်ရမည်မဟုတ်လား။

ဆရာကတော်က အိုးချင်းတိအောင် ကြိုးချင်းငြိအောင်ထားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်က ဆရာမျက်နှာ မြင်ယောင်ပြီး ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေခဲ့သည်။

သီတာဦးပါ ကျောင်းထွက်ပြီး ဆရာကတော်ကို ဈေးကူရောင်းလာတော့ စီးပွားရေးပိုချောင်လည်လာသည်။ ဆရာနှင့်ကျွန်တော်တို့က နန့်ကုန်မှ ကုန်ခြောက်ဝယ်လာပြီး ဆရာကတော်တို့သားအမိက ရောင်းသည်။ လူ့ဘဝဆိုသည်ကလည်း အဆန်းကြယ်သား။ ဆရာကတော်တို့ စီးပွားရေးအဆင် မပြေတုန်းက ဆရာကျန်းမာရေးက ကောင်းသည်။ ဆရာကတော်တို့ အဆင်ပြေလာတော့ ဆရာကျန်းမာရေးက ညံ့လာသည်။ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါထလာသည်။ ဆရာကတော် ရှာသည့်ငွေက ဆရာ့ကိုဆေးကုဖို့လို ဖြစ်လာသည်။ ကားသစ်လေးတုန်းက ပြင်စရာ ဆင်စရာမလို ကားအိုလာတော့ ဟိုကချို့ယွင်းသည်ကချို့ယွင်းဖြစ်လာသည်။ ဇာတိရောဗျာဓိမရဏ ဘယ်သူလွန်ဆန်နိုင်မည်လဲ။

ကျွန်တော့်အနေနှင့်လည်း ဆရာတို့မိသားစုကို လစဉ်ထောက်ပံ့ပါသည်။ စာအုပ်ဖိုးစာစဉ်ဖိုး အဝတ်အစားဝယ်ရုံအပြင် ကျွန်တော့်တွင် အခြားကုန်စရာမရှိ။ ရွာမှ အစ်မတို့ကိုလည်း ထောက်ပံ့စရာမလို။ အစ်မတို့ရွာမှာ အဆင်ပြေနေကြောင်း စာလာသည်မဟုတ်လား။

ဆရာဘဝသည် ကျွန်တော့်ဘဝ။ ကျွန်တော့်ဘဝသည် ဆရာဘဝမို့ ဆရာကျန်းမာရေး ဆရာအသက်ရှည်ရေးအတွက် ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ရမည်။

ဆရာ့ကိုဖြစ်နိုင်သရွေ့ အနားယူစေသည်။ ဆရာ့အလုပ် ဆရာတာဝန်များကို ကျွန်တော်ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

မမြင်ရသော၊ သံယောဇဉ်ကြီးသည်၊ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ရစ်ပတ်နေပါလား။

(၃၃၆) မေတ္တာစောင်းကြိုး တီးခတ်နှိုးသူ

မောင်ဝင်းနိုင်နေမကောင်းသဖြင့် ခွင့် (၁၀)ရက် ယူသွားသည်။ ယခုတစ်ပတ် ပြင်စလူမှ ပြန်ရောက်လာသည့်တိုင် သင်္ဘောသို့မလာ။ အတော်နေမကောင်း ဖြစ်နေသလားမသိ။ အကျိုးအကြောင်း သိရအောင်နှင့် လိုသည့်အကူအညီပေးရအောင် ပြင်စလူသို့ သင်္ဘောမထွက်မီ ကျွန်တော် မောင်ဝင်းနိုင်အိမ်ရှိရာ ဒေသသို့သွားခဲ့သည်။

မောင်ဝင်းနိုင်၏အိမ်က ကမာကသွယ်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်း ဟုတ်သည်။ မောင်ဝင်းနိုင် အဆုတ်အအေးပတ်ပြီး တိုက်ဖျက်ရောဂါဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤရောဂါက သင်္ဘောသားတွေ ဖြစ်တတ်သည့်ရောဂါ။ ကျွန်တော်ရောက်တော့ နာလန်ထစဖြစ်သည်။ ဓာတ်စာဖိုးငွေ ၁၀၀ ပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ကမာကသွယ်သမ္ဗန်ဆိပ် ပြန်လာခဲ့သည်။

ဒေသမြို့သည် ရန်ကုန်မြို့နှင့် ရန်ကုန်မြစ်သာခြားသည်မြို့၊ ရန်ကုန်မြို့နှင့် အနောက်သလောက် ရန်ကုန်မြို့နှင့် တခြားစီး ဒေသတစ်ဖက်ကမ်း ရန်ကုန်မြို့မှာက နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းကျယ်ကြီးတွေ တံတားတွေ တိုက်တာအိမ်ခြေခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ရောင်စုံ ကားတွေ ဆိပ်ခံဗောတံတားတွေ ရေဆင်းဗောတံတားတွေ ထိုဆိပ်ခံ ဗောတံတားတွေတွင် ပြည်တွင်းနှစ်ထပ် သင်္ဘောတွေ ပွားချင်း သင်္ဘောတွေ ငါးဖမ်းစက်လှေတွေ ကုန်တင်စက်လှေတွေ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတွေ ကပ်ထားသည်။ ဆိုက်ထားသည်။ ညဆိုလျှင်

နေ့နှင့် မှားလောက်အောင် လင်းထိန်နေသည်။ မာကြူရီမီးတွေ ရောင်စုံမီးတွေ။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်နှင့်ဒလ ကွာဟလွန်းပုံကို တွေးရင်း သမ္ဗန်ဆိပ်တွင် သမ္ဗန် စောင့်နေသည်။ တကယ်တော့ သမ္ဗန်စောင့်သည် မဟုတ်။ သမ္ဗန်စီးမည့်သူစောင့်နေခြင်းသာ။ ကျွန်တော် သမ္ဗန်ဆိပ် မရောက်လာမီကတည်းက သမ္ဗန်က လူခေါ်ရင်းစောင့်နေသည်။ သမ္ဗန်ပေါ်ထိုင်မနေချင်၍ အမ်းမော်ခွန် လူပြည့်အောင် ရပ်စောင့်နေခဲ့သည်။

“နှစ်ယောက်လို နှစ်ယောက်လို လူပြည့်ရင်ထွက်မယ်”

သမ္ဗန်သမား၏ အော်သံက၊ ကျွန်တော့်အတွေးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကမ်းနား ရောက်စက၊ ရေပြည့်ရေလည်စပြုနေသဖြင့် ကျောက်ချထားသော နိုင်ငံခြားသင်္ဘောကြီးနှင့် တွဲဆွဲရေယာဉ်များ၏ဦးသည် ပင်လယ်ဝသို့ ဦးမတည်တော့။ ယခုသတိဝင်လာ၍ ကြည့်မိချိန်တွင် ကျောက်ချရေယာဉ်အားလုံး ရေကျကို ဦးလှည့်ထားပေပြီ။ ရေကျဦးမို့ ရေတက်နှင့် လိုက်လာခဲ့ကြသော ငါးဖမ်းစက်လှေများ ဝင်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်တစ်ယောက် ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော်ပါနှင့်ဆို ပြည့်ပြီမို့ သမ္ဗန်ထွက်ပေလိမ့်မည်။ သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာမည့်သူကို၊ ကျွန်တော် ကိုယ်ကို လှည့်၍ကြည့်မိသည်။

သင်္ဘောကြီးလှိုင်းမိသည့် သမ္ဗန်လို ကျွန်တော့်ရင်တစ်ခုလုံး နှိမ့်ချည်မြင့်ချည်လှုပ်ခတ်သွားသည်။ နှလုံးခုန်နှုန်း ပုံမှန်မဖြစ်။ ရင်ခုန်သံ မြန်နေသည်။

သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ မိန်းမပျို၏အကြည့်သည် ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားသို့တိုင် ထိုးဖောက်မွေ့နှောက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။

လျှင်စစ်တတ်အားသည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် စိုသောအရာဝတ္ထုအတွင်းသို့ စီးဝင်ထိခိုက် ဓာတ်လိုက်ခံရသကဲ့သို့ သူမ၏အကြည့်ကြောင့် ကျွန်တော်၏တစ်ကိုယ်လုံး ထိခိုက်တုန်လှုပ်သွားခဲ့၏။ ဓာတ်လိုက်ခံရသကဲ့သို့ သူမ၏ဆွဲငင်မှုအကြည့်တွင် ကျွန်တော်၏ပြန်အကြည့်က ကပ်ငြိတွဲခဲ့နေသည်။

သူမသည် ကျွန်တော်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံပြီး ချက်ချင်းမျက်လွှာခွဲသွား၏။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ မဖြစ်ဖူးသော၊ သိမ်သိမ်တုန်မှုကို နှစ်လိုစွာ ခံစားလိုက်ရ၏။ ဆွဲငင်အားအပြည့်ပါသော သူမအကြည့်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံလိုက်ချိန်တွင်ပင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲနှလုံးသည် ပွတ်ထဲ၌ ဘတ်ပုံ ခိုက်ယူလိုက်သကဲ့သို့ သူမ၏ရွှေရှုပ်လွှာက စွဲထင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဘယ်ဘက်ပရုံးပေါ်မှ ရှေ့သို့ကျော်ချထားသော တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် နက်နက်မှောင်မှောင် ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထားသည့်ဆံပင်သည် ခေါင်ရင်းနားအထိ ရောက်နေသည်က ထူးခြား၏။ လှပသည့် မျက်နှာအမျိုးအဆစ်ကျနသည့် ကိုယ်ခန္ဓာတို့သည် သူမ၏ ပုရိသတို့အား ဖမ်းစားနိုင်သော အလှတရားများဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ သူမ၏ ထူးခြား၍ ဆွဲငင်အားရှိသော မျက်လုံးနှင့် ဖူးသစ်စိုလွင်သော နှင်းဆီနီနီရောင် နှုတ်ခမ်းအစုံသည် မပြုံးဘဲနှင့်ပြုံးရိပ်ဆင် ပြုံးဟန်ပေါက်အောင် လှနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ သွယ်ဝိုက်သော မေးစေ့နှင့် ဖောင်းပြည့်နှုတ်သော ဖိနပ်ဖက်ကြောင့် သွယ်လျဟန်မျက်နှာသည် ရင်မှည့်စပန်းသီးလို ပြည့်တင်းချောမွတ်လှပနေ၏။

ဖက်ဖူးရောင်လက်ရှည်အင်္ကျီ၊ ကျောက်စိမ်းရောင်ထဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်ငါးရံကိုယ်နှင့် ဝါရည်စိုလွင်သော အသားအရေတို့ဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော သူမ၏ပြေပြစ်မှုအလှသည် ကျွန်တော့် ဖျက်လုံးအိမ်မှ မထွက်တော့။ အရပ်အမောင်းကလည်း ရှုပေ ဂွလက်မ ခန့်ရှိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်အောက်နိမ့်လျှင် တစ်လက်မ နှစ်လက်မပေါ့။

ကျွန်တော်သည် စုပ်ဝဲအစုပ်ခံရသကဲ့သို့ သူမနောက်သို့ လိုက်ပါသွားမိ၏။ သမ္ဗန်တံကူဆန်တိုင်းတွင် လှည့်နေပြီး သမ္ဗန်ဦးပိုင်း ထိပ်ဆုံးတန်း နှစ်ယောက်ထိုင် တံကူဆန်တစ်ခုပဲ ကျန်တော့သည်။

စက်တပ်သမ္ဗန်က ကမ်းသို့ဦးတည်ထားသော်လည်း ရေကျမှို မြောက်ဘက်သို့ ဦးလည်နေသည်။ သူမသည် သမ္ဗန်ပေါ်လှမ်းတက်ပြီး ကျွန်တော်ဘက်ပြန်လှည့်ကာ လွတ်နေသည့်တံကူဆန်၏ အနောက် ဘက်တွင် ကပ်ထိုင်သည်။ သူမလက်ဆွဲခြင်းကို သူမပေါင်ပေါ်တွင် တင်သည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း သမ္ဗန်ပေါ်လှမ်းတက်လိုက်ပြီး နောက်လှည့်ကာ လွတ်နေသည့်သူမဘေး အရှေ့ဘက်သမ္ဗန် တံကူဆန်ခြေ တိုးထိုင်လိုက်သည်။ သူမနှင့်ကျွန်တော်ကြားတွင် ကြားလေသွေးရုံမက ပလတ်စတစ်ခြင်းတစ်လုံးပါ ချထားနိုင်လောက်အောင် နေရာလပ်သွားသည်။ သူမ၏အကြည့်သည် သမ္ဗန်ကို သံလိုက်က ကပ်အောင်ဆွဲနိုင်သကဲ့သို့သော အစွမ်းသတ္တိရှိသည်မှန်သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ယောက်ျားကောင်းတို့၏ စောင့်စည်းအပ်သော အကျင့်သိက္ခာနှင့်ညီစွာ သူမနှင့်အသားချင်း မထိအောင် နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကမ်းပေါ်မှလူတစ်ယောက်က သမ္ဗန်ဦးကြိုးကို ဖြုတ်ပေးပြီး ချိန်တွင် သမ္ဗန်သမားက တက်ဖြင့် ရေကိုယက်ကာ ကမ်းမှခွာနေသည်ကို သမင်လည်ပြန်အကြည့်တွင် တွေ့လိုက်ရ၏။ သမ္ဗန်သည် ရေကျကို ဦးတည်ပြီး ကမ်းနီးရေလယ်သို့ မျောပါစအပြုတွင် စက်နှိုးသံကြားလိုက်ရ ၏။ စက်နှိုးပြီးနောက် သမ္ဗန်သည် အရှေ့မြောက်ဘက် စူးစူးသို့ ဦးတည် စပြုနေပြီ။

သူမသည် သမ္ဗန်မြောက်ဘက်တွင်ရှိပြီး ကျွန်တော်က တောင်ဘက်တွင် ရှိနေသည်။ သမ္ဗန်ထွက်စ ပြုချိန်မှာပင် ရေကျဦး နှင့်ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှ ခွာသွားသော နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတစ်စင်း၏ နေရာကိုကပ်ရန် ရေလယ်ရှိ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောကြီးက ဥဩဆွဲ

ကျောက်နှုတ်ကာ ရွှေ့လျားလာသဖြင့် သမ္ဗန်မောင်းသူက နိုင်ငံခြား သင်္ဘောကြီးနှင့်လွတ်အောင် သမ္ဗန်ဦးကို လက်ဝဲဘက်သို့ ယိမ်း၍ စက်ရှိန် မြှင့်လိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဥဩဆွဲသံကြောင့် ကျွန်တော်နောက်လှည့် ကြည့်လိုက်ရာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောကြီးနှင့် လမ်းကြောင်းလွတ်အောင် လက်ဝဲဘက်သို့ ရေဆန်ကိုစက်ရှိန်ဖြင့်တွန်းမောင်းလာသော ငါးဖမ်း စက်လှေကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်ရှေ့သို့ ပြန်အလှည့်တွင် သမ္ဗန်ဦးသည် တရားလွန် လက်ဝဲဘက်သို့ လည်ထွက်စပြုပြီးကို တွေ့ရ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျောက်ထွင်လာသော တွဲဆွဲသင်္ဘောတစ်စင်း၏ လက်ယာဘက် တုံကင်းတွဲသည် သမ္ဗန်ဦးရှေ့ရောက်လာ၏။

ကျွန်တော်သည် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ကျွန်တော်၏လက်ဝဲဘက်ဘေးမှ သူမကို ဆွဲပွေ့ယူလိုက်မိ၏။ သူမ ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲရောက်ချိန်တွင် "ဒိန်း" ခနဲပြည်သံနှင့် အတူ တွဲဆွဲတုံကင်းသည် သမ္ဗန်ကိုလာဆောင်လိုက်ပေပြီ။ သူမထိုင်နေသည့် နေရာအား လာဆောင်ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်သာ အချိန်မီဆွဲ မပွေ့လိုက် ပါက၊ အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်ဖွယ် အခြေအနေ ရောက်သွားမည်မှာ ကောက်ဖြစ်သည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် တွဲဆွဲတုံကင်း၏ ဆောင့်တိုက်လိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် သမ္ဗန်ပါမောက်သွား၏။ သမ္ဗန်မှောက်ပုံမည်မျှဖြစ်သနည်း ဆိုပါမူ ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲသို့ သူမကိုဆွဲပွေ့လိုက်ချိန်မှာပင် သူမကို ပွေ့လျက်ကြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရေထဲ မြုပ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရေထဲမြုပ်သွားသွားချင်း သူမ၏အော်သံတစ်ချက်ကြားဆိုက် ခြီး ကျွန်တော်လည်ပင်းကို သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်ထား၏။ တော်သေး၏။ သူမသည်ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်ပါသိမ်းဖက်မထား၍ တော်သေး၏။ ကျွန်တော်၏

ဘယ်လက်ဖြင့် သူမ၏ကျဉ်သောခါးကို ဆွဲပွေ့ယူပြီး လက်ယာလက်
 ခေါက်အား ခြေထောက်ရေကန်အားကိုး၍ ရေပေါ်သို့ဆောင်
 ထွက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ရေပေါ် “စ” ပေါ်လာချိန်တွင်
 မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံး အသံဗလံမျိုးစုံဖြင့် ညံ့နေပြီ။ ကျွန်တော်ဘေးသို့
 ငါးဖမ်းစက်လှေပေါ်မှ အသက်ကယ်ဗောကွင်းတစ်ခု ပစ်ချပေးသဖြင့်
 လမ်းဆွဲပြီး သူမကိုစွပ်ပေးလိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ခါးကိုပါလွှတ်ပေးလိုက်
 သည်။ သူမက အသက်ကယ်ဗောကွင်းစွပ်လျက် ရေတွေအန်ထုတ်
 နေသည်။

အနောက်ကောင်းကင်၏ ဝင်လုဆဲနေရောင်အောက်တွင်
 မြစ်ပြင်တစ်နေရာ၌ အသက်ကယ်ဗောကွင်းတွေ ဖွေးနေသည်။
 ငါးဖမ်းစက်လှေလည်း စက်ရှိန်လျော့ပြီး ရေဆန်တွန်းကာ ကယ်ဆယ်
 ရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ပေးနေသည်။ ငါးဖမ်းစက်လှေနှင့် တွဲဆွဲသင်္ဘော
 တို့က အချိန်မီချပေးသော အသက်ကယ် ဗောကွင်းများကြောင့်
 တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမသေး။ မြှုပ်သွားသော စက်တပ်သမ္ဗန်ကို ဝိုင်းဆယ်
 ပေးကြ၏။ အခြားစက်တပ်သမ္ဗန်တစ်စင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး၊
 ကမာကသွယ်သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

သူမသည် ကမာကသွယ်သမ္ဗန်ဆိပ်သို့အပြန်တွင် ဝဲပိုင်းသို့
 ရောက်နေ၏။ ကျွန်တော်က ဦးပိုင်းတွင်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က သူမကို
 သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ အကြည့်ချင်းဆုံပြီး ရှက်စနိုးဖြင့်
 ခေါင်းငုံ့သွား၏။ ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲတွင် နေခဲ့ရသည့်အချိန်ကာလများကို
 ရှက်နေသည်ထင်၏။

ကမာကသွယ်သမ္ဗန်ဆိပ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်အရင်ဆင်းပြီး
 ကမ်းပေါ်တက်ရပ်နေလိုက်၏။ လူအားလုံးတက်လာပြီးနောက် နောက်
 ဆုံးမှ သူမတက်လာသည်။ လက်ထွဲခြင်းပါမလာတော့။ ကျွန်တော်ဘေးတွင်
 ယဉ်ရပ်ပြီး မျက်တောင်ကျောကြီးများကို ပုတ်ခတ်၍မဝံ့မရဲကြည့်သည်။

ကျွန်တော့် အနေဖြင့် သူမကိုစေ့စေ့မကြည့်ရဲတော့။ တစ်ကိုယ်လုံးရေစို
 နေသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်အား မဝံ့မရဲအကြည့်နှင့်အတူ၊ အနားကပ်ပြီး
 တိုးလျှော့ စကားဆိုသည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် အစ်ကို၊ ခဏလေးစောင့်နော်”

သူမသည် သမင်ပျိုမလို ကျွန်တော့်အပါးမှ ချက်ချင်းထွက်
 ခြားသွား၏။ သူမအသံက တိုးလျှော့လွန်းသဖြင့် “ခဏလေးစောင့်နော်”
 ဟုဆိုစကားသည် နားကြားမှားသည်ဟုထင်မိ၏။

ကျွန်တော်သည် အပါးမှအမြန်ပြေးသွားသော သူမ၏ကျောပြင်ကို
 မျက်စိတစ်ဆုံးငေးကြည့်ရင်း ထိုနေရာ၌ပင် ငူငူငိုငိုရပ်နေမိ၏။
 ကြုံကြုံဖန်ဖန် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပုံလေးကို ပြန်တွေးနေမိ၏။
 ခေတ္တဆုံပုံက ရုပ်ရှင်ဆန်နေသည်။

ငါးမိနစ်ကျော်ကျော်ခန့်အကြာ သူမပြန်ရောက်လာသည်။
 ရေစိုအဝတ်နှင့် မဟုတ်တော့။ ပန်းနုရောင်ရှုန်သား အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့်
 ပန်းရောင်တက်ထရွန်ထဘီ ဝတ်ထားသည်။ လက်ထဲတွင် ပလတ်စတစ်
 လက်ဆွဲခြင်း အဝါရောင်တစ်လုံးကိုင်လာသည်။

ကျွန်တော့်နားရောက်တော့ မဝံ့မရဲကြည့်ပြီး ပြေးပြ၏။ ကျွန်တော်
 ကလည်း ပြန်ပြီးပြလိုက်မိသည်။

“ရော့ အစ်ကို ဒီဖိနပ်နဲ့ဒီပုဆိုးက သီတင်းကျွတ်ရင် ဆေးရုံက
 ဆရာကိုကန်တော့ဖို့ မြဲလခထုတ်တုန်းကဝယ်ထားတာ၊ အစ်ကို
 ကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ ပုဆိုးကချုပ်ပြီးသားမို့ အဆင်သင့်ပဲပေါ့၊ အင်္ကျီက
 ကိုစိုးအင်္ကျီယူလာတာ လဲဝတ်လိုက်အစ်ကို”

မြဆိုသော မိန်းကလေးစကားကြားရတော့မှ၊ ကျွန်တော်
 တို့ယံကျွန်တော် ဖိနပ်မရှိတော့သည်ကို သတိထားမိသည်။ စောစောက
 သူမလည်း ဖိနပ်ပါဟန်မတူ၊ ခုတော့သားရေဖိနပ်အနီလေးစီးလို့၊ သူမ
 ပေးသော ဖိနပ်ကလေးက သည်းကြိုးပြားပြား အနီရောင်ဖိနပ်ကလေး

နံပါတ်ရှစ်၊ ကျွန်တော်စီးနေကျနံပါတ် ပုဆိုးက အစိမ်းကွက်ကျ၊ ညိုပြာ ကချင်ပုဆိုး၊ အကျိုက နီစိမ်းရောင် စပိုရှပ်အကျိုအဟောင်း။

ကျွန်တော်သည် မြဆိုသော မိန်းကလေးပေးသည့် ဗစ္စည်းများ ကို လက်ထဲကိုင် ဝိုင်တွေ့နေမိသည်။ ဆရာသမားကို၊ ကန်တော့မည့် ဗစ္စည်း ကျွန်တော်မဝတ်ရက် မစီးရက်။ အဝတ်စုံနှင့်ပဲ ပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ညီမဗစ္စည်းတွေပြန်ယူသွားပါ၊ ကျွန်တော်ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်ပါ ရခေ”

“အို မဟုတ်တာရှင်၊ ရေစိုအဝတ်တွေနဲ့ အအေးပတ်ဖျားနာ နေပါဦးမယ်၊ လဲဝတ်လိုက်နော်”

ကျွန်တော်ပြန်ပေးသည်ကို သူမက လက်မခံဘဲ လဲဝတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပြန်သည်။ သူမမျက်ဝန်းဆီ ကျွန်တော့်ကြည့်မိတော့ သူမမျက်ဝန်းတွင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ၊ အထင်သားတွေ့ရသည်။

“ဆရာကန်တော့မယ့်ဗစ္စည်းတွေ ဝတ်ရစီးရမှာ ကျွန်တော် အရမ်းအားနာလို့ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးအစ်ကို ပြန်ဝယ်ပြီး ကန်တော့မှာပေါ့၊ ခုလော လောဆယ် အစ်ကိုမဖျားဖို့ မနာခိုက် အရေးကြီးတာ လဲဝတ်လိုက်နော်”

တော်သေး၏။ မိုးချုပ်စပြုပြီဖြစ်၍ ရန်ကုန်ဘက်သွားမည့်သူ နည်းနေ၏။ ကမာကသွယ်ဆိပ်ကမ်းတွင် လူရှင်းနေ၏။ ရန်ကုန်ဘက် ကူးမည့်သမ္ဗန်ပေါ်တွင် လူအချို့ရောက်နေပြီ။ ရန်ကုန်ဘက်မှအလာ သမ္ဗန်ပေါ်ဝယ် လူမရှိသလောက်ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်ပါက သူမကို အရမ်းအားနာဖို့ ကောင်းပေရော့မည်။

သူမက အတင်းတိုက်တွန်းနေတော့ ကချင်ပုဆိုးကို တံဆိပ် ခွာပြီး ရေစိုပုဆိုးနှင့် လဲဝတ်လိုက်၏။ လည်ကတုံးအကျိုဖြူကျိတ်ချွတ်ပြီး၊ စပိုရှပ် အကျိုကိုဝတ်လိုက်သည်။ သားရေဖိနပ်ကို တံဆိပ်ခွာစီးပြီးတော့၊ ရေစိုအဝတ်များကို ရေညစ်လိုက်၏။

“အဲဒီအဝတ်တွေ မြကိုပေးလိုက်မလား၊ မြလျှော်ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ ရပါတယ်”

“သုံးယောက်လို သုံးယောက်လို သုံးယောက်ပြည့်တာနဲ့ ချွက်မယ်”

သမ္ဗန်သမား၏ လှမ်းအော်သံကြောင့် သူမသမ္ဗန်ဆီ ဆင်း သွားသည်။ ကျွန်တော်ကလိုနေသော လူတစ်ယောက်အလာကို စောင့်နေ သည်။ သမ္ဗန်သမား၏ “နှစ်ယောက်လို” ဟု အော်သံ ဆက်တိုက်ကြား ခဲ့ရသည်။ သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ လူရွယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် ကျွန်တော်သမ္ဗန်ဆီ ဆင်းလာခဲ့၏။ သမ္ဗန်ဦးပိုင်းရှိ လွတ်နေသည့် ဆန်းပေါ်၌ သူမ၏ရှေ့တွင် ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဘေး တွင် နောက်မှ လူရွယ်လာထိုင်သည်။

သမ္ဗန်သည်ကမ်းမှခွာ၍ စက်နီးကာ စဉ်အိုးတန်းဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ချွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ သမ္ဗန်ကိုတိုက်ခဲ့သော တွဲဆွဲသင်္ဘော နား အရောက်တွင် ကျွန်တော်နောက်ပြန်လှည့်၍ သူမကို ကြည့်ဖြစ်၏။ အကြည့်ချင်းဆုံတော့ ရင်ထဲတွင်ကြည်နူးမှု လှိုင်းကြက်ခွပ်များ ဖြစ်ပေါ် တာပြန်သည်။

သူမစကားမဆို တစ်ချက်ထပ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့သွား၏။ တွဲဆွဲ သင်္ဘောကျောက်ထွင်လာသည်ကို မသိကြသည့် သမ္ဗန်သမားနှင့် တွဲဆွဲ သင်္ဘောပေါ်မှ သင်္ဘောသားများ၊ တွဲသားများအကြောင်း ကျွန်တော် ဆွေးကြည့်နေမိ၏။

သမ္ဗန်သမားကတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောကြီး၏ အန္တရာယ်လွတ်အောင် ရေဆန်ကိုအရှိန်ဖြင့် ခုတ်မောင်းလာသော သမားစက်လှေ၏ အန္တရာယ်မှလွတ်အောင် ကြိုးစားတိမ်းရှောင် နေရ သဖြင့် တွဲဆွဲသင်္ဘောကျောက်ထွင်လာသည်ကို သတိမထားမိခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တကယ်တော့ သမ္ဗန်ဖြစ်ဖြစ် လှေဖြစ်ဖြစ် ပဲ့ထောင်

ဖြစ်ဖြစ် ဘောက်တူဖြစ်ဖြစ် လွှာချင်းရေယာဉ်ဖြစ်ဖြစ် နှစ်ထပ်ရေယာဉ်
ဖြစ်ဖြစ် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောဖြစ်ဖြစ် ရေယာဉ်မောင်းသူမှန်သမျှသည်
မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်ထားရမည်သာဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပေါ်လာမည့်
အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်မှန်းဆ တွက်ချက်တတ်ရမည်။ ဖျံလိုလျှင်
လင်းယုန်လို အမြင်အားကောင်းကာ သိမ်းငှက်လို မျက်စိရှင်ရမည်။
အတောင်နှင့်နားအာရုံကြောတို့ဖြင့် အတွေ့အထိ အကြားအားကောင်း
သည့် လင်းနီလို နားပါးဖို့လိုသည်။ ရေယာဉ်မောင်းသူများသည်
ခရီးသည်များ၏အသက်ကို ဝကွက်အပ်နှံခံရသူများ မဟုတ်ပါလား။

တွဲဆွဲသင်္ဘောမှ သင်္ဘောသားများနှင့် တွဲသားများအနေဖြင့်
ကျောက်ထွင်သည်ကို သိဖို့ကောင်း၏။ ရေလယ်တွင် ကျောက်ချထားသည့်
သင်္ဘောကို ကမ်းတွင်ကပ်ထားသည့်သင်္ဘောထက် အစစအရာရာ
ပိုကရုစိုက်ရ၏။ ရေလှည့်ကို ကြည့်ရ၏။ ကျောက်ကြိုးငြိ မပြိုကြည့်ရ၏။
ကျောက်ထွင် မထွင်သတိထားရ၏။ စောစောက တွဲဆွဲသင်္ဘော
သင်္ဘောသားများနှင့် တွဲသားများသည် ကျောက်ထွင်သည်ကို မသိ
ကြခြင်းမှာ၊ ကေန္တ သင်္ဘောပေါ်တွင် ဖဲရိုက်နေကြ၍ ဖြစ်ပေါ်မိမ့်မည်။
ဖဲဖောက်ပဲနေလျှင် ဘာမျှကရမစိုက်တတ်ဘူး မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်၏ အတွေးမဆုံးမီပင် စက်တပ်သမ္ဗန်သည် စဉ်အို
တန်းဆိပ်ကမ်းသမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ဆိုက်ပေပြီ။ ကျွန်တော်က သမ္ဗန်ဦးပိုင်း
ထိုင်လိုက်လာသူဖြစ်၍ အလျင်ဆင်းရ၏။ ကျွန်တော့်ဘေးမှ လူတစ်
ကျွန်တော့်ရှေ့မှဆင်းသွား၏။ ကျွန်တော်ကမ်းပေါ်ရောက်ချိန်တွင် သူ
သည်လည်းကမ်းပေါ် ရောက်လာပေပြီ။ ကျွန်တော့်နောက်မှ ကပ်လိုက်
လာခြင်းဖြစ်ပေါ်မိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကို တစ်ချက်ပြုံးပြပြီးကြည့်ရာ အကြည့်ချင်းဆုံပြန်
သည်။ ရင်ထဲ၌ ရင်ခုန်မှုလှိုင်းများ လိပ်တက်လာပြန်သည်။

“သွားတော့မယ်နော်”

ထိုမျှစကားဆို၍ ကမ်းနားလမ်းမကြီးဘက် ထွက်သွားပေပြီ။
ကျွန်တော်ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို ရပ်နေမိ၏။ ရင်ထဲတွင် လစ်ဟာမှုနှင့်
အတူ သူမကို တမ်းတမြင်ယောင်နေမိ၏။ ကျွန်တော်အပြေးလိုက်၍
သူမကိုရှာကြည့်ပေမယ့်မတွေ့တော့။

သူမကိုမတွေ့တော့လေ ရင်ထဲတွင်တွေ့လိုစိတ်သည် ချင်ခြင်း
ထပ်သကဲ့သို့ ခံစားလာရ၏။ ရင်တစ်ခုလုံး အရိပ်မဲ့နွေကန္တာလို ခြောက်
သယောင်းပူလောင်စွာ ခံစားလာရ၏။

ကျွန်တော်ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ ကမ်းနားလမ်းတစ်
လျှောက် ကျိုးကန်းမျက်လုံးဖြင့် သူမကိုရှာနေမိ၏။ ရင်ထဲတွင် ရေထဲ၌
ထက်ပန်းကျသူလို မလှုပ်ချင်လောက်အောင် မောဟိုက်စွာ ခံစားလာ
ရ၏။ အဝိပွယ်မဲ့သော အလုပ်မှန်းသိလင့်ကစား သူမကိုရှာချင် နေမိ
သည်။ ကားမှတ်တိုင်တွင် အဝိပွယ်မဲ့ အကြာကြီးရပ်ကာ သူမကို
ရှာနေမိ၏။ နောက်ဆုံးမှ စိတ်ကိုစုစည်းကာ နဒီဒေဝီသို့ပြန်ခဲ့၏။

နဒီဒေဝီအရောက်တွင် ဆရာအခန်းဝင်ပြီးလှဲအိပ်ကာ သူမ
အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိ၏။ ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေ့ယူခဲ့သော ကာလများ၏
အတွေ့အထိသည် အာရုံဌာနရှိ။ သူမနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံခဲ့ရမှုများ သူမ၏
အပြုအမူအပြောအဆိုတို့သည် တောင်လေဝပ်ပန်းထုပ်သည် ဖက်လို
ကျွန်တော့်စိတ်၌ နှစ်လိုစွာ မွှေးပျံ့စွာ ကျန်ခဲ့၏။

စေ့စေ့တွေးမိလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်လာ
မိသည်။ ဆွဲအလွန်းသော နှုတ်ကိုလည်း အပြစ်ဖို့မိ၏။ သူမစကားအရ
“ဗြ” ဟုသာသိရသည်။ နာမည်အပြည့်အစုံမမေးမီ အလုပ်မမေးမီ
ထိပ်တမမေးမီ။ ကိုယ့်နာမည်ကိုပင် ကိုယ်မပြောမိ။

တုံးလိုက်သည့်ကောင်။ အဝတ်လျှော်ပေးမည်။ ပေးလိုက်လား
သေသည်ကိုပင် အဆက်အသွယ်ရအောင် မပေးလိုက်မိ။

တုံးလွန်းတော့လည်း သေအောင်ခံစားပေဦးပေ။ သူမကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် သဘောကြီး အပွတ်ခံရသည့်သမ္ပန္နလို့ လူးနေ အောင်ခံစားနေရပြီ။ စားချင်စိတ်သောက်ချင်စိတ်မရှိ။ အချိန်ရှိ သရွေ့ အာရုံတွင် သူမသာစွဲထင်နေခဲ့ပြီ။

လှိုင်းသိပ်၍ အမြဲအိပ်ပျော်တတ်သော ကျွန်တော်သည် ထိုညက အိပ်မပျော်ခဲ့။ သူမသည် အိပ်မရအောင် ကလူကွပ်စယ်ခဲ့သည်။

(၅၆) ရင်ခုန်ရသော နေ့ရက်များ

သဘောထွက်ရမည့်နေ့မို့ အလုပ်တွေရွပ်နေသည်။ ညက အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် လန်းဆန်းမှုမရှိ။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေလင့်ကစား သဘောထွက်နိုင်အောင် မလုပ်ချင်လုပ်ချင် လုပ်နေရသည်။ စိတ်လို လက်ရ မဟုတ်၍လည်း လုပ်သမျှယခင်လို လျော့လျော့လျူလျူမပြန်။ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ အမှားမှား အယွင်းယွင်းဖြင့်သာ ပြီးစီးခဲ့ရသည်။

ညကတစ်ညလုံးမအိပ်ရလင့်ကစား အိပ်ချင်စိတ်မရှိ။ အာရုံတွင် မြဆိုသော သူမကသာ စိုးမိုးနေခဲ့၏။ သဘောသွားအဖို့ အအိပ်အနေ ပျက်ခြင်းကား ဆန်းလှသည့်တော့မဟုတ်။ တကယ်တော့ လုပ်သမျှ အလုပ် အဆင်မပြေရခြင်းသည် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်မဟုတ်။ သူမကြောင့်သာဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော့်ဘာသာ သိသည်။

ရန်ကုန်မှ ပြင်စလူထွက်လာတော့ သူမကိုသတိရ အောက်မေ့မှု များသည် သဘောသွားလမ်းကြောင်းလို အထင်သားပေါ်လာခဲ့၏။ သဘောသွားလမ်းကြောင်းက ခဏသာဖြစ်တည်မည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နှလုံးသည်းပွတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော သူမကို သတိရအောက်မေ့မှု အထင်းအစွန်း လမ်းကြောင်းကြီးက တာဝန် ဖြစ်တည်နေမည်လားမသိ။

ကျွန်တော်သည် သူမကို စိတ်ဝင်တစား စွဲလမ်းနေခြင်းနှင့် ဖတ်သက်၍ အနုလုံပဋိလုံ စဉ်းစားနေမိ၏။ သူမကို ဘာကြောင့် စွဲလမ်းနေရသလဲဟူသော မေးခွန်း၏အဖြေကို ရှာမိ၏။

ချစ်စရာ မျက်နှာလေးကြောင့်လား။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည် ကိုယ်ကာယ အလှကြောင့်လား။ ချို့မြဲသော ဆည်းလည်းလှုပ်ခတ် သံပိုင်ရှင်မို့လား။ ချို့စကားတွေ ခွန်းသီတတ်၍လား။ သူမ၏ အရည်လဲ သော မျက်နှက်ဝန်း အကြည့်ကြောင့်လား။ စာနာတတ်၍လား။ ကြင်နာ တတ်၍လား။ အဖြေသည် ရေရေရာရာ တိတိကျကျမထွက်။ သို့စင်လျက် ဤအရာအားလုံး သူမပိုင်ဆိုင်ထားမှန်းတော့ ကျွန်တော်သိ၏။

သူမ၏အလှသည် သီတာဦး၏ အလှနှင့်ယှဉ်လျှင် ယုတ်လျော့ ဆည်ဟုမထင်။ သီတာဦးလို မျက်နှာရော ကိုယ်လုံးပါ ချောမွတ်လှပ အချိုးကျနေသည်ကို ကျွန်တော် သိပါ၏။ သူမသည် ကျွန်တော့်အောက် တနစ်နစ်နှစ်ခန့်သာ ငယ်ပေလိမ့်မည်။ သီတာဦးထက်မူ ငါးနှစ်ခန့်ကြီး ပေလိမ့်မည်။ သီတာဦး၏ အလှသည် ငယ်ဂုဏ်ကြောင့် ပွင့်တော့မည့် နှုတ်စ နှင်းဆီလို ဖူးကြံနုလှပနေသကဲ့သို့ သူမ၏အလှကလည်း ငင်ပေါ်ပွင့်စ နှင်းဆီလို ငါးစွင့်ကြားဝင့် တင့်တယ်လှပနေဆဲဖြစ်သည်။

သည်အာရုံ၌ အမှန်ကပ်ငြိမ်းမှုပါက ငယ်ဂုဏ်ရှိသည့် သီတာဦး ကိုသာလျှင် စိတ်ဝင်တစား စွဲလမ်းဖို့ကောင်းသည်။ အခြားသော အကြောင်းခြင်းရာများကို နှိုင်းယှဉ်ပါကလည်း သီတာဦးနှင့်သူမ မတိမ်း မသိမ်းသာ ရှိပေလိမ့်မည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သီတာဦးသည် ကျွန်တော့်လက်ပေါ်တွင် ငြိမ်းခဲ့သူ။ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့စက ကလေးလေးမျှသာ။ သီတာဦး၏ ကြည့်ခဲ့သော အကြည့်များသည် ကလေးဖြစ်၍ အကြည့်ချင်း ဆုံခဲ့ဖူး သော်လည်း ကျောက်တိုင်ကို လေးတိုးသကဲ့သို့ ဘာမျှအာရုံမထင် ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့။ မခံစားခဲ့ရ။ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ် အလှသွေးတွေကြွယ်

လာတော့ သီတာဦးနှင့် အကြည့်ချင်း မဆုံလေအောင် ကျွန်တော် သွဲ့ဖယ်ရှောင်ရှားခဲ့သည်သာ။ ဆရာမျက်နှာထောက်ထားပြီး အနေအထိုင် အပြောအဆို ဆင်ခြင်ခဲ့၍လည်း ရင်းတွင်းလုပ်ခတ်မှု မဖြစ်ခဲ့။ ရင်ခန့်မှု မဖြစ်ခဲ့။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းနှင့် နဒီဒေဝီပေါ်တွင် မြောက်မြားစွာသော လှပချောမောသည့် မိန်းကလေးများကို တွေ့ခဲ့စဉ်ကလည်း သူမနှင့် တွေ့လိုက်စဉ်ကကဲ့သို့ ရင်မခန့်ဖူးခဲ့။ မတမ်းဆွတ်ဖူးခဲ့။ မအောက်မေ့ ခဲ့။ သူမအား ထိတွေ့ပွေ့ဖက်ကာ ရင်ခွင်တွင်ထားခဲ့ဖူးသော အသွေး အသား အတွေ့အထိကြောင့် စွဲမက်ခဲ့ လေသလားဟု အကြိမ်ကြိမ် စောကြောခဲ့မိ၏။ သမ္ဗန်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်အနေဖြင့် သူမအပေါ်ကျ ရောက်မည့် ဘေးအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သလို ရေထဲ၌လည်း ရင်ခွင်ကြားမှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော်လည်ပင်းကို ဖက်တွယ်လိုက်သဖြင့် ရင်ချင်းအပ် ပါးချင်းထပ် ခန္ဓာကိုယ်ချင်းအပ်ခဲ့သော်လည်း အသက် အန္တရာယ်လုနေချိန်မှ အသက်ရှင်သန်ရေးမှတစ်ပါး အခြားဘာအာရုံမျှ မရှိ။

- - - နောက်ဆုံးအဖြော သူမ၏ အလှအပ ရန်ဖြစ်နိုးဖွယ် အကြည့်နှင့် စာနာတတ် ကြင်နာတတ်သော အငွေ့အသက်တို့ကြောင့်သာ စွဲလမ်း တမ်းတနေမိခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်မိ၏။

ပြီးခဲ့သည့်အခေါက်က ဆရာဦးခင်မောင်ဦးနေထိုင်မကောင်း သဖြင့် ပြင်စလူဆရာအိမ်တွင် နားနေခဲ့ရန် ကျွန်တော်က ပြောခဲ့ပေမယ့် ဆရာလက်မခံ။ ရေယာဉ်အုပ်သည် ရေယာဉ်နှင့် ခွဲမနေရ။ ရေယာဉ်မှ ဆင်းလိုသော် ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးညွှန်ကြားရေးမှူးဦးစီးဌာန၏ တရားဝင်ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်သာ ဆင်းခွင့်ရှိသည်။ ရေယာဉ်ကို ကျွမ်းကျင်မှု လက်မှတ်မရှိသူ မောင်းနှင်ခွင့်မရှိဟူသော စည်းကမ်းချက်များကို ဆရာက မျက်ကွယ်ပြတတ်သူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာသည် နေမကောင်း လျက်ကား နဒီဒေဝီပေါ်မှ ဆင်းမနေရဘဲလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

တော်သေးသည်။ ထိုသို့ ဆရာလိုက်ပါခဲ့၍ တော်သေးသည်။ ဆရာသာ ပြင်စလူတွင် ဆင်းနေရန်ခဲ့လျှင် အခက်။

သူမကြောင့် ညကအိပ်ရေးပျက်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ရေယာဉ်မောင်း၍မဖြစ်။ ပြီးတော့ အာရုံတွင် သူမသည် ဖျက်မရအောင် စွဲထင်နေသည် မဟုတ်လား။ သူမကြောင့် ပို၍ ရေယာဉ်မောင်း၍ မဖြစ်။ ရေယာဉ်ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသော ခရီးသည်အားလုံး၏ အသက် သည် ရေယာဉ်မောင်းသူထံ ဝကွက်အပ်နှံထားသည် မဟုတ်လား။

ရေယာဉ်မောင်းမှု အတတ်ပညာကိုတော့ ဆရာဦးခင်မောင်ဦး ၏ လက်ထပ်သင်ပြပေးမှုကြောင့် ပတ်ကားရေယာဉ်အုပ်နီးပါး ကျွမ်းကျင်နေပါပြီ။ ဆရာခြေရာကိုမူ မမှီသေးပါ။ မှီဖို့မလွယ်ပါ။ ဆရာ ခြေရာနင်းနိုင်ဖို့ လွယ်လှသည်တော့မဟုတ်ပါ။ ဆရာသည် ပထမတန်း ရေယာဉ်အုပ် ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ တကယ်တော့ ဆရာပညာသည် နဒီဒေဝီလို လွှာချင်း (တစ်ထပ်) သင်္ဘောမျိုးနှင့်မတန်ဟု ကျွန်တော်ထင် ခါသည်။ ဆရာလို ပထမတန်းရေယာဉ်အုပ်တွေက နဒီဒေဝီလို သင်္ဘောမျိုးမောင်းခဲ့သည်။ မမောင်းလိုကြ။ နှစ်ထပ် သင်္ဘောကြီးတွေသာ မောင်းချင်ကြသည်။ မောင်းနေကြသည်။

ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေး ညွှန်ကြားမှုဦးစီးဌာနကလည်း သင်္ဘောအင်ဂျင်မြင်းကောင်ရေအလိုက် မောင်းနှင်နိုင်ရန် ရေယာဉ်အုပ်နှင့် စက်ခန်းအုပ်များကို အတန်းလိုက် ခွဲခြားထားပါသည်။ တတိယတန်း ရေယာဉ်အုပ်၊ စက်ခန်းအုပ်များကို မြင်းကောင်ရေ ၂၂၆ ကောင်အား ထက်မပိုသော ရေယာဉ်မျိုးကိုသာ မောင်းနှင်ခွင့်ပြုပါသည်။ ဒုတိယတန်း ရေယာဉ်အုပ်နှင့် စက်ခန်းအုပ်တို့ကိုတော့ မြင်းကောင်ရေ ၅၆၅ ကောင် ထက်မပိုသော ရေယာဉ်များကိုသာ မောင်းနှင်ခွင့်ပြု ပါသည်။ ပထမတန်း ရေယာဉ်အုပ်နှင့် စက်ခန်းအုပ်များသည် ပြည်တွင်းရေကြောင်းတွင် မြင်းကောင်ရေ သတ်မှတ်ချက်မရှိဘဲ မည်သည့် မြင်းကောင်ရေ

အင်အားရှိသည့် ရေယာဉ်ကိုမဆို မောင်းနှင်ခွင့် ရှိပါသည်။ မောင်းနှင် နိုင်ပါသည်။

တကယ်တော့ ပထမတန်း ရေယာဉ်အုပ်၊ စက်ခန်းအုပ်ဖြစ်ဖို့ သည် လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပါ။ ရေကြောင်းပညာအရပ်ရပ်ကို ကျွမ်းကျင် နှစ်စဉ်နေသော်လည်း ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးညွှန်ကြားမှု ဦးစီးဌာနက ကျင်းပပေးသော ပထမတန်းရေယာဉ်အုပ် စက်ခန်းအုပ် စာမေးပွဲ မဖြေဆိုပါက မအောင်မြင်ပါက ပထမတန်းရေယာဉ်အုပ်၊ စက်ခန်းအုပ် ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။ ထိုဌာနမှ ထုတ်ပေးသော ပထမတန်း ရေယာဉ်အုပ်၊ စက်ခန်းအုပ် ကျွမ်းကျင်မှုလက်မှတ် ရရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ပထမတန်း ရေယာဉ်အုပ်၊ စက်ခန်းအုပ် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အတွက် ရေကြောင်း ပညာအရပ်ရပ်၊ ကျွမ်းကျင်နှစ်စဉ် လိမ္မာရမည်ဖြစ်သလို စာမေးပွဲလည်း အောင်အောင်မြေနိုင်ဖို့ လိုပါသည်။ စာမေးပွဲအောင်အောင် မဖြေနိုင် သဖြင့် ဒုတိယတန်း ရေယာဉ်အုပ်၊ စက်ခန်းအုပ်၊ တတိယတန်း ရေယာဉ်အုပ်၊ စက်ခန်းအုပ်ဘဝတွင် သောင်တင်နေကြသူ များစွာရှိ ပါသည်။

ဆရာသည် ပြည်တွင်းရေကြောင်းသွားသင်္ဘောများတွင် မြင်းကောင်ရေ အများဆုံး၊ သင်္ဘောများကို မောင်းနှင်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်ကြောင်း မင်းဆန်းရေယာဉ်အုပ်၊ ပထမတန်း ရေယာဉ်အုပ် ဦးဝင်းကြည် ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော်သိပါသည်။

ယခုတော့ ဆရာသည် မြင်းကောင်ရေ (၁၀၀) အေအီးစီ အင်ဂျင် တပ်ဆင်ထားသည့် နဒီဒေဝီလို လွှာချင်းသင်္ဘောငယ်တွင်၊ အရိုးထုတ်တော့မည့်ပုံ ရှိသည်။ ကျွန်တော်လေ့လာရမိသလောက်၊ ဆရာသည် နဒီဒေဝီသင်္ဘောပိုင်ရှင် ဦးမြင့်ဦးကို တွယ်ကာသလို ဦးမြင့်ဦး ကလည်း ဆရာကို လေးစားချစ်ခင် အားကိုးပုံ ပေါ်သည်။ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိရှိ ကျွန်းကိုင်းဖို့ ကိုင်းကျွန်းဖို့၊ ဆက်ဆံ

နေကြတော့ ဦးမြင့်ဦးအတွက်လည်း စီးပွားဖြစ်သည်။ ဆရာအတွက် လည်း နေပျော်သည်။ ဆရာသည် စာရေး ကိုဝင်းမောင် ထက်ပင် ဦးမြင့်ဦး၏ လေးစားချစ်ခင်မှု ခံရသူဖြစ်သည်။ နဒီဒေဝီသည် ဆရာမြေ ဆရာလက်သာဖြစ်သည်။ နဒီဒေဝီတွင် အခြားသော သင်္ဘောများ၌ တွေ့နိုင်ခဲ့သော ရေယာဉ်အုပ်နှင့် စက်ခန်းအုပ် ဆက်ဆံရေးသည် ပြတ်ချောမောရုံမက ဖြောင့်ဖြူးသာယာနေသည်။ ဆရာနှင့် စက်ခန်းအုပ် တိုသန်းထိုက်တို့သည် ကျီးဘုတ် ရိုသေ ဘုတ်ကျီး ရိုသေနေထိုင်ခဲ့ကြ သည်။ ကိုသန်းထိုက်သည် လူငယ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ထက် အသက်နှစ်နှစ် သုံးနှစ် ခန့်သာကြီးပေလိမ့်မည်။

စက်ခန်းအုပ် ကိုသန်းထိုက်သည် လူလည်း လူငယ်၊ တတိယတန်း စက်ခန်းအုပ်လည်းဖြစ်၍ ဆရာကို ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင် လေးစားသူ ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်အတွက်တွင် နဒီဒေဝီကို ဆရာ ဦးခင်မောင်ဦး ကိုယ်တိုင် မောင်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အား မောင်းခိုင်းလျှင်လည်း တစ်ညလုံး ဖော်ခံခဲ့ရ၍ တစ်ကြောင်း၊ မြက. စိုးမိုးနေ၍ တစ်ကြောင်း အန္တရာယ်များ လှသည့်အတွက် အိပ်ရေးပျက်သည်ကို အကြောင်းပြပြီး မမောင်းပါရစေ နှင့်ဟု ဆရာကို တောင်းပန်မည်ဖြစ်သည်။

နွေလယ်ပိုင်းက တစ်ရေးမျှ အိပ်လိုက်ရ၍သာ တော်တော့ သည်။ ရီဝေထုံထိုင်းခွမ်းနယ်မှုက မကင်းစင်သေး။ ရေယာဉ် တွဲတေး တူးမြောင်းထဲဝင်သည်နှင့် ကျွန်တော် စအိပ်ခဲ့သည်။ ဒုလိုအချိန် အိပ်မထား၍လည်းမဖြစ်။ ဆရာက ကျန်းမာရေးကောင်းလှသည် မဟုတ်သေး။ ကျွန်တော် တစ်ရေးနီးမှ ဆရာကို ကူမောင်းပေးရမည် မဟုတ်လား။ ဆရာကို အနားပေးရမည်မဟုတ်လား။

၁၁ ၁၂ ၁၃ ၁၄ ၁၅ ၁၆

ကျွန်တော်အိပ်ရာမှနိုးလာတော့ တံတေးတူးမြောင်းကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ တိုးမြစ်ကို စုန်လာခဲ့ပြီးပြီ။ ဖိုးတုတ်ချောင်းထဲဝင်ဖို့ပင် နိုးလာပြီ။

ကျွန်တော် မျက်နှာထသစ် မျက်နှာသုတ်ပြီး ဆရာထိသွားခဲ့သည်။ ဆရာလက်မှ တပ်မကို လွှဲပြောင်းကိုင်ပြီး။ ဆရာကို အနားယူခိုင်းလိုက်သည်။ ဆရာကလည်း ယုံကြည်စိတ်ချစွာ သူ့အခန်းသို့ သွားနားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာကောင်းတယောက် ပန်းကောင်းပန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ရေကြောင်း ပို့ဆောင်ရေးညွှန်ကြားမှု ဦးစီးဌာနက မကြာခင် ကျင်းပတော့မည့် တတိယတန်း ရေယာဉ်အုပ်စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုရန် စိုင်းပြင်းနေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ စာပေးစာယူ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီး၍လည်း ရေယာဉ်အုပ် စာမေးပွဲအတွက် အိတ်သွန်မာမောက် ကြိုးစားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

စာပေးစာယူ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲကို ကောင်းကောင်းဖြေနိုင် သဖြင့် ဘွဲ့မရမှာ ပူစရာမလိုတော့။ သည်ဘွဲ့ရအောင် ကျွန်တော်သည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ကြိုးစားခဲ့ရ၏။ အလုပ်ပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်းသဖြင့် ထိုင်နေလျက် အိပ်ပျော်သွားတတ်သော အခြေအနေများကို နည်းမျိုး စုံဖြင့် ဆန့်ကျင်ကာ စာတစ်လုံးရရ နှစ်လုံးရရ ကျက်မှတ်ခဲ့ရ၏။ မအိပ်ချင်အောင် ကိုယ့်အသားကို ဆွဲဆိတ်လိုဆိတ်။ လျှာနှင့် နှုတ်ခမ်း သားများ ကိုက်လိုက်၏။ မျက်စိကို ရေစိမ်လိုစိမ်။ လမ်းလျှောက်လို လျှောက်ဖြင့် အိပ်ချင်စိတ် အာရုံပြောင်းအောင် လုပ်ပြီး စာကျက်ခဲ့ရ၏။ အခြားသင်္ဘောသားများ ကိုယ်ပိုင်ချိန်တွင် အရက်သောက်လိုသောက် ဖဲရိုက်လိုရိုက် မိန်းကလေးများနှင့် စိတ်ချမ်းသာစရာ စကားပြောလိုပြော လျှောက်လည်လိုလည် လုပ်နေကြချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်၍ ဘဝအတွက်ရသမျှ အချိန်လူ စာကြိုးစားခဲ့ရ၏။ တန်ဖိုးရှိသော အချိန်များကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးပြုခဲ့ရသော ဘွဲ့နှင့်နီးစပ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ခုတော့ မကြာခင်ဘွဲ့လည်းရ ရေယာဉ်အုပ်လည်း ဖြစ်လာလျှင် ကျွန်တော်မျှော်မှန်းသော ပန်းတိုင်ရောက်ပြီဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် တိုးမြစ်ကို စုန်ခဲ့ရာမှ နဒီဒေဝီကို ဖိုးတုတ် ချောင်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က သင်္ဘောသား ကိုတင်အောင်အား သင်္ဘောမှမီးများကို စစ်ခိုင်းလိုက်၏။

နဒီဒေဝီကို တစ်ညလုံးမောင်းရမည်ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှ ပြင်စလူသို့ ခပ်နားချိန်မပါ ၂၂နာရီ မောင်းရ၏။ စက်ပျက်လျှင် အခြားမလိုလားအပ် သည့် ပြဿနာနှင့်ကြုံလျှင် ၂၂နာရီမကတော့။ ရေတက် ရေကျ အစစ အဆင်ပြေမှ ရေယာဉ်မောင်းချိန် ၂၂နာရီ ဖြစ်သည်။

တစ်ညလုံး မမောင်း၍လည်းမဖြစ်။ ရေယာဉ်မောင်းရာတွင် နေ့ညရွေးနေ၍မရ။ ယခုတင်လာသည့် ကုန်များထဲတွင် ရေခဲတွေ ပါသည်။ ရေခဲတွေ အရည်မပျော်အောင် ဖွဲနုနှင့် အုပ်တင်လာခဲ့ရသည်။ အချိန်ရွေး ခုတ်နေလျှင် ကြာလျှင် ရေခဲတွေ အငွေ့ပျံအရည်ပျော်ကုန် ပေလိမ့်မည်။ ရေခဲသည် ပိုးလောင်း သစ်ပုတ် လေယာဉ်ကွင်း ပြင်စလူအတွက် အရေးကြီးပစ္စည်း။ ပင်လယ်ရေလုပ်ငန်းအတွက် ငါးဖမ်းစက်လှေတွေ ဂါးတွေအတွက် အရေးကြီးပစ္စည်း မရှိမဖြစ်ပစ္စည်း။ ခေါ်မဖြစ်ရေခဲ။ ရေခဲမရှိလျှင် ပင်လယ်ထဲတွက် ဖမ်းထားသည့်ငါးတွေ ပုပ်ကုန်မည်မဟုတ်လား။

နဒီဒေဝီပေါ်တွင် တင်ဆောင်သည့် အခြားကုန်များက မီးဖို ချောင်သုံးပစ္စည်း ကုန်ခြောက်၊ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်၊ ဆီ၊ ဆေးနှင့် လူသုံးကုန် အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ။ ပြင်စလူက ကုန်တွေက အများဆုံး။

ပြင်စလူက ရွာကြီး။ အိမ်ခြေတစ်ထောင်ကျော်။ တစ်ထောင် လေးငါးရာခန့်ရှိ၏။ ပြင်စလူဖြစ်ကမ်းဘေး ပြင်စလူဖြစ်အနီး သောင် မေါ်တွင် တည်ထားသည့်ရွာ။ ရွာက ဖြစ်ကမ်းအတိုင်း ရွာအနီးရည် ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ဟိုမှာဘက်က ပင်လယ်လည်း ပင်လယ်ပင်။ ပြင်စလူ

ရွာသည်၊ လပွတ္တာမြို့နယ်ထဲမှ ရွာတစ်ရွာ။ လပွတ္တာနှင့် ရေလမ်း သုံးနာရီခန့်သွားရ၏။ ပြင်စလူ လပွတ္တာလိုင်းခန့်သည်တင် သင်္ဘောသားများ သာရှိသည်။

ပြင်စလူတွင် ရဲစခန်း တိုက်နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံနှင့် အလယ်တန်း ကျောင်းတို့ရှိ၏။ ထိုအစိုးရ အဆောက်အအုံများသည်သာ သွပ်မိုး ယှဉ်တောင်ဖြစ်၏။ ကျန်သည့် လူနေအိမ်များမှာ အများအားဖြင့် သုံးပင် နှစ်ခန်း ရှေ့နောက်အဖီချ ခန့်မိုး ခန့်ကာများသာဖြစ်ကြ၏။

မြန်မာအများဆုံးနေထိုင်ပြီး ကရင်နှင့် တရုတ်အမျိုးသား အိန္ဒိယ အမျိုးသားတို့လည်းရှိ၏။ ပြင်စလူနောက်ကျောတွင်တော့ နတ်သ၊ ကုန်းကြီး၊ ကျားကျောင်းစသော ကရင်ရွာများ။

ပြင်စလူရွာ၏ ပင်မအလုပ်မှာ ပင်လယ်ငါးဖမ်းရေလုပ်ငန်း ဖြစ်၏။ စခွားနှင့် ငါးဖမ်းသလို အများအားဖြင့် ဂါးဖြင့် ပင်လယ်ထွက် ငါးဖမ်း ကြ၏။ အချို့က ရွာထဲတွင် ဈေးရောင်းကြ၏။ အဝတ်အထည်နှင့် ကုန်မျိုးစုံဆိုင်များသာ။ ရေလုပ်ငန်းအတွက် ရေလုပ်သားများအတွက် ကုန်ခြောက်အပါအဝင်၊ ကုန်မျိုးစုံရောင်းချကြသည်။

ပြင်စလူသည် ပြင်စလူမြစ်ကမ်း ပင်လယ်ဝဲတွင်ရှိ၍ ရေတက် ရေကျရှိ၏။ ပြင်စလူမြစ်ကမ်းတွင် ဆိပ်ခံဗောမရှိသဖြင့် မြစ်လယ်တွင် သင်္ဘောများကို ကျောက်ချရပ်နားရ၏။ သင်္ဘောမှ ပြင်စလူရွာသို့ ကူးတို့လှေဖြင့် ကူးရ၏။

အပြန်ကုန်ကတော့ ရှောနီနှင့်ပိုးလောင်းမှ မီးသွေး၊ ပြင်စလူ လေယာဉ်ကွင်း သစ်ပုတ် (သစ်ပြုတ်) ပိုးလောင်းတို့မှ ငါးခြောက်နှင့် နေလုန်းဆားများ တင်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ ရန်ကုန်နှင့် ပြင်စလူသည် အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်လိုဖြစ်နေပြီ။ သို့ပေမည် ညအချိန်မောင်းရသည့်အခါ ဂရုမစိုက်လို့ မရ။ သတိမထားလို့ မရ။ ညအချိန်မောင်းသည့် သင်္ဘောအဖို့ မီးသည် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်၏။

သင်္ဘော၏ ဦးပိုင်းဝဲတက်တွင် ၁၀ ပွိုင့်အနီတစ်လုံး ထွန်းရ သလို ယာဘက်တွင် ၁၀ ပွိုင့်အစိမ်းတစ်လုံး ထွန်းရ၏။ သင်္ဘောဦးပိုင်း အမိုးပေါ် အလံတိုင်အလယ်တွင် ၂၀ ပွိုင့်ဖြူတစ်လုံး ထွန်းရ၏။ သင်္ဘော၏ပဲ့ပိုင်းတွင် ၁၂ ပွိုင့်ဖြူတစ်လုံးထွန်းထားရ၏။ ထို့အတူ သင်္ဘော၏ ဦးပိုင်းနှင့် ပဲ့ပိုင်း အမိုးအောက်တို့တွင် ၃၂ ပွိုင့်ဖြူတစ်လုံးစီ ထွန်းထားရ၏။

ညအချိန်သင်္ဘောကို ကျောက်ချရပ်နားထားမည်ဆိုပါက သင်္ဘော၏ ဦးပိုင်းအလံတိုင်ထိပ်တွင် ၃၂ပွိုင့်နီတစ်လုံး မထွန်းမနေရ။

မြစ်ကြောင်းသွား မီးသင်္ဘောများ မီးရောင်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် နှည်ညပ်ဒေတွက် တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာကြရ၏။ မလိုက်နာကြလျှင် သင်္ဘောများမြစ်ထဲတွင် တိုက်ခိုက်နှစ်မြုပ်ပြီး ခရီးသည်တွေ သေကျေ ဒုက္ခရောက်ကြရပေလိမ့်မည်။

ကိုတင်အောင်က မီးအားလုံးကောင်းကြောင်း လာသတင်းမိသည်။

ညဉ့်အချိန်မှ သင်္ဘောအား သတိထားမောင်းနေရသည့်ကြားက တစ်ချက်တစ်ချက် မြမျက်နှာက တိုးဝင်လာတတ်သဖြင့် ဖယ်ထုတ် ဖော်ရ၏။ သင်္ဘောတွင်သာ အာရုံကို ကြိုးစားနှစ်ထားရ၏။

တော်သလင်းလကွယ်ညသည် မိုးသားထုတို့ဖြင့် ပိန်းပိတ်အောင် နောင်နေ၏။ မြင်ကွင်းတွင် မီးခိုးလိုဖြူညစ်ညစ် ပြောက်တိပြောက်ကျား အကွက်များ ရောနှောနေသည့် မည်းပြာပြာကောင်းကင်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုကောင်းကင်ထဲတွင် ဝေးသီသောအရပ်မှ ဖျော့တော့သော လင်း ထက်မှု မရှိသည့် ကြယ်တစ်ပွင့်စ နှစ်ပွင့်စကို ဝေးလံစွာတွေ့ရ၏။ ငွေလစန္ဒာသည် အဘယ်အရပ်တွင် ရှိပါလေသနည်း။

ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော ကောင်းကင်နှင့် သင်္ဘောမီး နောင်ကြောင့် အနီးဝန်းကျင်မှ မည်းပြောင်နေသည့် ရေပြင်ကို ဂရုတ နှိုက်ကြည့်ရင်း သင်္ဘောကို သတိနှင့်မောင်းနှင်နေရသဖြင့် သူမကိုပင် ထွေနေခဲ့၏။

မတ်ဝန်းကျင်သည် မည်းမှောင်နေသည့်ပြင် တိတ်ဆိတ်ဖြစ် သက်လွန်းနေ၏။ အေအီးစီအင်ဂျင်စက်သံနှင့် ပန်ကာရေယက်သံမှတစ်ဆင့် တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ သဘောပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြ သူများလည်း အနားယူ အိပ်စက်နေကြပြီထင်သည်။ စောစောကလို ဆုဆုညည် စကားပြောသံ မကြားရတော့။ အချိန်ကြာမြင့်စွာကြာပြီး တာဝန်ကျ သဘောသား၏ ဝမ်းရေစုပ်ပန့်ဖြင့် ရေစုပ်တင်သံကို ကြားရတတ်၏။

ကျွန်တော်သည် ရေကြောင်းကိုသာ အာရုံစိုက်မောင်းနှင် နေခဲ့၏။ ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်နေသည့် ရှေ့မြင်ကွင်း ကောင်း ကင်း၌ စောစောက တွေ့ခဲ့ရသော လင်းလက်မှုမရှိသည့် ကြယ်တစ်ပွင့် နှစ်ပွင့်စပ် မတွေ့ရတော့။ မီးခိုးလို ဖြူညစ်ညစ်အကွက်များက ရှိနေဆဲ။

ရေယာဉ်မောင်းနှင်နေရင်း ဆရာကို သတိရလာ၏။ ဆရာသည် နေမကောင်းသဖြင့် ယခုအချိန်ဆို သူ့အခန်း၌ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော် နေရောမည်။ ရေယာဉ်တစ်စင်းလုံးတွင် မအိပ်သူဆို၍ တာဝန်ကျ သဘောသား ဆီလောင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသာရှိချိန်မည်။

ရန်ကုန် ပြင်စလူလိုင်းတွင် နေ့နေ ညည ရေယာဉ်မောင်း ခဲ့ရာတွင် ဆရာမောင်းနေလျှင် ဆရာဘေး၌ ကျွန်တော်ရှိပြီး ကျွန်တော် မောင်းနေလျှင် ဆရာသည် ဘေး၌ရှိခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် ညညအချိန် ရေယာဉ်မောင်းလေတိုင်း ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဆရာရှိခဲ့သည်ချည်။ ယနေ့ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဆရာမရှိတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်းဖြစ်နေတော့ ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးခံစားလာရ၏။ အားငယ်လာတာ လား။ စိုးရွံ့ကြောက်ထိတ်လာတာလား။ ပူပန်စိုးရိမ်လာတာလား။ ကျွန်တော် ဝေခွဲမရ။

မိုးနှောင်းကာလဖြစ်လင့်ကစား ယခုလို အလင်းရောင်မဲ့ လမိုက် ညတွင် မိုးတွေသည်းလာမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်သည်။ ရေကြောင်းလွဲမှာ သောင်တင်မှာ ကျောက်ဆောင်တိုက်မိမှာစိုးသည်။

အထူးသဖြင့် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ မီးမထွန်း ဘာမထွန်းနှင့် ဆတ်မောင်းလာသည့် ရေယာဉ်များနှင့် မြန်းစားကြီးတိုးမိမှာ တိုက်မိမှာ နိုင်နေမိသည်။ ဤလမ်းသို့ နေ့နေ ညည အခေါက်ပေါင်းမြောက်မြား စွာ ဖြတ်သန်းသွားလာဖူးလင့်ကစား တိတ်ဆိတ်လွန်းသော အခါမဲ့ မည်းမှောင်နေသည့် မြစ်ပြင်ထဲတွင် အထီးတည်းအဖော်မဲ့ သဘောကို မောင်းနှင်နေရတော့ စိတ်တွေလူပ်ရှား လာမိသည်။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း၌ ကြားခဲ့ဖူးသောစကား ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသော အခြေသနစ်များသည် အတွေးထဲ၌ အတင်းတိုးဝှေ့ လာခဲ့၏။

စာဖြူစုနှင့် ထို့နာဂီကြားတွင် မြုပ်သွားခဲ့သော နန်းဝင်းကြည်။ ခေါင်ရာတွင် မြုပ်သွားခဲ့သော ဗမာကြယ်၊ တံတေးဝဉ် မြုပ်သွားခဲ့သော ဆော်ဝင်၊ ထနီ၊ သုံးခွ၊ မလက်တို့၌ မြုပ်သွားခဲ့သော ရောနဒီ၊ စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ပြီး၊ ခေါင်းကြီးလာမိသည်။ ရေယာဉ်သည် ကုန်းပေါ်က ဆက်တော်ကားလိုမဟုတ်။ ကားတိုက်လျှင် တိုက်ခိုက်မိဦး ကားပေါ်ပါ သူခဏီသည်တို့ မြေပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျရုံပဲရှိသည်။ ရေယာဉ်မှာက အည်သို့မဟုတ်။ ရေယာဉ်ချင်းတိုက်လျှင် ရေယာဉ် နှစ်စင်းလုံး မြုပ်နိုင်ပြီး ဆိုသည်များပါ အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်သည်။ နည်းမျိုးစုံဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံး နိုင်သည်။

နန်းဝင်းကြည်၊ ဗမာကြယ်၊ တော်ဝင်၊ ရောနဒီတို့ မြုပ်သွား စဉ်က ကြားရသောသတင်း မြင်ရသောမြင်ကွင်းတို့သည် နားမချမ်း သာစရာ မမြင်ရက်စရာတို့ဖြင့် ကြေကွဲဖွယ်အတိဖြစ်ခဲ့၏။

မိုးပြိုမြေကွဲသလား ထင်ရအောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာမိ၏။ ဧရာနဒီမြုပ်တုန်းက တော်ဝင် မြုပ်တုန်းက ကူညီခဲ့ကြသည့် စာယ်ဆယ်ခဲ့ကြသည့် ကြက်ခြေနီလူငယ်တွေ၏၊ မျက်နှာများကိုပြန် မြင်ယောင်မိမှ ရေနွေးပွက်ပွက်ထသို့ စန္ဒကူးနံ့သာ ချလိုက်သကဲ့သို့ အပူငြိမ်း၍ အေးအေးမြမြ ခံစားလာရ၏။

ပိုးတုတ်ချောင်းမှထွက်ပြီး ဖျာပုံမြစ်ထဲသို့ နဒီဒေဝီကို ခုတ်မောင်းလာခဲ့၏။ ဖျာပုံမြစ်ကိုဖြတ်ကာ ဘိုကလေးမြစ်ကို ကျော်ချိန်တွင် ဆရာကျွန်တော်နှစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော်လက်မှ တက်မကို ဆရာဝင်ကိုင်၏။ ဆရာက သွားအိပ်ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ မှောင်မည်းနေသော မြစ်ပြင်ကို ကြည့်မိ၏။

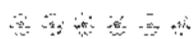
မကြာမီ ကျွဲခြံတူးမြောင်းကို ဖြတ်ရတော့မည်။ ပြီးတော့ မြသာမြစ်ကိုဖြတ် ရောမြစ်ကိုစုန်။ ပိုးလောင်းမြစ်ကိုဝင် ပိုးလောင်းတွင် ခဏနားဦးမှာပါလား။

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုးလာတော့ ပိုးလောင်းတွင် နဒီဒေဝီ ကျောက်ချရပ်နားထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်သည် သွားတိုက်မျက်နှာသစ်လိုက်၏။ ကိုမျိုးမြင့်ကျွေးသည့် ထမင်းကြော်ကိုစားပြီး ဆရာဆီလာခဲ့၏။ ဆရာကို အနားယူခိုင်းလိုက်ပြီး ပိုးလောင်းဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခဲ့၏။

ပိုးလောင်းမြစ်မှ သစ်ပုတ် (သစ်ပြုတ်) မြစ်ကို စုန်ရမည်။ သစ်ပုတ် (သစ်ပြုတ်)ရွာ ဆိပ်ကမ်းတွင် ကပ်ရဦးမည်။ သစ်ပုတ် (သစ်ပြုတ်)မြစ်ကို စုန်ပြီး အိုးဘိုချောင်းကို ဖြတ်ရမည်။ ပြီးတော့ အရာတော်မြစ်ကို ကျော်ရမည်။ လေယာဉ်ကွင်းရွာဆိပ်ကမ်းကပ်ရဦးမည်။

ပြီးတော့ ပြင်စလူအရောက် အရာတော်မြစ်မှ ပြင်စလူမြစ်အတိုင်း မောင်းခဲ့ရဦးမည်ပေါ့။

မွန်းလွဲ နှစ်နာရီကျော် သုံးနာရီလောက်ဆို ပြင်စလူသို့ ရောက်သွားမည်ပဲလေ။

ပြင်စလူရောက်သည်နှင့် ဆရာကို အိပ်ပြန်ခိုင်းလိုက်၏။ သင်္ဘောထွက်မည့်နေ့တွင်မှ ပြန်လာရန်ပါ မှာခဲ့၏။

ပြင်စလူမြစ်လယ်တွင် မောမည်းတင်၍ကျောက်ချထားသော နဒီဒေဝီပေါ်မှ ကျွန်တော်မခွာတော့။ တတိယတန်းရေယာဉ်အုပ် စာမေးပွဲက နီးနေပြီဖြစ်၍ စာကျက်နေရသည်။ စာကျက်ရင်း ဒလမှ သူမကို သတိရလာသည်နှင့် သူမ ပေးလိုက်သော ကချင်လုံချည်လေးနှင့် သားရေဖိနပ်အနီလေးကို ထုတ်ကြည့်ဖြစ်ပြီး အလွမ်းဖြေဖြစ်၏။ သူမ ပစ္စည်းလေးတွေကြည့်ပြီး သူမအကြောင်းစဉ်းစားမိတော့၊ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးရိပ်တွေ လှိုင်းလိုလိမ့်တက်လာ၏။

“ရေစိုအဝတ်တွေနဲ့ အအေးပတ်ဖျားနာနေပါဦးမယ်၊ လဲဝတ်လိုက်နော်”

“အခုလောလောဆယ် အစ်ကိုမဖျားမနာဖို့က အရေးကြီးတယ် လဲဝတ်လိုက်နော်”

မြ၏ ဆိုစကား ပျားရည်မြစ်ကလေးက ကျွန်တော်နှလုံးသည်းပွတ်ဝန်းကျင်တွင် လှည့်ပတ် စီးဆင်းနေဆဲ။

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာသည် နှစ်ဦးစလုံး နဒီဒေဝီကို ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွား။ ယခုလို ရေလယ်၌ ကျောက်ချထားချိန် မပြောနှင့် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း ဘုန်းကြီးလမ်းအောက်ဗောတံတား၌ ဆိုက်ထားချိန်တွင်ပင် နဒီဒေဝီပေါ်တွင် ဆရာမရှိ ကျွန်တော်။ ကျွန်တော်မရှိ ဆရာ။ တစ်ဦးဦးနေပြီဖြစ်၏။ နဒီဒေဝီကိုစုန်၍ ရေယာဉ်အုပ်ရော တက်မကိုင်ပါ မသွားဘဲ သင်္ဘောခုတ်မောင်းနေချိန်မှာတော့ သင်္ဘောပေါ်တွင် နှစ်ယောက်လုံးရှိပြန်။

ဆရာသည် နှစ်ညအိပ် သုံးရက်မြောက် မနက်အစောကြီး နဒီဒေဝီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆရာကတော်က ပြုစုလိုက်၍ထင်သည်။ ဆရာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းရှိနေ၏။

ဆရာက “မသိကခေါ်နေတယ် အိမ်ခဏသွားလိုက်ပါဦး” ဟု ပြောသဖြင့် သင်္ဘောမထွက်မီ ကျွန်တော်သည် ဆရာကတော်ဆီ ထွက်လာလိုက်သည်။ နဒီဒေဝီမှ ကူးတို့လှေဖြင့် ပြင်စလူသို့ ကူးလာ

ခဲ့သည်။ ရွာထဲ ဆရာကတော်တို့အိမ်ရောက်တော့ သီတာဦးက ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုလာသည်။

သီတာဦးသည် တစ်နေ့တခြား ပိုလှလာသည်။ သီတာဦးကို မြင်တော့ ဒေလမှ သူမကို ချက်ချင်းသတိရမိ၏။ သီတာဦး၏ အလှကို မြင်ရပေမယ့် ရင်ခုန်မှုမဖြစ် ပန်းချီကျော်တစ်ဦး၏ အပြစ်မဲ့ရွှေရုပ်လွှာ။ ပန်းပုကျော်တစ်ဦး၏ အပြစ်မဲ့ရွှေရုပ်တုကို ကြည့်ရသလောက်သာ တအံ့တဩဖြစ်မိရုံပဲရှိသည်။ ဒေလမှ သူမ၏အသံ ကြားယောင်မိတော့ ရင်တွေခုန်လာရသည်။ ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးကျေနပ်မှုတွေ ဖြစ်လာရသည်။ နောက်ဆုံးမှ လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့မိပြန်ရော။ တမ်းတ သတိရ မိပြန်ရော။

“သား နှမက၊ သားမလာလို့တဲ့ သူ့အဖေကျတော့ မမေးခဲ့ဘူး။ အလုပ်တွေများနေသလား”

ဆရာကတော် ဒေါ်သီသီက ချို့ကြည်စွာ စကားဆိုသည်။ သူ့သမီးကိုလည်း ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်၏။ သီတာဦးအလှကို ကျွန်တော့်အား ယစ်မှူးစေလိုဟန်ရှိ၏။

“အလုပ်များတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဆလင်စာမေးပွဲအတွက် စာကျက်နေရလို့ပါ။ ပြီးတော့ သင်္ဘောမှာ ဆရာမရှိရင် သားရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား မေမေ”

ဒေါ်သီသီက ကျွန်တော့်ကို သားဟုခေါ်သလို သူမကိုလည်း မေမေဟု ခေါ်မှကြိုက်သည်။ တက်မကိုင် မဖြစ်မိက ပြင်စလူ သင်္ဘော ဆိုက်လျှင် ဆရာတို့အိမ်မှာပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ အနေရင်းနီးခဲ့တော့ လည်း အခေါ်ပါရင်းနီးလာခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ တက်မကိုင် ကိုရင်ဝင်းက ဆရာအိမ်သွားသည်ကိုစွန့် ပတ်သက်၍တော့ ကျွန်တော့်ကို မငြူစူ မကန်ကွက်ခဲ့။ ဆရာကို ကြောက်ရွံ့လား။ ဆရာအိမ်ပြန်နေချိန်တွင် နဒီဒေဝီပေါ်၌ သူ့သင်္ဘောကျနေချင်သလို နေရ၍လား မပြောတတ်။ ပြင်စလူရောက်တိုင်း သင်္ဘောကောင်းလွန်း နေတတ်သည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့်တော့ ပြင်စလူသင်္ဘောဆိုက်သည်နှင့် ဆရာအိမ်သွား။ ဆရာကတော် ချက်ကျွေးတာစားပြီး စာပေးစာယူ စာမေးပွဲတစ်နှစ် တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်အောင် စာကျက်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် စာကျက်ချိန် အများဆုံးရသောနေရာသည် ပြင်စလူမှ ဆရာအိမ်သာလျှင်ဖြစ်သည်။ ဆရာရော ဆရာကတော်ပါ ကျွန်တော် စာကျက်နေလျှင် အနားမလာ အနှောင့်အယှက်မပေး။ သီတာဦးကမှ ဘစ်ခါတစ်ရံလာရောက် ခွဲခွဲတတ် စကားဆိုတတ်သေး၏။ အများ အားဖြင့်တော့ ကျွန်တော် စာကျက်နေလျှင် သီတာဦးလည်း ရှောင်နေ တတ်သည်က များပါသည်။

ကျွန်တော် တက်မကိုင်ဖြစ်လာပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်တော်သည် ဆရာအိမ်တွင် အနေနည်းလာခဲ့သည်။ ဆရာ့ကို အိမ်ပြန်ခိုင်းပြီး နဒီဒေဝီပေါ်မှာပဲ ကျွန်တော် စာကျက်နေခဲ့သည်က များသည်။ နဒီဒေဝီတွင် ကိုခင်ဝင်း မရှိသည့်နောက် ကျွန်တော် စာဖြောင့်ဖြောင့် ကျက်နိုင်လာခဲ့သည်။ တက်မကိုင်မို့ သင်္ဘောသားလောက် အလုပ်မများ။ ဆရာ့ကို ကူရတာလောက် ဆရာခိုင်းတာ လုပ်ရတာလောက် ရှိသည်။ သင်္ဘောသားတုန်းကလို ပင်လည်းမပင်ပန်းတော့။ ညဉ့်အချိန် ဆရာ့ကို သင်္ဘောကူမောင်းပေးရသဖြင့် အိပ်ရေးပျက်တာလောက်ပဲရှိသည်။ စာကျက်ချိန်က သင်္ဘောသားဘဝထက် ပိုရသည်။

တက်မကိုင်ဖြစ်လာပြီးနောက် တာဝန်အရ ဆရာအိမ်အသွား နည်းလာခဲ့သော်လည်း ပြင်စလူရောက်တိုင်း ဆရာအိမ်မဝင်သည့်အခါ မရှိ။ မရောက်သည့်အခါမရှိ။ ဆရာ နဒီဒေဝီ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော် ဆရာအိမ်သို့ သွားမြဲပင်။ သီတာဦးကတိုးတိုးတိတ်တိတ်မှာ သမ္ပူ ရန်ကုန်မှ ဝယ်လာပြီး သူ့အဖေမသိအောင် သွားပို့ပြီ။ သွားပေး မြဲသာ။

သီတာဦးကလည်း ပြင်စလူလာတိုင်း သူမဆိတ်မပျက် အခစားဝင်စေလိုဟန်ရှိသည်။ သူမဆီသို့ သူမမှာသည့်ပစ္စည်း လာမှီ

အောင် ပစ္စည်းတစ်ခုခုတော့မှာနေကျ။ ပိုက်ဆံပေးမှာတာရှိသလို ပိုက်ဆံမပေးဘဲ မှာလိုက်တာလည်းရှိသည်။ ကလစ် ဆံညှပ်၊ ကြယ်သီး ဘီး၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ကရင်ပတ်၊ အိုင်းလိုင်နား၊ ဘီးကုတ်၊ လက်ကိုင်ပတ်၊ ရေမွှေး၊ စနိုး၊ ပရိုမီနာ၊ အာချီ၊ ရှမ်းပူခေါင်းလျှော်ရည်၊ နားကပ်အလှ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် အင်္ကျီစပါ မှာတတ်သည်။ ဝယ်ခိုင်းတတ်သည်။ တစ်ခါမှာလျှင် တစ်မျိုးထက်ပိုမမှာ။ တစ်မျိုးထက်ပိုဝယ်လာလျှင် နှုတ်ခမ်းစုတတ်သလို မေ့ပြီး ဝယ်မလာမိလျှင် စိတ်ကောက်တတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်နားကပ် အဝယ်ခိုင်းတာ တစ်ကြိမ်၊ ဆံထိုးဝယ်ခိုင်းတာ တစ်ကြိမ်၊ ဆံအုပ်ဝယ်ခိုင်းတာ တစ်ကြိမ်၊ မေ့ပြီးမဝယ်ဖြစ်ခဲ့ရာ သီတာဦးက ကျွန်တော့်ကို စကားမပြော၊ စိတ်ကောက်နေတော့သည်။ မနည်းချော့မော့ပြောမှ စိတ်ကောက်ပြေ သည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သီတာဦးကို နှမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်မြတ်နိုးနေသဖြင့် တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်၊ တစ်နာရီမျှကြာအောင် စိတ်ဆင်းရဲမနေစေချင်ရိုးအမှန်။

သီတာဦးကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် အမြဲချွဲနွဲနေချင်သူ။ အခွဲအနွဲလွန်ပြီး မတော်တာဖြစ်သွားအောင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဆုံးမဆင်ခြင်နေရသည်က များသည်။ ဆရာမျက်နှာ ထောက်ရမည်။ အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး မဖြစ်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံး မဟုတ်လား။

“သားနှမက သားတို့နောက်တစ်ခေါက်လာရင် ရန်ကုန် လိုက်ချင်လို့တဲ့ သူ့အဖေတော့ သူပြောရတာမဟုတ်ဘူး၊ အစစအရာရာ သမီးကို သားလက်ထဲအပ်လိုက်ရမှာ”

ကျွန်တော် ဒေါသီသီကို စကားပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာက သမီးကို အလိုလိုက်သူမဟုတ်။ ဒေါသီသီပြောသလို သီတာဦးနှင့် ပတ်သက်သမျှ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် ပုံကျလာပေတော့မည်။ ရန်ကုန်တွင် သွားချင်ရာ လိုက်ပို့ရမည်။ စားချင်ရာ လိုက်ကျွေးရမည်။ သီတာဦးအလို ဆန္ဒအားလုံး ကျွန်တော်ဖြည့်စွမ်းပေးရပေလိမ့်မည်။

သီတာဦးကို ဘုရားလိုက်ပို့ရင်း ဒလမှ သူမနှင့် တွေ့သွားလျှင် ကျွန်တော်မစဉ်းစားချင်တော့။ ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်လာသည်။ အမှန်ဆိုရ ကျွန်တော့်အာရုံ၌ ဒလမှ သူမသာ လွှမ်းမိုးနေခဲ့သည်။ ရန်ကုန် မြို့နယ်ရောက်သည်နှင့် ဒလမှ သူမကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ရန် စိတ်ကူးထားပြီး ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဒလမှ သူမကို ရှာမတွေ့ခဲ့လျှင် နောက် တစ်ခေါက် ပြင်စလူမှ အပြန်တွင် ဆက်ရှာရမည်။ တွေ့ခဲ့လျှင်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးလာအောင် အခစားဝင်ရမည်သာဖြစ်သည်။

သီတာဦးလိုက်လာလျှင် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေ အစီအစဉ်တွေ ချက်ပေရောမည်။ ထိခိုက် ပေရောမည်။ ဒလမှ သူမကြောင့် ကျွန်တော် သီတာဦးအတွက် ဘယ်လိုမှ အချိန်မပေးနိုင်တော့ပါ။ သီတာဦးကလည်း မျော့မော့လှပသူမို့၊ ဒလမှ သူမက ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်လွဲမည်ကို စိုးစဉ်းငယ်မျှ အထင်မခံနိုင်ပါ။ ရယ်တော့လည်း ရယ်ချင်စရာ။ မှန်ဆိုကြိုက်က၊ ဘယ်နေမှန်းမသိ၊ နှုတ်ခမ်းနာနှင့် မတည့်မှာမို့နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲသား ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ သားနှမလေးကို ရန်ကုန် မခေါ်ချင်ဘူးလား”

“ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး မေမေ၊ သီတာကို ခေါ်ခဲ့ရင် ဆရာသူ လေးလို့”

ကျွန်တော် မုသားမပါ လက်မချော ပြောလိုက်ရ၏။

“မေမေလည်း ပြောလိုက်မှာပေါ့၊ သူ့အဖေက သားခေါ် သွားရင် ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သားကသာ သမီးလေးကို ဂရုစိုက် ခင်ပြီးတာပဲ”

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ စဉ်းစားနေလျှင် မေးခွန်းတွေ ထင်မေးနေဦးမည်။ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ပြောချလိုက်၏။

“ဒါဆိုလည်း ထည့်လိုက်ပေါ့ ဂရုစိုက်ပါမယ်”

“သမီးရေ သားကို၊ မုန့်ဟင်းခါး ထည့်ပေးလိုက်နော်”

ဒေါ်သီသီ၏ အသံသည် ချိန်နေ၏။ ဒေါ်သီသီ၏ မျက်နှာသည် တိမ်စင်လလိုဝင်းပနေ၏။ သီတာဦးကလည်း ဒေါ်သီသီလိုသာ။ သူတို့ သားအမိကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သနားသလိုခံစားလာရ၏။

“လာ အစ်ကို၊ အစ်ကို အသုပ်စားရင်၊ သီတာသုပ်ပေးမယ် လေ”

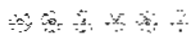
သဘောထွက်ခါနီးနေပြီမို့ ကျွန်တော် မုန့်ဟင်းခါးအသုပ်မစား လိုတော့။ သီတာဦးနှင့်လည်း ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးနေချင်သည်။ သီတာဦးနှင့် နီးနေလျှင် ဒလမှသူမနှင့်ဝေးနိုင်သည်။ သီတာဦးနှင့် ဝေးမှသာ ဒလမှသူမနှင့် နီးနိုင်မည်မဟုတ်လား။

“အသုပ်မစားတော့ဘူးသီတာ အစ်ကိုအချိန်မရဘူး။ သီတာ ရန်ကုန်ကို ဘာမှာဦးမလဲ”

“နောက်တစ်ခေါက်အစ်ကိုနဲ့ လိုက်ရတော့မှပဲ မမှာတော့ပါဘူး”

သီတာက ပြန်ဖြေရင်း မုန့်ဟင်းခါးပြင်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန် လှမ်းယူပြီး ပူပူမှုတ်စားလိုက်၏။

မုန့်ဟင်းခါးပူကို မှုတ်စားနိုင်လင့်ကစား နောက်တစ်ပတ် သီတာဦး လိုက်မှာစိုးရိမ်ပူပန်နေမှုအပူကို ဘယ်အရာနှင့်အေးအောင် လုပ်ရပါမည်နည်း။

“မီးရောင်ပြသတာတို့ ကျောက်ချနည်းအမျိုးမျိုးတို့ ကျောက် ကြိုးလိမ်နေတာ ရှင်းတာတို့၊ ဒီလောက်သိထားရင် မဆိုးပါဘူး။ ခု ဆက်ပြီးသောင်တင်ရင် ဘာလုပ်မလဲလို့ မေးမယ်၊ ဖြေကြည့်ပါဦး လူလေး”

နဒီဒေဝီသည် ဇရာမြစ်အတွင်း မှန်မှန်ခုတ်မောင်းလျက်ရှိ၏။ ဇရာမြစ်သည် အကျယ်ဆုံးမို့ သဘောကို စိတ်အေးလက်အေး မောင်း နိုင်သည်။ ဆရာဦးခင်မောင်ဦးက တက်မကို ကျင်လည်စွာကိုင်ရင်း

ကျွန်တော့်ကို တတိယတန်းရေယာဉ်အုပ် စာမေးပွဲမဖြေမီ ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က ကျင်းပနေခြင်းဖြစ်၏။

“သောင်တင်တင်ချင်း စက်ရပ်ရမယ်၊ အထိမ်းအမှတ်ဟေ့ စင်ရမယ် ဝမ်းခေါင်းထဲဆင်းကြည့်ရမယ်၊ သဘောပတ်လည်နဲ့ ဆွဲချ လို့ကျသွားနိုင်မယ့် နေရာရောက်အောင် ရေစမ်းရမယ်၊ ပြီးတော့စက် မောင်းချရမယ်၊ ဒါမှမကျရင် ခရီးသည်နဲ့ကုန်တွေကို ပဲ့ရေမှတ် ကြည့်ရွှေ ငြီးရင် စက်မောင်းချရမယ်၊ ဒါမှ မကျဘူးဆိုရင် ကျောက်ချပြီး ဆွဲရပါ့မယ်ဆရာ”

“ကျောက်ဘယ်လိုချရမယ်၊ ကျောက်ကြိုးဘယ်လိုဆက်ရမယ်၊ ကျောက်ကြိုးကွင်းဘယ်လိုထိုးရမယ်၊ ကြိုးဘယ်လိုကျစ်ရမယ်ဆိုတာ တွေအပြင် ကြိုးကွင်းထိုးနည်းတွေပါ ကျေညက်အောင် လေ့လာထား လူလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်တော်လေ့လာကျက်မှတ်နေပါတယ်”

“အေးဟုတ်ပြီ၊ နှင်းကျနေရင် ဆလင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လူလေးဘာလုပ်မလဲ”

“ဥပဒေ (၁၁)အရ စက်ကို အမြန်မောင်းနေရာက မမြန်မနှေး မောင်းပါ့မယ်၊ ပြီးတော့တစ်မိနစ်ခြားတိုင်း ဥဩမှုတ်သံရည် တစ်ချက် တစ်ချက်ဆွဲပါ့မယ်။ သဘောသားတွေကိုလည်း အစောင့်ချထားပါ့မယ်၊ ခေလည်းစမ်းပါ့မယ် ဆရာ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ချောင်းကျဉ်းကျဉ်းထဲမှာ ရေစန့် သဘော နဲ့ ရေဆန်သဘော နှစ်စင်းတွေ့တယ်၊ ဘယ်သဘောက ရှောင်ရမလဲ၊ ဘယ်သဘောဟာ လမ်းပိုင်လဲ”

“ရေဆန်သဘောက ရေစန့်သဘောကို လမ်းရှောင်ပေးရပါမယ်၊ ရေစန့်သဘောက လမ်းပိုင်ပါ ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် လူလေး၊ သဘောက ရေစန့်ဆိုပါတော့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ရေဆန်သဘောကွေ့တာနဲ့ ဥဩရည်တစ်ချက်ဆွဲမယ် စက်ရပ်ပြီး အဲဒီသဘောရှောင် မရှောင် ကြည့်မယ်။ အဲဒီသဘောက စက်လျှော့ပြီး သူ့လက်ယာဘက်ကို လမ်းရှောင်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော်က ဥဩကိုတစ်ချက်ဆွဲပြီး ကျွန်တော်တို့ လက်ယာဘက်က ရေတိမ် ရေနက်စမ်းပြီး သတိထားမောင်းသွားပါမယ်ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ တကယ်လို့ ရေဆန်သဘောက လမ်းရှောင် မတော့ဘူးဆိုပါတော့ လူလေး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရေဆန်သဘောက လမ်းရှောင်မပေးဘဲ အတင်းဝင်လာရင် ဥဩကိုသုံးချက်ဆွဲပြီးနောက် စက်မောင်းလိုက်ပါမယ်နောက်ကို ရွှေတာနဲ့ တက်မကို လက်ဝဲဘက်ဆွဲလှည့်လိုက်ရင် သဘောပဲဟာ လက်ဝဲဘက်ကို လည်သွားပါမယ်၊ ချောင်းနဲ့ကန့်လန့် ဖြတ်ဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ စက်ရပ်ပြီး ရေတိမ်ရေနက်စမ်းမယ်၊ လက်ယာဘက်ကျောက်ကိုထွင် ကျောက်ချ လိုက်တာနဲ့ သဘောဟာ လည်သွားပါမယ်၊ အဲဒီအချိန်ကပဲ ကျောက်ကို ပြန်နုတ်ပြီး လက်ဝဲဘက်ကမ်းမှာ ရေစမ်းပြီး၊ ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ် မောင်းရင်းရှောင်ပေးလိုက်ပါမယ် ဆရာ”

“လက်ယာဘက်ကျောက်မချဘဲ လက်ဝဲဘက်ကျောက်ချ လို့ရော မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ပါဘူးဆရာ၊ လက်ဝဲဘက်ကျောက်ချလိုက်ရင် သဘော ဝမ်းအောက် ကျောက်ကြိုးဝင်သွားပြီး ကျောက်ကြိုးပြတ်တတ်ပါတယ်၊ သဘောဝမ်းဗိုက်လည်း ပေါက်တတ်ပါတယ် ဆရာ...”

“မှန်ပါတယ်၊ ခု လူလေးဖြေသွားတာတွေ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေမေးတဲ့အခါ ဥပဒေနဲ့ပါတ်တွေ ထည့်ဖြေရမယ်၊ ဖြေတတ် အောင် လေ့ကျင့်ထားပါ လူလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ဆက်မေးပါဦး ဆရာ”

“သဘောကြီးတွေကို ရှောင်ပေးရတဲ့လမ်းတွေကို သိသလား လူလေး”

“သိပါစေယ် ဆရာ၊ မန်းကီးပွိုင့်၊ ဟေစတင်ရှိုး၊ မဲယားဝေး ရေကြောင်း ရေလမ်းတွေပါ”

“ဂျက်တီမှာ ကပ်ထားတဲ့ သဘောတစ်စင်းမှာ တုံကင်းဘယ် နှုတ်စင် ကပ်နိုင်သလဲ”

“၁၅ စင်းပဲ ကပ်လို့ရပါတယ်၊ ပိုကပ်လို့မရပါဘူး”

“မှန်တယ်၊ ဗောမှာချည်ထားတဲ့ သဘောမှာ တစ်ပြိုင်တည်း တုံကင်းဘယ်နှစင်း ကပ်လို့ရမလဲ”

“၂၅ စင်းပါ ပိုမကပ်ရပါဘူး”

“သစ်လုံးရေခြောက်ဆယ်အောက် လျော့တဲ့ဖောင်တွေ ဘယ် အချိန်သွားခွင့်ရှိလဲ”

“မသိပါဘူးဆရာ”

“မိုးလင်းက မိုးချုပ်ကြား ဆွဲသဘောနဲ့မဆွဲဘဲနဲ့သွားခွင့် ခိုတယ်မှတ်ထား၊ သစ်ဖောင်ကိစ္စ၊ တွဲဆွဲရေယာဉ်တွေကိစ္စပါ ဖတ်ထား ခုယ်လူလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ ဆက်မေးပါဦး”

“ရေနံတွေ ဓာတ်ဆီတွေတင်လာတဲ့ သဘောတွေဟာ ရန်ကုန် ဖြစ်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်သွားရမလဲ”

“ရေကျမှာသာ သွားရပါမယ်ဆရာ”

“မှန်တယ်၊ တွံတေးတူးမြောင်းထဲမှာ အချိန်မရွေး သွားလာ နိုင်တဲ့ သဘောတွေကိုသိလား”

“အလျားပေ အလျားပေ မမှတ်မိတော့ဘူး ဆရာ”

“သေချာမှတ်ထား အလျားပေ ၁၇၀အောက်၊ ခြက်ပေ ၅၀အောက်၊ ရှေးရှစ်ပေခြောက်လက်မအောက်၊ တန်ချိန်လေးရာအောက်၊ သဘောတွေပဲ၊ ရအောင်ကျက်ထား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ နောက်တစ်ကြိမ်မေးရင် ဖြေနိုင်ရပါ မလား”

“တုံတေးတူးမြောင်းထဲမှာ သင်္ဘောတွေမောင်းနိုင်တဲ့ မိုင်နှုန်း
ရောသိရဲ့လား”

“သိပါတယ် ဆရာ၊ ရေစုန်ဆိုရင် တစ်နာရီ ၁၂ မိုင်နှုန်းထက်
ပိုမောင်းရပါဘူး၊ ရေဆန်ဆိုရင် တစ်နာရီ ရှစ်မိုင်ထက် ပိုမောင်းရ
ပါဘူးဆရာ”

“မှန်တယ်၊ အရပ်ဝေးဆိုင်ရာ အထိမ်းအမှတ်တွေ ရေတိမ်
ရေနက်ဗဟုသုတတွေ ရေစမ်း၊ ကြိုးအကြောင်းတွေ ဖော်ယာခေါ်တဲ့
ဗောတွေအကြောင်းပါ ကျက်မှတ်ထားရမယ်။ ရေတွက်နည်းလည်း
လေ့ကျင့်ထားရမယ်၊ အလံတွေအကြောင်းလည်း သိရမယ်လူလေ။ ကံ
မရတာတွေ ပြန်ကျက်ဦး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ဆရာနားလိုက်ပါဦး၊ ကျွန်တော်မောင်း
ပါဦးမယ်”

“ကျွဲခြံတူးမြောင်း ဖြတ်ရင် သတိထားလူလေ”

“စိတ်ချပါဆရာ ဆရာ နားလိုက်ပါ”

ဆရာဦးခင်မောင်ဦးက သူ့အခန်းဆီလျှောက်သွား၏။

ကျွန်တော်သည် ရောမြစ်မှ မြသာမြစ်ဆီဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ အသိတစ်ခုဝင်လာ၏။ ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က
မကျင်းပခဲ့လျှင် ဇာတ်ခုံပေါ်၌ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းနိုင်ပါတကား။

သုသိတ

သည်တစ်ပတ်သည် မီးစားသော ဂွမ်းကဲ့သို့ ကုန်လွယ်လွန်း
ခဲ့၏။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည်နှင့် သင်္ဘောကိစ္စ ဝိစ္စအားလုံး
လုပ်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကမာကသွယ် သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ပြေးခဲ့၏။
သမ္ဗန်ဆိပ်တွင် ယောင်ပေယောင်ပေနှင့် သူမကို စောင့်ကြည့် ရာခဲ့၏။

သူမကို တစ်နေ့ကုန်စောင့်ရှာပေမည့် အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့။
ကျွန်တော်က မနက်ကိုးနာရီ သာသာခန့်မှ ကမာကသွယ်ဆိပ်ကမ်း

ရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်မရောက်မီကပင် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ကူးသွား
လေသလား။ ကျွန်တော်သည် ညခြောက်နာရီမှစ၍ လက်ဝှေ့ရှုံးသူလို
ငိတ်နွမ်းကိုယ်ပန်းဖြင့် ကမာကသွယ်ဆိပ်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။

တကယ်တော့၊ ကျွန်တော်သည် သူမအား စိမ်ပြေနပြေရှာ
နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ ဘုရားဖူးရင်း လိပ်ဥတူးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။
ဘဘိယတန်း ရေယာဉ်အုပ်စာမေးပွဲအတွက် စာထိုင်ကျက်ရင်း
သမ္ဗန်ဆိပ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်ရှာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။
စာထိတ်ရောက်နေစဉ် စာကိုအာရုံစိုက်ကြည့်နေချိန်တွင် သူမ သမ္ဗန်နှင့်
ရန်ကုန်ဘက်ပါသွား လေသလားဟု တွေးမိတော့ စဉ်းစားမိတော့
ပိုမောသွား၏။

စာကလည်း မကျက်လို့မရ။ စာမေးပွဲက တစ်ပတ်ပင်မလို
တော့။ နဒီဒေဝီပေါ်တွင် ဆရာမေးခဲ့သမျှ ကျွန်တော်အကုန်မရ။
မရတာမသိတာတွေ ရှိသေးသည်။ သင်္ဘောပွဲကိုင်ခြင်းဆိုင်ရာ နည်း
ဥပဒေတွေကို ပြန်လေ့လာဇဦးမည်။ မီးရောင်ဆောင်ယူပြသခြင်းနှင့်
ပတ်သက်သည့် မြစ်ကြောင်းစာရင်းတွေ မရသေး။ မီးသင်္ဘောဥပဒေ
တွေ၊ ရေကြောင်းပြ အမှတ်အသားတွေ၊ အာရုံထိပေါ်လာအောင်
အလွတ်ရအောင် ကျက်မှတ်ရပေဦးမည်။

တော်သေးသည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းတွင် ရေယာဉ်အုပ်
စက်ခန်းအုပ် တစ်ယောက်စီခွဲထား၍ တော်သေးသည်။ အားလုံးကို
တာဝန်ယူရလျှင် ဒုက္ခ၊ ခဏမေးခဲ့ဖြင့် ကျက်မှတ်နေသည် ဆိုသည်မှာလည်း
စာမေးပွဲစစ်ဆေးရေးအရာရှိများ၊ သင်္ဘောစစ်ဆေးရေးအရာရှိများ
မေးနေကျ မေးတတ်သည့်အကြောင်းခြင်းရာများလောက်သာ ကျက်
ကျက်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးလာလျှင် ပြန်နိုင်ဖို့
လွယ်။ တကယ်လေ့လာကြည့်လေ မသိတာတွေကများလေဖြစ်
နေသည်။

The Inland Steam - Vessels Manual နှင့် The Inland Steam - Vessels Act 1917 စာအုပ်တွေထဲက မေးခွန်းတစ်ခု မေးမည်ဆိုလျှင်တော့ ပတ်လက်လန်ဖို့ပဲရှိသည်။ ရေယာဉ်အုပ်စာမေးပွဲအောင်ဖို့ မလွယ်တော့။ ကျက်ရမည်ရမည့် စာတွေက များလွန်းသည် မဟုတ်လား။ လူကြီးတွေကလည်း ညှာညှာတာတာ မေးသည်ဟု ကြားသိရသည်။ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မေးနေလျှင် သဘောတိုင်း၊ ရေယာဉ်အုပ်ရှိမလွယ်။ တကယ်လက်တွေ့ထိတွေ့ ဆောင်ရွက်နေရမှုများကို မေး၍သာ ရေယာဉ်အုပ်စာမေးပွဲဝင်ဖြေသူတွေ အောင်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒါတောင်ဖြေတိုင်း အောင်သည် မဟုတ်။ ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်မှ အောင်သည်မဟုတ်လား။

သဘောရောက်တော့ ထမင်းက တအားဆာနေပြီ။ မနက်စာကို သဘောမှာ မနက်ကိုးနာရီလောက်က စားခဲ့ပြီးနောက် ဘာမှထပ်မစားတော့။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပြီပေါ့။ ရယ်တော့လည်း ရယ်ချင်စရာပါ။ ကမာကသွယ်သမ္ဗန်ဆိပ်မှာ စာကျက်ရင်းသူမကို စောင့်နေတုန်းမှာတော့ ဆာမှန်းမသိ၊ ပူမှန်းမသိ၊ အေးမှန်းမသိ။ ပြီးတော့ ရှက်ရကောင်းမှန်းမသိ။ တကယ်တော့ တစ်နေ့ကုန်သမ္ဗန်ဆိပ်ထိုင်ရသည်မှာ လွယ်ကိုမလွယ်သည့်အလုပ်။ မျက်နှာပြောင်တိုက် ထိုင်နေရသလို ဖြစ်သည်။ စောင်းကန်းစောင်းကန်းနှင့်ကြည့်နေရသည်ကိုက ရှက်စရာကောင်းလွန်းလှ၏။ မသိမသား စောင်းပါးရိပ်ခြည်၊ ဘယ်လိုပင်ကြည့်ကြည့်၊ သမ္ဗန်ဆိပ်ဆင်းလာသူတွေက ကျွန်တော့်ကို လူထူး လူဆန်းတစ်ယောက်လို ကြည့်သွားတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော် လူရှာနေသည်ကို သူတို့သိဟန်ရှိကြ၏။

သူမကို တွေ့လိုစေဖြင့်သာ အရှက်မရှိ၊ စောင့်နေသည်။ ကမ်းနားမှာ အရိပ်မရှိ။ တော်သလင်းနေက ပူပြီဆိုလျှင် ရက်ရက်စက်စက်ပူသည်။ တော်သလင်းနေ၊ ပုစွန်သေဟူသောစကားရှိသည်။

မဟုတ်လား။ သည်အပူကို ကျွန်တော်ကရမပြုမိခဲ့။ သတိမထား မိခဲ့။ ခုသဘောပေါ်ရောက်မှ မှန်ထဲအကြည့်တွင် မျက်နှာ၌ နေလောင်ကွက်တွေကို တွေ့ရ၏။

အရှက်အကြောက်ကြီးတတ်သော ကျွန်တော်သည် သူမနှင့် ဖတ်သက်လာတော့ ရှက်ရကြောက်ရမှန်း မသိ။ မျက်နှာပူရမှန်းမသိ။ နောက်နေ့သွားလျှင် လူမြင်ကောင်းအောင် ငါးမျှားချိတ်နှင့် ငါးမျှားတန်း ယူသွားမည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။ ငါးမျှားနေသလိုနှင့် သူမကို စောင့်ကြည့်ခဲ့လျှင် လူတွေက ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းထင်ကြမည်မဟုတ်တော့။ မြင်ကြမည်မဟုတ်တော့။

ကျွန်တော်သည် ငါးဖားမကြော်၊ ချဉ်ရေဟင်းဖြင့် ထမင်းစားလိုက်ပြီး စာဆက်ကျက်လိုက်၏။ စာကျက်ခါစက သူမမျက်နှာသာ အာရုံပေါ်ပေါ်လာသဖြင့် မနည်းကြိုးစားဖျောက်ဖျက်ရ၏။ စာ၌ စိတ်ဝင်စားလာသောအခါ သူမသည် အာရုံမရှိတော့။

ည နှစ်နာရီမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။ မအိပ်မီ ကျွန်တော်ဖျားမှာ နာမှာစိုး၍ သူမပေးခဲ့သော ကချင်လုံချည်နှင့် သားရေဖိနပ်နီနီလေးကို ကျွန်တော် ထုတ်ကြည့်ဖြစ်၏။ ထိုခဏ အကြင်နာစကားတွေ ကြားယောင်မိ၏။ ရင်ထဲ၌ အေးမြကြည့်နူးသွား၏။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထဲတွင် စာများကို ပြန်နွှေးရင်။ အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ မည်သည့် အချိန်တွင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ကို မသိတော့။

~~~~~

ကျွန်တော်အကျင့်အတိုင်း အိပ်ရာမှ စောစီးစွာနိုးခဲ့၏။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက် ငါးနာရီ။ မျက်စိအကျင့် ဝမ်းအချင်ဆိုသည်စကား မှန်လှ၏။ ကျွန်တော်သည် ဘယ်အချိန် အိပ်အိပ်၊ နီနက် ငါးနာရီပတ်ဝန်းကျင်တွင် နိုးလာလေ့ရှိ၏။ ညပိုင်း စောစောအိပ်လျှင်တော့ သည့်ထက်စောစောနိုးတတ်၏။

ရွာမှာနေတုန်းက အအိပ်အနေများသလောက် မှန်ကျောင်းမှာ အအိပ်အနေနည်းလာသည်။ နဒီဒေဝီရောက်တော့ တစ်နေ့ ငါးနာရီခန့် အိပ်ရလျှင် အိပ်ရေးဝတော့၏။ တစ်နေ့ သုံးနာရီ၊ လေးနာရီသာ အိပ်ရသည်တော့က တစ်ပုံကြီးမဟုတ်လား။

ခြောက်နာရီထိုးသည်နှင့် ကမာကသွယ်သမ္ဗန်ဆိပ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။ နဒီဒေဝီမှ အထွက်တွင် ဆရာ ဦးခင်မောင်ဦးက လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဆရာဆီသွားရ၏။ ဆရာက သဘောပေါ် ကုန်စည် ဘင်ဆောင်မှု ရေယာဉ်အုပ်တာဝန်ဝတ္တရားနှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့် ရေယာဉ် အစစ်ဆေးခံနိုင်မှုအစီအစဉ်ကို မေးသည်။ ရေယာဉ် အစစ်ဆေးခံနိုင်မှု အစီအစဉ်ကိုတော့ လုပ်နေကျမို့ရသည်။ ကုန်စည်တင်ဆောင်မှုနှင့် ရေယာဉ်အုပ် တာဝန်ဝတ္တရားနှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို မရသေး။

နဒီဒေဝီမှအထွက် ဆရာခေါ်လိုက်စဉ်က ရင်ထဲ၌ မကြည့်မလင် ဖြစ်လိုက်သေး၏။ သူမနှင့်လွဲမှာ စိုး၍ ဆရာအပေါ် စိတ်ခုလိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ ဆရာက စာမေးပွဲအတွက် ကျွန်တော်မသိသေးတာတွေ မကျက်ရသေးတာတွေကိုမေးမှ၊ ရှင်းပြမှ ဆရာအား စိတ်ခုမိသည်ကို နောင်တရသမိ၏။ စာမေးပွဲက ဖင်နားကပ်နေပြီ။ ဆရာသာ သတိ မပေးခဲ့လျှင် ထိုအကြောင်းတွေ ကျက်မှတ်မိလိမ့်မည်မထင်။ ကျွန်တော် မကျက်မှတ်မိသော ထိုအကြောင်းတွေသာ စာမေးပွဲမှာမေးခဲ့လျှင် ကျွန်တော်ရင်ကျိုးရဖို့ပဲ ရှိတော့မည်။

ဆရာနှင့် စိတ်လိုလက်ရ ဆွေးနွေးနေမိတော့ ဒလသွားဖို့ကိစ္စပင် မေ့သွား၏။ ဆရာကို နှုတ်ဆက်ပြီး နဒီဒေဝီမှ ထွက်လာတော့ နံနက် ခုနစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ လသာဝင်ပြီး ပဲရစ်မုန့်ဆိုင်မှ ကိတ်ခြောက်တစ်ထုပ် ဝယ်ခဲ့၏။ နဒီဒေဝီမှ ယူလာသော ပလတ်စတစ်ရေဘူးထဲမှ ရေဖြင့်ပင် နေ့လယ်စာ မျောချရပေတော့မည်။ ကျွန်တော်သည် ပဲရစ်မုန့်ဆိုင်မှ ကမာကသွယ်ဆိပ်ကမ်းသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့၏။ သမ္ဗန်ကပ်တော့ ရှစ်နာရီ ၁၅ မိနစ်။

ပန်းဝင်သော်လည်း ဆုမရသော မာရသွန်အပြေးသမားလို နံးသည့်ခွေယိုင်စွာ ကျွန်တော် နဒီဒေဝီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ တစ်နေကုန် စာကျက်ရင်း စောင့်ပေမည့် သူမအရိပ်အယောင်မတွေ့ရ။ ရန်ကုန်ဘက် အသွား၊ ဒလဘက်အလာ သမ္ဗန်ဆင်း၊ သမ္ဗန်တက်သူများကို ဇီးကွက် မျက်လုံးဖြင့် ပြူးရှာပေမည့် မတွေ့ခဲ့။

ညနေ လေးနာရီခွဲခန့်တွင် သဘောသားမောင်ထွန်းလှိုင်နှင့် ကမာကသွယ်ဆိပ်တွေ့ပြီး အတူပြန်လာခဲ့၏။ မောင်ထွန်းလှိုင်က “ဆရာ ဘာလာလုပ်လဲ” ဟုမေးသည်ကိုပင် ကျွန်တော်ချက်ချင်း မဖြေနိုင်။ အဆင်ပြေဖြေနိုင်ဖို့ကို မနည်းကြိုးစားစဉ်းစားပြီး “မရောက်ဖူးလို့ လာလေ့လာတာပါ” ဟုဖြေမိ၏။

မောင်ထွန်းလှိုင်သည် ဒလတွင်နေမှန်းသိသော်လည်း ကမာ ကသွယ်တွင် နေမှန်းမသိ။ မောင်ထွန်းလှိုင်သည် မနေ့က သဘော ဆိုက်ဆိုက်ချင်း၊ ခွင့်တောင်းပြီး သူ့အိမ်ပြန်သွားခဲ့၏။ နှစ်ရက်နားပြီး သည်ည တာဝန်ပြန်ဝင်ရန် ပြန်လာခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မနေ့ကသာ မောင်ထွန်းလှိုင် ကမာကသွယ်ဆိပ်ကမ်း လာကြည့်ခဲ့လျှင် စောစောက ကျွန်တော်ဖြေလိုက်သည့်အဖြေသည် အဓိပ္ပါယ်မရှိ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ သည့်နေ့တစ်နေ့ကုန်လုံး သည်သမ္ဗန်ဆိပ်၌ ကျွန်တော်ရှိနေသည်ကို မောင်ထွန်းလှိုင် တွေ့မြင်သွားပါက . . .

ကျွန်တော် သည်ကိစ္စဆက်မတွေးချင်တော့ပါ။ အများ အမြင်တွင် ကျွန်တော်လုပ်ရပ်သည် အဓိပ္ပါယ်မရှိ ရယ်ချင်စရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူမအပေါ် တိမ်းညွတ်နေသောစိတ်ကြောင့် ကျွန်တော်အနေဖြင့် အဓိပ္ပါယ်ရှိ မရှိ ရယ်စရာဖြစ်၊ မဖြစ် မဝေခွဲတတ်၊ မဝေခွဲအား။ ကျွန်တော်စိတ်၊ ကျွန်တော်အာရုံ၊ ကျွန်တော်မျက်လုံး၊ ကျွန်တော်နားတို့၌ သူမသာလျှင်ကြီးစိုးနေခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ကမာကသွယ်ဆိပ်တွင် ဆက်နေခဲ့လျှင်မတောင်းတော့၍ မောင်ထွန်းလှိုင်နှင့်အတူ သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ နဒီဒေဝီသို့ပြန်ခဲ့၏။ မောင်ထွန်းလှိုင်

က ကျွန်တော်လက်မှ ရေဘူးကိုလှမ်းယူရင်း၊ “အဲဒီရေဘူးက ဘာလို့ ယူလာတာလဲ” ဟုမေးတော့ “တခြားရေ မသောက်တတ်လို့ပါကွာ” ဟု အဆင်ချောစွာ ဖြေလိုက်မိ၍ တော်တော်၏။ ငါးများတံပါလာလျှင် ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။ ကမာကသွယ်ဆိပ်ထက် နဒီဒေဝီ ရေယာဉ် ပေါ်မှ ငါးများခြင်းက ငါးရဖို့သေချာသည် မဟုတ်လား။

“မောင်ဝင်းနိုင်ရဲ့ အိမ်ကိုရောက်သေးလား”

“ရောက်တယ်ဆရာ . . . ဒီနေ့ပဲ သူ့အလုပ်ဆင်းသွားပြီ ဆရာနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

ကျွန်တော်ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။ ကျွန်တော်နှင့် ဘယ်မှာ လွဲသွားပါလိမ့်။ ပဲရစ်မှန်ဆိုသွားနေချိန်တွင် လွဲသွားခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ “ဒီနေ့မှန်ကျောင်းသွားနေတာ မှန်ကျောင်းက ဒီလူညံလာတာ ဒါကြောင့် မတွေ့တာပေါ့” ဟု လိမ်ညာ၍ ဖြေမိ၏။

မှန်ကျောင်းမရောက်သည်မှာ တစ်လခန့်ရှိပြီ။ စာမေးပွဲအတွက် စာဖတ်ကျက်ရတော့ မရောက်ဖြစ်တော့။ ပြီးခဲ့သည့်အခေါက် ပြင်စလူ မထွက်မီက ပြင်စလူက အပြန်တွင် ဆရာတော်အား သွားဖူးမည်။ ငါးရဲ့ခြောက်ကောင်းကောင်း သွားကပ်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသေး၏။ သူမ နှင့် တွေ့လိုက်တော့ မှန်ကျောင်းသွားဖို့ အစီအစဉ်တွေ မေ့သွားသည်။ မှန်ကျောင်းအစား သူမရှိရာ ဒလသို့သာ ကျွန်တော်သွားနေမိ၏။

သူမနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်တော်လိမ်တတ်လာခဲ့ပြီ။ သူမ နှင့် မတွေ့မီက ကျွန်တော်သည် တော်တော်တန်တန်ကိစ္စ၊ လိမ်ပြော လေ့မရှိ။ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်လျှင် နာသူနှင့်အခြားသူတွေ ထိခိုက်လာနိုင်ဖွယ်ရာရှိမှသာ လိမ်ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ သည်သို့ မဟုတ်ပြီ။

ကျွန်တော်သည် မောင်ထွန်းလှိုင်နှင့် တွေ့၍သာ နဒီဒေဝီသို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ် ကျွန်တော့်အာရုံသည် ကမာ

သွယ်ဆိပ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူမဆင်းအလာကို စောင့်ကြည့်ချင်သည်။ သူမတက်အလာကိုစောင့်ကြည့်ချင်သည်။

ကျွန်တော်အဖို့ တွေ့လိုသူ သူမကို စောင့်မျှော်ရှာဖွေရသည်မှာ အချိန်တွေအမြဲလိုနေပါပကော။

ညကစာကျက်ရင်း သူမအကြောင်း သေချာစဉ်းစားမိ၏။

သူမပြောစကားအရ နာမည်က “မြ” တစ်လုံးပါပေလိမ့်မည်။

သမ္မုန်းစီးပြီး ရန်ကုန်တက်လာသူ။ ရန်ကုန်ဘက်အလုပ်လာလုပ် တာလား။ အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ လာတာလား။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ရမည်။

ထူးဝယ်ဖို့ကိစ္စလောက်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်သို့ ဒုတိယအကြိမ် ဆက်လာ ရမှာအကြောင်းမရှိ။ သမ္မုန်အတိုက်ခံရ သမ္မုန်မှောက် ရေနစ်ခံရသည့်

ဒီနားကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် တစ်နေ့တည်း ရန်ကုန်ထပ်လာဖို့ စိတ်ကူးရလိမ့်မည်မထင်။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကိစ္စမို့ အိမ်မှာပဲ

နေလိမ့်မည်ထင်သည်။ အရေးတကြီးကိစ္စ မသွားမဖြစ်သည့် ကိစ္စရှိ၍သာ ဒုတိယအကြိမ် ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းသို့ ထပ်လိုက်လာ ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဝတ်ဖို့၊ စီးဖို့ ပေးသည့် ကချင်ပုဆိုးနှင့် သားရေဖိနပ်ကလည်း စဉ်းစားစရာ။ ဆေးရုံကဆရာအတွက် ကန်တော့

နီတဲ။ သူမ ဆေးရုံတက်ခဲ့ဖူးလေသလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ လူလို့ဝလို့ နာလန်တစရုပ်မပေါက်။ သူမ၏မိသားစု ဆေးရုံတက်ခဲ့ဖူးလေသလား။

သည်ကျေးဇူးတွေကြောင့် ဆေးကုပေးသည့်ဆရာဝန်ကို ကန်တော့ဖို့ ဝယ်ထားတာလား။ ဒါလည်းဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။

ပြီးတော့ သူမ ပြောတာကျန်သေးသည်။ သီတင်းကျွတ်ကန် တော့ဖို့ လစာထုတ်တုန်းက ဝယ်ထားတာဆိုလား။ ဆေးရုံက ဆေးကု

သေသည့် ဆရာဝန်ကို ကန်တော့တာ သီတင်းကျွတ်မှလား။ သီတင်း ကျွတ်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ ဆေးရုံတက်နေတုန်း ကန်တော့လည်းရတာပဲ။

ဆေးရုံဆင်းချိန်၊ ကန်တော့လည်းရတာပဲ။ သူမ၏ ဆွေမျိုးသားချင်း

လူနာက ခုထိ ဆေးရုံတက်နေတုန်းလား။ သူမနှင့် ကျွန်တော်တွေ့နိုင်
တုန်းက သီတင်းကျွတ်ဖို့ သုံးပတ်ကျော် လေးပတ်ခန့် လိုသေးသည်။
လကန်ရက် လခထုတ်တုန်းက ဝယ်ထားတာဆိုတော့ ဆေးရုံတက်နေ
တာပင် တစ်လကျော်ရောပေါ့။ ဘာရောဂါနှင့် တက်နေပါလိမ့်။ ရက်ရှည်
လများကြာလှချည်လား။

စေ့စေ့တွေးကြည့်တော့ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်။ ပထမဆုံးအကြည့်
ချင်းဆုံခဲ့သည့် သူမ၏ရုပ်သွင်၊ သူမ၏မျက်ဝန်း၊ သူမ၏ဝတ်စား
ဆင်ယင်မှု၊ သမ္ဗန်မှောက်လို့ ဒုတိယအကြိမ်ဝတ်စားဆင်ယင်တာထက်
လူနာကြည့်မည့်ရုပ်သွင်၊ လူနာရှင်၏ရုပ်သွင်၊ တစ်စက်ကလေးမှပေါ်
ကြွကြွရွရွ လှလှပပ သမင်ပျိုမလေးလို တက်ကြွဖြူတူးနေဟန်
ပြောလိုတော့မရ။ ရန်ကုန်သူရန်ကုန်သား၊ မြို့သူမြို့သားတွေက ဆေးရုံ
လူနာသွားစောင့်တာ ဆေးရုံလူနာထမ်းပို့တာ မပြောနှင့် သုသာန်သို့
အသုဘသွားပို့သည်ပင် ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲ၊ ဖိတ်ကပ်အဖွေးသား
ဆံပင်အပွဲစား၊ အလှူအတန်းသွားတာလို အဝတ်အစား သစ်သစ်
သွင်လွင်တွေ ဝတ်ဆင်နေကြသည်မဟုတ်လား။ သဟဇာတဖြစ်အောင်
မနေမတိုင်တတ်သည့် ပပလွှားလွှား ဝါဝါကြွားကြွား မြို့ပြမှ လူတွေ
ဘုရားပေးကျနိုင် တရားမရနိုင်ကြသည့် မြို့ပြမှ လူတွေမဟုတ်လား။

လကန်တုန်းက လခထုတ်တုန်း ဝယ်ထားသည်ဆိုတော့ သူမ
သည် မလွဲမသွေ လခစားဝန်ထမ်း ဖြစ်ရမည်။ နေပုံထိုင်ပုံ ဝတ်စားပုံက
လည်း ပိုက်ဆံရှိ ဝန်ထမ်းပုံ ပေါက်နေသည်။ မြို့ပြမှာက ဝန်ထမ်းတောင်
လစာမှတစ်ပါး အခြားဝင်ငွေမရှိသည့် ပိုက်ဆံမရှိသည့် ဝန်ထမ်းဆိုလျှင်
သိသာသည်။ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်၊ မွဲမွဲခြောက်ခြောက်၊ နှမ်းနှမ်းဖတ်ဖတ်၊
ကုန်စျေးနှုန်းတွေ သည်လောက်ကြီးနေတော့ ရသည့်လစာ၊ လက်တန်း
သုံးပစ်လို့မရ။ စာရင်းဇယားလုပ် တိုင်းထွာသုံးနေရမည်မဟုတ်လား။
ထိုတိုင်းထွာသုံးသည့် အထဲတွင်ပင် “စား” ရေးကလွဲပြီး အခြားအရေး

ပေါင်း၊ သည်တော့လည်း အစုပ်အပြ အရောင်လွင့်ပေမည် မတတ်နိုင်။
နှင်းနှမ်းဖတ်ဖတ်ပဲ ဝတ်ကြရပေမည်ပေါ့။

လစာငွေအပြင် ကြားပေါက်ဝင်ငွေရကြသူ၊ နေရာဌာနန္တရ
ကြောင့်ဝင်ငွေကောင်းနေကြသူ၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာနေကြသူ
ဝန်ထမ်းတွေဆိုလျှင်တော့ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်ကြသူများမို့ ပြောင်ပြောင်
ချောင်ချောင်၊ ထောင်ထောင် ထောင်ထောင်၊ သစ်သစ်လွင်လွင်၊
တိုက်နှင့်ဆိုက်နှင့် ဖြစ်ပေမည်ပေါ့။

သူမက ပိုက်ဆံရှိဝန်ထမ်းပုံပေါက်နေသည်။ စိန်နားကပ်၊
အောက်ကြိုး၊ ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင်နှင့်မဟုတ်လား။
ဘယ်ဌာနကပါလိမ့်။ ဝင်ငွေကောင်းသည့် ဌာနတစ်ခုခုလား။ ဒါမှမဟုတ်
မိဘမျိုးရိုးကချမ်းသာလေသူလား။

ပိုက်ဆံရှိသည့် ဝန်ထမ်းပုံပေါက်နေသူ သူမသည် ဆေးရုံနှင့်များ
ဆက်စပ်ပတ်သက်နေလေသလား။ ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်လား။ သူနာပြု
ဆရာမလား။ ဆေးရုံရုံးဝန်ထမ်းလား။ ဖြစ်နိုင်သားပဲလေဟု တွေးဖြစ်၏။

ဆေးရုံဝန်ထမ်းဟု စဉ်းစားလိုက်မိတော့ ဆေးရုံသွားရှာရလျှင်
တွေ့လိမ့်မည်ဟု ထင်လာမိ၏။ ဆေးရုံ၊ ဘယ်ဆေးရုံမှာပါလိမ့်။ ဆေးရုံ
တွေကလည်း အများကြီး။ အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံ၊ အနောက်ပိုင်းဆေးရုံ၊
စာလေးဆေးရုံ၊ အမျိုးသမီးဆေးရုံ၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၊ အဆုတ်ရောဂါ
ဆေးရုံ၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းဆေးရုံ၊ လည်ချောင်းဆေးရုံ၊ အလုပ်
သမားဆေးရုံ၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်ဆေးရုံတွေကလည်း
ထပ်ပုံကြီး။

ဆေးရုံတွေသွားရှာရမှာ မလွယ်ပါလား။ အားလုံးသာလိုက်ရှာ
ရလျှင် ခြေတိုပေမည်ပေါ့။ မိုးချုပ်ခါနီးမှ ရန်ကုန်ဘက်ကူးတာဆိုတော့
ဝေးဝေးလံလံ၊ ဆေးရုံတော့ဖြစ်မည်မထင်ရ။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးပဲ ဖြစ်မည်
ထင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသွား

ရှာလိုက်မည်။

သူမအကြောင်းတွေးနေတာနှင့် စာကျက်ဖို့အချိန်အတော်ကုန်သွားပြီ။ စာကလည်း မကျက်လို့မဖြစ်။ ဘဝတက်လမ်းစာမေးပွဲ၊ စာမေးပွဲကလည်း ရက်ပိုင်းပဲလိုတော့သည်။ စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ သူမကို ရှာဖွေတော်မူရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားမိ၏။

သူမက ကျွန်တော်အာရုံတွင် အမြဲစိုးမိုးချင်သူဆိုတော့ စာမေးပွဲမဖြေမီကြား အကြိမ်ကြိမ်ချင်းနင်း ဝင်ရောက်စိုးမိုးနေလျှင် မခက်လား။ သူမဆိုချည်း စိတ်ရောက်နေလျှင် စာထဲစိတ်ပါမည်မဟုတ်။ စာထဲစိတ်မပါလျှင် စာကျက်တာ ဘာမျှအဓိပ္ပါယ်မရှိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်တစ်ရက်တော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသွားရှာကြည့်မည်။ မနက်ဖြန်တစ်နေ့ကုန် နဒီဒေဝီပေါ်မှာပဲ စာကျက်မည်။ ညနေလူနာတွေ့ချိန် ဆေးရုံကြီးသွားပြီး သူမကို ရှာပုံတော်ဖွင့်မည်ပေါ့။

ကိုယ့်အတွေးကို သဘောကျပြီး ပြုံးဖြစ်၏။ စာဖြောင့်ဖြောင့်ကျက်ရအောင် သူမပေးထားသည့် ကချင်ပုဆိုးနှင့် သားရေဖိနပ်နီနီကို ထုတ်ကြည့်၏။ ထိုအချိန် သူမ၏အကြင်နာစကားများက နား၌ ကြားယောင်လာ၏။ ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးအေးမြသွား၏။ ကျွန်တော်ပုဆိုးနှင့် ဖိနပ်ကို ပြန်သိမ်းလိုက်၏။ စာအုပ်ကို စကိုင်လိုက်၏။ ခေါင်းကြည်တော့ စာဝင်မည်မဟုတ်လား။

~~~~~

တစ်နေ့လုံး စာထိုင်ကျက်ပြီး ညနေ သုံးနာရီထိုးသည်နှင့် မုန့်ကျောင်းသို့ထွက်ခဲ့၏။ ရွှေပုစွန်တွင် ဆရာတော်အတွက် မုန့်ဝယ်ခဲ့၏။

မုန့်ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာတော်မရှိ။ ကျောင်းမှကပ္ပိယအား မုန့်ထုပ်များကို ဆရာတော်အား ကပ်ရန်ပေးခဲ့ပြီး ဆေးရုံတက်ထွက်ခဲ့၏။

လေးနာရီမထိုးသေး၍ လူနာတွေ့ချိန်မရောက်သေး၍ အရေး

ပေါ်ဝင်ကာ ဆရာဝန်နှင့် ဆရာမများကိုလျှောက်ကြည့်ရင်း သူမကို ရှာခဲ့၏။

လေးနာရီထိုးတော့ ဆေးရုံကြီးပေါ်တက်ခဲ့၏။ အခန်း ငါးခြောက်မှ ဟိုအပေါ်ဆုံးထပ်ထိ လူနာရှာသလိုလိုနှင့် သူမကို လိုက်ရှာခဲ့၏။ သူမကို မတွေ့ခဲ့။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော်လည်း ကျွန်တော်အားလျှော့စိတ်မရှိ။ ကင်ဆာဝန်၌ နှလုံးဆောင်၌ သွား၍ရသည့်နေရာ အကုန်သွား၍ သူမကို ရှာခဲ့၏။ နဒီဒေဝီသို့ ပြန်ရောက်တော့ ညခုနစ်နာရီရှိပြီ။

ပင်ပန်းလွန်းတော့ ကိုယ်ပန်းစိတ်ပန်းဖြစ်တော့ စာကြည့်ချင်စိတ်ပင်မရှိပြီ။ စာကလည်း မကြည့်လို့မဖြစ်။ စာမေးပွဲက မိန်းခွဲခါ။ မနက်ဖြန် တစ်ရက်၊ သန်ဘက်ခါတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပဲ ကျန်တော့သည်။

မနက်ဖြန်ခါတစ်ရက်တော့ ကမာကသွယ်ဆိပ်ကမ်းသို့ သွား၍ သူမကို ရှာဦးမည်။ မနက်စောစော ခြောက်နာရီလောက်ကတည်းက သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူမကို တွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ မတွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ ခဏနားလိုက်မည်။ သန်ဘက်ခါကျတော့ နဒီဒေဝီပေါ်မှာပဲ ဆရာနှင့် စာဆွေးနွေးမည်။ သန်ဘက်ခါ ဆရာမေးသမျှ ဖြေနိုင်အောင် သည်နေ့ညနှင့် နက်ဖြန်ခါပဲ စာကျက်ဖို့ ကျန်တော့သည် မဟုတ်လား။

ခုပုံဆို သည်တစ်ခေါက် ပြင်စလူပြန်အထွက်တွင် ကျွန်တော်လိုက်၍မရတော့။ နဒီဒေဝီ ပြင်စလူထွက်မည့်နေ့တွင် စာမေးပွဲဖြေရမည်။ နဒီဒေဝီတွင် ကျွန်တော်ပါမလာလျှင် ပြင်စလူရွာ ဆရာအိမ်သို့ သွားခဲ့လျှင် ဆရာကတော် ဒေါ်သီသီက ကျွန်တော်ကို တစ်မျိုးမြင်ပေလော့မည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်၊ ဆရာကတော်နှင့် သိတာဦးဆူတွင် ဆွံ့ဆွံ့အအဖြစ်နေခဲ့သည်။ မလုံသည့်အိုး၊ တုတ်မိုးရုံဖြင့်အာဆီသကဲ့သို့ ဒလမှ သူမကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ဒလမှ သူမကို

လည်း စွဲလမ်းတွယ်တာ။ သီတာဦးကိုလည်း သနားမို့ ကျွန်တော့် စိတ်တွေ ပုံမှန်မဖြစ်။ စဉ်းစားမှုအတွေးအခေါ်တွေ၊ မွေးဖွံ့ကံ၊ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ “နောက်တစ်ပတ် ကျွန်တော်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး တမေးပွဲဖြေရမယ်” ဟုပြောခဲ့လိုက်လျှင်အပြီးသား။

ဆရာက ဆရာကတော်ကို ကျွန်တော် စာမေးပွဲဖြေဖို့ ကျန်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြမည်ထင်သည်။ သည်သို့ ဆိုလျှင်တော့ ဆရာကတော်က ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည်သွားပေလိမ့်မည်။

သီတာဦးကတော့ ဆရာကတော်လို နားလည်လိမ့်မည်မထင်။ သူမကို ညာသည်။ လိမ်သည်။ ဂရုမစိုက်။ အလေးမထား။ ဥပက္ခာပြုရက်သည်ဟုပင် ထင်မည်။ မွန်းတည့်နေလို မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်ပြီး စကားမဆို စိတ်ကောက်နေပေလိမ့်မည်။ ရှောင်နေကောင်း ရှောင်နေပေလိမ့်မည်။ နှမလေးလို ဆိုးနွဲ့နေတတ်သော သီတာဦးကို ပြင်စလူရောက်သွားလျှင် ချောရမော့ရဦးမှာပါလား။

သီတာဦးက ငယ်သူမို့ ရွဲတတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို အရွဲတိုက်ပြီး နဒီဒေဝီဖြင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာဦးမှာလား။ ရန်ကုန်လိုက်လာလျှင် အခက်။ ဒလမှ သူမကြောင့် သီတာဦးအတွက် အချိန် စိုးစဉ်းငယ်မျှ ပေးနိုင်မည်မထင်။ ဘဝနှင့်ဆိုင်သော စာမေးပွဲအတွက် အချိန်ကိုပင် ဒလမှ သူမဆီမှ မနည်းလုယူနေရသည်။ သီတာဦးကလည်း သူမကို အလေးမမူ၊ ဂရုမစိုက် ပစ်ထားခဲ့လျှင် အရွဲတိုက်ပြီး ပုဆိုးစွန်တောင်ဆွဲမလိုက်ဟု ပြော၍မရ။ ခြောက်တန်းကျောင်းသူ ကလေးဘဝအရွယ် ကတည်းက ကျွန်တော့်ကို နွဲ့ဆိုး ဆိုးလာခဲ့သူ။ ကျွန်တော့်ကို နိုင်လာခဲ့သူ။ ကျွန်တော့်လက်ပေါ် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ။

သီတာဦးအကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းရှုပ်လာပြီ။ ဦးနှောက်ခြောက်လာပြီ။ ဆက်မစဉ်းစားချင်တော့။ သီတာဦး လိုက်လာလျှင်လည်း မီးစင်ကြည့် ကရပေမည်ပေါ့။ ဆရာကတော့ သူ့သမီး

ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခေါ်ခွဲလိမ့်မည်မထင်။ ပြင်စလူဆိပ်ကမ်း၊ နဒီဒေဝီပေါ်သို့ပင် တစ်ခါမျှ ခေါ်လာဖူးသည်ကို မတွေ့ဖူးဘူး။

သည်လိုတွေးမိတော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ဒလမှ သူမပေးထားသော ပုဆိုးနှင့် ဖိနပ်ကို ထုတ်ကြည့်ဖြစ်ပြန်သည်။

“ရေစိုအဝတ်တွေနဲ့ အအေးပတ်ဖျားနာနေပါဦးမယ် . . . လဲဝတ်လိုက်နော်”

“အခုလောလောဆယ် အစ်ကိုမဖျားမနာဖို့က အရေးကြီးတယ် . . . လဲဝတ်လိုက်နော်”

သူမ၏ အကြင်နာဆည်းလည်းလှုပ်သံက ကျွန်တော့်နားထဲ ချီချီမြမြ စီးဝင်လာပြန်၏။ ရင်ထဲတွင် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု ဖြတ်စီးသွားသလို အေးအေးမြမြခံစားလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ပုဆိုးနှင့် ဖိနပ်လေးကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး စာကျက်ရန် စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

ရင်ထဲရှင်း၊ ခေါင်းထဲကြည်နေတော့ စာကျက်လို့ကောင်းလိုက်မည်ပေါ့။

~~~~~

“ဟေး . . . ဟေး . . . ဟို . . . ပြ”

“ဟယ် . . . အစ်ကို”

ကမ်းဦးရေလယ်သို့ နောက်ဆုတ်ပြီး ရေနံဖြင့် ခုတ်မောင်းသွားသော စက်တပ်သမ္ဗန်လေးကို ကျွန်တော် မျက်စိတစ်ဆုံ၊ လိုက်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဝေဒနာစုံ ခံစားနေရသည်။ အူဖြူးအောင့်၊ ဖျော်နေမိသလို သမ္ဗန်လေးကြည့်ပြီး ဆွေးဆွေးမြည်မြည်လည်း ခံစားနေရသည်။ ရင်ထဲတွင် ကွက်လပ်ကြီးလို ဟာဆင်းအောင် ခံစားနေရသလို မကျေမနပ်ဒေါသငွေ့တွေလည်း ဝေလူလာသည်။

ဟုတ်သည်။ ညက နှစ်နာရီထိ စာကျက်ပြီး ခနက် ငါးနာရီခွဲ

အိပ်ရာမှထလိုက်၏။ ကိုယ်လက် သုတ်သင်၊ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ပြီး ထမင်းကြော်ပင် မစားတော့ဘဲ နဒီဒေဝီမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ နဒီဒေဝီမှ အထွက် နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ခြောက်နာရီထိုးတော့မည်။

ရွှေတောင်တန်းအထက်ဗောက်တားထိပ်တွင် စန္ဒာဦးမှ ကိုထွန်းမြင့် တို့အဖွဲ့နှင့်တွေ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ အတင်းခေါ်သဖြင့် လိုက်သွားဖြစ်ခဲ့၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် စကားကောင်းနေသဖြင့် အတော်နှင့်မထနိုင်။ ဆရာနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးနေသော ရေယာဉ်အုပ် ဦးဝင်းကြည်ကလည်း စန္ဒာဦးတွင် ရောက်နေပြီး ကိုထွန်းမြင့်တို့နှင့် အတူ ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာ ဦးဝင်းကြည်ကလည်း ပထမတန်း ရေယာဉ်အုပ်ပေမယ့် ဆရာလိုပင်၊ လွှာချင်းသဘော စန္ဒာဦးတွင် ဆင်းလုပ်နေသည်။

ဆရာ ဦးဝင်းကြည်က အပြောကောင်းတော့ အတော်နှင့် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှ မထဖြစ်။ ခုနစ်နာရီ ထိုးပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းမြင့်အား နဒီဒေဝီ ပြင်စလူထွက်သွားလျှင် စန္ဒာဦးတွင် ကျွန်တော်လာနေမည်ဟုပြောပြီး လမ်းခွဲခဲ့သည်။ စန္ဒာဦးက မနေ့ကမှ ရန်ကုန်ဝင်လာသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် စဉ်းအိုးတန်း သမ္ဗန်ဆိပ်ထိပ်ရောက်တော့ သမ္ဗန် တစ်စင်းက ကမ်းဦးရေလယ်သို့ တက်ခတ်ပြီး ကမ်းမှ နောက်ဆုတ်စ ပြုနေပြီ။

ကျွန်တော် သမ္ဗန်ပေါ် မျက်လုံးဝေကြည့်မိတော့ ကျွန်တော့် မျက်လုံးကိုပင် ကျွန်တော်မယုံနိုင် အောင်ဖြစ်သွားသည်။ သမ္ဗန်၏ အလယ်တံ့ကုဆန် မြှောက်ဘက်အစွန်တွင် သူမထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော် သူမကို ဘယ်လိုလှမ်းခေါ်ရမှန်းမသိ။ ကြိုက်သေသေ သလို၊ ငေးကြည့် နေမိသည်။ သမ္ဗန်မောင်းသူက စက်နှိုးလိုက်ပေပြီ။ သူမက ကျွန်တော့်ကို မြင်ဟန်မတူ။

ကျွန်တော်သည် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ချောက်ချောက်ချားချား

ဖြစ်လာပြီး သူမကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုခေါ်၍ ဘယ်လိုအော်လိုက်မိမှန်းပင် ကျွန်တော်မသိ။ ကျွန်တော်ခေါ်သံကြား လိုက်ရသည်ထင်သည်။ သူမသည် “ဟယ် အစ်ကို” ဟု ပြန်ခေါ်လိုက်သလို သမ္ဗန်ထွက်နေပြီကို သတိထားမိဟန်ရှိပြီး မူလနေရာ ပြန်ထိုင်ရင်း လက်ကလေးငှေ့ရမ်းပြသွားသည်။

သူမမျက်နှာသည် နှင်းရည်ဝနေသည့် ပွင့်သစ်စ၊ နှင်းဆီလို၊ နုသစ် လန်းဆန်းလှပနေသည်။

သူမသည် ရေစုန်တွင် ခုတ်မောင်းသွားသည့် သမ္ဗန်ပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားရင်း ကျွန်တော့်ကို သမင်လည်ပြန် တစ်ချက်လှည့်ကြည့် သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည့် စိတ်သည် မြွေဆိပ်လို တစ်ရိပ်ရိပ်တက်လာ၏။ စန္ဒာဦးအဖွဲ့နှင့် လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်မသွားလျှင် သူမနှင့် ဧကန်တွေ့ပေတော့မည်။ ကံကောင်း လျှင် သမ္ဗန်တစ်စီးတည်းပင် စီးကောင်းစီးရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က ကမာကသွယ်ဆိပ်ကြိုရောက်နေလျှင်လည်း သူမနှင့်မလွဲဧကန်တွေ့ဆုံ ရပေလိမ့်မည်။ ရင်ထဲတွင်ခံစားနေရသော ဝေဒနာစကားတို့ကို ပြောဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ပြီးတော့ သူမအိမ်သို့ လိုက်သွားခွင့် ခံလိမ့်မည်ထင်သည်။

ဤသို့တွေးမိတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်မိတော့။

ကျွန်တော်သည် တွေ့တွေ့ဝေဝေ လုပ်မနေတော့ အစောဆုံး ထွက်မည့် သမ္ဗန်ပေါ်တွင် တက်ထိုင်လိုက်သည်။ သမ္ဗန်ပေါ်မှာက ကျွန်တော်ပါမှ လူငါးယောက်သာရှိသေးသည်။ လူပြည့်အောင်၊ စောင့်ရပေဦးမည်။ လူပြည့်အောင် စောင့်နေရသည်မှာ တစ်ကြိမ်မျှကြာ သည်ဟု ထင်ခဲ့မိ၏။ လူပြည့်၍ သမ္ဗန်ထွက်တော့လည်း ရေကျနှင့် ခုတ်မောင်းနေသော သမ္ဗန်ကိုပင် ဆိပ်ကမ်းကပ်မည် နိုင်ခြားသဘော

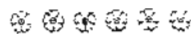
ကြီးလို လှုပ်ရှားမှု နှေးကွေးလွန်းနေသည်ဟု ထင်မိ၏။

သူမသည် ကမာကသွယ်သမ္ဗန်ဆိပ်မှပင် ကျွန်တော့်ကို စောင့်မျှော်နေလိမ့်မည်ဟု သမ္ဗန်ပေါ်တွင် တွေးလာမိ၏။ သူမ၏ တုံ့ပြန်ခေါ်လိုက်သံနှင့် ပြုံးမျက်နှာတို့ကို ကြားယောင်မြင်ယောင်မိပြီး ထိုသို့ ထင်မိခြင်း၊ တွေးမိခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သမ္ဗန် ကမာကသွယ်ဆိပ်မကပ်မီကပင်၊ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတို့သည် ကမ်းနေရာအနံ့ သူမကိုရှာမိ၏။ မတွေ့။ သမ္ဗန်ကပ်ပြီးနောက် ကမ်းပေါ်တက်ကာ လိုက်ရှာမိ၏။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ခံစားလာရပြန်ပြီ။ ရင်ထဲတွင် ဘုရားပွဲတော်ပြီးသွားသည့် နေရာလို ဟာလာဟင်းလင်း ဟာဆင်းခြောက်ကပ်နေသည်။ ခြေလက်မလှုပ်ရှားချင်လောက်အောင် မောဟိုက် နွမ်းနယ်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် စာကျက်ဈေးမည်ကို သတိရပြီ။ ရန်ကုန်ဘက် ကမ်းသို့ စက်တပ်သမ္ဗန်ဖြင့်ပင် ပြန်လာခဲ့သည်။ သမ္ဗန်ပေါ်တွင် လက်လေးငှေ့ရမ်းပြကာ မျက်နှာငွေလရွန်းပပ သူမမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာပြီး စိတ်ချမ်းသာစရာတို့ကို ဆက်တွေးလာမိသည်။ “ဟယ် အစ်ကို” ဟု ဝမ်းသာအယ်လဲ ခေါ်လိုက်သော အသံသည် သူမလည်း ကျွန်တော့်လို ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာဟု လိပ်လို ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက်ကာ တွေးမိ၏။

ကျွန်တော့်အတွေး မမှန်ဟု မည်သူမျှ မပြောနိုင်။ မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေ၊ ရွှေပေးလို့မရဟု မြန်မာစကား ရှိနေသည်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်သည် သူမ၏ချစ်သူရည်းစားမှ မဟုတ်သေးတာ။ ဘယ်လိုလုပ် ကမာကသွယ်ဆိပ်ကမ်းမှာ စောင့်နေပါမည်လဲ။ သူမက မိန်းကလေးမဟုတ်လား။

“အစ်ကို . . . ဘယ်သွားမလို့လဲ . . .”

“ဟင် . . . မြ . . . မြ ဆီသွားမလို့”

ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ရင်ထဲက အမှန်စကားကို ဗလုံးဗထွေး ပြောချလိုက်မိသည်။

“ရှင်”

သူမက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးလေးဝိုင်းလည်သွားအောင် ကြည့်ပြီး မျက်လွှာချသွား၏။

“အစ်ကိုကို လှမ်းမြင်လိုက်လို့ အစ်ကိုနဲ့တူပါတယ်ဆိုပြီး ပြန်လှည့် လာတာ”

ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ သူမသည် စဉ့်အိုးတန်းလမ်းပေါက်ဝမှ လျှောက်လာရင်း ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အတွင်းကမ်းနားလမ်းအတိုင်း ဘုန်းကြီးလမ်းအောက်ဗောတံတားမှ စဉ့်အိုးတန်း ကမာကသွယ်သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စန္ဒာဦးမှ ကိုထွန်းမြင့်တို့အဖွဲ့နှင့် လက်ဖက်ရည်လိုက်သောက်မိသဖြင့် ကမာကသွယ်သမ္ဗန်ဆိပ်၊ အရောက်နောက်ကျသောကြောင့် သူမနှင့် လွဲခဲ့ရသည်ကို သတိရပြီး ကျွန်တော်သည် မနက် ငါးနာရီထိုးသည်နှင့် စန္ဒာဦးသင်္ဘောပေါ်မှ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းကိုသာ ခိုက်လိုက်မတ်တတ် လျှောက်လာခဲ့သဖြင့် ဘေးဘီကို မကြည့်မိ။ စဉ့်အိုးတန်းရဲကင်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာရင်း ကမာကသွယ်ဆိပ်သို့သာ လှမ်းကြည့်လာမိသည်။ သူမက ကျွန်တော် စဉ့်အိုးတန်းရဲကင်းရှေ့မရောက်မီ၊ ကမာကသွယ်သမ္ဗန်ဆိပ်မှ ကမ်းနားလမ်းမကြီးဆီ လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ လျှောက်သွားရင်း ကျွန်တော့်တို့ လှမ်းတွေ့မြင်ပြီး ကမ်းနားလမ်းမကြီးသို့ ဆက်မသွားဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သည်သို့တွေးမိတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လမင်းတစ်ရာသာ သွားသည်။ သူမ၏ သံယောဇဉ် တစ်မျှင်သည် ပါးလျှာသေးမျှင် နေစဉ်း

ကျွန်တော့်ကို ဆေးဖော်ကြောဖက် အာရုံရောက်နေသည်ကပင် ကျွန်တော့်အဖို့ နေပျော်သလို သေပျော်သလို ရှိလာသည်။ ကျွန်တော် သည် သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့ရေ့ရေ့ ကြည့်နေမိသည်။ သူမနှင့် အကြည့်ချင်း အဆုံတွင် ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌ အချစ်မိုးခြိမ်းသံတွေည့်၍ အချစ်မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေပေပြီ။ အချစ်ရင်ခုန်မှုလှိုင်းရိုက်သံ တို့သည် ပြုံးပြီးငြိမ်းငြိမ်း ညှိုးညှိုးညည်ညည်ရှိလာခဲ့ပြီ။ သူမက အကြည့်ချင်းဆုံ သည်နှင့် ခေါင်းငုံ့သွားပြန်သည်။ သူမ ရင်ထဲတွင်လည်း ကျွန်တော်လို ခံစားနေရလေသလား။

ကျွန်တော်သည် သူမသွားရာ လိုက်ပါလာမိ၏။ သူမက ကမ်းနားလမ်းမကြီးမှ ညောင်ပင်လေး ဈေးဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေ၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မြ ”

“အလုပ်လေ . . . ဆေးရုံကြီးကိုပေါ့ ”

“မြက ဆရာဝန်လား . . . သူနာပြုဆရာမလား”

မြက ဟက်ခနဲရယ်မောလိုက်သည်။ သူမ၏ ဆည်းလည်း လှုပ်ခတ်သံက နားအရသာရှိလှ၏။

“အစ်ကို့ စိတ်ထဲမှာ မြကို ဆေးရုံကြီးက သန့်ရှင်းရေးအလုပ် သမားလို့ရော မထင်မိဘူးလားဟင်”

သူမက အရယ်ရပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဟင့်အင်း . . . မထင်မိပါဘူး . . . ဆရာဝန်လား သူနာပြု

ဆရာမလား အောက်မေ့လို့ . . . ဆေးရုံကြီးကို တစ်နေ့သွားရှာ သေးတယ် ”

“တကယ် ”

သူမက ဝင်းလက်သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“တကယ်ပါ မြ အရေးပေါ်ရော ဆေးရုံကြီး ငါးခြောက်ကနေ ဟို အပေါ်ဆုံးထပ်ရောက်ရော . . . ပြီးတော့ နှလုံးဆောင်တွေရော ကင်ဆာ ဆောင်ရော အကုန်အနှံ့လိုက်ရှာတာ မတွေ့တော့ မောရတာပဲလေ”

သူမက ကျွန်တော့်ကို ဆွေးမြေ့စွာကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချ၏။
“အစ်ကိုက မြကို ဘာလို့ လိုက်ရှာနေတာလဲ ”

“မတွေ့ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ရင်ထဲမှာခံစားနေရ လို့ပေါ့ ”

“ရှင် ”

သူမ မျက်နှာလေးကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်ဟု ထင်မိ၏။ ကျွန်တော့်စကားတွေ လွန်သွားလေပြီလား။ သူမကိုတွေ့သည်နှင့် ရင်ထဲမှ ဝေဒနာတွေသည် ပဲနောက်စိမ်းစေ့ ပိုထည့်မိသော ပဲပင်ပေါက်အိုးလို တားမရ ဆီးမရနိုင် ပွင့်ကားတိုးထွက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

“ဟုတ်တယ်မြ မြနဲ့ စတွေ့ပြီးကတည်းက ကျွန်တော်အလုပ် အားတာနဲ့ မြကို ရှာနေမိတယ်။ ဒီလဘက်ကမ်းကိုလည်း တစ်နေ့ကုန်လာ စောင့်ခဲ့တဲ့ရက်တွေ မနည်းဘူး ကျွန်တော်ရူးမလိုခံစားခဲ့ရတာပါ”

“မြနဲ့အစ်ကိုက ဘာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလို့ဒုက္ခခံနေရ တာလဲ ”

သူမ အသံက တိုးသက်ညင်သာ၏။ မျက်နှာက အကဲဖမ်းမရ အောင် တည်ကြည်နေသည်။

“ပြောရက်လိုက်တာဗျာ၊ ရင်ထဲကဝေဒနာကို ဘာအရာနဲ့ တားဆီးလို့ရမှာလဲ ”

သူမက ဟက်ခနဲရယ်ပြန်သည်။ သူမမျက်နှာ၌ မဲ့ပြုံးကို မထင်မရှားတွေ့လိုက်ရ၏။

“အစ်ကိုနဲ့မြက တစ်နေ့တည်း တွေ့ဖူးတဲ့ဥစ္စာ”

“တစ်စက္ကန့်တည်း မြင်လိုက်ရတာနဲ့ ရင်ထဲမှာ မခံစားရတော့ဘူး လား။ ခံစားမှုဆိုတာ တစ်သက်လုံး အတူတွေ့ အတူမြင်နေတိုင်းလည်း ဖြစ်ပေါ်ချင်မှ ဖြစ်ပေါ်တတ်တာပါမြ ”

သူမ ကိုယ်လုံးလေး လှုပ်ယိမ်းသွားအောင် ရယ်သည်။

“လှည်းဆိုတာ တစ်တီးတည်း လိမ့်မရဘူးဆိုတာရော အစ်ကို့ဆီ
နေသလား”

“တစ်တီးလိုနေလို့ မြကိုလိုက်ရှာနေတာပဲပေါ့...”

သူမက လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို အကဲခတ်ရင်း ရယ်မော
ပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူမ ရယ်မောနေသည်ကို ကြည့်ပြီး
စိတ်ချမ်းသာနေမိသည်။

“မြက လှည်းတစ်စီးက ဘီးတစ်တီးဆိုရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မဖြစ်နိုင်ဘူး အစ်ကို့ကိုအရူးမလုပ်ပါနဲ့မြရယ်”

သူမကအရယ်အမောမပျက်၊ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်စကားက
သူမအတွက် ရယ်စရာ ဖြစ်လေသလား။

“မြက အစ်ကို့ကို ဘယ်တုန်းက အရူးလုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ အစ်ကို့
ဘာသာ တစ်တီးတည်းလိမ့်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“မြမေ့နေပြီလား . . . အစ်ကို့ကို ကချင်ပုဆိုးနဲ့
သားရေဖိနပ်လေး ပေးခဲ့တာလေ အဲဒါလေးတွေကို အစ်ကို့နေ့တိုင်း
ကြည့်ပြီးကြည့်နူးနေရ တာပါပြီ”

မြက ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်ပါလေတော့သည်။ လမ်းမတော်
လမ်းမှာ မနက်စောစောမို့ လူမရှုပ်သေး၍ တော်တော့သည်။ ကျွန်တော်
သည်ပင် ရယ်မောလွန်းနေသော မြကို အထူးအဆန်းငေးကြည့်
ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုက ကဗျာဆရာလား၊ ဝတ္ထုရေးဆရာလား၊ စိတ်ကူး
အယဉ်တတ်သားနော်၊ မြ အစ်ကို့ကို အဝတ်အစားနဲ့ ဖိနပ်ပေးတာက
မြ အသက်ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပေးတာ
ဖျားနာမှာစိုးလို့ပေးတာ တလွဲမတွေးပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်”

သူမစကားကြောင့် ရှက်လိုက်သည်မှာ မပြောနှင့်။ ရင်ထဲတွင်
လည်း ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာ ခံစားလာရသည်။ ကျွန်တော်ချက်ချင်း

ချစ်အမျိုးခံလိုက်ချင်မိ၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် ဆီးရွက်လောက်ငယ်၍
မီးကျိုးလို ရဲနေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်နှုတ်ဆွဲအသူလိုလည်း ဖြစ်သွား
၏။ သူမကို တစ်ချက်မော်မကြည့်ရဲတော့။ သံဈေးထိပ်တွင် ရပ်ကျန်
နေခဲ့တော့မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး သူမနှင့် ယှဉ်လျှောက်နေရာမှ ခေါင်းငုံ့၍
ဘုန်းဇနီးစွာ လျှောက်မိ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ အစ်ကို့မြကို စိတ်ဆိုးသွားသလား”

မြက ပြန်လှည့်လာပြီး လက်ဆွဲခြင်းကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် ပြောင်း
ကိုင်ကာ ကျွန်တော့်ပခုံးကို သူမ၏ယာလက်ဖြင့် လာကိုင်ရင်းမေးသည်။
ကျွန်တော်ခေါင်းမော၍ သူမကို ခိုဝေစွာ ငေးကြည့်ဖြစ်သည်။ သူမနှင့်
အကြည့်ချင်းဆုံသွားရာ သူမကသာလျှင် မျက်လွှာချသွားသည်။

“မျက်နှာကြီးကလည်း နီလို့ ရှက်တတ်လိုက်တာလဲလွန်ရော၊
အစ်ကိုစဉ်းစားကြည့်လေ၊ အစ်ကိုဟာ ဘယ်သူမှန်းမသိ ဘယ်ဝါမှန်း
မသိ ဘာလုပ်မှန်းမသိ ဘယ်နေမှန်းမသိဘဲနဲ့ တစ်ခါတွေ့ဖူးရုံနဲ့ အစ်ကို့ကို
မြက စိတ်ဝင်စားလိုက်ရတော့မလား”

မြပြောတော့လည်း ဟုတ်ပေသားပဲဟု တွေးဖြစ်သည်။

“မြက မိန်းကလေးပါအစ်ကို၊ ရင်ခုန်တာကို ဦးစားပေးလို့
မရပါဘူး”

သူမက ကျိုးကြီးလမ်းဆီ လမ်းကြည့်ရင်း စကားဆိုသည်။
စောစောက မျက်နှာငွေလဖြစ်ခဲ့သော သူမမျက်နှာသည် ခုတော့
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ လေးလေးနက်နက်။ ဂယက်မဲ့ကန် ရေပြင်လို
ငြိမ်နေသည်။ “ရင်ခုန်တာကို ဦးစားပေးလို့မရဘူး” ဆိုသည့်
သူမစကားကြောင့် သူမသည် ကျွန်တော်နှင့် ဒလ၌စတွေ့စဉ်လ
အကြည့်ချင်းဆုံစဉ် ကျွန်တော်လို ရင်ခုန်ခဲ့လေသလား။ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။
ရင်ခုန်ခဲ့၍သာ ဤစကားကို ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“မိန်ကလေးဆိုတာ ယောက်ျားလေးနဲ့ မတူပါဘူး... အစစ
သို့သိပ်ရပါတယ် အစ်ကို”

ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲတွင် နေခဲ့ရသော အချိန်ကလေးများကို သူမသည် သိုသိပ်စွာ အမှတ်ရနေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံခဲ့ရမှုများကိုလည်း သိုသိပ်စွာ ရင်ခုန်ခဲ့ရပေလိမ့်မည်။

“မြ နာမည်အပြည့်အစုံလည်း အစ်ကိုမသိသေးဘူး၊ အစ်ကို့ နာမည်က ညိုမြင့်တဲ့ နဒီဒေဝီ သဘောသားလေ”

“ရှင်”

အသံက တုန်ခါသွားသည်။ အလန့်တကြား၊ ထအံ့တကြား သွားသည့်အသံ။ ပုံမှန်မဟုတ်။ သူမခြေလှမ်းတို့ အလိုလိုတုံ့ရပ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို သရဲသဘက်ကြည့်သလို အထူးအဆန်းကြည့်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာသည် ရွာတော့မည့်မိုးလို မှုန်မှိုင်းအံ့ဆိုင်းနေပါလား။

“အစ်ကိုက သဘောသား ဟုတ်လားအစ်ကို”

အသံချို့ကြည်မှုမရှိ။ ဖျော့တော့တိမ်ဝင်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်မြ၊ နဒီဒေဝီက တက်မကိုင်ပါ”

“နဒီဒေဝီဆိုတာ ဘယ်သွားတဲ့သဘောလဲအစ်ကို”

“ပြင်စလူသွားတဲ့သဘောပါ။ မြ ကြည့်ရတာ သဘောသားကို ကြောက်နေသလိုပဲနော်၊ သဘောသားလည်း လူပါပဲ မြရယ်”

“မြက ဘာပြောလို့လဲအစ်ကို၊ အစ်ကိုဟာ သဘောသားဆိုတာ ကိုပဲ အံ့သြနေမိတာပါ”

“သဘောသားဆိုတာ အံ့သြစရာလား၊ အထူးအဆန်းလား၊ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်တွေလားမြ”

“မြ အဲဒီလိုမပြောရပါလား အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုပုံနဲ့ သဘောသား ဖြစ်နေတာကို အံ့သြနေတာ၊ အစ်ကိုဟာ အစစအရာရာ သဘောသားနဲ့ မတူဘူးလေ”

“သဘောသားဆိုတာ ဘယ်လိုပုံလို့ မြမြင်နေတာလဲ၊ မြ အမြင်ပြောပြစမ်းပါဦး”

“မြ မပြောတတ်ဘူး သိတော့သိနေတယ် . . . ဟော ဆေးရုံ ရောက်လာပြီ အစ်ကို ခဏလိုက်ခဲ့လေ အရေးပေါ်မှာ တာဝန်ကျမှာ”

သူမနောက် ကျွန်တော်လိုက်သွားမိ၏။ သူမစကားများက စဉ်းစားစရာ တွေးတောစရာ။ ကျွန်တော့် အတွေးတွေ ပျံ့လွင့်နေ၏။

“အစ်ကို ဒါ သရဖီတဲ့၊ မြနဲ့တာဝန်ချိန်းမှာပေါ့၊ သရဖီ မှတ်မိမလား၊ မြတို့ သမ္ပန်မှောက်တုန်းက မြအသက်ကယ်ခဲ့တဲ့ အစ်ကိုလေ”

သရဖီဆိုသော သူနာပြုဆရာမလေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်ပြီးပြ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

“ဪ မြရှာပုံတော်ဖွင့်နေတာ ဒီနေ့မှ တွေ့လာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူမ သရဖီကို ရန်တွေ့သလိုပြောပြီး ဆွဲဆိတ်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရ၏။ သူမ၏မျက်နှာ၌ ရှက်သွေးဖြာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သရဖီစကားအရ ကျွန်တော့်လို သူမခံစားနေရသည်မှာ သေချာသွားပေပြီ။ သူမရှာပုံတော်ဖွင့်သည် ဆိုသည်မှာလည်း ကျွန်တော့်လိုရှာမည်မဟုတ်။ ဆေးရုံနှင့်အိမ်၊ အိမ်နှင့်ဆေးရုံကြား အသွားအလာတွင် မျက်လုံးဝှေ့၍ ရှာခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဆရာမ ဒေါ်မြမြစ် ဒေါက်တာအောင်ဟိန်းက ခဏလာပါတဲ့”

ဆေးရုံလုပ်သားတစ်ဦး၏ စကားအဆုံး သူမက လက်ပတ် နာရီကိုကြည့်၏။

“သရဖီရေ မြအဝတ်စားသွားလဲဦးမယ်နော် . . . အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောနေဦး . . . အစ်ကိုအားတယ်မဟုတ်လား”

“မြ အလုပ်တွေရှုပ်နေပါမယ်၊ အစ်ကိုပြန်တော့မယ်နော်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာမ”

ကျွန်တော်က မြကို နှုတ်ဆက်သလို သရဖီကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ကျွန်တော်အရေးပေါ်မှ မှန်ကျောင်းသို့ ဆက်ထွက်ခဲ့၏။

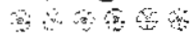
၁၃၈

သုသိဏ်

မှန်ကျောင်းဆရာတော် အပြင်ကြံနေသဖြင့် မဖူးခဲ့ရ။ နဒီဒေဝီသို့ တန်ဖိုးပြန် လာခဲ့၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်နေ့ ကျွန်တော်ပျော်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရွာဖွေခဲ့ရသော မြကိုတွေ့ခဲ့ရပြီ။ ကျွန်တော့် ခေါင်းပေါ်တွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးလို ဖြစ်နေခဲ့သော တတိယတန်း ရေယာဉ်အုပ် စာမေးပွဲကိုလည်း ကျွန်တော်၏ကြိုးစားမှု၊ ဆရာ ဦးဆောင်မောင်းနှင်အကူ ရေယာဉ်အုပ် ဆရာဦးဝင်းကြည်တို့၏ ဖေးမကူညီ မှုတို့ဖြင့် ကောင်းစွာဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပြီးလေပြီ။

ကျွန်တော်၏ခေါင်းသည်ပေါ့ပါး၍ ကျွန်တော်၏နှလုံးသား သည် ကြည်လင်တောက်ပနေလေပြီတကား။

“မြမြ”

ကြားရခါစက ရယ်ချင်စရာလိုလို နားထဲတွင် ထောင့်သလို၊ ဖြစ်ခဲ့ရသောမြစ်။ မြင့် မဟုတ်ဘဲ မြစ်။ ရှားရှားပါးပါးအမည်။ ထပ်ခေါ် ကြည့်ပြန်တော့ ထောင့်ထောင့်ရောင်ရောင် မဟုတ်တော့။ စီးစီး ပင်ပင်ပင် ဖြစ်နေသေးတော့သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း နာမည်လေး ဖြစ်နေသည်။ မြမြစ် တဲ့။ မြမြင့် ဆိုလျှင်မထူးဆန်း။ စိတ်ဝင်စားစရာမရှိ။ မြမြစ် ဆိုတော့၊ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည်၊ နဒီဒေဝီ ပြင်စလူမပြန်ရောက်လာတော့ မြန်မာ့ အဘိဓာန်အကျဉ်းချုပ်ကို လှန်ကြည့်မိ၏။

“မြ” ဆိုတာ “ဖန်သားကဲ့သို့ ကြည်လင်သည့် အစိမ်းရောင် တွင်းထွက်ကျောက်မျက်တစ်မျိုး” ဟု အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားသည်။ ပြီးတော့ “ထက်သော၊ ပြည့်သော၊ ရှပြတ်နိုင်အောင် အသွားပါးလှပ်သော” ဟုလည်း အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားပြန်သည်။ “အေးမြ” ၏ အဓိပ္ပါယ်ကိုတော့ “စိတ်အနှောင့်အယှက် အပူအပင်ကင်းသော၊ စိတ် ငြိမ်းချမ်းသော” ဟု အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားသည်။

“မြစ်” ကိုတော့ “တောင်ခြေအိုင်စမ်းစသော အဖျားဦးတည်ရာ နှု၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၊ အိုင်ကြီးများသို့တိုင်အောင်၊ ရေအလျဉ်းစွာ အမြဲသယ်ဆောင်စီးဆင်းသော လမ်းကြောင်းကြီး”၊ “မြောက်အရပ်” ဟု အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားသည်။ ပြီးတော့ “မြေးကဖွားသော သားသမီး” ဟုလည်းကောင်း၊ “တားဆီးပိတ်ပင်သည်၊ ဟန့်တားသည်” ဟု လည်းကောင်း၊ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားပြန်သည်။

မြ၏ မိဘတွေနှင့် မြအနေနှင့်တော့၊ ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်နှင့် “မြမြစ်” ဟုမည်ခေါ်ထားသည်မသိ။ မြန်မာအဘိဓာန်အကျဉ်းချုပ်တွင် ဖွင့်ဆိုထားချက်အရ၊ ကျွန်တော်ပေါင်းစပ်၊ ကပ်ယူလိုသော အဓိပ္ပါယ်က တော့ “မြမြစ်” ဆိုသည်မှာ၊ “အစိမ်းရောင်မြစ်” ဒါမှမဟုတ် “မြစ်စိမ်း” ဟုပဲအဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုချင်သည်။

“အစိမ်းရောင်မြစ်၊ မြစ်စိမ်း” ဆိုသည်မှာ၊ သာမန်လူတွေအဖို့ တော့ “မြစ်ဆိုတာ အစိမ်းရောင်ပဲ၊ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ ...” ဟုပြော ကောင်းပြောမည်။ ထင်ကောင်းထင်မည်။ ဤသို့၊ ယူဆလျှင်တော့၊ အလုံးစုံမမှန်နိုင်။ မြစ်ဟူသမျှမစိမ်း။ မြစ်ဟူသမျှ ဖန်သားလိုမကြည်လင်၊ အစိမ်းရောင် မဖြစ်။ ရန်ကုန်မြစ်၊ လှိုင်မြစ်၊ ပန်းလှိုင်မြစ်၊ ဘယ်တော့မှ ဖန်သားလို၊ ကြည်လင်နေသည်ကို မတွေ့ရ။ အစိမ်းရောင်မြစ် မဖြစ်၊ တကယ်လိုက်ရှာကြည့်တော့၊ အစိမ်းရောင်မြစ်က၊ ခပ်ရှားရှား။

အစိမ်းရောင်မြစ်၊ မြစ်စိမ်းသည်၊ မြင်ရသူ၊ ကြည့်ရသူအဖို့၊ အင်မတန် စိတ်ချမ်းသာစေသည်။ အင်မတန်ကျက်သရေရှိလှ၏။ အနည် အမှုန်တို့ဖြင့်၊ အမြဲနောက်ကျိနေတတ်သော၊ ရန်ကုန်မြစ်ကြီးသာ၊ အစိမ်း ရောင်မြစ်၊ မြစ်စိမ်းကြီးဖြစ်လိုက်လျှင်၊ ဘယ်လောက်ကြည်နူးစရာ၊ ကျက်သရေရှိလိုက်သည့် မြစ်ဖြစ်နေမည်လဲ။ မြစ်ဆိုသည်မှာ၊ အသီးဝင် သည်။ ဖန်သားလိုကြည်နေသည့် အစိမ်းရောင်မြစ် ဖြစ်နေလျှင်၊ အတိုင်း ထက်အလွန် တံခွန်နှင့်ဘုရား ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အစိမ်းရောင်မြစ်ဆိုလျှင်၊

ကျွန်တော် တို့သဘောထားတွေ အဖို့၊ ပို၍အသုံးဝင်တန်ဖိုးရှိပေလိမ့်မည်။

အစိမ်းရောင်မြစ်ကိုသာ သဘောဆုတ်မောင်းနေရလျှင်၊ ရေအောက်မှာရှိသည့် သဘောအမြင်တွေ၊ ကျောက်ဆောင်တွေကို မြင်နိုင်ပေမည်။ အန္တရာယ်ကို ပို၍၊ ရှောင်နိုင်ရှားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အစိမ်းရောင်မြစ်ပြင်ထဲမှာ၊ ရေသတ္တဝါမျိုးစုံကို မြင်နိုင်သဖြင့်၊ မျက်စိပသာဒ ရှိပေလိမ့်မည်။ အစိမ်းရောင်မြစ်ထဲ၊ ခုတ်မောင်းနေကြသော၊ သဘောများ၏ အလှသည် အစိမ်းရောင်မြစ်နှင့် ပန်ရနေမည်ဖြစ်သလို အစိမ်းရောင်မြစ်ထဲတွင်လည်း သဘောများ၏ပုံရိပ်များက မှန်သားတွင် အရိပ်ထင်သလိုပေါ်လွင် နေပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မြမြစ်သည် ဘယ်လောက်လှပလိုက်မလဲ။

သဘောများပေါ်မှ သဘောသားများအဖို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသမျှ အစိမ်းရောင်မြစ်ပြင်ကိုကြည့်ပြီး ရွှင်လန်းလာကြပေလိမ့်မည်။ ကြည်နူးမြူးပျော်လာကြပေလိမ့်မည်။

မြမြစ်သည် နဒီဒေဝီနှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တွေ့မိ၏။

မြ၏အဘေးနှင့် ဘေးမတို့က သူတို့မြစ်မလေးမြမြစ်ကို ဖန်သားလိုကြည်လင်သည့် အစိမ်းရောင် တွင်းထွက်၊ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာမြကဲ့သို့၊ တန်ဖိုးရှိစေချင်၍ မြေးကမ္ဘာသည့် မြစ်မလေးကို ပေးခဲ့သည့်နာမည်လား။ မြေးကမ္ဘာသည့်မြစ်မလေးမြကို အဘေးနှင့်ဘေးမတို့က အဖိုးတန်မြလိုတန်ဖိုးရှိသော မြစ်မလေးဖြစ်စေချင်သဖြင့် “မြမြစ်” ဟု ခေါ်ခဲ့ မှည့်ခဲ့လေသလား။ သည်သို့ဆိုပါလျှင် မြတို့၏ မျိုးရိုးသည် အသက်ရှည်လွန်းသူများ ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။

ကျွန်တော်က “နဒီဒေဝီသဘောသား” ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ၊ မြသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်ကို ကျွန်တော်သတိပြုခဲ့

မိသည်။ ပြီးတော့မည်မိုးလို ညိုသွားခဲ့သည့်မျက်နှာ၊ တုန်ခါသွားသည့်အသံ၊ ကျွန်တော်ကို ထူးဆန်းစွာ ပြန်ကြည့်သည့်အကြည့်၊ အားလုံးက အပြောင်းအလဲချည်း။ သဘောသားဆိုသော စကားရပ်သည် အဘယ်ကြောင့်ထိုသို့၊ မြအားတုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့ပါလေသနည်း။

တကယ်ဆိုမူ၊ မြမြစ်ဆိုသည်မှာ သဘောသား၏ အဖော်မွန်ပဲ မဟုတ်လား။ သဘောသား၏ မြတ်နိုးချစ်ကြင်၊ ကျေးဇူးရှင်ပဲ မဟုတ်လား။ သဘောသားသည် မြမြစ်နှင့် မကင်းနိုင်သလို၊ မြမြစ် သည်လည်း သဘောကြောင့်၊ သဘောသားကြောင့် အလှပို၊ တန်ဖိုးရှိနေရသည် မဟုတ်လား။ မြမြစ်နှင့် သဘောသားသည် ခေါင်းနှင့် ပန်းပါသည် ဒါးလို ခွဲခြားမရနိုင်သည့် ဘဝတစ်ခု မဟုတ်လား။

တန်ဖိုးကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလျှင်တော့ ကွာဟမှုရှိပေလိမ့်မည်။ မြစ်ရှိလျှင် သဘောသားရှိနိုင်၍ မြစ်မရှိလျှင်တော့ သဘောသားလည်း မရှိနိုင်။ မြစ်နှင့်ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာမရှိလျှင် သဘောဆိုသောအရာ ပေါ်လာစရာအကြောင်းမရှိ။ သဘောမရှိလျှင် သဘောသားဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေး။

သဘောသားရှိပေမည် မြစ်မရှိလျှင် အဓိပ္ပါယ်မရှိ။ သဘောသားတန်ဖိုးမရှိ။ သဘောသားမရှိပေမည် မြစ်ရှိနိုင်မည်။ မြစ်သည် သဘောသားထက် တန်ဖိုးပိုရှိနေသည်ကတော့ အမှန်။ မြမြစ်ဆိုတော့ ပိုတန်ဖိုးနို့ပေမည်ပေါ့။ မြစ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော သဘောသား။ မြစ်ကို အမှီသဟဲ ပြုနေရသော သဘောသားကို မြမြစ်သည် သခင်နှင့် ကျေးကျွန်လို သဘောထားနေလေသလား။

သခင်နှင့်ကျေးကျွန်လို သဘောထားခဲ့မူ၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ အကြောင်းမရှိ။ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စရာအကြောင်းမရှိ။ ရန်သူအဖြစ် မြင်၍သာ ကြောက်စရာကောင်းသူ အဖြစ်မြင်၍သာ အော့နလံ့ နာစရာကောင်းသူအဖြစ်မြင်၍သာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်၊ မိတ်ဖက်အမြဲဖြစ်ခဲ့သော မြစ်နှင့်သင်္ဘောသားသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ရန်သူဖြစ်ခဲ့ပါလေသနည်း။ ကြောက်စရာ၊ ရွံ့စရာ၊ အော့နှလုံးနာစရာအဖြစ် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ပါလေသနည်း။

အဘယ်သင်္ဘောသားသည် မြစ် စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်ခဲ့ပါလေသနည်း။ အဘယ်ကျေးဇူးကန်းသော သင်္ဘောသားသည် မြစ်မုန်းတီးရွံ့ရှာအောင်၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားအောင်၊ လုပ်ခဲ့ပါလေသနည်း။ အဘယ်သင်္ဘောသား၏ ရွံ့ရှာအော့နှလုံးနာဖွယ်အပြုအမူကြောင့် မြစ်သည် ဤမျှထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပါလေသနည်း။

ကျွန်တော်သည် တွေးလေတွေးလေ စိတ်မကောင်းနိုင်လေ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ မြစ်နှင့် သင်္ဘောသားသည် အဆွေခင်ပွန်းသာ ဖြစ်သင့်သည်။ စိမ်းစိမ်းကားကား ရန်သူသဖွယ် မဖြစ်သင့်။ မြစ်ကြောင့် သင်္ဘောသားဘဝ သာယာစိုပြည်၏။ သင်္ဘောသားကြောင့် မြစ်သည် လှပတင့်တယ် ဂုဏ်သတင်းကြွယ်၏။ မြစ်နှင့် သင်္ဘောသားသည် ဥပကာရကျေးဇူးပြုတတ်သော၊ ကောင်းသော၊ စိတ်နှလုံးရှိသည့် မိတ်ဆွေစစ် ဖြစ်သင့်၏။ သမား၊ သုခ ဒုက္ခချမ်းသာအတူ၊ ဆင်းရဲအတူ ဖြစ်သော ကောင်းသော စိတ်နှလုံးရှိသည့် မိတ်ဆွေစစ်ဖြစ်သင့်၏။ အတ္တကွယ်၊ အကျိုးစီးပွားကို ပြောကြားတတ်သော ကောင်းသော၊ စိတ်နှလုံးရှိသည့် မိတ်ဆွေစစ်နှင့် အနုကမ္မက အကျိုးစီးပွားကို အစဉ်စောင့်ရှောက်တတ်သည့် စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသည့် မိတ်ဆွေစစ်သာ ဖြစ်သင့်၏။

မိတ်ဆွေစစ်ဘဝမှ ရန်သူဘဝသို့ ရောက်ရသည့်အကြောင်း တရားကို ကျွန်တော်အရမ်းသိချင်သည်။

မြမြ၏ မိဘများသည် သင်္ဘောသားကို မုန်းတီးရာမှ သင်္ဘောသားနှင့် ဆက်စပ်နေသော မြစ်ကိုပါ မုန်းတီးစိမ်းကားစေ

လိုသော သဘောဆန္ဒဖြင့် မြမြစ်ဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့လေသလား။ မြစ်ကို စိမ်းဖို့ မြမြစ်ဟုမှည့်ခဲ့လေသလား။ မြကိုယ်တိုင်ပင် ခံစားရသည့် နာကြည်းမှုဒေဒနာကြောင့် “မြမြစ်” ဟု အမည်ပြောင်းခဲ့လေသလား။ ကျွန်တော်သည် မြကို မြတ်နိုးလွန်းရာမှ မြအမည်နှင့် သင်္ဘောသား ဘဝကို တစ်နှယ်ငင် တစ်စင်ပါ ပူပန်စွာ တွေးတောနေပါပြီ။

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်ပင်ပန်းလာသည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောသားမို့ ဝါးလုံးရှည်ဖြင့် သိမ်းရိုက်လိုက်မှာ စိုးရိမ်လာသည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားတွေးတောခဲ့သမျှ ခံစားနေရသမျှကို မြအား ပြောပြတော့ မြသည် ဘာမျှမဖြစ်သလို ရယ်မောနေသည်။ မြရယ် မောနေသည်ကို မြင်နေရလျှင် အရောင်မဲ့ရေကို သောက်ရသလို ကျွန်တော်ရင်ထဲ လေးလေးနက်နက်အရသာရှိလှသည်။

“အစ်ကိုဟာ သင်္ဘောသားဖြစ်ဖို့မကောင်းဘူး၊ စာရေးဆရာ ဖြစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

မြက အရယ်ရပ်ပြီး အလေးအနက်ပြောသည်။ မြသည် ကျွန်တော်ကို အတွေးလွန်သူဟု ဆိုလိုလေသလား။ စာရေးဆရာဆိုတာ သဘာဝကျအောင် တွေးခေါ်တတ်သူပဲ၊ ကြည့်မြင်တတ်သူပဲလေ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုညိုမြင့်က မြအပေါ် အလေးအနက်ရှိလွန်း တယ်နော် . . . ဒါ မြ ကုသိုလ်ကံကောင်းတာပဲ ”

သရဖီ၏ စကားမသုံးမီ မြက သရဖီ၏ခါးကို လိမ်ဆွဲလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သရဖီက မြကို ခပ်ဖွဖွပြန်ထုသည်။

မြ တာဝန်အထွက်တွင် သရဖီကိုပါ ကျုံးကြီးလမ်းနှင့် လမ်းမ ဆော်လမ်းထောင့်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီး၊ ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်တိုက်လိုက်၏။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း မြမြစ် အဓိပ္ပါယ်ကို မြန်မာ့အဘိဓာန်၌ ရှာဖွေကြည့်ပုံမှအစ၊ ဆက်နွယ်စဉ်းစား ခဲ့သမျှ ခံစားမိခဲ့သမျှ ကျွန်တော် မြအား ဖွင့်ပြောပြဖြစ်၏။

၁၄၄

သုသိတ

“မြက ကိုညိုမြင့်ကို လေးစားပြီးသားပါ . . . ဘာ မြပြောခဲ့တာ ”

“တော်တော့ သရဖီ မြလည်း မပြောခဲ့ဘူးဘဲနဲ့ လုပ်ဇာတ်တွေခင်းမနေနဲ့ ”

“ဘာ သရဖီက လုပ်ဇာတ်ခင်းရမယ် ဟတ် ဟတ် ကိုညိုမြင့်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် တိုက်တာလောက်နဲ့တော့ လုပ်ဇာတ်မခင်းသေးဘူး ဝေးပါသေးရဲ့ မြ ပြောခဲ့တာသာ အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောမလို့ပါ ”

“မြက ဘာပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ ဆရာမ ”

“သရဖီကို ဆရာမလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ကိုညိုမြင့်၊ သရဖီလို့ခေါ်ဖို့ မြက ကိုညိုမြင့်ဟာ အခွင့်အရေးမယူတတ်ဘူးတဲ့၊ လေးစားဖို့ ကောင်းသတိရရဲ့၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုအခွင့်အရေး မယူခဲ့တာလဲတော့ မြ ပြောမပြလို့ သရဖီ မသိဘူး ကိုညိုမြင့်ရေ . . . ”

မြက သရဖီအနားကပ်ပြီး သရဖီပေါင်ကို ထုနေသည်။ ကျွန်တော်သည် မြ ရှက်နေသည်ကို သိသဖြင့် ကျုံးကြီးလမ်းပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းသွားလာနေသော ကားများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကမူ သမ္မုန်တိုက်သည့်နေ့ဆီ ရောက်နေသည်။ ငါးဖမ်းစက်လှေမှ ချပေးသော၊ အသက်ကယ် ဇောကွင်းကို၊ မြအား ချက်ချင်းစွပ်ပေးခဲ့သည်ကို ဆိုလိုလေသလား။

“ကဲ အရေးပေါ်မှာ အရေးပေါ်ချင်ပေါ်နေမှာ သွားလိုက်ဦးမယ်နော် ကျေးဇူးပဲ ကိုညိုမြင့် . . . ”

သရဖီက နှုတ်ဆက်ပြီး ကျုံးကြီးလမ်းမီးပွင့်မှ ကျုံးကြီးလမ်းကို ကျော်ပြီး အရေးပေါ်ဘက် ထွက်သွားသည်။ ပွင့်လင်းဖော်ရွေတတ်သော သရဖီကြောင့် မြ သဘောထားအချို့ကို သိခဲ့ရပေပြီ။ ကျွန်တော် သရဖီကို ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။

“သရဖီစကားတွေ အဟုတ်ထင်မနေနဲ့အစ်ကို၊ သူက စားသောက်ကောင်းအောင် ပြောနေတာ ရှေ့စကား နောက်စကား အပြီးအမောက်တည့်တာမဟုတ်ဘူး ”

မြစကားကြောင့် ကျွန်တော် တွေတွေဝေဝေဖြစ်သွားသည်။ သရဖီ ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သရဖီသည် ကျွန်တော့်အား အပြီးအမောက် မတည့်သည့် စကားများ ယခုထိမပြောခဲ့သေး။ နောက်များတော့မသိ။ မြသည် အရှက်ပြေ ပြောနေခြင်းလား။

“ကဲ အစ်ကို၊ မြ ပြန်တော့မယ်၊ အစ်ကိုလည်း ပြန်တော့လေ ”

“အစ်ကို မြကို လိုက်ဖို့ချင်တယ် ”

“မြ သွားနေကျပါ၊ မြ သွားတော့မယ်နော် ”

“မြရယ် အစ်ကိုလိုက်ဖို့ပါရစေ၊ မြရှက်ရင် အစ်ကို မြနဲ့ဆပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်ခဲ့မှာပါ ”

မြက ကျွန်တော့်ကို ခိုဝှော့ကြည့်သည်။ မြ မျက်နှာသည် လွမ်းဆွေးရိပ်သန်းသွားသလို ထင်ရသည်။

“လိုက်ခွင့်ပြုပါ မြရယ် ”

မြက ခေါင်းညှိတ်ပြတော့ ကျွန်တော် ဖျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း

“အစ်ကို အလုပ်အားတာနဲ့ လာကြိုမယ် ပြန်ပို့မယ်နော် ”

“လူတွေသိအောင်တော့ ခွင့်မပြုဘူးနော်၊ သမ္မုန်ပေါ်မှာ စကားမပြောရဘူး၊ နှုတ်ဆက်ရဘူး၊ ဒလဘက်ကမ်းမှာ ပိုဆင်ခြင်ရမယ်၊ အဲဒီစည်းကမ်းတွေ အစ်ကို လိုက်နာနိုင်ပါ့မလား ”

“မြ မျက်နှာမြင်နေရရင် ကျေနပ်ပါပြီ၊ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘူး ”

“ဒလရောက်ရင်လည်း သမ္မုန်ဆိပ်မှာပဲနေခဲ့ရမယ်နော် ဟုတ်လား ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မြ ချမှတ်ထားတဲ့စည်းကမ်းတွေ တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာပါ့မယ်”

“ကဲ သွားကြရအောင်”

မြက အလျင်ထပြီး ဆိုင်မှ ထွက်သည်။ ဆိုင်မှ အထွက်တွင် သမ္ဗန်မှောက်စဉ်ကပေးခဲ့သော ကိစ္စခံခဲ့ရသူ၏ နှိပ်စက်ခံရစဉ် အကျိုးကို ပြန်ပေးလိုက်၏။ အကျိုးကို ခြင်းထဲထည့်ကာ မြသည် လမ်းမတော် လမ်းအတိုင်း အောက်ဘက်သို့လျှောက်သွား၏။ ကျွန်တော်က ဆိုင်ရှင်အား ကျသင့်ငွေရှင်းပေးပြီးမှ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော်ရှေ့ လမ်းမကမ်းမှ သွားနေသောမြက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်၏။ ကျွန်တော်က လက်ငွေရမ်းပြမိ၏။ မြသည် ရှေ့ကို ပြန်လှည့်ပြီး မှန်မှန်သွားနေ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း မှန်မှန်လိုက်နေ ရသည်။

ကျွန်တော် မြန်မြန်သွားခွင့် ဘယ်တော့ရှိမှာလိမ့်။

(ကိုး) ခမ်းထိပ်မှာ ပန်းလိပ်ပြာဝါနီနှင့်

“မေမေရော”

သီတာဦးထံမှ ပြန်မဖြေ။ အလျှံရဲရဲညှီးသော ‘နေ၏’ မျက်ဝန်းမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၏။ သူမ၏အောက် ဘယ်ဘက်နှုတ်ခမ်းသားလေးကို မိကိုက်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ခုန်အုပ်ကိုက်ခဲမည့် ကျားသစ်ပျိုမကဲ့သို့ မာန်မိသောမျက်နှာကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် စစ်စစ်ကျင်ကျင်ခံစားလိုက်ရ၏။ သီတာဦး ကျွန်တော့်ကို ဒေါသဖြစ်နေပြီ။

“မေမေရော သီတာ”

ကျွန်တော့်ကို ပြန်မဖြေ။ သူမထံမှ ရှိုက်လိုက်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော် သူမကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ တရှိုက်မက်မက် ငိုနေပေပြီ။

ကျွန်တော်ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့်ရမှန်းမသိ။ သူမအနား တိုးကပ် သွားတော့ သူမအိမ်ပေါ်တက်ပြေးသွားသည်။ ကျွန်တော်သည် သူမနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားမိ၏။

ညှော်ခန်းထဲရှိ ထိုင်ခုံတွင် သီတာဦးထိုင်ကာ မျက်နှာကို လက်နှင့် အုပ်၍ ငိုနေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူမဘေးတွင် ကပ်ထိုင်ပြီး သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်အား အသာအယာဆွဲယူမိ၏။ ပထမ သူမက ရုန်းသေး၏။ ကျွန်တော်က သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်အား လက်ယာလက်ဖြင့် ခပ်တင်း တင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာ မရုန်းတော့။ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင်သာ ငိုကြွေး နေသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းငုံ့ငိုကြွေးနေသော သူမ၏မျက်နှာကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် မတင်ကာ လက်ကိုင့်ပေါ်ဖြင့် မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်စတိုက် သုတ်ပေးမိ၏။

“အစ်ကိုကို စိတ်ဆိုးနေလား သီတာ”

“တော် အစ်ကို၊ အစ်ကိုဟာ သီတာချစ်သလို မချစ်ပါဘူး တင့် ဟင့်”

သီတာက ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုပြန်သည်။

“သီတာ အဖေက အစ်ကိုမအားတဲ့အကြောင်း မပြောဘူးလား”

“သီတာက အစ်ကို့စကားယုံလို့ ပြင်ဆင်စောင့်နေတာ သီတာကို အစ်ကို အရူးလုပ်တယ်၊ သီတာ သိပ်ရှက်တယ်အစ်ကို”

သီတာက ရှိုက်သံဖြင့်ပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေသောမျက်ဝန်းနှင့် မျက်နှာကိုမြင်ရတော့ ကျွန်တော် သူမကို အရမ်းသနားသွားသည်။

သီတာကို သနား၍မဖြစ်။ သနားချစ် ချစ်ရန်ပင်မဖြစ်။ ကျွန်တော် သည် သီတာဦးကို ချစ်မြတ်နိုးနေသူမဟုတ်။ ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ထက်ထပ်လိုသူမဟုတ်။ ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးနေသူမှာ မြ သာလျှင် ဖြစ်သည်။ မြ ကိုသာ လက်ထပ်လိုသည်။ သီတာဦးကိုမူ လက်ပေါ်ကြီး

လာခဲ့သည်။ နမလေးတစ်ယောက်လိုသာ တွယ်တာမြတ်နိုးခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ဆရာအိမ်တွင် ဆရာကတော်မရှိ၊ ခြံနှင့် ဝန်းနှင့်ပို့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏။ ဤနေရာ၌ ကျွန်တော် ကြာရှည်နေရန်မသင့်ပြီ။ ကျွန်တော်သည် သီတာဦးအပါးမှ ခွာလိုက်၏။ သီတာဦး၏ ငိုရွှက်သံ ပျံ့လွင့်လာပြန်၏။ ကျွန်တော် သီတာဦးကို မချော့မော့လိုတော့။ ငိုချင်သလောက်ငိုပါစေလေ။ အငိုဝတော့လည်း တိတ်သွားပေမည်ပေါ့။

တရှုပ်ရှုပ် ငိုသံနှင့်အတူ တဒန်းဒန်းမြည်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သီတာဦးသည် သူမအခန်းထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားပေပြီ။ သူမ၏ ငိုရွှက်သံ သည် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားအား ထိခိုက်နာကျင်စေပြန်ပြီ။ မတတ်နိုင်။ သူမအခန်းထဲလိုက်၍ ကျွန်တော်မချော့မော့ မနှစ်သိမ့်လိုတော့ပြီ။ သတိတစ် ဉာဏ်မြေကတတ်၊ ပညာစွမ်း ချွန်းကဲ့သို့ အုပ်ရပေတော့မည်။ ဆရာ ဦးခင်မောင်ဦးကို မကြည့်ရဘဲ မျက်နှာအောက်ချနေရမည့်ဘဝ၊ နဒီဒေဝီသို့ ခြေလှမ်းအမှားမှားဖြင့် ဝင်ရမည့်ဘဝမျိုးကို ကျွန်တော် မပိုင်ဆိုင်လိုတော့ပြီ။ ကျွန်တော် ထိုဘဝဆိုးမျိုး မကြုံရစေရန် ဤနေရာမှ အမြန်ခွာမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ သီတာဦးကို ကျွန်တော် ကျောခိုင်းလိုက် သည်။

ကျွန်တော်သည် နဒီဒေဝီပေါ်သို့ ပုံမှန်ခြေလှမ်းဖြင့် ရဲဝင့်စွာ တက်လာနိုင်ခဲ့ပြီကော။

တစ်နှစ်ဆိုသောအချိန်သည် ဘာမျှကြာလိုက်သည်မထင်ဘဲ ဖြစ်၍ သိကျွမ်းခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသည့် တစ်နှစ်ဆိုသောကာလသည် ရင်ခုန်စရာ ကြည်နူးစရာတို့ဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့သည်။

ထိုတစ်နှစ်ဆိုသော မကြာလိုက်သည့်အချိန်ကာလအတွင်း အပြောင်းအလဲများစွာတို့သည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်လေးစားမြတ်နိုးခဲ့ရသော ဆရာဦးခင်မောင်ဦးသည် ကျွန်တော် တတိယတန်း ရေယာဉ်အုပ်ဖြစ်ချိန်တွင် ပြင်စလူဌာန ကွယ်

လွန်ခဲ့သည်။ ဆရာနေရာတွင် ကျွန်တော် ရေယာဉ်အုပ် ဖြစ်လာသည်။ နဒီဒေဝီတွင် ရေယာဉ်အုပ်စလုပ်သည့်နေ့က ကျွန်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသေးသည်။ ဆရာသည် ကျွန်တော်အတွက် နေရာဖယ်ပေးခဲ့ လေသလားဟု တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်းတော့။

ကျွန်တော်သည် ပြင်စလူသို့ရောက်တိုင်း ဆရာကတော်တို့ သားအမိထံ အမြဲသွားခဲ့ပါသည်။ ဆရာကတော်တို့ ရောင်းချမည့် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက်ဝယ်ယူ ပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆရာရှိစဉ်ကထက် ဆရာကတော်တို့ သားအမိအား ဂရုစိုက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်၏လစာငွေမှလည်း တတ်နိုင်သမျှ ထောက်ပံ့ပြု ထောက်ပံ့ခဲ့ပါသည်။ ဆရာကတော်သည် ဆရာ မရှိသည့်နောက် ပြောင်းလဲမသွားသော ကျွန်တော့်စိတ်ထားကို ပိုမိုသဘောကျပြီး အရေးပေး ဆက်ဆံခဲ့လင့်ကစား၊ သီတာဦးကမူ ကျွန်တော့်အပေါ် ဆက်ဆံရေးကွဲခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို တမင်ပင်မတွေ့အောင် ရှောင်၍ အနေစိမ်းခဲ့ပါသည်။

ခုတလော ပြင်စလူသို့ ကျွန်တော်ရောက်သည့်ရက်များတွင် သီတာဦးသည် လေစိမ်းတွေတိုက်ရုံမက ကျွန်တော့်ကိုပင် အရွံတိုက် လာခဲ့ပါသည်။ နဒီဒေဝီသို့ ပစ္စည်းလာသယ်ရာတွင်လည်း သူမဘေးမှာ အဖော်ပါလာတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သူမတို့အိမ်ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း နဒီဒေဝီသို့ ခေါ်လာသော အဖော်နှင့် ကျွန်တော့်ရေတွင် မျက်နှာငွေလဖြင့် တွဲပြခဲ့ပါသည်။ မထိတထိစကား၊ ရိတ်တိစကားတို့ဖြင့် ကျွန်တော်နားကြားပြင်းကတ်အောင်၊ ပြောခဲ့ကြဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်စုံစမ်းကြည့်တော့ ပြင်စလူရွာထဲမှ ရေလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး၏သား ဦးထိုက်ဆိုသူ လူငယ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

စိုးထိုက်သည် သီတာဦးနှင့်ရွယ်တူလောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျောင်းမနေတော့။ ပင်လယ်ထွက် ဂါးဖြင့် ငါးဖမ်းနေသူဟုသိရသည်။ သူ ဂါးပြန်ဝင်၍ သူမနှင့်တွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

၁၅၀

သုသိတ်

ကျွန်တော်က အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ဆရာကတော်အား အသိပေးသတိပေးခဲ့ပါသည်။ ဆရာကတော်က မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေကြောင်း သိတာဦးကို ကျွန်တော့်အနေနှင့်လည်း အထူးဂရုစိုက်ဖို့လိုကြောင်း ပြောလာသည်။ ဆရာကတော်က ကျွန်တော့်ကို သိတာဦးအား အမြန်လက်ထပ်စေလိုဟန်ရှိသည်။ တိုက်ရိုက်မပြောသေးသော်လည်း သွယ်ဝိုက်၍ပြောခဲ့သောစကားများက သိတာဦးကိုလက်ထပ်ပါတော့ဟူသော ဘူတာသို့ပင်ဆိုက်နေသည်။

ကျွန်တော်သက်ပြင်းမောသာ ချခဲ့မိသည်။ သိတာဦး ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး ခံရမှာလည်းစိုးသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မချွေးချင်း၊ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမုန်းမသိ။ သိတာဦးကိုတော့ ပြောဆိုဆုံးမ၍ ရမည်မထင်။ ကျွန်တော့်ကိုပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်တော့သည်မဟုတ်။ မလှမ်းမကမ်းမှသာ အရွဲ့တိုက်ပြနေသည်မဟုတ်လား။ သိတာဦးတစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင်တော့ ကျွန်တော့်ဆရာအပေါ် ကျွန်တော်တာဝန်မကျေရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့အဖြစ်မခံနိုင်။ ကွယ်လွန်သူ ဆရာမျက်နှာကို ထောက်ပြီး နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်ရပေမည်ပေါ့။

ကျွန်တော်နှင့် မြအခြေအနေကလည်း အလွန်အမင်းတိုးတက်လှသည်တော့မဟုတ်။ ခင်မင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု ပိုလာသည်သာရှိသည်။ ကျွန်တော်က လက်ထပ်ဖို့ စက်နိုးထားပေမယ့် မီးစိမ်းမပြ၊ မီးနီသာပြနေ၍ ရှေ့တိုးမရ။ ဗောမည်းတင်ထား၍ တွံတေးတူးမြောင်းဖြတ်မရသလိုမျိုး။ ခက်သည်က မြသည် ချစ်ပါသည်ဟုပင် နှုတ်မှစွင့်မပြောခဲ့။ ကျွန်တော်က ရင်ဖွင့်လာသည်နှင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်သာ။ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပြောခဲ့သည်သာ။ သူမ၏ မျက်ဝန်းအကြည့်များ၊ ဆက်ဆံမှုများက ကျွန်တော့်အား အဖြေပေးသလိုတော့ရှိသည်။ ပွင့်လင်း တိကျသော နှုတ်အဖြေကား မရသေး။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်မြကို အကြိုအပို့ ဘော်ဒီဝတ်အလုပ်ကတော့ ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာနေပြီလေ။

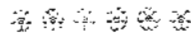
မြ၏ပြောစကားများအရ မြအမေက မြနှင့်သဘောတူသူရှိသည်။ မြနှင့်အိမ်နီးနားချင်း အိမ်ချင်းကပ်လျက် မြနှင့် ကျောင်းနေဖက်ကစားဖက် ကိုစိုးခေါ် ကိုစိုးဝေ။ ကိုစိုးဝေသည် သံကြပ်အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းလည်းလုပ်သည်။ စမာကလာ (သင်္ဘောကြီးဈေးသည်) လည်းလုပ်သည်တဲ့။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ၊ အတွင်းသိ အစင်းသိဖြစ်သူမို့ မြအမေက ကိုစိုးဝေနှင့် မြကို လက်ထပ်ပေးရန် သဘောတူထားသည်တဲ့။ ကိုစိုးဝေသည် အစ်မအပျိုကြီး မငြိမ်းဝေနှင့် မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းနေသည်။ မိဘများဆုံးပါးကုန်ကြပြီ။ ကိုစိုးဝေက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ရုပ်ချောချောဟုသိရသည်။ သမ္မန်မောက်စဉ်က အဝတ်အစားလဲရန် မြယူလာသော နို့စိမ်းရောင်စပွဲရှုပ်အင်္ကျီသည် ကိုစိုးခေါ် ကိုစိုးဝေ၏ အင်္ကျီဖြစ်နေသည်ကို မြပြောမှသိရသည်။

မြက ရွာနားမြက် ရွာနားစားချင်ပုံပေါ်၍ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာရသည်။ ကိုစိုးဝေအကြောင်းပြောပြသည့်နေ့က ကျွန်တော်ဘေးမငင်အိပ်မပျော်ဖြစ်ခဲ့သေး၏။ မြပြောနေတုန်းမှာပင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ငမ်းနည်းကြေကွဲစွာခံစားလာရပြီး မြနှင့်မနီးရသည့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“အစ်ကိုဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာကြီးကပုပ်သိုးလို့၊ ကိုစိုးအကြောင်းပြောလို့လား ည့်ပါအစ်ကိုရယ်၊ အမေသဘောတူသူရှိတဲ့ အကြောင်းသာ အစ်ကိုသိအောင်ပြောထားတာ . . . မြသာ ကိုစိုးကို၊ ဗိတ်ဝင်စားရင် အစ်ကိုကို အနားအကပ်ခံပါတော့မလား အစ်ကိုရယ်။ မြက ညစာခက်ခက် လှတာတော့ မက်တယ်လေ ” ဟု ပြောတော့မှ ပုပ်ကလွတ်သည့်လလို ကျွန်တော်ပြုံးလာနိုင်သည်။

မြက ကျွန်တော့်ကို လှသည်ဟုပြောတော့ ကျွန်တော်ရှက်စိုးရှက်ကန်းဖြစ်မိ၏။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ရုပ်ချောချော ကိုစိုးဝေထက် ကျွန်တော်ကလွန်သည်ဟု မြဆိုခဲ့လေသဖြင့် နဒီဒေဝီသို့ပြန်ရောက်လျှင် မှန်ကြည့်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။

မြ ပိုမိုတွယ်တာမြတ်နိုးလာအောင် ကျွန်တော်သည် ယောက်ျား တန်ခိုး ခြယ်ရသရ ပြင်ရဆင်ရဦးမှာပါလား။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း သင်္ဘောဆိုက်သည်နှင့် တက်မကိုင် ကိုတင်အောင်၊ စာရေး ကိုဝင်းမောင်၊ စုကာနီ ကိုကိုမောင်တို့အား သေချာမှာခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ဆေးရုံသို့ ပြေးလာခဲ့၏။

မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် မီးနီ၍ ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည့်ကားလို ကျွန်တော် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့မြင်မသွားအောင် လက်ယာဘက်လမ်းကြား (အဆောင်နှစ်ခုကြား) တွင် ကွယ်နေလိုက်ပြီး မသိမသာခေါင်းပြုကြည့်မိ၏။

မြသည် ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးထား၏။ ဒေါက်တာ အောင်ဟိန်းသည် မြနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သည်။ မြ၏ အသံသည် ခွဲနွဲ့သံပေါက်နေသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ထင်မိ၏။ နားထဲတွင် ကလေးငါး စီးကပ်ရုတနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူမ၏ မျက်နှာကို ကျွန်တော် မမြင်ရလင့်ကစား၊ သူမ၏ အသံနှင့် ဒေါက်တာအောင်ဟိန်း၏ သကာ လူးထားသောမျက်နှာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူမ၏မျက်နှာသည် မျက်နှာငွေလ ရွှန်းပပ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လွင့်ဖျံ လာသောအသံတို့က သဲ့သဲ့သာကြားရ၍ သဲကွဲမှုမရှိ။ နားစွင့်ထောင် သည်ကိုပင် ပီပီသသမကြားရ။

ဒေါက်တာအောင်ဟိန်းသည် အသက်က ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူ လောက် ရှိပေဦးမည်။ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းပင်။ ကျွန်တော့် အရပ်လောက်ပင်ရှိချိမ့်မည်။ နှုတ်ခမ်းအနည်းငယ်ထော်မှုနှင့် မျက်လုံး အစ်အစ်၊ မျက်စိမွေးမွေး ဖြစ်နေသည်မှအပ ရုပ်ရည်က ရွက်ကြမ်း ရေကျိုအဆင့်ထက်သာသွားသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ အနီးကပ်

ကြည့်မှသာ မျက်နှာကို အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်စေသည့် အနည်းငယ် ခေါ်နေသောသွားကြောင့် မို့မောက်သယောင်ဖြစ်နေသည့် အပေါ် နှုတ်ခမ်းကို တွေ့ရသည်။ ဆရာဝန်ဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်ဂုဏ်ခြံနှင့်ကျတော့ ထိုနှုတ်ခမ်းသည် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေမည်မဟုတ်တော့။ ဆရာဝန်ဂုဏ်ပုဒ် ဂုဏ်ခြံကြောင့် ထိုနှုတ်ခမ်းအပြစ်သည် မှန်ဖွား သေးငယ်သွားပေလိမ့်မည်။

ဒေါက်တာ အောင်ဟိန်းသည် ကျွန်တော့်ကို သိမည်မဟုတ် သော်လည်း ကျွန်တော်က ဒေါက်တာ အောင်ဟိန်းကို သိနေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဒေါက်တာ အောင်ဟိန်းအကြောင်း လေ့လာနေသည်မှာကြာ ခဲ့ပြီ။ လေ့လာနေသည်ဆိုခြင်းမှာလည်း ရဲလို ထောက်လှမ်းရေးလို လိုက်ချောင်း၊ စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့ခြင်းတော့မဟုတ်။ ဆေးရုံရောက်တိုင်း လေ့လာအကဲခတ်ကြည့်ရှုခြင်း၊ ဆေးရုံအလုပ်သမားများကို ပေါင်းသင်း မေးမြန်းခြင်း၊ သရဖီကို စကားနိုက် စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာအောင်ဟိန်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားခဲ့လွန်းသဖြင့် မြ တာဝန် မကျသည့်နေ့ရက်များပါ ရဲဖန်ရဲခါ ဆေးရုံသို့လာရောက်လေ့လာ အကဲခတ်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာအောင်ဟိန်း နှင့်ပတ်သက်၍ အပုပ်နံ့ထွက်လှသည် တော့မဟုတ်။ သူနာပြုဆရာမများထဲတွင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း နှင့် ချောချောမောမောလှပနေသည့် မြကိုတော့ သူကဦးစားပေး ဖက်လဲ့တကင်း ဆက်ဆံလွန်းသည်လောက်သာ သိရှိခဲ့ရသည်။

တော်သေးသည်။ ဒေါက်တာ အောင်ဟိန်းနှင့်မြက အတူတူမကျ၊ နေ့နေညည အတူတူတူကျလျှင် ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းပြီ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိသွားနိုင်သည်မဟုတ်လား။ ချဉ်သီးနှင့်ဆား အတူထားရသည် မှာ အသည်းဖိုစရာ၊ ရင်ထိတ်စရာ၊ စိုးရိမ်စရာ၊ ပူပန်စရာမဟုတ်လား။ ညဉ့်ပိုင်းတာဝန်အတူကျလျှင် ကျွန်တော်အိပ်ပျော်မည်မထင်တော့။ ခုတော့ တာဝန်အဝင်အထွက်မို့ ဖြေသာသေး၏။

ချဉ်သီးကလည်း ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်၊ စုတ်စုတ်ဖတ်ဖတ်၊ စုတ်စုတ် နှပ်နှပ်မဟုတ်။ စားချင်စရာ အရည်တွေရွှမ်းပြီး လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်၊ ဝင်းဝင်းမှည့်မှည့်၊ ပင်ပေါ်မှည့်ချဉ်သီး။

မြ ကလည်း မြ၊ စလေဆရာ ဦးပုည၏ လူပျိုမလှည့်ကြောင် မေတ္တာစာမှ “သပြေရဲ့အရွယ်၊ မငယ်လွန်း မကြီးလွန်း၊ ဖွန်းခြစ်တစ်ချို့ အထိုးခံ အုန်းသီး၊ ဘုန်းကြီးကြိုက်၊ မင်းကြိုက်၊ ကာလသားများ လားလားမျှမထိုက်” ဆိုသော အလှမျိုးပိုင်ဆိုင်သူ။ သာမန်လူတွေ မထိုက်အောင်လှသည်။ သည်တော့ ဘုန်းကြီးကြိုက်၊ မင်းကြိုက်၊ ဒေါက်တာကြိုက် မြကို ရေယာဉ်အုပ်ကလေး ကျွန်တော်ကြိုက်ရသည်။ မျက်နှာငယ်လွန်းလှ၏။

လမ်းပိတ်လှအောင် ခြေခါလက်ခါ ကိုယ်နဲ့ ခေါင်းငဲ့ စကားပြော နေသော ဒေါက်တာအောင်ဟိန်းနှင့် အကြည်ဆိုက်နေသောမြကို ကြည့်ရင် မနာလို ဝန်တိုမှုနှင့် ဒေါသတို့ရောဖြစ်သောစိတ်သည် မြေဆိပ်တို့ တရိပ်ရိပ်တက်လာသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရတော့။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိ၏။ လမ်းပေါ်သို့ ပြေးထွက်ကာ သူ့ နောက်မှနေ၍ ဆံပင်ကိုဆောင့်ဆွဲပြီး လှည့်လာသော မျက်နှာမှ နုတ်ထိ ဖောင်းအိသောပါးလေးကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် ရိုက်ချချင်စိတ် ပေါက်လာ အောင် ဒေါသတွေ ထွက်လာမိသည်။

ကျွန်တော်သာ နဂါးဖြစ်ခဲ့လျှင် နှစ်ယောက်လုံးပြာကျသွားအောင် မျက်စောင်းထိုးမိမလား မပြောတတ်။ မြင်လိုက်ရသော မြင်တွင်သာ ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားအား ဖြစ်ညစ်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ မချီမဆန် အောင့်သက်နာကျင်သွားသည်။

ဒေါက်တာ အောင်ဟိန်းက မြ၏ ခေါင်းလေးကို သူ့လက်သီး ဆုပ်ဖြင့် မနာမကျင်အောင် ခပ်ဖွဖွထုလိုက်သည်။ မြကလည်း

ကိုယ်လေးရဲ့ ခေါင်းလေးပုကာ ကျွန်တော်ဘက်အလှည့်တွင် လျှာလေး တစ်လစ်ထုတ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းမောချကာ နောက်ဘက်လှည့်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းလျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဒေါက်တာအောင်ဟိန်းသည် အတက်ချီကျော်စက် ဆွဲလျက် မြခေါင်းကိုထုကာ အိမ်ပြန်ရန် မြဘေးမှ ငြိတ်ကျော်လာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်၏ မြအပေါ် စိုးရိမ်ပူပန်မှုက ငယ်ထိပ်ကို မြေဆိပ် တက်သကဲ့သို့ မူးမူးမေ့မေ့ ခံစားနေရပြီ။ ဒေါက်တာအောင်ဟိန်း ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း ထိုနေရာမှ ဆက်ထွက်လာလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မြဆီ သွားမတွေ့လိုတော့။ မြကို ချစ်မြတ်နိုးနေရမှုသည် တစောင်းပင်၌စွဲသောပျားအုံမှ ပျားရည်ကို လျက်ရသကဲ့သို့ ချိုသော်လည်း ရင်ပူလွန်းရသည်။ ရင်ပူလွန်းလှ၏။ ကျွန်တော် နဒီဒေဝီသို့ ပြန်ရန်၊ အရေးပေါ်သို့ ဆက်မသွားဘဲ ကျောခိုင်းကာ ခန်းမကျယ်ဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်၏။

“အစ်ကို အစ်ကို မြ ဒီမှာ”

မြအသံကြားတော့ ကျွန်တော့်ခြေအစုံက တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။ နဖားကြိုးဆောင့်အဆွဲခံရသည်နွားလို တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နွားနှင့်နှိုင်းပြီး ပုံရိုင်းရိုင်း ခိုင်းချင်တော့သည်။ ရွာမှ ကျွန်တော့် အချစ်တော် ဖျစ်တစ်တစ်နွားပြာနီကြီးကမှ နဖားကြိုးအဆွဲခံ ရပေမယ့် ဆောင့်ရုန်းရင်း အန်တုရဲသေးသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မြနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နွားပြာနီကြီးလောက် သတ္တိမရှိ၊ မြကို မဆန့်ကျင်ရ။

ကျွန်တော်နောက်လှည့်ပြီး မြဆီလျှောက်သွားမိ၏။ မြက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာကြီးက ပိနွဲသီးပွင့်ကြီးကျနေ တာပဲ၊ မြကို စိတ်ကောက်နေတာလား”

ကျွန်တော်က “ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျားကြီး ဒေါက်တာအောင်ဟိန်းနဲ့ နန့်နေတာမြင်ရလို့ အုနုကွဲခဲ့တာ” ဟု ပြောလိုက်ချင်မိ၏။ နှုတ်ကပြောမထွက်။ စိတ်ပြေအောင် စိတ်ထဲမှာပဲ ပြောလိုက်မိ၏။

“မေးနေတာ ဘာလို့မဖြေတာလဲ၊ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ ဪ ဟုတ်ပြီ ခုနက ဒေါက်တာ အောင်ဟိန်းနဲ့ မြစ်ကူးပြောနေတာ တွေ့သွားလို့မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုဟာလေ သိပ်ကိုသဝန်တိုလွန်းတယ်နော် . . . လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာသမားတွေနဲ့ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း မပြောရတော့ဘူးလား . . . အာလာပသလ္လာပ မပြောရတော့ဘူးလား”

“အာလာပသလ္လာပနဲ့ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း ပြောတာရော ဟုတ်ရဲ့လားမြရယ်”

“ဘာပြောတယ် -အစ်ကိုဟာ မြကို သိပ်အထင်သေးတယ်နော်၊ မြကို ဇက်ကြိုးဆွဲရာ သွားတတ်တဲ့မြင်းလို၊ ပဲ့ကိုင်ရာပါတတ်တဲ့ လှေလို၊ လေယူရာယိမ်းတတ် တိမ်းတတ်တဲ့ပန်းလို မိန်းမမျိုးလို အစ်ကိုထင်နေသလား”

“မြဟာ နေကြာပန်းလိုမိန်းမမျိုး၊ နေမင်းမှတစ်ပါး အခြားလူညီ မကြည့်တတ်တဲ့ နေကြာပန်းလို မိန်းမမျိုးပါအစ်ကို၊ အစ်ကို မြကို အထင်သေးတာ ဝမ်းနည်းတယ်”

မြ၏ မျက်နှာလေး လက်ထိ ထိကရုန်းလို ချက်ချင်းညှိုးကျပြီး မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်ဥတွေ အိုင်ဖွဲ့ဝေသီလာတာတွေ့ရတော့ ကျွန်တော် ဆွဲယူ၊ ပွေဖက် ချော့မော့နှစ်သိမ့်လိုက်ချင်မိသည်။ ခုတော့ ဆေးရုံအတွင်း လမ်းပေါ်မှာ၊ ပြီးတော့ ချစ်သည်ဟု တစ်ခွန်းမတုံ့ပြန်သေးသည့်ချစ်သူ၊ ကျွန်တော် မြကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားမပီသသော သဝန်တိုတတ်လွန်း

သော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေမိသည်။ တကယ်ဆိုတော့ သဝန်တိုလေ ချစ်လေ၊ ချစ်မိလွန်းလေ သဝန်တိုမိလွန်းလေဆိုသည်ကို မြတကယ်ချစ်တတ်လာသည့် တစ်နေ့တွင် သိလာလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။

“ဟဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မြ ညှော်သည်ကို ခေါ်သွားလေ”

ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းက မြကိုပြောရင်း ခွဲစိတ်ခန်းဘက်သို့ ကွေ့သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆေးရုံမှ ဆရာဝန် ဆရာမတွေကို မရင်းနှီးသော်လည်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ သိနေသည်။ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းသည် ဆေးရုံကြီးသို့ ပြောင်းလာသည်မှာ သုံးလခန့်သာ ရှိသေးကြောင်း မြ ပြောပြ၍ သိနေသည်။ မြ နှင့် တာဝန်တွဲကျသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာအေးမာသိန်းက အသားညှိသော်လည်း မျက်နှာရော ကိုယ်ခန္ဓာပါ လှပချောမော ပြေပြစ်သူ ဖြစ်သည်။ မြလောက် အရပ်အမောင်း မကောင်းသော်လည်း ငါးရုံကိုယ်နှင့် ချို့မြဲလှပသော မျက်နှာကြောင့် မြင်ရသူ ပုရိသတို့ကို လည်ပြန်လှည့် ကြည့်စေနိုင်စွမ်းရှိသော အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အသက် ၃၀ ကျော်လွန်စ ခန့်လောက် ဖြစ်မည်ဖြစ်သော်လည်း အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ခန့် ထင်ရလောက်အောင် ပျိုမျစ်နုနယ်သူဖြစ်သည်။ အဝေးကကြည့်လျှင် မြနှင့် အရွယ်တူဟုထင်ရလောက်သည်။ မြ၏ ပြောပြချက်အရ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းသည် တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီး လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်တဲ့။

သူမက အနေတည်ပြီး အလုပ်ကို အာရုံစိုက်လွန်းသူဖြစ်သည်။ မြကို ကျွန်တော်လာတွေ့လျှင် မျက်တောင်ကော့ကော့ကြီးများ တစ်ချက်ပင့်တင်ပြီး စူးစူးရှရှ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူမအလုပ် သူမဆက်လုပ်နေတော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မြကြား စကားတစ်ခွန်းဝင် မဆိုခဲ့။ တစ်ခါတလေတော့ ဘာသဘောကျသည်မသိ၊ အလုပ်လုပ်နေရင်း မြကို ပြုံးကြည့်တတ်သည်။

၁၅၀

သုသိတ

သူမ၏ အပြုံးက လှောင်ပြုံးလားဟု ကျွန်တော်ထင်မိ၏။ ကျွန်တော် သူမကို တစ်ခါမျှစေ့စေ့ မကြည့်ဖူးခဲ့။ လူနာမျိုးစုံကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးရေးမှတ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတတ်လွန်းသော ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းကို တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်မိသည့်အခါ အသားညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် အကြည့်ခံလွန်းသော အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။

ရုပ်ကလည်းလှ၊ ပညာကလည်းတတ် ဆရာဝန်ဆိုသော ရာထူး လက်ထူးကလည်းရှိတော့ သင့်တော် လိုက်ဖက်သူ အရွေးရခက်နေပေ လိမ့်မည်။ ရွေးရင်း ရွေးရင်း၊ စံရွေးလွန်းသည့် ဒေါက်တာအေးမာသိန်း တစ်ယောက် အပျိုကြီးဖြစ်လာရလေသလား ကျွန်တော်တွေးကြည့်မိ၏။

မြက အရေးပေါ်အတွင်းခန်းသို့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွား၏။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေးပြီး ထိုင်ခိုင်းသည်။

ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်စဉ်မှာပင် ကားချင်းတိုက်ခံရသည့်ဒဏ်ရာနှင့် လူနာတွေ ရောက်လာကြသည်။ မြတို့ အလုပ်ရှုပ်ကြပြန်ပြီ။ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းလည်း ဘယ်ကကြားသည်မသိ။ ပျာယီးပျာယာ ဝင်လာ သည်။ ဒဏ်ရာရလူနာတွေကို ဖယ်စက်သလို စစ်ဆေးစမ်းသပ်ရေးမှတ် ညွှန်ကြားနေသည်။ အလုပ်သင် ဆရာဝန်များနှင့် မြတို့တစ်တွေမှာလည်း လက်မလည်အောင် ချုပ်လုပ်ဆေးထိုးဆေးထည့် ဓာတ်မှန်ရှိကိုင်ခိုင်း နေကြရသည်။ ဒေါက်တာအေးမာသိန်းကို ဝိုင်းကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေကြ ရသည်။ လူနာတွေကလည်း ခြေကျိုးလက်ခေါက် ခေါင်းပေါက်ထိပ်ကွဲ ဒူးပြဲပေါင်စုတ်၊ သွေးသံရဲရဲဖြင့် မကြည့်ရဲစရာ အနိဋ္ဌာရုံတွေ။ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းနှင့်မြတို့က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုစုကုသကြသည်။

ဒေါက်တာအေးမာသိန်းအား အခြေအနေအကျိုးအကြောင်းကို ပြည်သူ့ရဲ့ ယာဉ်ထိန်းရဲ့ ထောက်လှမ်းရေး၊ မှုခင်းရဲတို့က ဟိုကမေး သည်ကမေး၊ ဟိုဟာမေး၊ သည်ဟာမေး၊ သူတို့မေးသမျှ ဒေါက်တာ

အေးမာသိန်းက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေရင်း ဓာတ်မှန်လာပြသည့် လူနာ၏ဓာတ်မှန်ကို အလင်းရောင်တွင်ထောင်ပြီး စစ်ဆေးကာ စာင့်ရေးပြန်သည်။ ချက်ချင်းခွဲစိတ်ရမည့် လူနာများကို မြတို့တစ်တွေက လိုအပ်တာတွေ အရေးပေါ်ပြင်ဆင်လုပ်ပေးပြီး ခွဲစိတ်ခန်းသို့သူလို ဆေးရုံတင်ရမည့် လူနာဆေးရုံသို့ လုပ်ကြရသည်။ ပြင်ပလူနာအတွက် ရှင်းလင်းပြန်နှင့် ဒေါက်တာအေးမာသိန်းတို့ ပျားပန်းခပ်သလို အလုပ်ရှုပ် နေကြသည်။ သည်ကြားထဲ တယ်လီဖုန်းက ခဏခဏလာသည်။ ကားတိုက်မှုကိစ္စစမ်းကြ မေးမြန်းကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်ပေါ့။ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းက တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည် ကိုသာတွေ့ရ သည်။ တယ်လီဖုန်းနှင့်မေးသမျှ မြန်းသမျှကိုသာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေနေကြရမည်ဆိုလျှင် အရေးကြီးလူနာတွေ သည်အတိုင်း ပစ်ထားကြ ရမည်ထင်သည်။

ကားချင်းတိုက်သည့် လူနာတွေကို ဦးစားပေးလုပ်နေရတော့ အခြားလူနာတွေကို ပစ်ထားရသလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုလူနာတွေ၏ အော်သံ၊ ငိုသံ၊ ညည်းသံတို့ကလည်း နားမချမ်းသာစရာ။ လူနာရှင်တို့၏ မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြသည့် မျက်နှာတွေနှင့် မလိုတမာပြောနေကြသည့် စကားသံတို့ကို ဟိုလျှောက်ကြည့် သည်လျှောက်ကြည့် ကြည့်နေသော ကျွန်တော်မြင်နေရသည်။ ကြားနေရသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး “လူတွေ သည် အတ္တတယ်ကြီးကြပါလား” ဟုတွေးမိ၏။ သူတို့လည်း သူတို့ဝေဒနာမခံစားနိုင်လိုဖြစ်မှာပေါ့ . . . ကိုယ်ကခံစားနေရသူမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ကလည်းသူတို့နေရာမှာနေရင် သူတို့လိုပဲကြည့်မိလား၊ ပြောမိမလား ဒါလူ့သဘာဝပဲလေဟု ပြန်တွေးမိပြန်သည်။

ဒေါက်တာအေးမာသိန်းက ကားတိုက်လူနာများရှင်းသွား သည်နှင့် အခြားလူနာများကိုစပြီး စစ်ဆေးကုသသည်။ ဒါတောင် ကားတိုက် လူနာများကိစ္စက အကုန်အစင်မပြီးသေး။ ဓာတ်မှန်

သွားရှိက်သည့် လူနာများက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြန်လာပြီး ဓာတ်မှန်လာပြန်ဆဲ။ အခြားလူနာများကလည်း စိတ်မရှည်စွာ ညည်းညူစွာ၊ ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် ဒေါက်တာအေးမာသိန်းရှေ့တွင် တန်းစီနေကြ၏။ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းက ရုပ်ရှင်မှ ဖလင်ကွက် များပြသသလို ဖြစ်ရေစီးသလို အလျဉ်မပြတ် စစ်ဆေးကုသနေ၏။

တယ်လီဖုန်းမြည်လာ၍ ကောက်နားထောင်ကာ စကား ပြောခွက်ကို ဖုန်းပေါ်ပြန်တင်လိုက်၏။

“ထင်သားပဲ ဗွီအိုင်ပီ ခုလာမယ်တဲ့”

ဒေါက်တာအေးမာသိန်းက သူမတာသာပြောလိုက်ရင်း စမ်းသပ် လက်စလူနာကို ဆက်စမ်းသပ်၏။ ပြီးတော့ လာပြသည့်ဓာတ်မှန်များကို ကြည့်ပြီး ဆေးစာအုပ်တွင် ကောက်ရေးနေသည်။

ဒေါက်တာအေးမာသိန်းက နားကြပ်ကိုနားမှ ဖြုတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံမှထလိုက်၏။ တန်းစီနေကြသော လူနာများ၏ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ပြောကြသော မကျေမနပ်သံများက ပွက်လောညံသွားသည်။ ဒေါက်တာအေးမာသိန်းအား မကျေမနပ်အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ကြ၏။

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်ထားတော့မလား”

“ဘာပြောတယ်ရှင်၊ ရှင်တို့အမြင်ပဲ၊ ကျွန်မယားတာတောင် ကုပ်ခဲ့လို့လား၊ ရှင်တို့ ကျွန်မ စေတနာမစော်ကားနဲ့ ”

ဒေါက်တာအေးမာသိန်း၏ ညိုရဲသွားသောမျက်နှာနှင့် ပြတ် တောက်တောက်နိုင်သော အသံတို့က စောစောကနှင့်မတူ။ အပြောင်း အလဲ မြန်စွာဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ဒေါက်တာအေးမာသိန်းဘက်ကကြည့်တော့ လည်း မှန်သည်။ ဒေါက်တာအေးမာသိန်းတို့ မြတို့ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေ ဤမျှစိတ်ရှည် လက်ရှည် စေတနာထား ပြုစု ကုသနေနိုင်ကြသည်ကပင် သို့မဟုတ် ကျန်းမာရေးကောင်းနေသည်။

တချို့ တချို့သော လူနာတွေ လူနာရှင်တွေ၏ အကြည့်များ

မျက်နှာများ၊ ဝေဖန်သံများက စိတ်မရှည်ချင်စရာ၊ စေတနာမဲ့ချင်စရာ၊ ယခုပင် ကျွန်တော်မျက်စိရှေ့တွင် ဖြစ်လာသည်။ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်း အနေအနားမရှိ လုပ်သည်ကို ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ အခြားလူနာများနှင့် လူနာရှင်များလည်း မမြင်မဟုတ်၊ မြင်ကြပေလိမ့်မည်။ မြင်လျက်သားနှင့် ထိုသို့ ဘာကြောင့်ကြည့်ချင်ကြပါလိမ့်၊ ပြောချင်ကြပါလိမ့်။

ဆရာဝန် အပေါက်ဆိုးသည်၊ သူနာပြုဆရာမ အပေါက်ဆိုး သည်ဟု ကြားရတတ်သောစကားတို့သည် ဒေါက်တာအေးမာသိန်းတို့လို မြတို့လို ဆရာဝန် သူနာပြုမျိုးတွေကို ပြောသည်ဆိုလျှင်တော့ ထိုစကား မှားပေလိမ့်မည်။ ဆရာဝန် ဒေါက်တာ အေးမာသိန်း၊ သူနာပြုဆရာမ မြတို့တစ်တွေလည်း လူသားတွေ ဖြစ်ကြပါလား ဆိုသည်ကို မေ့ထားပစ် လို့မရ။ လူဆိုသည်မှာ ဒေါသနှင့်မကင်းနိုင်။ မောဟနှင့်မကင်းနိုင်၊ လောဘနှင့်မကင်းနိုင်၊ မာန်မာနနှင့် မကင်းနိုင်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာန အလွန်တရာနည်းပါးသည့် လူပင်လျှင် ဤလို အပေါက် အစများသည့်နေရာ၊ မိပေါင်းသားဆိုသည့်နေရာမျိုးတွင် အလုပ်လုပ် ရပါက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတွေ ကြီးထွားလာမည်မှာ သေချာသည်။

ဒေါက်တာ အေးမာသိန်း နှင့် မြတို့တစ်တွေသည် စေတနာ ရှိလွန်း၍သာ၊ စာနာတတ်လွန်း၍သာ၊ ကြင်နာတတ်လွန်း၍သာ၊ ဤမှ ဤမြေ၊ ဤလူတွေနှင့် ပလဲနံပသင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ် စေ့စေ့တွေးကြည့်လေ၊ လူသာမန်မလုပ်နိုင်သောအလုပ်ကို သူတို့ တစ်တွေ လုပ်နေကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရပါက ယနေ့သူတို့လုပ်နေကြရသောအလုပ်သည် တကယ်ဆိုးပါသည် ဆိုသည့် ဆရာဝန်၊ သူနာပြုဆရာမများ၌ပင် စေတနာမပါဘဲ မလုပ်နိုင်၊ တကယ်ဆိုးပါသည်။ ဆရာဝန်နှင့် မတန်ဘူး။ ဆရာမနှင့် မတန်ဘူးဟု အပြောခံရသူများပင် သူတို့လုပ်နေသမျှ လုပ်ခဲ့သမျှသည် စေတနာ ပါနေပေလိမ့်မည်။

သည်အလုပ်၏ သဘောသဘာဝကိုက စာနာမှု၊ ကြင်နာမှု၊ စေတနာမေတ္တာမပါဘဲ လုပ်၍ရသည့် အလုပ်မဟုတ်။ စာနာမှု၊ ကြင်နာမှု၊ စေတနာ မေတ္တာ အနည်းအများသာ ကွာကြပေလိမ့်မည်။ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းနှင့် မြတ်တစ်တွေ လုပ်နေကြသည့်အလုပ်ကို ကျွန်တော် သည် ဆေးရုံသို့ မကြာခဏ ရောက်ဖူးလေ့လာဖူးသဖြင့် စေတနာ အပြည့်အဝ၊ စာနာမှု၊ ကြင်နာမှုအပြည့်အဝဖြင့် လုပ်နေကြမည်ဆိုသည်။ ဤအလုပ်ကို နေ့စဉ် လုပ်နေကြရတော့ ဆရာဝန် ဆရာမတွေအဖို့ ရိုးစင်းသွားကြပြီ။ တကယ်အရေးကြီးသော လူနာလောက်သာ ဦးစားပေးလုပ်သည့်အခါ ကျန်သည့်လူနာများကို ထမင်းစား ရေသောက်သည်ပမာ၊ အလေးမမူ ဂရုမပြု သာမန်အလုပ်အဖြစ် သဘောထားလုပ်လာကြတော့သည်။ သည်တော့ ဆရာဝန် ဆရာမ စေတနာမရှိဟု ထင်လာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ် လုပ်နေ ရသူ၏ဘက်မှ မိမိကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်ကြည့်ပါကလည်း ထိုအလုပ်သည် ရိုးစင်းသွားပြီး သူတို့လောက်ပင် စိတ်ပါနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ အဓိကကတော့ သူဘက် ကိုယ့်ဘက် မှကြည့် တတ်ဖို့၊ မျှမြင်တတ်ဖို့၊ မျှခံစားတတ်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ မျှမကြည့်၊ မျှမမြင်၊ မျှမခံစားတတ်သမျှ၊ အမြင်တိမ်းစောင်းနေမည်သာ။ စေတနာတွေ ပျက်ယွင်းခေါင်းပါးကုန်မည်သာဖြစ်သည်။

ခုလည်းကြည့်၊ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်လာမှာ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်း မသွားဘဲနေ၍ရမည်လား။ ဒေါက်တာအေးမာသိန်းက ဝန်ထမ်း။ ဒါတွေကို သူတို့သိဖို့ကောင်းသည်။ ကျောင်းကား အတိုက် ခံရသည့်ကိစ္စ။ ကျောင်းသားကိစ္စဆိုတော့ လူကြီးကလည်းလာမည်ပေါ့။

လူနာတွေဘက်ကကြည့်ပြန်တော့လည်း သူတို့ခမျာ စောင့်နေ ရတာကြာလှပြီပဲ။ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေကြရသည်မှာကြာပြီပဲ။ ကုသိုလ်ကံဟုပဲ သဘောပိုက်ရမလိမ့်ဖြစ်နေသည်။ အရေးကြီးတာ ဦးစားပေးရတာဟာ လောကဓမ္မတာပေပဲပေါ့။

ဒေါက်တာအေးမာသိန်းနောက် မြဲလိုက်သွားတော့ ကျွန်တော် လည်း အရေးပေါ်အခန်းအပြင်ထွက်လာပြီး လူတွေအုပ်စုအုပ်စုရှိရာ သွားကြည့်လိုက်သည်။ ခဲတွေ၊ လက်နက်ကိုင်စစ်သားတွေပြည့်နေ၍ ကျွန်တော် လမ်းမတော်လမ်းမဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် မြဲရှိရာ ဆေးရုံသို့ လာလေ့ရှိသော်လည်း မြဲလုပ်ငန်းခွင်ထိခိုက်အောင် လာရောက်သည့်သဘောမျိုးမရှိပါ။ မြဲ အလုပ်များနေလျှင် တစ်နေရာရာသွားနေတတ်ပြီး မြဲ အားနေမှသာ မြဲနှင့် စကားစမြည်လာပြောခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကြောင့် မြဲသော်လည်းကောင်း၊ မြဲတို့ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတစ်ဦးဦးကိုသော်လည်း ကောင်း ထိခိုက်နှောင့်ယှက်မှုဖြစ်လာအောင် မနေခဲ့ပါ။ အများပြည်သူ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သည့်ဆေးရုံမှသာ ကျွန်တော်သွားရဲခြင်း၊ လာရဲ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စက်ရုံအလုပ်ရုံ၊ ရုံးဖြစ်ပါက သွားရဲလိမ့်မည်မထင်ပါ။ မြဲဆီမနေနိုင်၍သွားသော်လည်း လုပ်ငန်းခွင် မထိခိုက်အောင် ကျွန်တော် အမြဲဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် မှန်ကျောင်းဘက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မှန်ကျောင်း ဆရာတော်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဖူးမြော်ကန်တော့ပြီး ဆရာတော်မေးသမျှ ပြန်ဖြေကြားလျှောက်ထားခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကျောင်းတွင်ပင် ဆရာတော်ကျွေးသည့်ထမင်းစားပြီးမှ ကျွန်တော် အရေးပေါ်ပြန်လာခဲ့ သည်။

စဉ်းစားကြည့်တော့ ရှက်စရာဖြစ်နေသည်။ ဆရာတော် ကျောင်းတွင် မှီခိုကာ ကပ္ပိယလုပ် ၁၀တန်းဖြေခဲ့သော ကျွန်တော်သည် အလုပ်တွေ ဘာတွေရလာသည့်တိုင် ဆရာတော်၏ ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးမှုက မလွတ်နိုင်သေးပါတော့။

“အစ်ကို ပြန်သွားပြီအောက်မေ့တော့၊ မြဲတို့လည်းအေးခေါင်းဖော် နိုင်တာ အစ်ကိုရဲ့ ”

“မြကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ဘယ်တုန်းက ပြန်ဖူးလို့လဲ မြရယ်၊ မြတို့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ မှန်ကျောင်းဆရာတော်ကို သွားဖူးနေတာ ”

“မြရဲ့ ဧည့်သည်က အညာကထင်တယ် ဟုတ်လား မြ ”

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ကျွန်တော်နှင့် မြတို့ကြား စကားတစ်ခွန်း ဝင်မပြောဖူးသော ဒေါက်တာအေးမာသိန်းက ဝင်မေးလိုက်တော့ ကျွန်တော် တအံ့တဩ သူမကိုကြည့်မိ၏။ သူမက ကုလားထိုင်တွင် နောက်မှီပြီး မျက်စိမှိတ်ရင်း စကားပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရသည့် အချိန်လေး ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် အနားယူနေဟန်ရှိ၏။

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ တောင်သာကပဲ”

မြက ကျွန်တော့်ကို လက်ကုပ်ပြီး မေးငေါ့ဖြေခိုင်းသည်ကို ကျွန်တော်က မဖြေသဖြင့် မြက ဝင်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“တောင်သာမြို့ပေါ်ကလား နယ်ထဲကလား”

သူမက ကျွန်တော့်ကို လည်ပြန်လှည့်ပြီးမေးသည်။

“ဝဲလောင်တောင်ဘက်က ကျွတ်ကပါ ဒေါက်တာ”

“ဟယ် အမျိုးတွေ လာတွေ့နေတာ၊ အေးက စကားပြောပုံကို ကြည့်ပြီး အေးတို့နယ်ဘက်က ဖြစ်ရမယ်လို့ နဂိုထဲကထင်နေတာ၊ မောင်ညိုမြင့်က ဝဲလောင်ကျောင်းထွက်လား ရွာသစ်ကျောင်း ထွက်လား”

ကျွန်တော် ပိုအံ့ဩသွားရပါသည်။ အလုပ်ဖြင့်သာ နှမန်းလုံးနေ တတ်သော၊ သူများကိုစွဲကို စိတ်မဝင်စားတတ်သော၊ စပ်စပ်စုစု မလုပ်စာတတ်သော ဒေါက်တာအေးမာသိန်းက ကျွန်တော့်နာမည်ကို သိနေပါလား။ သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ဆန်းလှသည်တော့မဟုတ်။ သရဖီတို့အုပ်စုက ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာအေးမာသိန်းရှေ့တွင် “ကိုညိုမြင့် ကိုညိုမြင့်” ဟု အမြဲခေါ်နေကျ မဟုတ်ပါလား။

“ဝဲလောင်ကျောင်းထွက်ပါ ဒေါက်တာ”

“အေးသည်း ဝဲလောင်ကျောင်းထွက်ပဲ၊ မောင်ညိုမြင့်က ဘယ် နှစ်ခုနှစ်က ဝဲလောင်ကျောင်းနေခဲ့တာလဲ”

“၇၁ ခုက ၇၅ ခုထိပါ ဒေါက်တာ”

“ဒါ အေးတို့ တောင်သာနယ်က လူတွေဖမ်းတဲ့ဂဏန်းပဲ၊ တောင်သာနယ်က ဟုတ်မဟုတ်သိချင်ရင် ခုနှစ်ဂဏန်းဆိုခိုင်းကြည့်လိုက်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား ထွန်းဝေလို့ ခေါ်ခိုင်းကြည့်လိုက်”

ဒေါက်တာ အေးမာသိန်း ကျွန်တော် တောင်သာနယ်ကမှန်း သိနေသည်မှာ ကြာပြီထင်သည်။ ခုနှစ်ဂဏန်းတို့ “ထွန်း” တို့ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်ကြိမ် ပြောသံ၊ ဒေါက်တာကြားခဲ့ပြီးဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဒေါက်တာ ဘယ်ကလဲ ဒေါက်တာ ”

“အေးကို ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါ၊ မမအေးခေါ်ခေါ် မမခေါ်ခေါ် အေးလို့ပဲခေါ်ခေါ် ခေါ်ပေါ့၊ မောင်ညိုမြင့်ကိုလည်း မောင်ညိုလို့ပဲ မမ ခေါ်မယ်၊ မမက ကျော့ကွာကပါ၊ ဝဲလောင်ကျောင်းမှာ ၆၃ ခုက ၇၂ ခုထိ နေခဲ့တာ၊ မောင်ညို နဲ့မမက ဝဲလောင်ကျောင်းမှာ နှစ်နှစ် အတူနေခဲ့ကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိခဲ့ကြဘူးနော် ”

“ကျွန်တော့်က ငါးတန်း ခြောက်တန်း၊ မမက ကိုးတန်း ဆယ်တန်း ဖြစ်မှာပေါ့ ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ညို၊ မှန်ကျောင်းဆရာတော် သွားဖူး နေတာလို့ မောင်ညိုပြောလိုက်တော့ မမက မောင်ညိုဟာ ဝဲလောင်နယ်သား ဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်ပြီးမေးလိုက်တာ”

“မှန်ကျောင်းက ကျွန်တော် ကပ္ပိယလုပ် ဆယ်တန်းဖြေခဲ့တဲ့ ကျောင်းပါ”

“မမလည်း မှန်ကျောင်းကို ခဏ ခဏရောက်တာပဲ၊ တစ်ခါမှ မဆုံဖြစ်ဘူးနော်”

“သင်္ဘောထွက်နေရတော့ မှန်ကျောင်းကိုအရောက်နည်းသွား တယ် မမ”

“မှန်ကျောင်း အရောက်နည်းပေမယ့် ဆေးရုံတော့ အရောက် များနေတာပဲမဟုတ်လား၊ ဆရာတော်နဲ့ ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် လျှောက်လိုက် ဦးမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့မရား၊ ဆရာတော် ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးပြင်နေပါ ဦးမယ်”

“နောက်တာပါကွာ၊ မမတို့နယ်သားချင်းတွေ့ရတာ မမတော့ အရမ်းဝမ်းသာသွားတယ်၊ ဝမ်းသာတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ မမတစ်ခုခု ကျွေးမယ်လေ၊ မမက ဒီနေ့ထမင်းဘူးမပါဘူး၊ တစ်ခုခုသွားစားရအောင် ပြောလိုက်ခဲ့လေ”

“ကျွန်တော် မှန်ကျောင်းက စားခဲ့ပြီးပြီ မမဘာသာ သွားစားပါ”

“အေး ဒါဖြင့် မမသွားစားတော့မယ်၊ လမ်း ၂၀ ခဏသွား လိုက်ဦးမယ်၊ ကိစ္စပေါ်ရင် မြ ကြည့်လုပ်ထားနဲ့”

ဒေါက်တာ အေးမာသိန်း ထွက်သွားရာနောက် ကျွန်တော် မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်မိသည်။ မျက်စိတစ်ဆုံးက သုံးလေးကိုက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် မြဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြမျက်နှာသည် ရွာတော့မည့်မိုးလို့ သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြစ်နေပါလား။

“မြ နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“နေကောင်းပါတယ်၊ စကားပြောဖော်မရှိလို့ ပျင်းပြီး အိပ်ချင် နေတာပါ”

“မြက အစ်ကိုတို့ စကားပြောနေတာ ဝင်ပြောပေါ့၊ မြဘာသာ မပြောဘဲ ငြိမ်နေပြီး”

“ရေပက်မဝင်အောင် အကြည်ဆိုက်ပြောနေတဲ့စကားပိုင်းထဲ မြက အရှက်မရှိ၊ ဝင်လုပြောရမလား”

“ဘာရယ် မြ အကြည်ဆိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“မမတွေ၊ မောင်တွေ၊ ချက်ချင်းဖြစ်လာတာကို အကြည်ဆိုက် တယ် မပြောရရင် ဘယ်ဟာကို အကြည်ဆိုက်တယ်လို့ ပြောရ မလဲ”

မြမျက်နှာက နေတွင်ကျက်သော စည်ကဲသို့ တင်းမာခက်ထန် နေသည်။ မြအသံတို့က စည်သံလို ဟိန်းထွက်နေသည်။ နောက်ဆုံး စကားစုက ဝမ်းနည်း ပက်လက်သံ စွက်နေသည်။

“တစ်နယ်တည်းသားချင်း၊ တစ်ကျောင်းတည်းထွက်ချင်း၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး မပြောရတော့ဘူးလားမြ”

“ဘူးသီးသီးမှ အနီးတော်တာများ ရင်းရင်းနှီးနှီး လုပ်နေချင်သေး တယ်၊ ဟိုက ဂေါ်မစွဲအဖျိုကြီးရှင် နားလည်ရဲ့လား”

“ဘာပြောတယ်၊ မြက အစ်ကိုကို အရမ်းအထင်သေးတယ် နော်၊ အစ်ကိုဟာ အရပ်သစ်မြင်တိုင်း လိုချင်တတ်တဲ့ကလေးလိုမျိုး မဟုတ်ဘူးမြ၊ အစ်ကိုဟာ ပေလိုဝါးလိုကီးလိုမျိုး ကျင့်တတ်တဲ့သူပါ”

“ပေတစ်သီး၊ ကျီးတစ်သား၊ ဝါးတစ်ပွင့်လို၊ တစ်ဘဝမှာ တစ်ခါပဲတစ်ဦးကိုပဲ သံယောဇဉ်ရှိတတ်တဲ့သူပါမြ၊ မြ အစ်ကိုကို အထင် သေးတာတော့၊ အစ်ကိုစိတ်မကောင်းဘူး”

“သွား အကောင်းပြောတယ်အောက်မေ့နေတာ၊ မြကို စကားလက်စားချေနေတာ မဟုတ်လား”

မြက ကျွန်တော့်လက်မောင်းအိုးကို မနာအောင်ထုသည်။ ဆေးရုံထဲမှ ကျွန်တော်ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ အပြင်တစ်နေရာမှာဆို မြသည် ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲရောက်ရောမည်။

“အစ်ကိုတော့ ဒီနေ့ပျော်သွားပြီလေ၊ မြသဝန်တိုတတ်တာ တွေ့ရတော့ မြ အစ်ကိုအပေါ်”

“တော် တော် သဝန်တိုတယ်လို့ အစ်ကိုကို ဘယ်တုန်းက ပြောလို့လဲ”

မြက ကျွန်တော်စကားမဆက်နိုင်အောင် ဝင်တားပြီး ဦးအောင် ပြောလိုက်သည်။

“မြမျက်နှာကပြောပြနေတာပဲ၊ မြအမူအရာတော့ ပြောပြနေ တာပဲဟာ”

“ကိုယ်လိုရာဆွဲ မတွေးချင်စမ်းပါနဲ့ အစ်ကိုရား ကဲ အစ်ကိုပြန်
တော့”

“နေပါရစေဦးမြရာ မမပြန်လာရင်၊ ဝဲလောင်ကျောင်း
အကြောင်းတွေပြောချင်သေးလို့”

“အစ်ကိုကို မြ အတည်ပြောမယ်နော်၊ နက်ဖြန်ခါကစပြီး
အစ်ကိုဆေးရုံမလာတော့နဲ့၊ သမ္ဗန်ဆိပ်ကစောင့်၊ သမ္ဗန်ဆိပ်ကပြန်ရမယ်
သိလား”

“ဟောဗျာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခါတိုင်းလည်း ဆေးရုံထိလိုက်
ပို့နေကျ လာကြုံနေကျပဲဟာ”

“ရှည်မနေနဲ့ အစ်ကို၊ မြပြောတာနားထောင်၊ စဉ်အိုးတန်းက
ပဲစောင့်၊ ကမာကသွယ်ဆိပ်ထိလိုက်ပို့၊ ကမာကသွယ်ဆိပ်ကစောင့်၊
စဉ်အိုးတန်းဆိပ်က နဒီဒေဝီပြန်၊ ဆေးရုံကိုလိုက်ပို့စရာ မလိုတော့ဘူး”

မြ အသံက မာမာထန်ထန်ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာကလည်း
ခပ်တင်းတင်း။ စစ်ဗိုလ်ကစစ်သားကို အမိန့်ပေးသလို ပေးနေသည်။

“ဒါဆိုရင် ဆေးရုံအထိမပို့ရတဲ့အစား၊ ကမာကသွယ်ဆိပ်ကနေ
မြတို့အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ခွင့်ပြုမယ်မဟုတ်လားမြ”

“အစ်ကိုကို မြပြောထားမယ်နော်၊ ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့မှ အိမ်ကို
မလာခဲ့ပါနဲ့၊ အစ်ကိုအိမ်ကိုလာလိုက်တာနဲ့ မြတို့ရဲ့ သောက်ရေအိုးထဲက
ရေလိုဘဝမျိုးကနေ၊ မီးဖိုပေါ်က ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေလိုဘဝမျိုး
ရောက်သွားမယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါနော်”

မြ၏မျက်နှာလေးက ရေမဲ့ကြာလို ညှိုးရောသွားသည်။ အသံ
ကလည်း ကြေကွဲစရာကောင်းအောင် တိုညည်းသွားသည်။ မြသည်
သူမအိမ်သို့ ကျွန်တော်အဘယ့်ကြောင့် မလာစေလိုပါသနည်း၊ မြအိမ်
သည် လျှို့ဝှက်ချက်တို့ဖြင့် ပြည့်သိပ်နေလေသလား၊ မြ၏လျှို့ဝှက်ချက်
တွေ သိသွားမည်စိုး၍လား။ မြနှင့် ကျွန်တော်ကြား ဘာများလျှို့ဝှက်
စရာရှိပါလေသနည်း။

မြနှင့်ကျွန်တော်ပြန်တွေ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ကို အမှတ်ရမိသည်။
ကမာကသွယ်လာခေါ်ဖို့ ပြန်လို့ဖို့ကိစ္စကိုပင် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ခဲ့သည့်မြ
မြအိမ်သို့ အလာမခံသည့်မြ။ သည်ကတည်းက မြနှင့်ပတ်သက်ပြီး
ကမာကသွယ်တွင်နေသည့် မောင်ဝင်းနိုင်ကို စုံစမ်းခိုင်းခဲ့ဖူးသည်။
မောင်ဝင်းနိုင်၏ စုံစမ်းပေးချက်အရ မြတွင် အမေသာရှိသည်။
ထိုအမေနှင့်အတူနေသည်။ စီးပွားရေးအဆင်ပြေသည်။ အိမ်တွင် ကုန်ရုံဆိုင်
ဖွင့်ထားသည်။ မြတွင် ရည်းစားသနားမရှိ။

သည်တုန်းက မောင်ဝင်းနိုင်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် စဉ်းစား
အင်္ကျီတစ်ထည်၊ ကျွန်တော်ဝယ်ပေးလိုက်ဖူးသည်။ မောင်ဝင်းနိုင်
စီစဉ်ပေးခဲ့သဖြင့် ကမာကသွယ် သမ္ဗန်ဆိပ်အနီးမှ မာမ္မတ်အိမ်သည်
ကျွန်တော် မြကို စောင့်ခဲ့ရာ အိမ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မောင်ဝင်းနိုင်နှင့် မာမ္မတ်တို့
ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်သည် နေလုံ မိုးလုံ ဣန္ဒြေရရဖြင့် မြကို
စောင့်နိုင်ခဲ့သည်။

ခုတစ်ခါ မြတို့အိမ်နှင့်ပတ်သက်၍ မောင်ဝင်းနိုင်ကို ထပ်မံစုံစမ်း
ခိုင်းရမလို ဖြစ်နေသည်။ ထပ်စုံစမ်းခိုင်းရဦးမည်ပေါ့။

သောက်ရေအိုးထဲမှ ရေမျိုးပဲ မြနဲ့အစ်ကိုဘဝ ဖြစ်ပါရစေ။
ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေခွေးအိုးထဲမှ ရေမျိုးမဖြစ်ပါရစေနဲ့။

ရေအေးက ရေမူဖြစ်အောင် ဘယ်သူက မီးပွေးကြိုမှာပါလိမ့်
အစ်ကိုသိချင်လိုက်တာမြရယ် . . .

“ဆရာ ဆရာ စန္ဒာဦးက ဆရာ ဦးဝင်းကြည်ရောက်နေတယ်”

အပြင်က အော်သံခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် အတွေးမှ လန့်မိ
လာသည်။ ဆရာ ဦးဝင်းကြည် ဟုဆိုလိုက်မှ ဆရာမှာလိုက်သည်
ပြင်စလှမှ ကုန်အခြေအနေကိစ္စ သတိရလာသည်။ မြကြောင့် ကျွန်တော်
သည် မြမှတစ်ပါး အရာရာ မေ့တတ်လာခဲ့ပြီလား။

အပိုင်း(၂)

(တစ်ဆယ်) နှလုံးသား တံခါးအဖွင့်

“ဟာ မြ လာတယ် . . မြရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင် ”

ကျွန်တော်သည် ဘုရားရှိခိုး၊ ငါးပါးသီလယူ၊ အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာတော်များရွတ်၊ မေတ္တာပို့ အမျှပေးပြီး သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါရုဏ်တော်ကို ပုတီးပတ် သက်စေ့စိပ်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှ ထလာကာ အခန်းအပြင် အထွက်တွင် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်နေသောမြကို အံ့သြဖွယ်ရာ၊ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ တွေ့စက အိပ်မက်လေလား၊ စိတ်ထင်လေလားဟု ဝေဝေဝါဖြစ်မိ၏။

ကျွန်တော်သည် ဤသို့ နိစ္စဓူဝပြုကျင့်ခဲ့သည်မှာ ရေယာဉ်အုပ် စဖြစ်သည့်နေ့မှ စခဲ့သည်။ ဤနိစ္စဓူဝ နေ့စဉ်အလုပ်သည် ဆရာ ဦးခင်မောင်ဦးထံမှ အတုခိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်များသည့် ရေလမ်းတာဝန်ကြီးသည့် ရေယာဉ်အုပ် နဒီဒေဝီပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာကြသူအားလုံး၏ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာကို ရည်ရွယ်၍ နဒီဒေဝီကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်သူ ရေယာဉ်အုပ် ကျွန်တော်အနေဖြင့် ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာရမည့်အပြင် မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ သော ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်သွယ်တို့အား တိမ်းဖယ်စေမည့် ဤ နိစ္စဓူဝအလုပ်ကို လုပ်သင့်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိ၍ ရေယာဉ်အုပ် စဖြစ်သည့်နေ့မှစ၍ ကျင့်ကြံလုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရား တရားအလုပ်ဆိုသည်မှာ နိစ္စဓူဝဖြစ်သင့်သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။ လောကီအလုပ်တွေလို ငရဲရောက်မှ ကျောင်း ဆောက်ချင် လုပ်၍မသင့်။ ငါးပွက်ရာ ငါးစာချလုပ်သည်မျိုးလုပ်၍ မကောင်း။

သင်္ဘောထွက်မည့်နေ့မှ ဘုရားရှိခိုး၊ ဂါထာရွတ်၊ အမျှဝေ၊ ပုတီးစိပ်၍မသင့်။ နိစ္စဓူဝ အမြဲအလုပ်သာ ဖြစ်သင့်သည်။ အရေးကြီး အရေးပေါ်ကိစ္စကြောင့်ပျက်ကွက်ရသည်မှအပ၊ မပျက်ကွက်ရအောင် ကျွန်တော် စောစောထ၍ စောစောလုပ်ခဲ့သည်ချည်း။

“အစ်ကို ဘုရားရှိခိုးစက ရောက်နေတာ ဒီနေ့ သရဖီ ရွှေတိဂုံ ဘုရားဖူးလာရင်း၊ ဆေးရုံကို အစောကြီးရောက်လာလို့ မြလည်း သမ္ဗန်ဆိပ်မှာ အကြာကြီးမစောင့်ချင်တာနဲ့ အစ်ကို့ဆီလာခဲ့တာ”

“ဟာ ဒါဆိုရင် မြစောင့်နေရတာ ကြာပြီပေါ့ ပျင်းနေမှာပဲ နော် ”

“မပျင်းပါဘူးအစ်ကိုရာ အစ်ကို့တပည့်တွေက ထမင်းကြော်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ကျွေးပြီး တိုက်ပြီးပါပြီ ”

“ဟုတ်လား အစ်ကိုက ခုပဲ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ခေါ်သွား မလားလို့ ”

“အစ်ကိုက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာသာရေးတွေလုပ်နေတော့ အစ်ကို့ကို မြ ပိုလေးစားသွားပြီ ”

“ရေယာဉ်အုပ်ဖြစ်မှ စလုပ်တာပါမြ ”

“ကောင်းတယ်အစ်ကို၊ ခေါင်ကမိုးလုံတော့ တံစက်မြိတ်ပါ မိုးလုံမှာပေါ့၊ မိုးခိုရတဲ့လူတွေလည်း ဒုက္ခမရောက်တော့ဘူးလေ ”

“ဟုတ်တယ် မြ အစဉ်အလာကောင်းဆိုရင် ဆက်ထိန်းသင့် တယ်လို့ အစ်ကိုမြင်တယ်လေ။ နဒီဒေဝီရဲ့ ဆရာ ဦးခင်မောင်ဦး လက်ထက်က အစဉ်အလာကောင်းတွေကို အစ်ကိုအမွေရရှိတာလို့ သဘောထားပြီး ဆက်ထိန်းနေတာပဲ”

“ကောင်းတယ်အကို၊ နဒီဒေဝီပေါ်ရောက်ကတည်းက မြလေ့လာခဲ့တာပဲ၊ အားလုံးဟာ အစ်ကိုရဲ့အငွေအသက်တွေအတိုင်းပဲ နော်”

“မြ ဒီနေ့အားတယ်မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုတို့ ရွှေတိဂုံဘုရား သွားဖူးရအောင်နော်”

“အားပါတယ်၊ သိပ်ကြာလို့တော့မရဘူးနော် အစ်ကို”

“ခဏပါမြရယ်၊ ဘုရားဖူးပြီးရင် ပြန်လာကြတာပေါ့”

မြက တွေ့သည့်သင်္ဘောသားတွေ လိုက်နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား နဒီဒေဝီပေါ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ သည်။

“လူတွေဟာ ဘာသဘောရယ်မသိဘူးနော်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း သင်္ဘောဆင်းလာရင် အထင်သေး အမြင်သေး မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်တတ်ကြတယ်နော်”

ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှ ဘုရားဖူးပြီးနောက် တောင်ဘက်မှန်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှ ဝေဒနာတွေ မြကို ပွင့်လင်းစွာထုတ်ဖော်ပြောပြတော့မည်။ မြဆီမှ ချစ်အဖြေ အရတောင်း တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မြကို ကန်တော်မင်ပန်းခြံသို့ ခဏဝင်ကြည့်ရအောင်ပြောပြီး ချောမော့ ခေါ်ခဲ့ရသည်။

“မြကို ဘယ်သူတွေ ကြည့်လို့တုံး”

“သင်္ဘောသားတွေပေါ့၊ မထိတယ်၊ ရိတ်တိစကားကို မကြား တကြားပြောလိုက်သေးတယ် သိပ်ရွံ့ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘယ်က သင်္ဘောသားတွေလဲမြရဲ့ အစ်ကိုသင်္ဘောက သင်္ဘော သားတွေလား”

“အစ်ကိုသင်္ဘောကမဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့သင်္ဘောနား ကပ်ထားတဲ့သင်္ဘောတွေပေါ်က သင်္ဘောသားတွေနဲ့ ဗောတံတားပေါ်မှာ တွေ့တဲ့ သင်္ဘောသားတွေပေါ့”

“သင်္ဘောပေါ်တွေ့တိုင်း ဗောတံတားပေါ်တွေ့တိုင်း သင်္ဘော သားမဟုတ်ဘူး မြ သင်္ဘောဆိပ်ဆိုတာ လူစုံတယ် သင်္ဘောသားရော၊ အလုပ်သမားရော၊ ဂမ်းတားရော၊ ခရီးသည်ရော၊ အလစ်သုတ်ချင်တဲ့ သူခိုးကြမ်းပိုးရော၊ လေညှင်းလာခံသူရော လူစုံရှိတာ မြရဲ့”

“ဟုတ်လား အစ်ကို၊ မြက အားလုံးသင်္ဘောသားတွေပဲ ထင်နေတာ”

ကျွန်တော်က ပန်းခြံထဲမှ ကန်စောင်းဘေးရှိ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မြကိုလည်း ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ မြက ကျွန်တော့် စကားမငြင်းပယ်၊ ဝင်ထိုင်သည်။

“လူလိမ္မာသားယဉ်ပါး လူမိုက်သား ရမ်းကားဆိုတဲ့စကား လည်းရှိသားပဲမြရဲ့၊ သင်္ဘောသားရယ်၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး လူပေါ်မူတည်တာပါပဲ၊ သင်္ဘောသားထဲမှာလည်း လူရမ်းကားတွေရှိ သလို၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့လူတွေလည်း တစ်ပုံကြီးပါ မြရဲ့”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ အစ်ကိုသင်္ဘော ဆင်းလာခါစက နောက်မလာတော့ဘူးလို့တောင် ဆုံးဖြတ်မိသေးတယ်၊ အစ်ကို သင်္ဘော ပေါ်ရောက်တော့မှ ဘုရားဟောကျေးညီနောင်ဇာတ် သတိရမိရော”

“ဝီသတိနိပါတ်၊ သတ္တိဂုဗ္ဗဇာတ်ထဲက ခိုးသားတွေလက်က ကျေးနဲ့ ရသေ့တွေလက်ကကျေး အကြောင်းလား”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ အစ်ကိုက သိပ်ချိုလွန်းတယ်နော်”

“အစ်ကိုက ဘာတွေ ချိုနေလို့လဲ၊ မြရယ်”

“အစ်ကိုအကြောင်းကို အစ်ကို့ဘာပညာ တွေကလည်း ပြောပြတယ်၊ အစ်ကို ပုတီးစိပ်နေတုန်း အစ်ကို့အခန်းခေါက်ဝကနေ

ရပ်ကြည့်ပြီး မြလေ့လာခဲ့တယ်။ သဘောပေါ်မှာ စာကြည့်တိုက်
သေးသေးလေး တွေ့ရတာ မြအဖေ့အဖေ့ပါ။

“ဒါလားမြရယ် အစ်ကိုက စာဖတ်ဝါသနာထုံတယ်၊ စာအုပ်ထဲ
ဝါသနာပါတယ်။ ဝယ်သင့်တဲ့စာအုပ်ဆိုရင် ကျွန်တာတွေခြီးခြီး
မျက်စိမှိတ် ဝယ်တတ်တယ်လေ”

“အလိမ္မာစာမှာရှိတဲ့၊ စာဖတ်များတော့ အတွေးအခေါ်တွေထဲ
မြင့်မား၊ လိမ္မာရေးခြားကလည်း ရှိသထက် ရှိလာတာပေါ့။ မြတော့
အစ်ကိုကို ဒီနေ့အမှတ်တွေ အပြည့်ပေးလိုက်ပြီ”

“ဒါဆိုရင် အစ်ကိုစာမေးပွဲအောင်ပြီပေါ့”

“အစ်ကိုက ဘာစာမေးပွဲဖြေထားလို့လဲ”

“အချစ်စာမေးပွဲ”

“စကားကောင်း ပြောနေတာ၊ အစ်ကိုက လုပ်ရောမယ်”

“စကားထဲမှာ ချစ်စကားဟာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား”

- မြကို ဒီနေ့တော့ အစ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးမယ် ခါတိုင်းလို
ဆင်ဝေ့ရန်ရှောင်မပြောပါနဲ့”

“မြကို အစ်ကိုချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ၊ မြလည်း
သိနေတာပဲ၊ မြဟာ ရှက်စရာမဟုတ်တာ ရှက်နေတယ်။ အစ်ကိုအပေါ်
ထားတဲ့ မြသဘောထားအမှန်ကို ခု အစ်ကိုသိချင်တယ်။ အစ်ကိုကို
အဖြေပေးပါတော့မြရယ်”

မြမျက်နှာသည် နေဝင်ချိန် ကုက္ကိုရွက်တွေလို ညှိုးလျော့သွား
သည်။ မြရင်ထဲ၌ အဘယ်အကြောင်း တရားတို့သည် နှိပ်စက်ကလေး
နေကြပါလေသနည်း။

“အစ်ကိုရယ် မြဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ မြလေ ဒီမေးခွန်းကို အစ်ကို
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးလာမှာ ဖိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေတာကြာခဲ့ပြီ အစ်ကို”

“ဘယ်လိုလဲ မြရယ်၊ မြဘာတွေခံစားနေရလဲ၊ ဘယ်လို
အခက်အခဲပြဿနာတွေ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသလဲဆိုတာ အစ်ကိုကို
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပွင့်ပြောပါမြ”

“မြရဲ့ ဘဝကြင်ဖော်ဟာ မြရဲ့ချစ်သူဖြစ်စေချင်တာ မြရဲ့ချင်ခြင်း
တစ်ခုပါ။ မြ ချစ်သူဟာ မြ ဘဝကြင်ဖော်ဖြစ်ဖို့ ချင်ခြင်းဖြစ်ခဲ့တာ
ကြာပါပြီ။ မြရဲ့ ချင်ခြင်းဖြစ်မှု၊ အလိုမပြည့်နိုင်တော့ဘူးလို့ သိရတဲ့နေ့က
ဆိုရင် မြ လူးနေအောင်ခံစားခဲ့ရပါတယ်အစ်ကို၊ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး
မြရင်နာကြေကွဲစွာ ခံစားခဲ့ရပါတယ်”

“ဘယ်လိုအကြောင်းတွေကြောင့်ဆိုတာ အစ်ကိုကို ပြောပြပါ
မြရယ်၊ အစ်ကို သိချင်လွန်းလို့ပါ”

“မြကို မေ့လိုက်ပါအစ်ကို၊ မြနဲ့အစ်ကိုဟာ ဘဝကြင်ဖော်
ဖြစ်နိုင်တဲ့ အနေအထားမရှိပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်မြ၊ အစ်ကိုနားလည်အောင် ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း ပြောပြစမ်းပါ”

“မြ အရွယ်ရောက်ချိန်ကစပြီး အမေက အမိန့်တစ်ခုထုတ်ထား
ခဲ့တယ်အစ်ကို၊ သဘောသားနဲ့ အိမ်ထောင်မပြုရဘူးတဲ့၊ သဘောသားနဲ့
ချည်စားမထားရဘူးတဲ့”

“အမိပိုလှပတဲ့စကားတွေပါလား မြ သဘောသားဟာလည်း
လူမဟုတ်ဘူးလားမြရယ်”

“မြဟာ ကံဆိုးလွန်းပါတယ် အစ်ကို၊ မြဘဝ အလိုမပြည့်ခဲ့ပါ
ဘူး။ မြ မြတ်နိုးသူတွေ့တော့လည်း ကြံကြံဖန်ဖန် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
သဘောသားတဲ့”

“မြ အမေက ဘာပြုလို့ သဘောသားမုန်းနေရတာတဲ့လဲ၊ မြကို
ပြောမပြဘူးလားဟင်”

“ပြောမပြပါဘူး သဘောသားကိုတော့ နာကြည်းနေတာ အမှန်ပဲ
အစ်ကို”

“မလွယ်ပါလား မြရယ်”

“မြလေ အစ်ကိုကို သဘောသားအလုပ်စွန့်နုလည်း
မတိုက်တွန်းရက်ဘူး၊ ဒီနေ့ အစ်ကိုဘဝအမှန်ကို မြတွေ့လာရတော့
ပိုမတိုက်တွန်းရက်တော့ဘူး”

“အစ်ကိုလည်း အစ်ကိုအလုပ်ကို မြတ်နိုးတယ် သံယောဇဉ် ကြီးတယ် မြ၊ အစ်ကိုအလုပ်ဟာ ယုဂ္ဂလိကအလုပ်ဖြစ်ပေမယ့် ခရီးသည် ပို့ဆောင်ရေးအလုပ်ပါ။ ပို့ဆောင်ခယူ၊ ပို့ပေးတာဖြစ်ပေမယ့် စေတနာထားလုပ်တော့ အစ်ကိုအဖို့ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝတဲ့ အလုပ်ပါ။ မြ”

“မြနားလည်ပါတယ်အစ်ကို၊ အစ်ကိုစိတ်ဓာတ်ကိုအားကျပြီး မြဘဝကိုတောင် မြ ပြင်ခဲ့တာပဲ၊ မြ အရင်ကထက် လူနာတွေအပေါ် စေတနာထားတတ်လာတယ်။ စာနာတတ်လာတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်လာတယ်။ အစ်ကို့ကြောင့် မြစိတ်တွေလည်း အလျင်ကထက် ပိုရည်လာတယ်အစ်ကို”

“မြ စကားကြားရတာ အစ်ကိုဝမ်းသာမိတယ်မြ၊ စေတနာ မေတ္တာဟာ ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်ပါတယ်မြ၊ ရောင်ပြန်မဟပ်ဘူး၊ စေတနာနဲ့ လုပ်လိုက်ရတာ၊ လုပ်ပေးရတာကိုက ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြည်နူး နေရတာပဲ မဟုတ်လား မြ”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို စိတ်တူကိုယ်တူ ဘဝအဆင်မပြေတာ တော့ မြခံစားရတယ်။ မြတို့အကြောင်း တွေးမိလေ မြင့်ချင်လေပါ အစ်ကို”

“အားမလျော့ပါနဲ့မြရယ်၊ အစ်ကို မြ အမေဆီလာပြီး အမြင်မှန်လာအောင် ဆွေးနွေးကြည့်ချင်ပါသေးတယ်မြ”

“ရမှာမဟုတ်ဘူးအစ်ကို၊ မြ အမေအကြောင်း မြသိတယ်၊ ဘူးဆိုရင် ဖရုံသီးတတ်သူမဟုတ်ဘူး အစ်ကို”

“စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေမယ့်အစား မြားမချွန်သင့်ဘူး လား၊ ငှက်မိသဲတိုင်း တက်နိုင်ဖို့ရောက် အစ်ကိုတော့ ကြိုးစားကြည့် ချင်သေးတယ်မြ၊ အဆင်မပြေတော့လည်း တစ်မျိုးလှည့်ကြံကြံ သေးတာပေါ့နော် မြ”

“အစ်ကို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မြချိုးကျူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့အစ်ကိုရယ် မျှော်လင့်ချက်က ဆံခြည်မျှင်တစ်ခြမ်းတောင် မရှိနိုင်ပါဘူးအစ်ကို”

“အားမလျော့ပါနဲ့မြရယ်၊ ဒီကိစ္စပြေလည်သွားအောင် အစ်ကို ကြိုးစားပါမယ်”

“အစ်ကို အိမ်တော့မလာခဲ့သေးခဲ့ဦးနော်၊ ခုတလော အမေ ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းပြန်ဘူး၊ အမေ ကောင်းကောင်းနေထိုင် ကောင်းတော့ မြပြောမယ်လေ”

“ကောင်းပြီလေ . . . သရဖီကိုလည်း ပြောလိုက်နော်၊ မော်တင်စွန်းဘုရားပွဲသွားဖို့ကိစ္စ စီစဉ်ပြီးပြီလို့၊ မြရော သရဖီရော ဗွဲ့လိုက်လို့ ဆေးရုံမှာ ဖြစ်ပါ့မလား”

“သူနာပြုဆရာမတွေ တစ်ပြုံကြီးပါ အစ်ကို၊ ဘယ်နေ့သွားရမလဲ ခွင့်တင်ရအောင် ကြိုပြောနော်”

“အစ်ကို လာပြောမယ်လေ ကဲ ပြန်ကြရအောင် . . . မြ အမေလည်း နေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က ထိုင်ခုံမှ ဦးစွာထပြီး မြလက်ကလေးကို ဆွဲယူ လိုက်သည်၊ မြက အလိုက်သင့်ပါလာ၏။

မြနှင့် ကျွန်တော့်ဘဝသည် ဤသို့ အဆင်ပြေလာလျှင် အဘယ် ဖူးလောက် ကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။

(တစ်ဆယ့်တစ်) ပျားရည်မြစ်မှာ

“အဲဒီညဘက်အတိုင်းသွားရင် ဘယ်ရောက်မလဲ ကိုညိုမြင့်”

“ညောင်တုန်း နေဖြူပေါ့၊ လွိုင်မြစ်ကနေ၊ ပန်းလွိုင်မြစ်ထိ ဝင်သွားရတာ ထန်းတပင်ကိုတော့ အဲဒီလွိုင်မြစ်အတိုင်း သွားရတာပဲ သရဖီ”

နဒီဒေဝီသင်္ဘောနားရက်နှင့် ကြုံသဖြင့် မြတ်ကို သိတာအေးမြ နှစ်ထပ်ရေယာဉ်ဖြင့် ကျွန်တော် မော်တင်စွန်းဘုရားပွဲသို့ လိုက်ပို့သည်။ အစက မြတ်အုပ်စုက ငါးယောက်လိုက်မည်ပြောခဲ့သော်လည်း တကယ်လိုက်ဖြစ်တော့ မြနှင့် သရဖီသာလိုက်ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းနှင့် သူနာပြုဆရာမ နေရွက်ဝါ၊ နန့်သင်းကြည်တို့ မလိုက် ဖြစ်ခဲ့။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အပေါ်ထပ်မှ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

“လှိုင်မြစ် စောစောက ကိုညိုမြင့်ပြောတော့ ရန်ကုန်မြစ် ဆို”

“ဟုတ်တယ်သရဖီ၊ တွံတေးတူးမြောင်းနဲ့ ခနောင်တိုချောင်း က စီးလာတဲ့ရေနဲ့ ပန်းလှိုင်မြစ်နဲ့ လှိုင်မြစ်က စီးလာတဲ့ရေ ပေါင်းဆုံပြီးမှ ရန်ကုန်မြစ်ဖြစ်လာတာ ရန်ကုန်မြစ်လို့ခေါ်တာ၊ ဟိုရွာသစ် ချောင်းအထက်ဘက်ကို လှိုင်မြစ်လို့ ခေါ်တာပေါ့”

ကျွန်တော်က သရဖီအား လှိုင်မြစ်အစကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ သိတာအေးမြက တွံတေးတူးမြောင်းဝသို့ ဝင်စဉ် လာသည်။

“အဲဒီ ညာဘက်က မြစ်ကရော”

“သရဖီ သင်္ဘောနဲ့ ခရီးမသွားဖူးဘူးလား၊ အဲဒါမြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ခနောင်တိုချောင်းလို့ခေါ်တယ်။ ခု တည့်တည့်သွားနေတာက တွံတေး တူးမြောင်း၊ ခနောင်တိုချောင်းခရီးက ဝေးတယ်၊ အကွေ့အကောက် များတယ်၊ အန္တရာယ်များတယ်၊ ဒီဘက် တူးမြောင်း အဝင်ဝနဲ့ လက်ပန်ကုန်း ဥမိုင်ခွဲမှာ မဖြတ်ရမောတင်တဲ့အချိန်လောက်ခဲ ခနောင်တိုချောင်းသုံးတာများတယ် သရဖီ”

“သရဖီက သာစည်သူလေ၊ ဒီဘက်မှ မသွားဖူးတာ ဘယ်သိမလဲ။ ကိုညိုမြင့် စိတ်ညစ်နေပြီလား၊ သရဖီကတော့ သိချင် တာမှန်သမျှ မေးနေမှာပဲ”

မြက ကျွန်တော့်ဘေးနားတွင်ကပ်ပြီး လက်ယာဘက်ကမ်း တစ်လျှောက် လျှောက်ကြည့်နေသည်။ မြ မျက်နှာကြည်လင်နေသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာနေမှန်း သိသာသည်။

“မေးပါ သရဖီ၊ ကျွန်တော်သိသမျှ ပြောမှာပေါ့”

“တွံတေးတူးမြောင်းက ဘာလို့ ဖောက်ထားတာလဲဟင်”

“သရဖီမေးတာက ကျွန်တော် ဘယ်လိုတောင် ပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ အသွားအလာလွယ်အောင် ဖောက်ထားတာပဲလို့ ပထမပြောမယ်၊ တွံတေးတူးမြောင်းဟာ တိုးမြစ်နဲ့ ရန်ကုန်မြစ်ကို ဆက်သွယ်ထားတာပေါ့၊ ၂၂ မိုင်ရှည်တယ်လေ”

“ဒီ အသက်ကယ်ဗောကွင်းတွေက ခရီးသည်နဲ့စာရင် မနည်းလွန်းဘူးလား ကိုညိုမြင့်”

“ဒီအသက်ကယ်ဗောကွင်းတို့၊ အသက်ကယ်လှေတို့၊ ဆီမီး သတ်ဆေးဘူးတို့၊ ရေပုံးတို့၊ သံပုံးတို့၊ ဂေါ်ပြားတို့က ကိုယ်ထားချင် သလိုထားလို့ မရဘူး သရဖီ၊ ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေး ညွှန်ကြားမှု ဦးစီးဌာနက သတ်မှတ်ပေးတဲ့အတိုင်းထားရတာ”

“ရေယာဉ်တစ်စင်းမှာ သတ်မှတ်ထားချက်တွေက အများကြီး၊ ရေယာဉ်လိုင်စင်ရှိရမယ်၊ လုပ်ငန်းလိုင်စင်ရှိရမယ်၊ လုပ်ငန်းလိုင်စင် မှာတောင် “က” လိုင်စင်ဆိုတာ ခရီးစဉ်ဒေသကုန်စည်ပို့ဆောင်ခွင့်၊ “ခ” လိုင်စင်ဆိုတာ၊ ခရီးစဉ် ခရီးသည်ပို့ဆောင်ခွင့်၊ “ဂ” လိုင်စင်ဆိုတာ၊ စင်းလုံးငှားပို့ဆောင်ခွင့်ပေါ့၊ “ဃ” လိုင်စင်၊ “င” လိုင်စင်၊ “စ” လိုင်စင် ဆိုတာတွေလည်းရှိသေးတယ်၊ ကိုယ်လုပ်ချင်သလို၊ လုပ်လို့မရဘူး အဲဒီလိုင်စင်တွေနဲ့အညီလုပ်ရတာ”

“အစ်ကိုတို့သင်္ဘောအလုပ်ကလည်း အရှုပ်ကြီးနော်”

မြက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ပြီး ကြားဝင်ပြောသည်။

“ရေယာဉ်တစ်စင်းမှာ ခုနပြောခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေအပြင်၊ ပျိုမီးတွေ၊ ဝမ်းရေစုပ်ပန်း၊ ဗောမဲလုံး၊ ခေါင်းလောင်၊ ရေစမ်းကရိယာပါ၊ ခဲသီးကြိုး၊ အရံတက်၊ ရေစူးမှတ်၊ ကျောက်ဆူး၊ ကျောက်ဆူးကြိုး၊ ချည်မျှင်ကြိုး၊ တုန်းဘောင်၊ ဥဩ၊ ဟွန်း၊ မီးဖို သံကာဘာ၊ ဒါတွေပါ သတ်မှတ်ချက် အတိုင်း ထားရတယ် မြရဲ့”

“အစ်ကိုတို့ သင်္ဘောအကြောင်း၊ မြတောင်စိတ်ဝင်စားလာပြီ ဆက်ပြောပါဦး”

“ရေယာဉ်အမည်တို့၊ နံပါတ်တို့တောင် ရေးချင်သလိုနေလို့ မရဘူး။ ရေးရမယ့် စည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက်တွေရှိတယ်။ ရေယာဉ် လိုင်စင်ကို ရေယာဉ်နှစ်ပတ်လည်စစ်ဆေးခံပြီးမှ ထုတ်ပေးတာ။ ရေယာဉ် လိုင်စင်ပေါ်မှာ ရေယာဉ်အမည်၊ နံပါတ်၊ ပိုင်ရှင်၊ လိုင်စင် ကုန်ရက်ကာအစ ပြေးဆွဲရမယ့် ဒေသအဆုံး အကုန်လည့်ထားတာ”

“လိုင်စင်မှာ သင်္ဘောသားဦးရေ၊ ရေယာဉ်အုပ်၊ စက်ခန်းအုပ် အမည်၊ ကျွမ်းကျင်မှုလက်မှတ်အမှတ်၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်ပါ ထည့်ထားတာ။ ရေယာဉ်အုပ် စက်ခန်းအုပ်တွေမှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ကျွမ်းကျင်မှု လက်မှတ်တွေကို ကိုင်ထားရတယ်။ စစ်ဆေးတဲ့အရာရှိက လိုင်စင်ကို အဲဒါတွေနဲ့ တိုက်စစ်တာပေါ့။ မောင်းချင်တဲ့လူ တက်မောင်းလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုညိုမြင့်တို့ဟာက မလွယ်ပါလား”

“လွယ်လို့မဖြစ်ဘူးလေ . . . ခရီးသည်ရာနဲ့ချီတင်လာတဲ့ သင်္ဘောတွေ လွယ်လွယ်မောင်းကြရင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သားပဲ”

“ရေယာဉ်လိုင်စင်မှာကိုက လိုင်စင်သုံးမျိုးရှိတယ်။ ရေယာဉ် လိုင်စင်ကြီး၊ ရေယာဉ်ယာယီလိုင်စင်နဲ့ မြို့နယ်ရေယာဉ်လိုင်စင်ပေါ့။ မြို့နယ်လိုင်စင်က ပေ ၃၀ အောက်၊ စက်တပ်ရေယာဉ်ငယ်တွေကို သက်ဆိုင်ရာမြို့နယ်တွေက ထုတ်ပေးတဲ့လိုင်စင်လေ။ အဲတွေ့လား အဲဒီရေယာဉ်လေးတွေကို ထုတ်ပေးတဲ့လိုင်စင်ပေါ့”

ကျွန်တော်က ဘေးတွင် ခုတ်မောင်းနေသော စက်တပ် သင်္ဘောကတူ နှစ်စင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြောပြလိုက်သည်။

“ပေ ၃၀ အောက်ဆိုတာ ဘယ်လိုတိုင်းတာလဲ ကိုညိုမြင့်”

“ဦးထိပ်နဲ့ ပဲ့ထိပ်တိုင်းတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီရေယာဉ်တွေက ပေ ၃၀ မကတော့ဘူး။ ခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့သရဇီ၊ ဆာဗီယာဝင်ဖို့ကျတော့လည်း အဲဒီရေယာဉ်လေးပေါ် သတ်မှတ်တဲ့ ရေယာဉ်ပစ္စည်းတွေထားဖို့ နေရာ လည်းမရှိ။ ဖြစ်သလိုထားမယ်ဆိုပြန်ရင်လည်း ကုန်တင်ဖို့၊ လူစီးဖို့ တောင်နေရာကျန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဆာဗီယာကမဝင် ပေ ၃၀ ကကျော် ဆိုတော့ အမြဲအပြစ်ရှိနေတဲ့ ဖမ်းမယ်ဆို အမြဲအဖမ်းခံနေရမယ့် ရေယာဉ်မျိုးပေါ့ သရဇီ”

“ပြီးတော့ မြို့နယ်ကို ကျော်ခုတ်မောင်းလာမှုနဲ့ အပြစ်ကရှိ ပြန်ရော၊ မြို့နယ်လိုင်စင်က သူ့မြို့နယ်အတွင်းပဲမောင်းခွင့်ရှိတာ။ အဲဒီဘောက်တူတွေသာ ရေယာဉ်အုပ်တို့၊ စက်ခန်းအုပ်တို့၊ တက်မကိုင် တို့၊ ဆီလောင်းတို့၊ သင်္ဘောသားတို့ ခန့်ပေးရမယ်ဆိုရင် ဆင်ဖိုးထက် ချွန်းဖိုးကြီးဆိုသလို ဖြစ်မှာပေါ့။ ရေယာဉ်ပိုင်ရှင်တွေအဖို့ ဘယ်ကိုက် တော့မလဲ”

“အဲဒီရေယာဉ်တွေ အမြဲအဖမ်းခံနေရမှာပေါ့နော်”

“အဖမ်းခံနေရတာပဲပေါ့၊ ဖမ်းမယ့်လူက သနားလို့မဖမ်းရင် သာလွတ်မှာ”

“ဒါဆို အဲဒီရေယာဉ်လေးတွေလည်း လုပ်ကိုင်စားရတာ မလွယ် ဘူးနော်”

“မလွယ်တာတော့၊ ဘယ်ရေယာဉ်မှမလွယ်ပါဘူး။ သင်္ဘော တွေလည်း ဆီအခက်အခဲ၊ ကုန်အခက်အခဲနဲ့ ကြုံနေတာပါပဲ။ အမိုးပေါ်ကုန်မတင်ရဘူးဆိုတာ ရေယာဉ်အုပ်တိုင်းသိတယ်။ နားလည် တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲလိုမှ မတင်ရင် သင်္ဘောပိုင်ရှင်အတွက် တွက်ခြေ မကိုက်ဘူး။ သင်္ဘောရပ်လိုက်ရရုံပဲ ရှိမယ်”

“သဘော့ရပ်လိုက်ပြန်ရင်လည်း၊ ကုန်းပေါ်ကကားလို ရပ်ချင်တဲ့ နေရာရပ်ထားလို့မရဘူး။ ဆိပ်ခံမောတံတားကပ်တာနဲ့ သဘော့ ကပ်ခါ ဆိပ်ကမ်းကိုပေးရမယ်။ ဝင်ငွေမရှိပေမယ့် ထွက်ငွေရှိနေမှာပဲ။ ရေလယ်မှာ ကျောက်ချထားမယ်ဆိုရင်လည်း ကျောက်ထွင်မျောမှာတိုက်မှာ၊ မြုပ်မှာ စိုးပြန်ရော”

“သဘော့တစ်စင်းရပ်လိုက်တာနဲ့ ဝင်ငွေသာ မရှိတာ။ သဘော့သားတွေကို ကျွေးရမွေးရမယ့် စရိတ်၊ လခ၊ သရဖီစဉ်းစား ကြည့်တော့။ ရေလယ်ကျောက်ချထားမယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး အစောင့် နှစ်ယောက်မချလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျန်တဲ့သဘော့သားတွေ အလုပ်က ထုတ်ပစ်ဦး။ အဲဒီနှစ်ယောက်အတွက် စားစရိတ်နဲ့ လစာပေးရမှာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“အဲဒီလို ဒုက္ခတွေကြောင့် သဘော့ကို မရပ်ရဲဘဲ၊ ဖမ်းချင်မှ ဖမ်းပေရောဆိုပြီး အန္တရာယ်ရှိတဲ့၊ ဥပဒေနဲ့မလွတ်တဲ့၊ အမိုးပေါ် ကုန်တင်ရတယ်။ ကုန်ချိန်ပိုတင်ရတယ်။ ခရီးသည်တွေ ပိုတင်ရတယ်။ အဲဒီလို တင်တော့ လှိုင်းနဲ့ လေနဲ့တွေ့ရင် ရေယာဉ်တွေ မြုပ်ကြရော လူတွေသေကြ ကျေကြရော”

“ရေယာဉ်တွေ မြုပ်ရတဲ့အကြောင်းရင်း၊ ခရီးသည်တွေ ဒုက္ခ ရောက်ရတဲ့အကြောင်းရင်းတွေလည်းရှိသေးတယ်။ ပထမတန်း ရေယာဉ်အုပ်၊ စက်ခန်းအုပ် ခန့်ရမယ့်ရေယာဉ်မှာ ဆာဗီယာလုပ်တုန်း ကတော့ ပထမတန်းရေယာဉ်အုပ်၊ စက်ခန်းအုပ်နဲ့လုပ်တာပဲ။ ပထမတန်း ကျွမ်းကျင်မှုလက်မှတ်ရှိသူတွေကို အခကြေးငွေနဲ့ငှား အစစ်ဆေးခံရတာ ပေါ့”

“သဘော့ပြေးတော့ ငွေကုန်ကြေးကျသက်သာအောင် တတိယတန်းရေယာဉ်အုပ်လောက် တက်မကိုင်လောက်၊ ငှားပြေးကြရော။ မကျွမ်းကျင်တော့ တိုက်ကြ၊ ခိုက်ကြ၊ မြုပ်ကြရော။ အဲဒီလိုပဲ

ရေယာဉ်သုံးပစ္စည်းတွေ အပြည့်အစုံ မဝယ်ကြဘူး။ ကုန်ကျစရိတ် သက်သာအောင်၊ ဆာဗီယာလုပ်တုန်း ငှားပြကြတယ်။ နှစ်စင်း သုံးစင်း ရှိသူက ဟိုအစင်းကဒီ၊ ဒီအစင်းကဟိုပြောင်းရွှေ့ပြကြတယ်။ အဲဒီလို အသက်သာခိုးတွေကြောင့် ရေယာဉ်လည်းမြုပ်ရော ခရီးသည်တွေလည်း ဒုက္ခရောက်ရော”

“အစ်ကိုပြောမှ ရေယာဉ်စီးရမှာတောင် ကြောက်လာပြီ။ အဲဒီ ပြဿနာတွေ ပြေလည်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရင်ရမလဲအစ်ကို”

“သက်ဆိုင်ရာက မောင်းဆီကို လုံလုံလောက်လောက် ထုတ်ပေးရမယ်။ ရေယာဉ်ပိုင်ရှင်တွေကလည်း သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရေယာဉ်သုံးပစ္စည်းတွေ အပြည့်အစုံ ထားရမယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ သဘော့သားတွေခန့်ရမယ်။ ခရီးသည်ရဲ့အန္တရာယ်ကို မကြည့်ဘဲ ကိုယ့်အတွက် တအားလွန်အောင် အမိုးပေါ်ကုန်တင်တာတွေ၊ လူပိုတင်တာတွေ၊ ကုန်ပိုတင်တာတွေ ရှောင်ရမှာပေါ့ မြ”

“ခု အဲဒီအတိုင်း လုပ်နေကြပြီလား အစ်ကို”

“ဘယ်လုပ်နိုင်သေးမလဲမြရယ်၊ အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိရက်နဲ့ အစ်ကိုတို့လည်း အခြေအနေအရ မျက်စိမှိတ်လုပ်နေရတာပဲ”

“အစ်ကိုအတွက် မြစိုးရိမ်လိုက်တာ”

“အခြားသဘော့သားတွေနဲ့ ခရီးသည်တွေအတွက်ရော”

“အားလုံးပေါ့အစ်ကိုရယ်၊ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့၊ မလုပ်နိုင်သမျှ ပူပန်သောကရောက်နေရမှာပေါ့နော်”

“ခုနက ကိုညိုမြင့် ပြောသွားတဲ့အထဲမှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ သဘော့သားတွေ ခန့်ထားရမယ်လို့ပြောတယ်နော်။ အဲဒါ သရဖီ နားမရှင်းလို့ ရှင်းပြပါဦး”

“ကျွန်တော့် နဒီဒေဝီ သဘော့ပဲ ဥပမာအနေနဲ့ ပြောပြမယ်နော် နဒီဒေဝီက အေအီးစီ အင်ဂျင်မြင်းကောင်ရေ ၁၀၀ ရှိတဲ့သဘော့ပေါ့။

နဒီဒေဝီမှာ ရေယာဉ်အုပ်တစ်ယောက်၊ စက်ခန်းအုပ်တစ်ယောက်၊ လိုင်းကုကာနီတစ်ယောက်၊ စာရေးတစ်ယောက်၊ ကုန်စုံကုကာနီတစ်ယောက်၊ ဆီလောင်းတစ်ယောက်၊ ရေပက်ကြိုးချည် သင်္ဘောသားခြောက်ယောက် ရှိရမယ်။ လျောထားလို့မရဘူး သရဖီ”

“အဲဒီသင်္ဘောသားအဆင့်ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်တာလဲ ... ကိုညိုမြင့်”

“သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်မှာ သင်္ဘောသားစလုပ်တာနဲ့၊ နော်တိကယ်က သင်္ဘောသားမှတ်ပုံတင်နဲ့ လုပ်သက်မှတ်တမ်းစာအုပ် ဆိုတာထုတ်ပေးတယ်။ အဲဒီစာအုပ်မှာ ရေယာဉ်အုပ်၊ ပိုင်ရှင် သင်္ဘော စစ်ဆေးရေးအရာရှိတို့က သင်္ဘောသား အတက်အဆင်း လုပ်တာ မှန်သမျှ လက်မှတ်ထိုးပေးရတယ်။ ရိုးရိုးသင်္ဘောသား လုပ်သက် လေးနှစ်ပြည့်ပြီး အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ မှတ်တမ်းဝင်တာနဲ့ တတိယတန်း ရေယာဉ်အုပ် စာမေးပွဲဖြေဖို့ အခွင့်အရေးရှိတယ်။ စာမေးပွဲရှိရင် ဝင်ဖြေ၊ အောင်ရင် ရေယာဉ်အုပ်ဖြစ်မယ်။ ဆီလောင်းလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ လေးနှစ်ပြည့်ရင် စက်ခန်းအုပ်စာမေးပွဲဝင်ဖြေ၊ အောင်ရင် စက်ခန်းအုပ် ဖြစ်မှာပဲ”

“အဲဒီလိုပဲ တတိယတန်းက ဒုတိယတန်းကို လုပ်သက် နှစ်နှစ်ပြည့်မှ ဖြေခွင့်ရှိတယ်။ ဒုတိယတန်းက ပထမတန်းကို လုပ်သက် နှစ်နှစ်ပြည့်ရင် ဖြေခွင့်ရှိတယ် သရဖီ”

“ဘာတွေပြောရမှာလဲ ကိုညိုမြင့်”

“ဖြေရမှာတွေသာ ပြောပြရမယ်ဆိုရင် မော်တင်စွန်းရောက် တောင် ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး သရဖီ။ အားလုံးလည်း ကျွန်တော် အလွတ် မရဘူး”

“ကားမောင်းသူ၊ ရထားမောင်းသူတွေက လမ်းမြင်ရလို့ မောင်းဖို့လွယ်တယ်။ အစ်ကိုတို့ သင်္ဘောမောင်းသူ တွေကျတော့ လမ်းလည်းမမြင်ရဘဲနဲ့ ဘယ်နယ်လုပ်မောင်းသလဲ အစ်ကို”

“သင်္ဘောမောင်းသူက သင်္ဘောကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မောင်း တတ်ရမယ်။ မောင်းရာမှာလည်း စည်းကမ်းဥပဒေနဲ့အညီ မောင်းတတ် ရမယ်။ ရေကြောင်းပြ အမှတ်အသားဖြစ်တဲ့ ရေပေါ်အမှတ်အသား ကမ်းပေါ်အမှတ်အသားတွေကို သိရမယ်။ ရေကြောင်းအန္တရာယ်ပြ အမှတ်အသားတွေဖြစ်တဲ့ ရေပေါ်အမှတ်အသားနဲ့ ကမ်းပေါ်အမှတ် အသားတွေ သိထားရမယ် မြ”

“ဒါမှ လမ်းကြောင်းအမှန်အတိုင်း ခုတ်မောင်းနိုင်မယ်။ မမြင်ရတဲ့ ရေအောက်ကရေယာဉ်အမြဲ၊ ကြွေနှင်းကြီးအမြဲပဲတွေနဲ့ ကျောက်ဆောင် တွေက လွှတ်မှာ၊ ကမ်းနီးအန္တရာယ်ပြ ကမ်းကွာအန္တရာယ်ပြ ရေကြောင်း ပိတ်ပြ အမှတ်အသားတွေသိမှ ဘေးမဖြစ်မှာ”

“အဲဒါတွေ ကျွမ်းပြဆိုရင် ရေကြောင်းသိရင် မောင်းလို့ရပြီပေါ့ မြ”

“မြ မေးတာ ရေကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဆိုတာပဲ အစ်ကို”

“အစ်ကိုရှင်းပြမှာပေါ့။ သင်္ဘောမောင်းသူဟာ ရေတိမ် ရေနက်မသိဘဲနဲ့ မောင်းမရပါဘူး။ ကမ်းခြေကိုကြည့်ပြီးလည်း ရေကြောင်း ရေလမ်းကို သိနိုင်တယ် မြ၊ ရေကြောင်းကျတဲ့ကမ်းခြေဟာ စောက်တယ်။ ရေသာရေတိမ်တဲ့ကမ်းခြေဟာ ပြန့်နေတယ် မြ”

“ဗေဒါတို့၊ အမှိုက်သရိုက်တို့ကြည့်ပြီးလည်း သိနိုင်တယ်။ ရေကြောင်းရေလမ်းမှာ ဗေဒါတွေ၊ အမှိုက် သရိုက်တွေ မျောနေတယ်မြ၊ နောက်တစ်နည်းက ရေကြောင်းကောင်းရင် အမြဲပြောင်ပြီး တန်းနေတာ တွေ့ရမယ် မြ။ ရေမြုပ်တွေ မျောနေရင်လည်း ရေကြောင်းကောင်း တာပါပဲ မြ”

“ရေကြောင်းကျတဲ့နေရာဟာ ရေယက်လေးတွေ တဖျတ်ချပ် ရိုက်ခတ်နေတယ် မြ။ သောင်ရှိနေရင် စီးခေါ်တဲ့သောင်တန်းဟာ ရေကြောင်းရှိရာဘက်ဆင်၊ ဦးတိုက်နေတတ်တယ် မြ။ မြမြသာအောင်

အစ်ကိုရှင်းပြမယ်။ မှန်တစ်ချပ်ပေါ်ကို ရေဆွတ်ထားတဲ့အဝတ်နဲ့ တစ်ကြောင်းဆွဲသုတ်လိုက်ပါ။ ရေထိတာနဲ့ မထိတာ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရလိမ့်မယ် မြ။ သောင်ရှိတဲ့ ရေမျက်နှာပြင်ဟာ ရေမထိတဲ့ မှန်မျက်နှာပြင်နဲ့ တူတယ်။ သောင်မရှိတဲ့ ရေမျက်နှာပြင်ဟာ ရေထိတဲ့ မှန်မျက်နှာပြင်နဲ့တူတယ် မြ”

“နောက်တစ်နည်းက ရွှေ့ကံကြည့်ပြီး ခွဲတာပဲမြ။ ရွှေ့ကံစိပ်ရင် ရေတိမ်တယ်၊ ရွှေ့ကံကျရင် ရေနက်တယ် မြ။ သင်္ဘောဟာ ရေတိမ် ရောက်သွားရင် အသွားနွေးတယ်။ သင်္ဘောဦးက ရေတိမ်ရောက်သွားရင် အသွားနွေးတယ်။ သင်္ဘောဦးက ရေယက်သံတွေ၊ ပျောက်သွား တတ်တယ်။ သင်္ဘောဦးမော့လာတတ်တယ်။ သင်္ဘောပဲ့ ရက်ဆွဲလာ တတ်တယ်၊ တက်မကိုင်ရတာ မငြိမ်ဘဲ ဟိုရမ်းဒီရမ်း ဖြစ်လာတတ်တယ် ဒါဆိုရင် ရေတိမ်နေပြီမှတ်”

“ရေကြောင်းပညာဟာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်နော် သရဖီ”

“ဟုတ်တယ် မြ၊ သရဖီတို့တော့ မော်တင်စွန်းဘုရားလည်း ပူးရ၊ ကိုညိုမြင့်ဆီက ရေကြောင်းဗဟုသုတလည်းရ၊ ဟန်ကျလိုက်တာ နော်”

“ကဲ ဖိုးချုပ်လာပြီ မြတို့ အိပ်ရာခင်းလှဲနားလိုက်ကြဟုတ်လား” မြတို့နှစ်ယောက်က အိပ်ရာလိပ်ဖြေ၊ အိပ်ရာခင်းနေကြပြီ။ မော်တင်စွန်းဘုရားရောက်လျှင် မြနှင့်အတူ ဘုရားမှာ ဒုတိယ အကြိမ်ဖူးရဦးမည်ကိုတွေးပြီး၊ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ကြည်နူး လှိုင်းဂယက်လေးများ တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ခတ်သွားသည်။

မြပါလာတော့ တိုးမြစ်ရေသည် ဒါတိုင်းနှင့်မတူ၊ ပျားရည် မြစ်လေးဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။ တိုးမြစ်သာမဟုတ်။ သီတာအေးမြ ဖြတ်သန်းခတ်မောင်းရာမြစ်များအားလုံးသည် ပျားရည်မြစ်များသာ

ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ ပျားရည်မြစ်ထဲမှာ မြနှင့်ကျွန်တော် ပျော်နေရဦးမှာ ပါလား။

(တစ်ဆယ့်နှစ်) ခဲမှန်ဖူးသောစာ

“ဘာ . . . မင်းကသင်္ဘောသား၊ ငါ့သမီးနဲ့ ရည်ငံနေတယ် အဲဒါ လက်ထပ်ခွင့်ပြုဖို့ ဟုတ်လား ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

အသက် ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ပါးပါးလျားလျား၊ အသားဖြူဖြူ၊ ရုပ်ရည် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် မြ အမေ ဒေါ်မြအေး၏၊ လှောင်ပြောင် ရယ်မောသံက ကျွန်တော့်နားထဲသို့ အမဲဆီကင်းသည့် လှည်းဝင်ရိုး အီသံထက် နားအရသာပျက်စွာ တိုးဝင်လာသည်။ မြအမေသည် လေတိုးသည့်သစ်ပင်လို ယိမ်းထိုးလှုပ်ရမ်းကာ ရယ်နေလင့်ကစား မျက်နှာသည် ရေခဲပြင်လို အေးစက်မာကျောပုံပေါက်နေသည်။

စောစောက မြ နဒီဒေဝီသို့ ပေါက်ချလာသည်။ အူယားဖားယား ပြေးလာပြီး သူမ အမေက သူမကို ကိုစိုးဝေနှင့် ပေးစားဖို့ စီစဉ်နေပြီဟု တုန်လှုပ်စွာလာပြောသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူမအမေ တွေ့သင့်၊ မတွေ့သင့် အခြေအတင်ဆွေးနွေးပြီးနောက်ပုံသဏ္ဌာန်တစ်မျိုးဖြင့် တွေ့ရန် သဘောတူပြီ။ နှစ်ယောက်သား ဒလဘက်သို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့ ကြသည်။ ပုံသဏ္ဌာန်တစ်မျိုးဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ရေယာဉ်အုပ်တစ်ယောက်၊ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်အနေမျိုးနှင့် မတွေ့ဘဲ မြ အကြံပေးသည့်အတိုင်း ဆေးရုံမှ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ ပုံစံမျိုးဖြင့် ဝင်တွေ့ရန်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံရင်း မြ အမေ၏ သဘောထားအမှန်ကို သိအောင်စုံစမ်းဖို့ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားမှန်း ရသည့်အကြောင်းရင်းကို သိလာရလျှင်လည်း သင်္ဘောသားမှန်းတီးမူ လျော့ပါး၊ ပါးလျားသွားအောင် မီးစင်ကြည့်ကဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ် ထားသည်။

နိမိတ်မကောင်းဟု ပြောရမည်လားမသိ။ သမ္ဗန်ဆိပ်အတက်တွင် သမ္ဗန်ဆိပ်ဆင်းလာသူ ကိုစိုးဝေနှင့် တွေ့သဖြင့် မြက ကျွန်တော်နှင့် ခပ်တည်တည်ပင် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကိုစိုးဝေကို မိတ်ဆက်ပေးရာ တွင် ကျွန်တော်သည် ဆေးရုံအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိပါဟု မြက မိတ်ဆက် ပေးသဖြင့် ကျွန်တော် မြကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေမိသည်။ မြသည် ဘာကြောင့် အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ထားပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်အလုပ် အကိုင်အမှန်ကို ကိုစိုးဝေအား ပြောလိုက်ပါက ကိုစိုးဝေမှတစ်ဆင့် သူမမိခင် သိသွားမည်ကို စိုးရိမ်ဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်သာ မြသည် ကျွန်တော့်အလုပ်အကိုင် အမှန်ကိုမပြောဘဲ လိမ်လည်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးဖြစ်တော့ စိုးရိမ်တတ်လိုက်သည့် မြအား သနား လိုက်မိ၏။

ကိုစိုးဝေက ရန်ကုန်ဘက်သွားမလို့ဟုပြောပြီး သမ္ဗန်ဆိပ် ဆင်းသွားသည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ရပ်ချောချော ရည်မှန်သည့် ကိုစိုးဝေအား မြင်လိုက်ရတော့ မြမိခင် သဘောကျမည်ဆိုလျှင်လည်း သဘောကျ ထိုက်ကြောင်း ကျွန်တော်သတိပြုမိသည်။ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း ကိုစိုးဝေအား မြ ဘာကြောင့် စိတ်မဝင် စားပါလိမ့်။ ဘာကြောင့် ဘဝအဖော်မွန်အဖြစ် လက်မတွဲလိုပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားလာခဲ့မိသည်။ သည်လိုစဉ်းစားမိတော့ သီတာဦးမျက်နှာ မြင်ယောင်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သီတာဦးလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ရွာနားမြက် ရွာနားမစားလိုခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မြက သူမအိမ်ကို သေချာညွှန်ပြပြီး ကျွန်တော့်အား အလှူ သွားခိုင်းသည်။ မြက “ဒီအိမ်မှာ ဝင်စရာကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ အိမ်ကိုကွာ နှင့်နော်” ဟုပြောပြီး အိမ်တစ်အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ပထမတော့ ကျွန်တော် ကြောင်စီစီရပ်နေမိသည်။ မြ ထိုအိမ်မှထွက်လာမှ မြနှင့်အတူသွားတော့မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ရပ်စောင့်နေမိသေးသည်။

မြက အတော်နှင့် ထွက်မလာ။ ကျွန်တော် သဘောကောင်း ကောင်းပေါက်သွားပြီး မြသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ သူမမိခင်ထံ ဝင်မတွေ့ရဲဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်သာ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ပြီး ရှောင်နေခဲ့ခြင်းသာဟု နားလည်လိုက်၏။

လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မြတို့အိမ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ညှဉ်းခန်းတွင် ထိုင်နေသော ရည်မှန်သန်ပြန်သည့် မြ မိခင်က ဆက်တီတွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး ကိစ္စကိုမေးသည်။

မြ မိခင်ကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ၊ ကျွန်တော် လိမ်ညာလိုစိတ် တွေ ပျောက်သွားသည်။ မြနှင့် တိုင်ပင်ခဲ့သည့် ဆေးရုံအုပ်ချုပ်ရေးအရာ ရှိဟု လိမ်လည်ပြောရမှာ ရှက်လာသည်။ ကြောက်လာသည်။ မြ မိခင်အား ကျွန်တော် မလိမ်ညာလိုတော့။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြော တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး စိတ်ကို စုစည်းကာ အေးဆေးတည် ငြိမ်စွာ ကျွန်တော်နှင့် မြ အခြေအနေကို ပြောပြမိခဲ့သည်။

မြ၏ မိခင်က အားရအောင်ရယ်မောပြီး ကိုယ့်ကို မတ်ကာ ဆက်တီတွင် ပြင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲ စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“မင်း တယ်သတ္တိကောင်းပါလား . . . မင်းတင်မဟုတ်ပါဘူး ငါ့သမီး မြမြစ်လည်း သတ္တိကောင်းတာပါပဲ”

ဒေါ်မြအေးက မျက်လုံးအကြည်ကို ကျွန်တော့်ထံမှ ဖယ်သွားသည်။

“လာခဲ့စမ်း မြမြစ်”

ဒေါ်မြအေး၏ အသံက မိုးကြိုးပစ်လိုက်သံဟု ထင်ရလောက် အောင် ကျွန်တော့်နားထဲသို့ ဟိန်းထွက်စူးရှစွာ ဝင်ဆောင့်လာသည်။ မြက သူမ၏ မိခင်ဘေး ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မြကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တော့ ကျားရှေ့မှ သမင်လို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အထိတ် ထိတ်အလန့်လန့် ဖြစ်နေရှာသည်။

၁၉၀

သုသိဏ်

“ညည်းကာလည်း တယ်သတ္တိကောင်းပါလား... ငါတားဖြစ်ထားတာ ဖောက်ဖျက်ရဲတယ်ပေါ့”

မြက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေရှာသည်။ သူမအကြည့်သည် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်နေမှန်း ကျွန်တော်သိ၏။ သူမ မိခင်ကို ခွန်းတုံ့မပြန်။

“သင်္ဘောသားဆိုတဲ့လူမျိုးဟာ အိုင်တွေတိုင်း ခြေဆေးတတ်တာကို ညည်းသိဖို့ကောင်းတယ်”

“ဗျာ . . . ဒေါ်ဒေါ်ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“မင်း နာမကြားဘူးလား . . . သင်္ဘောသားဟာ အိုင်တွေတိုင်း ခြေဆေးတတ်တာကိုပြောနေတာ”

“ဒေါ်ဒေါ်မှားနေပြီ ဒေါ်ဒေါ် . . . သင်္ဘောသားဖြစ်ဖြစ်၊ တရားသူကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုရားလူကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိုင်တွေရင် ခြေဆေးချင်တဲ့လူဟာ ခြေဆေးတာပါပဲ ဒေါ်ဒေါ် . . . အဓိကကတော့ လူပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဟဲ့ မင်းက ဘယ်လောက်နားလည်လို့ ဆရာဝင်လုပ်ရတာလဲ . . . ငါကစာတွေမဟုတ်ဘူးဟေ့ ငါတွေ့ဟဲ့ . . . ငါတွေ့”

ဒေါ်မြအေး၏ မျက်နှာက နေတွင် ကြက်သော စည်ကဲ့သို့ တင်းမာပြီး သူမ၏အသံက စည်ကိုတီးသော အသံကဲ့သို့ ဟိန်းထွက်နေ၏။

“ဒေါ်ဒေါ် ခံစားနေရသလို ကျွန်တော်လည်း ခံစားနေရတာပါပဲ ဒေါ်ဒေါ် . . . ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လေ့လုံးပုပ်ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘဝဘက်လည်း ဒေါ်ဒေါ် ထည့်စဉ်းစားပါဦး”

“ငါ့ဘဝ ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ သင်္ဘောသားဆိုတဲ့ကောင်တွေကို ငါတစ်သက်မကျေဘူး . . . မင်းတို့ သင်္ဘောသားတွေ ဘယ်လောက် ယုတ်မာရတ်ပဲ့ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လောက် လူမဆန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ

မင်းသိအောင် ငါပြန်ပြောပြမယ်”

“ဒေါ်ဒေါ် အဖြစ်ကို ကျွန်တော်လည်း သိချင်ပါတယ် . . . ပြောပြပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ငါဟာ မိခင်အိုကြီးကို ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် လုပ်ကျွေးခဲ့တဲ့ လပွတ္တာသူပါ။ ငါးပိ ငါးခြောက်တွေ လပွတ္တာကသယ်၊ ရန်ကုန်လာရောင်းရင်း ဘဝကို ရုန်းကန်ခဲ့ရတဲ့သူပါ”

ဒေါ်မြအေး၏ မျက်နှာရော၊ အသံပါ၊ စောစောကလို တင်းမာမှု မရှိတော့။ ဒေါ်မြအေး၏ မျက်နှာတွင် ဆွေးမြေ့ကြေကွဲရိပ်တွေလွှမ်းလာသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

“သင်္ဘောနဲ့ သွားလာနေရတဲ့သူဆိုတော့ သင်္ဘောသားတွေရဲ့ အကျင့်တွေကိုသိနေတယ် . . . သိလို့လည်း သူတို့နဲ့ မရောဘူး။ အဒေါ်ဟာ အနေတည်တည်နဲ့နေခဲ့တယ်။ စိတ်တူကိုယ်တူ၊ ဘဝတူ၊ မိန်းကလေးသုံးဦး အုပ်စုဖွဲ့ပြီး သူတို့ရန်က ရှောင်ခဲ့တယ်”

“တစ်နေ့တော့ အဒေါ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်ခေါ်တယ်။ သူတို့က ကုန်တွေကုန်သွားပြီလေ။ အဒေါ်မှာ ငါးခြောက်တွေကျန်သေးလို့ သူတို့နဲ့ လိုက်မသွားဘူး။ မိုးချုပ်တဲ့ထဲ သံဈေးမှာ ငါးခြောက်တွေထိုင်ရောင်းနေခဲ့တယ်”

“အဒေါ်ဈေးသိမ်းပြီး သင်္ဘောပေါ်ပြန်ရောက်တော့ မည်းမှောင်နေပြီ။ အဒေါ်မှတ်မိတယ်။ မိုးတွင်းကြီး မိုးတွေသိပ်ရွာနေတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ အဝတ်အစားလဲနေတုန်း သင်္ဘောသား သုံးယောက်က ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံခဲ့တယ်”

အောက်နှုတ်ခမ်းသားလေးကို သွားဖြင့်ဖိကိုက်လိုက်သော ဒေါ်မြအေးကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရသည့်

“အားမတန်တော့ အဒေါ်ရေတိမ်နှစ်ခဲ့ရတယ်။ ပထမတော့ ရဲဉာနသွားတိုင်မလို့ စိတ်ကူးပါသေးတယ်။ ဗောတံတားထိပ်ရောက်မှ

တိုင်ရမှာ ရှက်လာတာနဲ့ သဘောပေါ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ ရုပ်ရှင်ကပြန်လာတော့လည်း ရှက်လွန်းလို့ ဖွင့်မပြောဖြစ်တော့ဘူး...။

“အဲဒီသဘောသားတွေကို၊ အစိမ်းလိုက် ဝါးစားပစ်ချင်သလို သူတို့ဖျက်နာတွေလည်း မကြည့်ချင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ အဲဒီသဘောနဲ့ အဒေါ်ပြန်မလိုက်တော့ဘူး။ ကျွန်နေသေးတဲ့ ငါးခြောက်တွေ ဆက် ရောင်းနေခဲ့တယ်...။”

“ငါးခြောက်တွေရောင်းပြီး နောက်သဘောတစ်စင်းနဲ့ လပွတ္တာ ပြန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီညကလည်း အဖော်မဲ့ အဒေါ်ကို သဘောသား တစ်ဦးက ကာမရယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်။ အဒေါ်က အော်မှ ဘေးလူတွေနီးတော့ ထွက်ပြေးသွားရော”

“အဒေါ်ကို ဇော်ကားခဲ့တဲ့ သဘောသားတွေရှိတဲ့ သဘောနဲ့ မလိုက်ချင်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းနေရင် လုံခြုံမှုရှိတဲ့ အတွက် အဲဒီသဘောနဲ့လိုက်၊ ငါးပိငါးခြောက်ရောင်းခဲ့ရတယ်။ တခြားသဘောသားတွေကလည်း အဲဒီသဘောနဲ့ဘာထူးလဲ အချောင် နှိုက်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ သဘောသားတွေရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုယ်ဝန်ရှိတာ သိလိုက်ရတဲ့နေ့ကဆို အဒေါ်ရေထဲခုန်ဆင်း သေဖို့ထိ ကြံစည်ခဲ့ပါတယ်။ မကျန်းမာတဲ့ အမေအိုကြီးဖျက်နာကို မြင်ပြီး ရေထဲဆင်းမသေဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့အကြောင်း အဲဒီ သဘောသားသုံးယောက်ကိုသွားပြောပြီး ယူဖို့ပြောတော့လည်း ဟိုလူလွဲချ၊ ဒီလူလွဲချနဲ့ ခေါင်းရှောင်ကြတယ်။ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့် အဒေါ်ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“အဒေါ်ဟာ သင်းတို့ကိုစိတ်နာလွန်းလို့၊ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အဲဒီသဘောနဲ့ ပြန်မလိုက်ဘဲ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချ ပေးမယ့် လူကို ဟိုခံစား၊ ဒီခံစားနဲ့ လိုက်ရှာခဲ့တယ်။ အဒေါ်ကရှက်နေ တော့ တစ်ပတ်ကျော်သာ ရန်ကုန်မှာကြာသွားတယ် ဖျက်ချပေးမယ့် လူကိုမတွေ့ဘူး”

“နောက်ဆုံး အရဲစွန့်ပြီး အမျိုးသမီးဆရာဝန်တစ်ဦးဖွင့်ထားတဲ့ ဆေးခန်းထဲဝင်လိုက်တယ်။ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပြီး ကိုယ်ဝန်ဖျက် ပေးဖို့ပြောတော့ ဆရာဝန်ကဖျက်မပေးပါဘူး။ အဒေါ်နားလည်အောင် ကျန်းမာရေးရှုထောင့်၊ မိခင်လောင်းရှုထောင့်တွေပါ ရှင်းပြပြီး အဒေါ်ကို ဘဝရှန်းကန်နိုင်အောင် အားသစ်တွေလောင်းပေးခဲ့ပါတယ်”

“အဒေါ် လပွတ္တာပြန်ရောက်တော့ အမေကဆုံးနှုတ်ပြီ။ အဒေါ် ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ”

“အဒေါ်ဟာ လပွတ္တာကိုစွန့်ပြီး ဒလပြောင်းလာခဲ့တယ်။ သမီးလေးကိုမွေးပြီး ဘဝကို၊ ရင်ဆိုင် အန်တု၊ ရုန်းကန်ခဲ့တယ်။ ဇာကလာလုပ်ပြီး ဖီးပွားဖြစ်ခဲ့တယ်။ သဘောသားကို စိတ်နာလွန်းလို့ သမီးလေးအရွယ်ရောက်စကတည်းက သဘောသားမုန်းတီးရေး သမီးလေးကို ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ခု အဒေါ် ပြောပြခဲ့တဲ့ အဒေါ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းဟာ မင်းကို ထထမဦးဆုံး ပြောပြတာပါ။ သမီးလေးကိုတောင် အသိမပေးခဲ့ ပါဘူး”

ကျွန်တော် ထိခိုက်နာကျင်စွာ ခံစားနေရသည်။ မြ က စန္ဒီကမက်မက်ငိုနေပြီ။ ဒေါ်မြအေးက မြရှိရာ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီခံသို့ပြောင်းထိုင်ပြီး မြကို သူရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ယူသည်။ ကျောပြင်ကို ခွတ်၍ ခေါင်းကိုသပ်ပေးနေသည်။ မြ၏ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှိုက်ငို ထိုက်သံသည် ကျွန်တော့် အသည်းတို့အား တစ်ဖဲ့စီ၊ တစ်ဖဲ့စီ ချွေပစ်နေ သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒေါ်မြအေး၏ ဖျက်ဝန်းတွင်လည်း ဖျက်ရည် တွေ ပြည့်လျှံကာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာနေသည်။ မြကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်ပါ ကြေကွဲဆိုနှင့်စွာ ခံစားလာရသည်။

“မေမေသမီးလေးကို မေမေ သနားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သဘောသားနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘူး။ မသေးစားနိုင်ဘူး။

လူလေးကိုလည်း အဒေါ်တောင်းပန်ပါတယ်။ လူလေး နောက်ဆုတ် လိုက်ပါ။

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ပုတ်ထဲမှာ ပဲကောင်းတွေတစ်ပုံကြီးပါ။ အများကြီးပါ။ ပဲတောင့်ပုပ် တစ်တောင့်တလေကြောင့် ဒီပုတ်ထဲတ ခုပဲလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ဒေါ်ဒေါ်။ လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူချင်း ကွဲပါသေးတယ် ဒေါ်ဒေါ် . . . ကျွန်တော်တို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲစို့ တောင်းပန်ပါရစေနော်”

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ် . . . သဘောသားအကြောင်း အဒေါ် ကောင်းကောင်းသိပါတယ် . . . မင်းသားခေါင်း ဘယ်လိုစွပ်ထား စွပ်ထား။ ဘီလူးမှန်း အဒေါ်သိပါတယ် . . . ခွေးမြီးကောက်တာ ကျည်ထောက် စွပ်ထားသလိုနဲ့ ပြောနေတာပါကွယ်”

“ဒါဟာ . . . ဒေါ်ဒေါ် ဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းရမ်းလိုက်တာပဲ။ ဒေါ်ဒေါ် အစွဲကြီးနေတာပဲ။ လောကမှာ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနမှာမဆို လူဆိုးရော လူကောင်းရော ရှိနေတာပဲ ဒေါ်ဒေါ် . . . မကောင်းတဲ့ သဘောသားနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တွေ့ခဲ့လို့ သဘောသားမကောင်းဘူးလို့ ဒေါ်ဒေါ် ပြောနေတာပါ။ ကောင်းတဲ့သဘောသားနဲ့သာတွေ့ခဲ့ရင် ဒေါ်ဒေါ် ဒီလိုပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒေါ်ဒေါ် နဒီဒေဝီပေါ်ကို လာလေ့လာကြည့်စမ်းပါ . . . တခြားသဘောတွေပေါ်လည်း ဒီနေ့သွားလေ့လာကြည့်စမ်းပါ။ သဘောသား တွေ ဒေါ်ဒေါ်ထင်မြင်နေသလို မယုတ်မှာ မဟက်စက် ကြပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“အတော် တာဝန်ယူရဲတဲ့သဘောသားလေးပါလား . . . မင်းသတ္တိကိုတော့ အဒေါ်ချီးကျူးပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ ဘေးအိမ်က မောင်စိုးဝေနဲ့ ပေးစားဖို့ အဒေါ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီကွယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ကျွန်တော့်ကို လေ့လာကြည့်ပါဦး . . . ကျွန်တော်တို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့လား ဒေါ်ဒေါ်ရယ်”

“တော်တော့ကွယ်၊ အဒေါ်ဟာ ဘူးဆိုရင် ဖရုံမသီးတတ်တဲ့ သူပါ။ သမီးကိုလည်း မေမေ ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်မယ် . . . သမီး မေ့မေ့စကားနားမထောင်ရင် သေခန်းပြတ်ပဲသမီး”

မြက ဒေါ်မြအေးကို ဖက်ငိုနေသည်။ ကျွန်တော် မြကို သနား နေမိသည်။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဒေါ်မြအေးတို့သားအမိကို နှုတ်ဆက်ပြီး လေးကန်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် စစ်ရှုံးသူလို ဆုတ်ခွာခဲ့သည်။ အခြေအနေက သဘောသားဘဝ ကိုပင် စိတ်နာရမလိုပါလား။

အပိုင်း(၃)

(တစ်ဆယ့်သုံး) နေကွယ်တာ အချိန်များရင်

မြနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းလေးနေလာခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီ။ ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး စနေခဲ့ရသော ကာလများသည် ကျွန်တော်အဖို့ သံသယခံကိုမျှော်၍ ချော်ရည်ပြင်ထဲကူးနေရသလို ခံစားခဲ့ရသည်။ စားမဝင် အိပ်မပျော်၊ နေမထိ ထိုင်မတတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စားစား သွားသွား နားနားနေနေ မြဆီသို့သာ စိတ်ရောက်နေခဲ့သည်။ ရေယာဉ် မောင်းနေချိန် တစ်ချိန်တည်းသာ မြကို မရမက ဖယ်ထုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ မြကို ဖယ်ထုတ်မပစ်လိုလည်း မဖြစ်။ ခရီးသည်အားလုံး၏ အသက်သည် ကျွန်တော်အား ဝကွက်အပ်နံထားသည် မဟုတ်ပါလား။

စဉ်အိုးတန်း သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ခြေဦးမလှည့်မီအောင် ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးသို့ ခြေဦးမလှည့်မီအောင် ကြိုးစားထိန်းသိမ်းရသည်မှာ လွယ်လှသည်တော့မဟုတ်။ မြ မေမေဆန္ဒ၊ မြဘဝ လှလှပပ တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်စေလိုသောဆန္ဒ၊ တို့ကြောင့်သာ ထူးခတ်ထားသောဆင်လို ကျွန်တော် ချုပ်တည်း အောင်အည်းနေရသည်။ မြဆီသို့ ပစ်သောမြားလို ပြေးချင်လွန်းလှ၏။

မြလည်းကျွန်တော်လို ခံစားနေရလိမ့်မည်ထင်သည်။ ဒလတာက ကမာကသွယ် သမ္ဗန်ဆိပ်မှာ ကျွန်တော်ကို မျက်လုံးဝေ၍ ရှာမည် ထင်သည်။ စဉ်အိုးတန်း သမ္ဗန်ဆိပ်မှာလည်း ကျွန်တော်ကို ရှာမည်

ထင်သည်။ ကျွန်တော်ကို ရှာမတွေ့တော့ မြ ကြေကွဲစွာခံစားနေရမည်ပေါ့။ ဆေးရုံတွင်လည်း ရောက်လာနိုးနှင့် မျှော်လိမ့်မည်ထင်သည်။ မျှော်ပေမည့် ပေါ်မလာတော့ ရင်မောကြေကွဲစွာ ခံစားနေရရှာမည်ပေါ့။ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ဘုရားဖူးတာလည်း အမှတ်ရပေလိမ့်မည်။ ကန်တော်မင် ပန်းခြံတွင် နှလုံးသားစကားဆိုခဲ့တာလည်း မေ့လိမ့်မည်မထင်။ မော်တင်စွန်းဘုရားတွင် ဘုရားအတူဖူးခဲ့တာ၊ မော်တင်စွန်းဆိပ်ကမ်းတွင် ပင်လယ်လှိုင်းအတူစီးခဲ့တာ၊ ရေအတူကူးခဲ့တာတွေက မေ့နိုင်စရာတဲ့လား။ ကချင်ပုဆိုးလေးနှင့် ဖိနပ်လေးက ကျွန်တော် မြကို ပိုလွမ်းစေသည်။

ကျွန်တော်အဖို့တော့ တစ်သက်မမေ့နိုင်တော့။ ကျွန်တော်မှာ မြွေပူရာကင်းမှောင့်သလိုချည်း ကြုံနေရသည်။ ပြင်စလူတွင် သီတာဦးက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း အရွှေတိုက်သည်။ ဆုံးမသည်ကို ကက်ကက်လန်ရန်တွေ့သည်။ ကျွန်တော် ဆုံးမခဲ့သမျှ နာခံခဲ့သော သီတာဦးသည် စိုးထိုက်အားကိုးနှင့် အာခံလာခဲ့ပြီ။ ဆရာသာရှိခဲ့လျှင် သင်းအား ပါးရိုက်ဆုံးမခဲ့မိလားမသိ။

ကျွန်တော်ကို သီတာဦးခံပြောသည်ကို တွေ့ရသော ဆရာကတော်က သီတာဦးကို ထရိုက်မည်ပင်ပြုသည်။ ဆရာကတော်က သံစူးသည့်အနားနှင့် အိပ်ရာထဲလှဲအိပ်လျက် ငိုတော့သည်။ ဆရာကတော် ငိုတော့ ဆရာကို သတိရပြီး၊ ကျွန်တော်ပါ ငိုချင်လာခဲ့သည်။ ဆရာကတော်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်အလာ၊ လမ်းတွင် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုချလိုက်သည်။ အဆုံးအမမခံနိုင်သည့် သီတာဦးကို နောက်ထပ် မဆုံးမတော့ဘူးဟု။

ပြင်စလူမှ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ပြင်စလူသို့ နောက်ထပ်

မထွက်ဖြစ်တော့။ ရေယာဉ်သက်တမ်းကုန်တော့မည်ဖြစ်၍ ရေယာဉ် နှစ်ပတ်လည်စစ်ဆေးခံနိုင်ရန် လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင်ရပေမည်။ အလုပ်များလာတော့ မြအကြောင်းမစဉ်းစားဖြစ်။ မြဆီ အာရုံ မရောက်နိုင်။

သည်နှစ် ရေယာဉ်က အင်ဂျင်စက်မကိုင်ရ၍ တော်တော့သည်။ ပြင်စရာဆင်စရာများလျှင် ဒေါက်ပေါ်တွင်ပင် သုံးလေးလကြာ တတ်သည်။ ၁၅ရက်၊ အရက် ၂၀အတွင်း ဒေါက်ဆာပေး၊ ရေဆာပေး ပြုပြီးနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး တက်ညီလက်ညီ ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည်များကို ကြိုးစားပြင်ဆင်နေကြရသည်။

ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် နဒီဒေဝီကို ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပင် သတင်းဆိုးတစ်ခုကို စန္ဒာဦး၏သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ဆရာကတော် ဒေါ်သီသီ ဆုံးပြီတဲ့။ မေးခိုင်းရောဂါဖြင့် ဆုံးခြင်းဖြစ်သည်တဲ့။ သီတာဦးနှင့် စကားများ၊ ရန်ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် ဆရာကတော်သံစူးသည် ခြေထောက်မှ အနာကိုပင် သေချာ မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။ မေးခိုင်းကာကွယ်ဆေး ထိုးဖို့လည်း မပြောဖြစ်ခဲ့။ ခုတော့ ဂြိုဟ်ကောင်မ သီတာဦးကြောင့် ကျွန်တော်၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဆရာကတော်သည် မသေသင့်ဘဲ ရေတိမ်နှစ်ခဲ့ရပြီ။

ကျွန်တော် ပြင်စလူသို့ မသွား၍မဖြစ်တော့။ သီတာဦး တစ်ယောက်တည်း ကျီးကန်းတောင်းမှောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေလိမ့် မည်။ သူဌေး ဦးမြင့်ဦးအိမ် ပြေးလိုက်သည်။ အကျိုးအကြောင်းရှင်း ပြတော့ ဦးမြင့်ဦးက ငွေသုံးထောင်ထုတ်ပေးပြီး သွားခွင့်ပေးလိုက်သည်။ စာရေး ကိုဝင်းမောင်၊ ကုန်စုကာနီ ကိုကိုမောင်နှင့် လိုင်းစုကာနီ ကိုတင်အောင်တို့အား နဒီဒေဝီနှင့် ပတ်သက်သမျှ လုပ်ဆောင်စရာများ ကို အထပ်ထပ်မှာခဲ့ပြီး ပြင်စလူသို့ ကြွရာသဘောဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

သေခြင်းတရားသည် ကြောက်စရာကောင်းလေစွ။ အမှည့်တ ဝင်းဝင်း၊ အကင်းတဖြုတ်ဖြုတ်၊ နေ့မြင် ညပျောက် ကြောက်စရာ။ ဟင်္သာတမြို့၊ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးစပ်တော်

မူခဲ့သော ခွေးချိုးလေးကို သတိရပြီး ရေရွတ်ကြည့်မိသည်။

“တစ်နေ့ကွယ် . . . သေနယ်သို့ တစ်ခါကူး . . . မေ့လျော့ကာ သေဘူးမထင်ပါနှင့် . . . နေကွယ်တာ အချိန်များလျှင်ဖြင့် . . . သေနယ်ရွာ တစ်ကြိမ်သွားပါလိမ့် . . . တားမရဘူး”

(တစ်ဆယ့်လေး) အန္တရာယ်စက်ကွင်း

ရန်နိုင်အောင် သဘောသည် ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှ တူရုသို့ ခုတ်မောင်းနေသည်။

ကျွန်တော်သည် နဒီဒေဝီကို ရန်နိုင်အောင်၏ နောက်မှပင် ပုံမှန်အတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

သည်တစ်ပတ်လုံး မြအကြောင်း မတွေးဖြစ်ခဲ့။ စိတ်အေး လက်အေး ရေယာဉ်မောင်းလာရတော့ မြအကြောင်းတွေးချင်လာသည်။ သို့ပေမယ့် တွေး၍မဖြစ်။ ခရီးသည်များ၏အသက် ဝကွက်အပ်နှံခံရ ချိန်ပို့ မြကို ဖယ်ထုတ်ပစ်နေရသည်။

တကယ်တော့ သည်တစ်ပတ်လုံး ဂျင်ခြေလည်အောင် အလုပ် များခဲ့၏။ ပြင်စလူတွင် ဆရာကတော် ဒေါ်သီသီအား ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပြီး ရက်လည်ဆွမ်းကပ်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ရောက်သွား၍ တော်သေးသည်။ သီတာဦး ဘာမျှမလုပ်တတ်။ လူတစ် နောက်ဆုံးခရီးတွင် ဒေါ်သီသီအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

ရက်လည်ဆွမ်းကပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် သီတာဦးကို ခေါ်ခဲ့ရ သည်။ သီတာဦးက မလိုက်ဘူးလုပ်နေသေးသည်။ ဆရာကတော် ဒေါ်သီသီဆုံးချိန်တွင် စိုးထိုက်မရှိ။ စိုးထိုက် ပင်လယ်သို့ ငါးနှင့် ငါးဖမ်းထွက်နေသည်။

ကျွန်တော်က သီတာဦးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးရသည်။

သူမနှင့် စိုးထိုက်အခြေအနေ၊ စိုးထိုက်မိဘများသိ မသိ။ စိုးထိုက် မိဘများက သဘောတူ မတူ၊ ရှေ့ဆက်ကြမည့်ခရီး၊ ဘာမျှ ရေရေ ရာရာ မရှိ။ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်ကြတာလောက်ပဲရှိသည်။

ဆရာတပည့်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆရာကတော်၏ အားကိုး အားထား ခံခဲ့ရသူတစ်ယောက် အနေဖြင့် သီတာဦးကို နှမလေး တစ်ယောက်လိုစောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်မှာ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ပုံကျနေသည်။ သီတာဦးကို မိသားဖဲသားပီပီ လာရောက်တောင်းယူရန် သို့မဟုတ် သီတာဦးကို ရန်ကုန်လာခေါ်ရင်း တရားရုံးတစ်ခုခုတွင် လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ရန်နှင့် စိုးထိုက်အား လိုက်လာခဲ့ဖို့ ဘေးအန္တရာယ်ကို အသေးစိတ် မှာခဲ့ရသည်။ နေအိမ်ကို သော့ခတ်အပ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော် သည် သီတာဦးကို ခေါ်ကာ ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့သည်။

သီတာဦးကို ကျွန်တော့်အခန်းပေးပြီး ကျွန်တော်က စာရေးနှင့် အတူနေခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြန်တော့ ကျွန်တော့်မှာ နားချိန် အားချိန်မရှိ။

သူဌေး ဦးမြင့်ဦးနှင့်အတူ ရေယာဉ်နှစ်ပတ်လည်အစစ်ဆေးခံ နိုင်ရန်၊ အချိန်နှင့်အမျှ လုပ်နေရသည်။ ဒေါက်ဆာပေး၊ ရေဆာပေးပြီး တာတောင် မနားရ၊ သည်နေ့ ရေယာဉ်ထွက်ရမည့်နေ့ဖြစ်၍ ရေယာဉ် လိုင်စင် အချိန်မီရအောင် ခြောက်ထပ်ရုံးကြီးတွင် အချိန်ကုန်ခံ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။

ရေယာဉ်လိုင်စင်မရဘဲ ရေယာဉ်ထွက်မရ။ ရေယာဉ်ဆာဇီယာ လုပ်ပြီးပေးမယ့် ရေယာဉ်လိုင်စင် မရှိလျှင် ရေယာဉ်မောင်းနှင်ခွင့်မရှိ။

ရေယာဉ်လိုင်စင်က နေ့ခင်း သုံးနာရီမှရသည်။ နဒီဒေဝီသို့ အပြေးပြန်လာခဲ့ပြီး ရေယာဉ်ထွက်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ရသည်။ ရေယာဉ်လိုင်စင် ကိစ္စကြောင့် ယနေ့ရေယာဉ်ထွက်ချိန် နည်းနည်းနောက်ကျသွားသည်။ ယနေ့အလုပ်တွေ ဇက်စက်သလို လုပ်နေရ၍ သီတာဦးနှင့် စကား

တစ်ခွန်းမပြောဖြစ်။

သီတာဦး၏ အချိုးလည်း ရန်ကုန်ရောက်သည်နှင့် အတော် ပြောင်းသွားပေပြီ။ ဆရာကတော် မဆုံးမိအခြေအနေနှင့် တခြားစီ ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာကတော်အသုဘကိစ္စ၊ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်သည့် ကိစ္စတွေလုပ်ကတည်းက ကျွန်တော့်စေတနာတွေ သူမ နားလည်လာ သည်။ ရန်ကုန်ရောက်နေသည့် သုံးလေးရက်အတွင်း ကျွန်တော့်ကို တလေးတစား၊ အားကိုးတကြီးဆက်ဆံလာသည်။ ကျွန်တော့်အနေ နှင့်လည်း ဗံဘနစ်ပါးမရှိကြတော့သည့် သီတာဦးကို နှမလေးအရင်းလို သဘောထားလာမိသည်။ အချို့သာဆုံး၊ အပြေပြစ်ဆုံး၊ ပြောဆို ဆက်ဆံမှုပြုခဲ့မိသည်။

ရန်နိုင်အောင်ရေယာဉ်အုပ် ကိုမြင့်ကလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ရေယာဉ်ကို ပုံမှန်မောင်းနေသည်။ ရေယာဉ်နှစ်စင်းက မလှမ်းမကမ်း ခုတ်မောင်းနေသဖြင့် လှမ်းအော်ခေါ်လျှင်တောင် ကြားနိုင်ခြေရှိနေသည်။ ကိုတင်အောင်က တက်မလာကူကိုင်သဖြင့် ကျွန်တော် တက်မခန်း ပြင်ဘက်ထွက်ပြီး မြစ်ပြင်ကိုကြည့်ကာ မြအကြောင်းတွေးနေမိပြန်ပြီ။ မြသည် ကိုစိုးဝေနှင့်လက်ထပ်ပြီးပြီထင်သည်။ ခုအချိန် မြသည် ကိုစိုးဝေ၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ရောက်နေပြီလား။ မျက်နှာငွေလဖြင့် ချစ်စကားတွေဆိုနေကြပြီလား။ သည်သို့တွေးမိတော့ ကျွန်တော့်နှလုံး သည်းပွတ်အား ကျားလျှာကြမ်းဖြင့် အတိုက်ခံလိုက်ရသလို မခံမရပ်နိုင် အောင်စုတ်ပြန်နာကျင်စွာ ခံစားလာရသည်။

ကျွန်တော်သည် ရင်နာစရာအတွေးကို ဖြတ်လိုက်ပြီး သီတာဦးဆီ သွားလိုက်မိသည်။ သီတာဦး ထမင်းစားပြီးပြီလားမသိ။

“အစ်ကို နေ့လယ်က မြဆိုတဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်အတယ် အစ်ကို့ကိုမေးလို့ ရုံးသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် ”

“ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ သီတာ”

“အစ်ကို ရုံးကပြန်မလာခင်လေးတင်”

“အစ်ကိုကို ချက်ချင်းဘာလို့ မပြောလဲ”

“အစ်ကို သင်္ဘောပေါ် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားတော့ပြန်မရဘူးလေ . . . အစ်ကိုက အလုပ်တွေနဲ့နေတော့ သိတာလည်း မပြောဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်လိုက်မိသော်လည်း သနားစရာဖြစ်နေသည့် သူမဘဝကြောင့် စိတ်ကိုချုပ်တည်းထားလိုက်ရသည်။ ဟိုအရင်ကစိတ်နှင့်ဆို ရစရာမရှိအောင် ပြောပစ်လိုက်မည်ထင်သည်။ မြသည် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံးသူမဟုတ်လား။ မြ နဒီဒေဝီသို့လာသည်ဆိုတော့ အရေးကိစ္စ တစ်ခုခုရှိပြီဟု တတ်အပ်သလိုလိုက်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်လာမိတ်တာလားဟု စဉ်းစားမိတော့ ရင်ထဲတွင် ဆူးစူးခံရသလို စစ်စစ်ကျင်ကျင် ခံစားလိုက်ရ၏။

“ဘာတွေ ပြောသွားသလဲ သီတာ”

“သူအမေ ဆေးရုံတင်ထားရတယ် . . . အရေးကြီးလို့ လာခေါ်တာတဲ့ . . .”

“သေပါတော့ သီတာရယ် . . . ဒီဟာထက် အရေးကြီးတာ ဘာရှိသေးလို့လဲ၊ အစ်ကိုကို ချက်ချင်းပြောဖို့ကောင်းတာ”

ကျွန်တော်သည်မျှသာ သီတာဦးကိုဆိုဖြစ်သည်။ ဒါတောင် သီတာဦး မျက်နှာလေး ညှိုးလျှော့သွားသည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖျစ်ဖျစ် နှစ်နှစ်ဆွဲမိက သီတာဦး ချိုးပွဲချင်ပေလိမ့်မည်ထင်သည်။

တကယ်တော့ သီတာဦးကို သည့်ထက်လည်း ပိုမပြောသင့်။ ကျွန်တော် နဒီဒေဝီပေါ်သို့ရောက်ရောက်ချင်း သီတာဦးက ဆီးပြောလျှင်လည်း ကျွန်တော် မြသိသွားနိုင်မည်မဟုတ်။ သင်္ဘောအချိန်နီထွက်ဖို့က ဖယ်စက်သလိုလုပ်နေရသည်မဟုတ်လား။ မြသိသာသွားနေခဲ့လျှင် သင်္ဘော သည်နေထွက်နိုင်မည်မဟုတ်တော့။ တင်ထား

သည်ကုန်တွေ အထူးသဖြင့် ရေခဲတွေ အငွေ့ဖျံ အချဉ်မျှော်သွားလျှင် သူဌေး ဦးမြင့်ဦးက အလျော်ပေးရလိမ့်မည်။ လိုက်ပါလာမည့် သင်္ဘောသည် တွေ့အတွက်လည်း အစီအစဉ်တွေပျက်၊ အခက်အခဲတွေကြုံပေတော့မည်။

ယနေ့အဖို့ မြအတွက် အချိန် တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်မျှ မပေးနိုင်အောင် အလုပ်တွေရှုပ်ခဲ့၏။ အချိန်တွေကွက်တိဖြစ်ခဲ့၏။ မြနှင့် တွေ့လိုက်လျှင် မြခေါ်ရာ မလိုက်နိုင်သဖြင့် ကျွန်တော် ပိုစိတ်ဆင်းရဲရပေလိမ့်မည်။

ပြင်စလူသို့ သင်္ဘောထွက်ရာတွင်လည်း ရေယာဉ်အုပ်မပါ၍ မဖြစ်။ မရှိ၍မဖြစ်။ ကျွမ်းကျင်မှု လက်မှတ်ရ ရေယာဉ်အုပ်မပါဘဲ သင်္ဘောခုတ်မောင်းခွင့်မရှိ။ နိုင်ငံတော်၏ ဥပဒေများကို လေးစားလိုက်နာလိုသည်။ နိုင်ငံတော်၏ ဥပဒေများကို လေးစားလိုက်နာခြင်းသည် အများ၏အကျိုး ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။ ကျွမ်းကျင်မှုလက်မှတ်ရ ရေယာဉ်အုပ် ကျွန်တော်သည် မြကြောင့် ရန်ကုန်တွင် နေရစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ကျွမ်းကျင်သော ရေယာဉ်အုပ်မဟုတ်သူ ကိုတင်အောင်က မောင်းနှင်၍ တိုက်ခိုက်နှစ်မြုပ်မှုဖြစ်သွားလျှင် အများနှစ်နာပေလိမ့်မည်။ နိုင်ငံတော်၏ ဥပဒေကို မလိုက်နာသည်နှင့် မလိုလားအပ်သောဆိုးကျိုးများ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဦးပိုင်း ပြန်လာခဲ့ပြီး သင်္ဘောကို ပြန်မောင်းလိုက်၏။ သင်္ဘောမောင်းရာတွင် မျက်စိလျှင်လျှင်ထား မောင်းရသည်။ ရေကြောင်းကို အာရုံစိုက်မောင်းရသလို၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သတိထားမောင်းရသည်။

ရောနဒီသင်္ဘောသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားဘဲ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့မောင်းနှင်ခဲ့သဖြင့် ထနီးသုံးခွ မလက်တိုနားတွင် လေဆင်နှာ မောင်းမိပြီး မြုပ်သွားခဲ့သည်။ ပြန်ဆယ်မရအောင် မြုပ်သွားခဲ့သော

ရောနှီးသဘောက ကျွန်တော့်ကို အမြဲသတိပေးနိုးဆော်သတိရစေသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်သက်တာတွင် မေ့ပျောက်မရနိုင်သည့်နေ့တစ်နေ့၊ ကျွန်တော် တက်မကိုင်ဘဝ ရောက်စကဖြစ်သည်။ ရေယာဉ်အုပ်က ဆရာ ဦးခင်မောင်ဦး။ ကျွန်တော်တို့ နဒီဒေဝီသဘော တာဝန်ကျေပေးသွားဆွဲရသည့်နေ့။ တွဲတေးဝအလွန်ထိ ကျွန်တော်တို့ သဘောနောက်က ရောနှီး လိုက်လာခဲ့သည်။ ကဝတ္တင်းမရောက်မီ ထင်သည်။ ရောနှီးက ကျွန်တော်တို့ နဒီဒေဝီကို ကျော်တက်သွားသည်။ စက်အားကောင်းသည့် ရောနှီးသဘောသည် ကျွန်တော်တို့ သဘောနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပေပြီ။

ကျွန်တော်က ဆရာသဘောမောင်းသည့်ဘေးမှကြည့်ရင်း လိုက်ပါခဲ့၏။

“ဟေး . . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း . . . ရောနှီးကို လေဆင်နှာမောင်း ဝှေ့နေပြီ ”

ဆရာက နဒီဒေဝီ၏ဦးကို လေလာရာဘက်သို့ ကျင်လည်စွာ ဦးတည်ပေးလိုက်သည်။ ထို့အတူ လေကွယ်ရာသို့ သဘောကို ခုတ်မောင်းနေပြီ။

ကျွန်တော် ကြက်သေ သေသလိုဖြစ်သွားသည်။ အံ့သြလွန်းသဖြင့် အသက်ရှူနေမိသည်ပင်မထင်။ ခေါင်းထဲကျောထဲတွင် ကြက်သီးမွေးညင်းပါထသွား၏။ တကယ့်ကို ယုံနိုင်စရာမရှိ။

ခုနလေးတင် ရောနှီးက ကျွန်တော်တို့ နဒီဒေဝီကို ဥဥယျာဉ်သံတို့ နှစ်ချက်ပေးပြီး ဝဲဘက်က ဖြတ်ကျော်တက်သွားခဲ့သည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရောနှီး နှစ်ထပ်သဘောကြီးသည် ရေဝဲကတော့ထဲတွင် သစ်ရွက်လေး တစ်ရွက်လို စုပ်ယူဝါးမျှခံလိုက်ရပေပြီ။

မြင်ကွင်းက စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာဖြစ်မည်ထင်သည်။ ဆရာ စမြင်ချိန်နှင့် တွက်ပါမှ မိနစ်ပိုင်းပဲ ရှိမည်ထင်သည်။ ထန်းသုံးခွံ

မလက်တိုနားတွင် ရောနှီး နှစ်ထပ်သဘောကြီး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားပြီ။ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ရောနှီးသဘောကြီး လေဆင်နှာမောင်းဖြင့် ဖမ်းဝှေ့စုပ်ယူလိုက်သည့် ရေစုပ်အားက ကျွန်တော်တို့ဆီပါ ဂယက်လာထသည်။ ကြောက်ခမန်းလိလိ၊ လေဆင်နှာမောင်းကို ကျွန်တော် ဤတစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့မြင်ဖူးသည်။

ဆရာက ထိုလေဆင်နှာမောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်ကို များစွာဗဟုသုတပေးခဲ့သည်။ လေဆင်နှာမောင်း မရောက်လာမီ ကောင်းကင်အခြေအနေ၊ ရေပြင်အခြေအနေ၊ လေတိုက်ခတ်ပုံတို့ကို အတွေ့အကြုံမှ ထုတ်နုတ်ပြီး အသည်းစွဲအောင် မှတ်သားခိုင်းခဲ့သည်။

ရောနှီးသဘောအကြောင်းစဉ်းစားမိတော့၊ ဆရာအကြောင်း စဉ်းစားမိတော့၊ သဘောမောင်းရာတွင် သတိပိုရှိလာမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပိုအာရုံပြုလာမိသည်။

ရန်နိုင်အောင်က တွဲတေးဝကို လွန်ကာ တိုးမြစ်ထဲသို့ ပုံမှန် ခုတ်မောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နဒီဒေဝီကို ရန်နိုင်အောင်၏ နောက်၊ မလှမ်းမကမ်းမှ မောင်းနှင်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သဘောမောင်းရာတွင် ဆောင်းရာသီနှင့် မိုးရာသီသည် အန္တရာယ်များပါသည်။ ဆောင်းရာသီက ဆီးနှင်းများကျနေတတ်သဖြင့် တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း မမြင်နိုင်၍ သတိထားခုတ်မောင်းနေရသဖြင့် ခရီးမတွင်ပါ။ ဥပဒေနှင့်အညီ မမောင်းနှင်လျှင် အန္တရာယ်လည်း အလွန်များပါသည်။ မိုးရာသီလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ မိုးသည်းထန်စွာရွာနေလျှင်၊ လေမုန်တိုင်း ကျနေလျှင်၊ သတိထား မောင်းနှင်ရပါသည်။ သတိမထားလိုက်သည်နှင့် ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ပေတော့မည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆောင်းရာသီနှင့် မိုးရာသီသာမက၊ ယခုလို

နွေနှောင်းကာလ၊ မိုးဦးလေဦးကျချိန်ကိုလည်း ကြောက်ပါသည်။ သတိထားမောင်းပါသည်။ လေနီကြမ်းနှင့် လေဆင်နှာမောင်းတို့သည် အချိန်မရွေးရောက်ရှိ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် သတိထားမောင်းနှင့်နေချိန်မှာပင် နေဝင်ရန်အား ယူစ၊ အလင်းအားကောင်းချိန်၊ ကောင်းကင်သည် ချက်ချင်းမှန်ပိုင်းလာ သည်။ လေတိုက်ခတ်မှုလည်း ချက်ချင်းမြန်ဆန်စွာ ပြောင်းလဲ တိုက်ခတ်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်သည် ရောနှီးမြှုပ်သည့် ရာသီဥတုကို သတိရလာသည်။ ဟုတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ရှေ့မှတ်မောင်းနေသော ရန်နိုင်အောင်သဘော ကိုရပ်စေရန်၊ ဥဩ လေးချက်ဆွဲလိုက်ရာ ရန်နိုင်အောင်ကလည်း ဥဩပြန်ဆွဲပြီး စက်ရပ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က နဒီဒေဝီ ဦးကို လေလာသောဘက်ဦးလှည့်ပေးကာ၊ လေကွယ်ရာသို့ ဦးတည်မောင်းလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် နောက်ပြန် ကြည့်တော့ ရန်နိုင်အောင်သည် ကျွန်တော့်နောက်မှ ခုတ်မောင်း လိုက်ပါလာသည်။ လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုပိုလာပါသည်။

လေကွယ်ရာရောက်သည်နှင့် ကျောက်ချရပ်လိုက်ပါသည်။ ရန်နိုင်အောင်လည်း ကျွန်တော်တို့ဘေးတွင် လာကပ်ကာ ကျောက်ချ လိုက်ပါသည်။

မြင်ကွင်းက တကယ့်ကြောက်စရာမှ ကြောက်စရာပါ။ ရောသစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို အမြစ်ပါဆွဲနှုတ်သယ်လာပြီး၊ ရေအောက် ဝဲဂယက်ထဲသို့ လေဆင်နှာမောင်းက ဆွဲယူသွားပေပြီ။ မြစ်ပြင် တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်အောင် ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောနှစ်စင်းဆိုသည့် ကြီးမားသော ရေစုပ်ဝဲဂယက်ကြီးများ ရောက်ရှိလာရာ စုပ်အားကြောင့် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောများပင် မြှုပ်ပါသွားမည် လားထင်လိုက်ရပါသည်။

သင်္ဘောနှစ်စင်းလုံးပါ ခရီးသည်များ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်လိုက်သံများက မြစ်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင် ထပ်သွားပါတော့သည်။ ငိုယိုသံ ကြောက်လန့်သံတို့သည် အတော်နှင့် တိတ်မသွားပါ။ ကြက်သီး မွေးညင်းထစရာ ကောင်းလွန်းလှပါသည်။

ကျွန်တော်က တက်မကို ကျင်လည်စွာထိန်းကိုင်ရင်း လှိုင်းကို ဦးတည်ပေးထားလိုက်ပါသည်။ သွေးပျက်စရာ မြင်ကွင်းသည် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ထိုသွေးပျက်စရာမြင်ကွင်းကြောင့် ခရီးသည် အမျိုးသမီးတိုင်း၏ နှလုံးခုန်သံကမူ ယခုထိ ရပ်ဟန့်မတူသေး။ ကြောက်လန့်အော်ဟစ်သံတို့သည် ယခုထိ ဆူညံစွာဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသည်။ ထိုအသံများထဲတွင် လေဆင်နှာမောင်းတိုက်ခတ်မှု အထူး အဆန်း မြင်ကွင်းကို အံ့ဩဘာနန်း ပြောဆိုနေကြခြင်းလည်းပါပေမည်။

ရာသီဥတု ပုံမှန်အနေအထားဖြစ်သည်နှင့် ကျောက်နုတ်ကာ ခရီးဆက်ရန် လမ်းကြောင်းမှန်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ရန်နိုင်အောင် ကိုမြင့်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ အလေးပြုသည့်သဘော လက်စုံ မြှောက်ပြသည်။ သင်္ဘောဦးပိုင်းတွင်ရပ်နေသော လူငယ်တစ်ဦးက ရှင်းရင်းနှီးနှီးပြုသည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ လက်ယာလက်ကို ခေါင်းပေါ်မြှောက်ပြီးငှေ့ရမ်းပြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်ငှေ့ ရမ်းပြလိုက်ပါသည်။

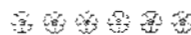
ထိုလူငယ်၏ အပြုံးသည် ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းမှ နှုတ်ပယ်မရ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသလို စွဲထင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြည်နူးချမ်း မြေ့ခြင်း၊ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်စုံထုံမွှမ်းထားသည်ဟုထင်သည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဆုံဖူးသည်ဟုထင်သည်။ ဘယ်မှာတွေ့ဆုံဖူးပါလိမ့်ဟုစဉ်းစားပေမယ့် စဉ်းစားမရ။ ရန်နိုင်အောင်က သင်္ဘောသားလားဟု စဉ်းစားမိတော့ ဆက်စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့။ အတွေးရပ်သွားသည်။

အန္တရာယ်စက်ကွင်းက ကျွန်တော်တို့ နဒီဒေဝီနှင့် ရန်နိုင်အောင် သိသိကလေးလွတ်ခဲ့၏။ လေဆင်နှာမောင်း ပထမဦးဆုံး အဝါးမျိုခံရ မည့်သင်္ဘောမှာ ရန်နိုင်အောင်သာဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ နဒီဒေဝီသင်္ဘော။

ကျွန်တော်က ရောနဒီအတွေ့အကြုံနှင့် ဆရာပေးခဲ့သည့် ဗဟု သုတ၊ အသင်အပြတို့ကို တစေ့စေ့ ပြန်လည်အောက်မေ့ပြီး ဆရာအား ရည်မှန်းကာ လက်စုံမိုး၍ ရှိပြီးပူဇော်လိုက်ပါသည်။ ကိုတင်အောင်အား ဝင်မောင်းခိုင်းပြီး ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ကောက်လှန်လိုက်၏။

စောစောက ကြောက်စရာမြင်ကွင်း လေဆင်နှာမောင်း အန္တရာယ်စက်ကွင်းကို မှတ်တမ်းတင်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

အပိုင်း (၄)

(တစ်ဆယ့်ငါး) နွေ နေ့လယ်ခင်း၊ နေ့မွန်းတည့်ချိန်

မျက်စိမှားစရာအကြောင်းမရှိ။

ကျွန်တော်သည်၊ နေ့နေ့ညည၊ နဒီဒေဝီကို မောင်းနှင်နေသုံး။ မျက်စိလျင်နေသည့် ရေယာဉ်အုပ်တစ်ယောက်ပဲ။ မြဲကို မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မြင်လိုက်ရပါလျက် မြဲခွင့်ယူထားသည်ဟု သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦးကထွက်ပြောသည်။ သူမကို ကျွန်တော်မသိ။ သရဖီတို့လို ရင်းနှီးသော ဆရာမများနှင့်ဆိုလျှင် ဆရာမများ နားနေခန်းထဲထိ လိုက်ရှာမိမည်ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ကျွန်တော် မေးတာကို ဝတ္တရားကျေ ဖြေပြီး ထိုဆရာမသည် ထိုအခန်းထဲဝင်သွားခဲ့လေပြီ။ သူမ၏ ရှိုးတိုးရှုန်တန် အမူအရာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မြဲ သင်ပေးသည့်အတိုင်း ပြောသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြင်စလူမှပြန်ရောက်ရောက်ချင်း၊ နဒီဒေဝီပေါ် မှ အပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ သည်တစ်ခေါက် ပြင်စလူ၌ ဆယ်ရက်ကြာခဲ့၏။ ချောဆွဲခံရ၍ လပွတ္တာမှ ပုသိမ်ထိရောက်ခဲ့ရသည်။ အရေးထဲ အရာပေါ် ဆိုသကဲ့သို့ မြဲနှင့် တွေ့ချင်လွန်းခါမှ ခရီးရှည်ရသည်။ ရန်ကုန်ချောက် တော့မနေနိုင်၊ အရေးပေါ်တွင် ဦးစွာဝင်စုံစမ်းသည်။ ကျွန်တော်မသိသော ဆရာမတစ်ဦးက ငါး ခြောက်မှာဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော် ငါး ခြောက် သို့ပြေးခဲ့၏။ ငါး ခြောက်အတွင်းလမ်းအတိုင်း စင်လာကတည်းက

တာဝန်ကျဆရာမများ ရုံးခန်းရှေ့တွင် မြကို အခြားဆရာမတစ်ဦးနှင့် စကားရပ်ပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က ပထမ မြ ဟု လှမ်းခေါ်မည်ပြုသေး၏။ နောက်မှ ခုတင်တွေ့ပေါ်က လူနာတွေကိုမြင်မိပြီး ဆေးရုံပေါ်မှာဟု သတိရလာသည်။ ထို့ကြောင့် လှမ်းမခေါ်တော့ဘဲ အပြေးကလေး လျှောက်လာလိုက်၏။

ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဆရာမတစ်ဦးနှင့် ရပ်စကားပြောနေသော မြသည် ခေါင်းအမော့လိုက်တွင် ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွား၏။ ကျွန်တော့်ကိုလက်မြှောက်ပြပြီး ကျွန်တော့်ထံပြေးလာ လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အထင် ကျွန်တော့်အတွေးပင် ဆုံးမည် မထင်သေး။ သူမသည် ဖျတ်ခနဲ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

သူမ၏ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းတို့သည်ပင် အလိုလို တုံ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ ချက်ချင်းအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာလိမ့်မည် ဟု ပထမ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့၏။ ထိုအခန်းရှေ့ ကျွန်တော်ရောက်သည့်တိုင် မြအရိပ်အယောင်မတွေ့ရ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ရေမရှိသော သဲတွင်း ပျက်ကို တွေ့လိုက်ရသည့် ရေငတ်နေသူလို စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းလာ မိသည်။ ကြေကွဲစွာ ခံစားလာရတော့ ငိုချင်သလိုပင် ဖြစ်လာသည်။

မြသည် ကျွန်တော့်ကို အဘယ်ကြောင့် မတွေ့လိုပါတော့ သနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ရှောင်တိမ်းနေပါသနည်း။ ကျွန်တော့်ကို စိမ်းသွားပြီလား။ မုန်းသွားပြီလား။ ပြင်စလူသို့ သဘောထွက်သည့်နေ့က မြလာပြီးခေါ်သည်ကို ကျွန်တော် မသွားခဲ့၍လား။ ဤကိစ္စကြောင့် စိတ်ရ စိတ်ကောက်ပြီး ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေလျှင်တော့ မြသဘော ပေါက်အောင်၊ နားဝင်အောင်ရှင်းပြဖို့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိလာပြီကို တွေးမိ၏။

ပေကပ်ရပ်နေမိသော ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံးတော့ တပ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ရသည်။ နဒီဒေဝီသို့ ပြန်လာရင်း ဆရာမလေးပြော

သလို “တကယ်များ မြခွင့်ယူထားလေသလား” ဟု စဉ်းစားမိပြန်တော့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့သော ယုံကြည်မှုရှိသည့် မိမိမျက်လုံးကိုပင် အယုံအကြည်မကာ သံသယဝင်လာမိပြန်သည်။

ချက်ချင်းပင် နဒီဒေဝီသို့လှည့်နေသော ခြေလှမ်းများကို ဒလ ဘက်သို့သွားရန် စဉ်းစားတန်းသမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ဦးတည်လိုက်၏။

စဉ်းစားတန်းဆိပ်ကမ်းတွင် သမ္ဗန်စောင့်ရသည်မှာလည်း ကြာ သည်ဟု ထင်မိ၏။ စဉ်းစားတန်းမှ ကမာကသွယ်အကူးတွင်လည်း စက်တပ်သမ္ဗန်ကို လက်ခတ်သမ္ဗန်ဟု ထင်မိ၏။ သမ္ဗန်ကပ်သည်နှင့် မြအိမ်သို့ အပြေးထွက်လာခဲ့၏။

မြ၏အိမ်သည် တံခါးသော့ခတ်ထား၏။ ကိုစိုးဝေတို့အိမ်လည်း တံခါးသော့ခတ်ထား၏။ ဆရာမလေးပြောလိုက်သည့် စကားသည် မှန်နေလေပြီလား။ မြသည် ခွင့်ရက်ရှည်ယူပြီး ကိုစိုးဝေနှင့် မြန်မာပြည် အနှံ့ ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်နေလေသလား။

သည်သို့တွေးမိတော့ အောင်နိုင်သူ ကိုစိုးဝေ၏ မျက်နှာက အာရုံတွင်ပေါ်လာသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ရန်နိုင်အောင် ဦးပိုင်းတွင် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးတွေ့လိုက်သူသည် ကိုစိုးဝေမှန်း ခုမှကျွန်တော် သတိရ လာသည်။

သည်သို့ဆိုလျှင် ရန်နိုင်အောင်ပေါ်၍ မြပါမည်မချွတ်။ ကိုစိုးဝေနှင့် မြတို့သည် ဘယ်ကို ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်မှာပါလိမ့်။ ရန်နိုင်အောင် သည် ကဒံသို့ ပြေးဆွဲသည့်ရေယာဉ်၊ ကဒံကန် သွားကြမည်လား။ ပင်လယ်လေ ရှူကြမည်လား။ ပင်လယ်ရေချိုးကြမည်လား။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နွေနေ့လယ်ခင်း နေ့မျိုးတည်ချိန်ဖြစ် နေပါလား။

(တစ်ဆယ့်ခြောက်) ဘယ်တွက်ကြောင့်မုန်း

“မြ”

ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်လိုက်သော်လည်း မြသည် ဆေးဖော်ကြောဖက်မလုပ်။ လက်ဆွဲခြင်းကို ဆွဲပြီး ဘက်(စ်)ကားပေါ်သို့ စေ့ခနဲ တက်သွား၏။ နောက်တစ်ချက် ပြန်လှည့်မကြည့်။ ကျွန်တော် လမ်းဖြတ်ကူး ပြေးလိုက်ပေမယ့် ကားစထွက်နေပြီမို့ မမီလိုက်တော့။

ကျွန်တော်သည် မြကိုလှမ်းမြင်လိုက်၍ ကမ်းနားလမ်းကို ဖြတ်ကူးမည့်အလုပ်တွင် ကားတွေ အသွားအလာရှုပ်နေ၍ ရပ်နေစဉ် ဘက်(စ်)ကား ထိုးရပ်လာပြီး မြ ပါသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဒလမှ ပြန်လာသည့်ညတွင် ကိုစိုးဝေနှင့် မြတို့၏ ပျားရည်ဆမ်းခရီးအကြောင်းကို တစ်မိမိစဉ်းစားခဲ့၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားမိပါမှ ရန်နိုင်အောင်ပေါ်တွင် မြပါမသွားသည်ကို စဉ်းစားလာမိသည်။ ရန်နိုင်အောင်ပေါ်တွင်သာ ကိုစိုးဝေနှင့်အတူ ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်ရိုးမှန်ပါက ကြားလေသွေးတာကိုပင် ဝေးသည်ဟု ထင်တတ်ချိန်မှ မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ တကွတပြား ခွဲမနေနိုင်။ လေဆင်နာမောင်း အဖျားခတ်ချိန်တွင် မြသည် ကိုစိုးဝေ၏ရင်ခွင်ထဲ၌ ပို၍နေပေဦးမည်။ သီတာဦး၏ ပြောပြချက်အရလည်း မိခင်ဆေးရုံတက်နေသောမြသည် အဘယ်ပျားရည်ဆမ်းခရီးကို ထွက်နိုင်ပါအံ့နည်း။

သည်သို့ဆိုလျှင် မြသည် ရန်ကုန်၌ မလွဲမသွေရှိရမည်။ မနက်က ဆေးရုံကြီး အခန်း ငါး၊ ခြောက်၌ တွေ့ခဲ့ရသော မြသည် ကေနံ မြအစစ်ဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးမြန်မြန်လင်းပါစေဟု ညကဆုတောင်းခဲ့မိ၏။ မနက် ၅ နာရီတွင် ဆေးရုံကြီးပြေးခဲ့သည်။ မြကို ဆေးရုံကြီးအနံ့ ရှာခဲ့သည်မတွေ့။

အသိဆရာဝန်တွေ ဆရာမတွေလည်း မတွေ့တော့။ စုံစမ်းရခက်နေသည်။ ဆေးရုံကြီးသို့ ကျွန်တော်မရောက်တာကြာခဲ့ပြီပဲ။

ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းနှင့် စသိကျွမ်းသည့်နောက်တစ်နေ့မှစပြီး မြအမိန့်အရ ဆေးရုံကြီး မလာရတော့သည်မှာ ကြာပြီပဲလေ။ သရဖီတို့ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းတို့ အခြားဆေးရုံသို့ပြောင်းသွားကြပြီလား။ ခွင့်ယူထားကြလေသလား။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဆေးရုံကြီးမှ ပြန်ထွက်လာစဉ် အရေးပေါ်အဝတ် ဆေးရုံထဲဝင်လာသော ဒေါက်တာအေးမာသိန်းကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဒေါက်တာအေးမာသိန်းက ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသောကျွန်တော်ကို အပြစ်ဆိုသည်။

ကျွန်တော်က မြနှင့်ကျွန်တော်ဖြစ်ဖြစ်သမျှ ကိစ္စအဝဝကို ယခုအခြေအနေထိရှင်းပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်အပေါ် အဘယ့်ကြောင့် စိမ်းစိမ်းကားကား၊ ရှောင်တိမ်းရသည့်အကြောင်းကို သိလိုကြောင်းနှင့် မြနှင့်ကျွန်တော်အဆင်ပြေသွားအောင် အကူအညီပေးဖို့ ဒေါက်တာအေးမာသိန်းအား မမချင်း မိုးမွန်အောင်ပြောပြီး အကူအညီတောင်းမိသည်။

ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းက မြအမေဆုံးသည့်အကြောင်း၊ မြစိတ်ထိခိုက်နေသည့်အကြောင်း၊ မြ စိတ်ထိခိုက်ပြီး မတွေ့လိုသည့် အချိန် ဇွတ်တရွတ်မတွေ့သင့်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ဆေးရုံကြီး၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ချိန်တွင် ဇွတ်တရွတ်မလုပ်သင့်ကြောင်း၊ မြ စိတ်ကို သိသဖြင့် တာဝန်ဝတ္တရား နှောင့်ယှက်မှုဖြင့် အမှုဖွင့်လိုက်လျှင် အားလုံးရှုပ်သွားနိုင်ကြောင်း၊ အခြားအပြင်တစ်နေရာရာက စောင့်တွေ့သင့်ကြောင်း အကြံပေးသည်။

ဒေါက်တာ အေးမာသိန်း ပြောမှ မြ အမေ ကွယ်လွန်ကြောင်း ကျွန်တော်သိရသည်။ ကျွန်တော် မြနှင့်ထပ်တူ၊ ကြေကွဲစွာခံစားရပါသည်။ မြလေး၊ ရွှေကြာခိုင်ကို နေထောင်ပြိုင်ခ၊ ခံစားနေရသည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ တစ်ယူပေါ်နှစ်ယူဆင့်ချင်စိတ်ပင် ကုန်သွားသည်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာလည်း မီးတောင်ပေါက်ကွဲနေသည်မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး စဉ်အိုးတန်း သမ္မန်ဆိပ်မှပင် သွားစောင့်ခဲ့သည်။ မြန်ပတ်သက်လာ တော့ ရှက်ရကြောက်ရမှုန်းမသိတော့။ ဆာလျှင် စဉ်အိုးတန်း ရဲကင်း နောက်မှ စားသောက်ဆိုင်တွင်ဝင်စားရင်း မြကို ရှာဖွေခဲ့သည်။ ည ခုနစ်နာရီသာထိုးသွားသည်။ မြကပေါ်မလာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းများစွာဖြင့် နဒီဒေဝီသို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ သီတာဦးက ကျွန်တော်ပြန်အလာကိုစောင့်ပြီး ထမင်းအတူစားသည်။ မြ စိတ်ကြောင့် ကျွန်တော် ထမင်းစားမဝင်။ နဒီဒေဝီတွင်လည်း ကျွန်တော့် တာဝန် ဝတ္တရားတွေ ပျက်ကွက်မှုများလာပြီ။ ကိုတင်အောင်၊ ကိုဝင်းမောင်၊ ကိုကိုမောင်တို့ကိုပဲ အပူကပ် အားကိုးနေရသည်။ ကျွန်တော်ချစ်သော နဒီဒေဝီကိုပင် စိမ်းသလိုဖြစ်နေသည်။

ဆေးရုံသို့ သွားလိုပေမယ့် ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းစကားနား ထောင်ပြီး ဆေးရုံမသွားတော့ဘဲ မနက်(၄)နာရီကတည်းက စဉ်အိုးတန်း သမ္မန်ဆိပ်ထွက်လာခဲ့သည်။ မြကို ရှာဖွေစောင့်စားနေခဲ့သည်။ မနက် (၁၀) နာရီလောက်တွင် ဆေးရုံကြီးပြေးပြီး ဒေါက်တာ အေးမာသိန်း ကိုရှာသေးသည်။ ရှာမတွေ့ခဲ့။ စဉ်အိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းမှပင် မြကို စောင့်ရှာခဲ့သည်။ ည (၈) နာရီသာထိုးပြီး သမ္မန်ဆိပ်ပိတ်သွားသည်။ မြကိုမတွေ့။ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် နဒီဒေဝီသို့ ပြန်ခဲ့ရပြန်သည်။ သီတာဦးက ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းစားဖို့စောင့်နေသည်။ သီတာဦးက ထမင်းအတူစားရင်း ကျွန်တော့်ကို ဆွေးဆွေးမြေမြေ ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ဝေဒနာတွေကို သူမက နားလည်နေသည်လား။

မနက်အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် စဉ်အိုးတန်းဆိပ်ပြေးရန် နဒီဒေဝီမှ အဆင်းတွင် ပြင်စလူမှလိုက်လာသော စိုးထိုက်တို့နှင့်တွေ့သည်။ စဉ်အိုးတန်းသမ္မန်ဆိပ် မသွားဖြစ်တော့။ စိုးထိုက် အဖေ အမေပါ ပါလာသည်။ သူတို့ သီတာဦးကို လာတောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ ဆန္ဒအတိုင်း ဆိပ်ကမ်း မြို့နယ်တရားရုံးသို့လိုက်ပို့ပြီး လက်ထပ်ပေး

လိုက်သည်။ သူတို့ သီတာဦးကို ပြင်စလူသို့ခေါ်သွားမည်။ ကိုမှာ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲလုပ်ဦးမည်တဲ့။ ကြိုက်သလိုလုပ်ကြ။ ကျွန်တော် ခေါင်းပေါ်မှအထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကျသွား၍ ဝမ်းသာမိသည်။ တရားနဲ့မှ ပြန်လာပြီး စဉ်အိုးတန်းသမ္မန်ဆိပ်တွင် ညနေ (၄) နာရီထိုးသည်အထိ စောင့်ပေမည် မြပေါ်မလာ။ ကျွန်တော် ဆေးရုံကြီးသို့သွားပြီး မြကို ရှာလိုစိတ်က တားမနိုင် ဆီးမရတော့။ ကျွန်တော် ဆေးရုံကြီးပြေးပြီး ငါး၊ ခြောက်တွင် မြနှင့် ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းကို အရင်ရှာသည်။ မတွေ့။ ဆေးရုံကြီး အပေါ်ဆုံးထပ်ထိ တက်ရှာသည်မတွေ့။

ကျွန်တော် အရေးပေါ်ပြန်လာပြီး မြနှင့် ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းကို ရှာသည်။ အစအန အရိပ်အခြည်ပင်မတွေ့။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ဓာတ် ကျကာ ခြေကုန်လက်ပန်း၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် အရေးပေါ်မှ ထွက်လာခဲ့ သည်။

“ဟေ့ . . . မောင်ညို”

အသံလာရာဆီကြည့်မိတော့ စပရင်တာကားလေးထဲမှ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းကိုလုမီးတွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာအေးမာသိန်းကကားလေးကို လမ်းမတော်လမ်းမပေါ်သို့မတက်တော့ဘဲ ဆေးရုံဝင်းထဲ ပြန်ဆုတ်နေ သည်။ ကျွန်တော် ဒေါက်တာအေးမာသိန်းဆီသို့ပြေးသွားခဲ့၏။ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းက လွတ်ရာတွင် ကားရပ်ပြီး ကားထဲမှ ထွက်လာသည်။

“မမလည်း ငါ့မောင်ကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ . . မြက ငါ့မောင်ကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေတာကွဲ့၊ ငါ့မောင်နဲ့ တွေ့တယ်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ “သင်း အကြောင်းမကြားချင်ဘူး ဒေါက်တာ” လို့ ပိတ်ပြောတယ် . . မမက ချော့မော့မေးတော့မှ သူခံစားနေရတာတွေ ဖွင့်ပြောတာ”

“ဘာတဲ့လဲ မမရယ် . . ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ မုန်းနေရတာလဲ”

“မေ ပြောပြပါမယ် . . သင်္ဘောသားကို သူ့အထင်ကြီးတော့ ဘူးတဲ့၊ သူ့အမေ မသေခင်ကပြောသွားတဲ့စကားတွေက သွေးထွက် အောင်မှန်တယ်တဲ့ . . ငါ့မောင်ဟာ သူတော်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ကြောင်တဲ့ . . မင်းသားခေါင်းစွပ်ထားတဲ့ ဘီလူးတဲ့”

“မမရယ် . . ကျွန်တော် မဟုတ်တာ ဘာတွေလုပ်လို့လဲ . . ကျွန်တော် ဘာတွေဟန်ဆောင်နေလို့လဲ မေးပေးစမ်းပါ မမရယ်”

“ငါ့မောင်ကို အသက်နဲ့ထပ်တူ သူ့မြတ်နိုးခဲ့တာပါတဲ့ . . ငါ့မောင်ဟာ ယောက်ျားမပီသဘူးတဲ့ . . သူ့အမေက ကိုစိုးဝေခွဲ ပေးစားမယ်လို့ပြောလိုက်တာနဲ့ သူ့ကို ရှောင်ရှားသွားခဲ့သတဲ့ . . ဇွဲမရှိတဲ့ ယောက်ျားကို သူ့အထင်ကြီးတော့ဘူးတဲ့”

“မမရယ် . . ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုလည်း မမကို ပြောထား ပြီးသားပဲ . . ကျွန်တော့်စေတနာ၊ ကျွန်တော့်မေတ္တာကို မြဲ နားမလည် ဘူးနော် . . ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းနည်းတယ် မမရယ်”

“မမလည်း ငါ့မောင်ပြောထားလို့ ငါ့မောင်ဘက်က အခြေအနေ တွေ ပြောပြလိုက်ပါတယ်”

“သူက ဘာပြန်ပြောသလဲ မမ”

“အဲဒါလောက်ထိ သူ့ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါသတဲ့ . . သူ့ခွင့်မလွှတ်နိုင် တာက ကြောင်သူတော်ဆိုပြီး ယိုတော့ ကြွက်မွေးတွေ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ကိစ္စပဲတဲ့၊ ငါ့မောင်”

“ဗျာ . . ကျွန်တော် ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး . . ကျွန်တော် နားလည်အောင် ရှင်းပြပါဦး မမရာ”

“ငါ့မောင်က သူ့အပေါ် စိမ်းကားသွားပေမယ့် သူ့မစိမ်းနိုင် မနေနိုင်ဘူးတဲ့ . . သူ့အမေဆေးရုံတင်ထားရတဲ့ ရက်တွေတုန်းကလည်း နေ့တိုင်းမျှော်ခဲ့တယ်တဲ့ . . ငါ့မောင်က ပေါ်မလာဘူးတဲ့”

“ကျွန်တော် တကယ်မသိလို့ပါ မမရယ် . . မြ မေမေ ဆေးရုံ တက်နေမှန်သိရင် ကျွန်တော်မလာဘဲနေပါ့မလား . . မြ မေမေက ဘာရောဂါနဲ့ဆုံးတာလဲဟင်”

“ကင်ဆာပေါ့ . . သူ့အမေက သူ့နဲ့ ကိုစိုးဝေကို မသေခင် လက်ထပ်ပေးမယ် . . သွားခေါ်ပါခိုင်းတော့ သူ့ငါ့မောင်ဆီ အရင်ပြောခဲ့ တာတဲ့ . . သူ့အမေ မသေခင် နောက်ဆုံးအကြိမ်အနေနဲ့ သူ့နဲ့ ငါ့မောင် လက်ထပ်ခွင့်ပေးဖို့၊ ငါ့မောင်ကိုတောင်းပန်ခိုင်းမလို့ပေါ့”

“နာလိုက်တာ မမရာ . . မြလာတယ်ဆိုတာတောင် တုံ့တေးတူး မြောင်းထဲရောက်မှ ကျွန်တော် သိရတာ . . ကျွန်တော်နဲ့တွေ့လိုက်ရင် အကောင်းသား . . မြ မေမေကို ကျွန်တော် အသနားလာခံလိုက်ရင် သေခါနီးဆိုတော့စိတ်လျော့ပြီး ခွင့်ပြုချင် ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်လား မမ”

“အင်း . . ဒါလည်း ပြောလို့မရဘူးလေ . . လူဆိုတာ နောက်ဆုံးနေ့ ရောက်ရင် အစိုင်အခဲတွေ အရည်ပျော်တတ်ကြတာပဲ . . ခွင့်လွှတ်လာ တတ်ကြတာပဲဟာ”

“ကိုစိုးဝေရော ဆေးရုံရောက်လာသလား မမ”

“ရောက်မလာပါဘူး . . ခရီးထွက်သွားလို့ရောက်မလာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုစိုးဝေအစ်မရှေ့မှာပဲ သူ့ကို ကိုစိုးဝေနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့မှာပြီး အသက်ထွက်သွားသတဲ့ငါ့မောင်”

“နာလိုက်တာဗျာ . . သွားပြီပေါ့ . . ကျွန်တော့်ဘဝ သွားပြီပေါ့ မြနဲ့ ဝေးပြီပေါ့ . . ကျွန်တော် မြနဲ့ အဆက်အသွယ်မလုပ်မိတာ ကျွန်တော်မှားတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို လာရှာလို့ မတွေ့တော့ မြ စိတ်နာ သွားရောပေါ့”

“ငါ့မောင်ကို မတွေ့လို့ စိတ်နာနေတာမဟုတ်ဘူး ငါ့မောင် . . သူ ငါ့မောင် သင်္ဘောရောက်တော့၊ ငါ့မောင်အခန်းထဲကထွက်လာတဲ့ ထဘီရင်ရှားနဲ့ ချောချောလှလှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့တယ် တဲ့ . . ငါ့မောင်ရှိသလားလို့မေးတော့ . . ကြောင်တောင်တောင်ကြည့်ပြီး မေးတာမဖြစ်ဘဲ အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားသတဲ့”

ကျွန်တော့်နဖူးကို ကျွန်တော် လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်မိသည်။ “သွားပါပြီ” ဟုလည်း ညည်းလိုက်မိသည်။

“သူက အခန်းထဲဝင်ကြည့်မယ်လုပ်တော့ အဲဒီမိန်းကလေးက အပေါက်ဝထွက်လာပြီး ရုံးသွားတယ်လို့ပြောလိုက်သတဲ့။ သူလည်း အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ဆေးရုံရောက်အောင် မနည်း ပြန်ခဲ့ရသတဲ့ကွယ်”

ရင်ထဲတွင် ကြေကွဲဆိုနဲ့စွာ မချီမဆုံခံစားလာရတော့ ကျွန်တော် မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ငွေ့တွေ ဝေ့တက်လာသည်။ သီတာဦးကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်လာမိသည်။ မြမေးတာတန်းမဖြေဘဲ ဘာလို့ အခန်းထဲ ဝင်သွားရပါလိမ့်။

ကျွန်တော်က ဒေါက်တာအေးမာသိန်းအား ကျွန်တော် ကျေးဇူးရှင် ဆရာသမီး သီတာဦးအကြောင်း အသေးစိတ် ပြောပြလိုက် သည်။

“အင်း . . . ငါ့မောင်ဇာတ်လမ်းက ရှုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ကောင်းနေပြီ အဲဒီ ကလေးမလေး ပြန်သွားပြီလား”

“ခုညနေ သင်္ဘောနဲ့ ပြန်သွားပြီထင်တယ်၊ တရားရုံး လိုက်ပို့ပြီးတဲ့နောက် နဒီဒေဝီကို ကျွန်တော် ပြန်မရောက်သေးဘူးမေ”

“အေးလေ . . . မမလည်း မြကို သေချာရှင်းပြပါဦးမယ် . . . ငါ့မောင် ခုဘယ်သွားမှာလဲ”

“စဉ့်အိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသွားမယ် မမ”

“မမက ရွှေတောင်တန်းအောက်လမ်းမှာနေတာ . . . အဲဒီအထိ တော့ရောက်မယ် လိုက်ခဲ့”

ကျွန်တော် ဒေါက်တာအေးမာသိန်း ကားဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် စကားမဆိုဖြစ်ကြ၊ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ကျုံးကြီးလမ်းမှ ရွှေတောင်တန်းအောက်လမ်းထိ မောင်းလာ ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းအိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်တော့ နှုတ်ဆက်ပြီး ကမ်းနားလမ်းဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

သီတာဦးကိစ္စ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြကို ရှင်းပြချင်သည်။ ကျွန်တော်သည် နဒီဒေဝီသို့ မပြန်သေးဘဲ စဉ့်အိုးတန်း သမ္ဗန်ဆိပ်သွား ရန်၊ ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်မျက်လုံးကိုပင် ကျွန်တော်မယုံနိုင်တော့။ မြသည် လက်ဆွဲခြင်းလေးကိုငြိပြီး ညောင်ပင်လေးဈေးရှေ့ရှိ ကားမှတ်တိုင်တွင် ကားစောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ကြေကွဲစွာ ခံစားလာရပြန်ပြီ။ ကျွန်တော် စဉ့်အိုးတန်းသမ္ဗန်ဆိပ်တွင် နေ့တိုင်းစောင့်နေမှန်းသိသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မမြင်လို၊ မတွေ့လိုသဖြင့် ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောဖြင့် ပြန်ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ခရီးတောင့်၊ ခရီးဖင့်သည့်အပြင် ခြေကျင် အကြာကြီးသွားရသည့်လမ်းကို ရွေးပြီး သွားနေရှာသော မြကိုကြည့်ပြီး “အမုန်းကြီးလှချည့်လား မြရယ်” ဟု ညည်းမိသည်။

မြကရှောင်ပေမည့် မြကို တွေ့ချင်သည်။ ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ “မြ” ဟု လှမ်းခေါ်ပြီး ကမ်းနားလမ်းဖြတ်ကူးပြီး ပြေးလိုက်ပေမယ့် မြစီးသွားသည့်ကားကို မမီလိုက်တော့။ ချက်ချင်းဆိုသလို ဘတ်(စ်)ကား တစ်စီးထိုးဆိုက်လာ၍ ကျွန်တော်တက်လိုက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်မှာဆင်းပြီး၊ ပန်းဆိုး တန်းဆိပ်ကမ်းသို့ပြေးခဲ့၏။ လက်မှတ်ဝယ်နေစဉ်မှာပင် သင်္ဘောက ဥဩဆွဲ၍ ကမ်းမှခွာသည်။ ကျွန်တော် ဆိပ်ခံဗောဆီ ပြေးသွားပေမယ့် မမီတော့ပါ။ သင်္ဘောအပေါ်ထပ်တွင် မြကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်သင်္ဘောဖြင့် ဒလသို့ကူးခဲ့၏။ ဒလ ရောက်တော့ မှောင်စပြုနေပြီ။ ကမာကသွယ်သမ္ဗန်ဆိပ်ရောက်အောင် ကုန်းပေါ်လမ်းမှ ဟိုလူမေး သည်လူမေးဖြင့် ခရီးဖင့်စွာလာခဲ့ရသည်။

မြတို့အိမ်ရောက်တော့ တစ်အိမ်လုံး မှောင်နေသည်။ ဓာတ်မီးပြတ် ခြစ်ပြီး အိမ်တံခါးကို ကြည့်မိ၏။ တံခါးသော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော် ကိုစိုးဝေတို့အိမ်တွင် စုံစမ်းရန် လှည့်လာခဲ့သည်။ ကံကောင်းသည်။ ဧည့်ခန်း၌ ကိုစိုးဝေကိုတွေ့ရ၏။

“ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့လဲ”

ကိုစိုးဝေသည် ဆက်တီမှ ထလာကာ လှမ်းမေး၏။

“ကိုစိုးဝေ . . . ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား ညိုမြင့်ပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ လာဆရာ၊ ကျွန်တော်

ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေတာ ဆရာက နဒီဒေဝီက ရေယာဉ်အုပ်နော်”

ကျွန်တော်က ကိုစိုးဝေ၏ အနားမှဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုစိုးဝေ ကျွန်တော်လည်း ရန်နိုင်အောင်ပေါ်မှာ ကိုစိုးဝေကို တွေ့တုန်းက ကိုစိုးဝေမှန်းမသိခဲ့ဘူး၊ နောက်မှသိခဲ့ရတာ”

“ဆရာကိုညိုမြင့် အကြောင်းကို ရန်နိုင်အောင်က ဆရာကိုမြင့် ပြောပြလို့ သိသင့်သလောက်သိခဲ့ရပါတယ် . . . ကျွန်တော်စိတ်ထဲ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေတာက မြမြစ် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုညိုမြင့်နဲ့ တူနေတဲ့ကိစ္စပါ”

“မြ မိတ်ဆက်ပေးတာလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ”

“မြမြစ် မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက ဆေးရုံအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆိုလားလို့ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဝေဝေဝါဖြစ်နေတာ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုစိုးဝေ . . . အဲဒီတုန်းက မြနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရောင်နေသူတွေပါ . . . မြအမေက သင်္ဘောသားမှန်းနေတာမို့ မြအမေ သိသွားမှာစိုးလို့ ကိုစိုးဝေကို မြက လိမ်ပြီးမိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာပါ”

“ခု ကျွန်တော်တာကူညီရမလဲဆရာ ပြောပါ . . . အားမနာပါနဲ့”

“မလိုပါဘူး ကိုစိုးဝေ . . . မြ ရောင်နေလို့ လိုက်ရှာနေတာပါ သူ ဘယ်များသွားနေသလဲ သိချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့မှ ကံနဲ့ ကပြန်လာတာ . . . အခေါ်မြ ဆုံးမှန်းတောင်မသိဘူး . . . ဒီရောက်မှသိတာ၊ မြမြစ်နဲ့လည်း မတွေ့သေးဘူး။ ကျွန်တော် စုံစမ်းပြီး နက်ဖြန်လာပြောပါ့မယ်”

BURMESE CLASSIC

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုစိုးဝေ ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ်”

“ဆရာ နောက်ကြိုရင်လည်း လာလည်နော်”

ကျွန်တော် ကိုစိုးဝေ ကို နှုတ်ဆက်ကျောခိုင်းပြီး သမ္ဗန်ဆိပ်ဆင်းခဲ့၏။ ကိုစိုးဝေနှင့် မြတို့အိမ်သို့ ကြိုတိုင်းဝင်လည်ပတ်နိုင်သည့် အစွမ်းသတ္တိ ကျွန်တော့်တွင်ရှိပါမည်လားဟု တွေးမိ၏။ သည်သို့ တွေးမိတော့ ကျွန်တော် ငိုချင်လာသည်။ မြနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တစ်သက်လုံး ငိုနေရမှာလား။

(တစ်ဆယ့်ခုနစ်) မြမြစ်နဒီ

“ဆရာ”

အိပ်ရာပေါ်တွင်စာဖတ်ရင်း၊ ကိုစိုးဝေ အလာကိုစောင့်နေသော ကျွန်တော်သည် ခေါ်သံကြောင့်လှမ်းကြည့်ရာ ကိုစိုးဝေဖြစ်နေ၏။ စာအုပ်ပိတ်လိုက်ရင်း “ဝင်ခဲ့ပါ ကိုစိုးဝေ” ဟုပြောကာ အိပ်ရာပေါ်မှ ငုတ်တုတ် ထိုင်လိုက်၏။

“ညည်သည်ပါ ပါလာတယ်ဆရာ”

“ခေါ်ခဲ့ပါ ကိုစိုးဝေ”

အခန်းထဲမဝင်ဘဲ၊ အခန်းဝတွင်ရပ်နေသော ကိုစိုးဝေအား ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်မိ၏။

“ဟင် . . . မြ . . . မြ လာတယ်”

ကျွန်တော် အံ့သြဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှနေပြီး မြဆီသို့ ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်း မသိတော့။ မြလက်ကို ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့် ရင်ဆိုင် ကုလားဘုရားပွဲလှည့်နေပြီ။

မြက သူမလက်ကို ကျွန်တော့်လက်မှ ဆွဲချန်းလိုက်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်၏။ မြ အပေါက်ဝနားရောက်သွား၏။ ကိုစိုးဝေနှင့်

ကပ်သွား၏။ သူမမျက်နှာသည် မိုးသက်လေဆင်လာသကဲ့သို့ ညိုမှိုင်း မှုန်ရီလာသည်။

သည်တော့မှ ကျွန်တော် သတိဝင်လာ၏။ ကိုစိုးဝေကို သတိရ လာ၏။ ကျွန်တော့်အပြုအမူ ရှိုင်းစိုင်းသွားလေပြီလားဟု တွေးမိ၏။ ထိုအတူ မြအနီး တိုးကပ်သွားမည့်ခြေလှမ်းများကို ပြန်ရပ်မိ၏။ ကိုစိုးဝေနှင့် မြတို့ မင်္ဂလာဆောင်လာဖိတ်သည်လား။

သည်သို့တွေးမိတော့ ကျွန်တော်၏ နှလုံးသည်းပွတ်အား သံချွန် မြမြနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ရင်တစ်ခုလုံး ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် မခံမရပ်နိုင်စွာ နာကျင်သွား၏။ ကိုစိုးဝေက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ခိုဝေသောမျက်လုံးနှင့်ကြည့်နေ၏။

“အစ်ကိုကို မြအထင်မှားမိတာခွင့်လွှတ်ပါ . . . ဒေါက်တာ အေးမာသိန်းကလည်း ရှင်းပြ၊ ကိုစိုးကလည်း တိုက်တွန်းတာနဲ့ အစ်ကိုကို မြ လာတောင်းပန်တာပါ”

မြ မျက်နှာသည် ကြေကွဲရိပ်သန်းနေ၏။ မြ၏ အသံသည် ဝမ်းနည်းသံ စွက်နေ၏။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးခြင်းတစ်ဝက်၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတစ်ခြမ်း ခံစားလာရသည်။

“မြ သဘောနဲ့ မြ လာတောင်းပန်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ . . . ကိုစိုးဝေခေါ်လာလို့ ပါလာတာမဟုတ်လား”

မြ စကားအရ မြတွင် ကျွန်တော့်အပေါ် တွယ်တာစိတ် ဆံ့ချည်တစ်ခြမ်းစာမျှ မရှိတော့ဟု ထင်မြင်ခံစားလာရသဖြင့် ကျွန်တော်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ မြကို မေးမိ၏။ မြက ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လှိုက်၍ လှိုက်၍ ဝမ်းနည်းလာပြီး ငိုချင်လာသည်။

မလွတ်လပ်သည့်ဘဝသို့ ရောက်နေရသော အကျဉ်းစံ မြသည် ကံစိမ့်ရာ နာခံမည်ဟုသဘောထားကာ တစ်ချိန်ကချစ်မြတ်နိုးခဲ့ဖူးသူ ကျွန်တော့်ကိုပင် မေ့ပစ်လိုက်ပြီးဟု သိလိုက်ရတော့၊ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ တွင် စစ်စစ် ကျင်ကျင်ခံစားလာရသည်။

အရူးအမူး စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်ခဲ့ရသည်မြ။ ဘဝထူးချွန်အောင် ကြိုးစားဖို့၊ ထူးခြားအောင်လုပ်ဖို့ထားသည့် ကျွန်တော်ပိုင်အချိန်တွေကို အလကားယူသွားသည့် မြ။ ကျွန်တော့် ဘဝကိုစိုးမိုး၍ ကျွန်တော့် ဘဝအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာထားခဲ့မိသည်မြ။ ခု အဖိုးတန် မြ ကို ကျွန်တော် လက်လွှတ် အဆုံးအရှုံးခံလိုက် ရတော့မှာပါလား။

“အစ်ကိုကို လာတောင်းပန်ရုံပဲလားမြရယ် . . . ဒီထက် မပိုတော့ ဘူးလား”

ကျွန်တော်က ဆွေးမြည့်ကြေကွဲရိပ်လွှမ်းနေသော မြမျက်နှာကို ရီဝေစွာကြည့်ပြီး မေးမိ၏။

“မိဘစကား တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာတတ်သူမှ၊ လိမ္မာတဲ့ သားသမီးပါအစ်ကို၊ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အမေစကားကို ဆံတစ်ခြမ်း မြွှာတစ်မူနဲ့လောက်တောင် ပယ်ရှားဖို့ မြ စိတ်မကူးရဲပါဘူး . . . ခေါင်း ညိတ်ပြီးသားကို ခေါင်းမခါချင်ပါဘူးအစ်ကို၊ အမေမျက်ကွယ်မှာ မြ သမီးမိုက်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး အစ်ကို”

မြ၏ ရှိုက်သံက ကျွန်တော်၏အသည်းကို ခိုက်သွားစေ၏။ မြ သေလုအောင် ခံစားနေရပြီ ထင်သည်။ မြသည် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပင် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပြီထင်သည်။ မြသည် နွမ်းယိ ခွေယိုင်ကာ ကိုစိုးဝေ၏ ပခုံးကို မှီချလိုက်၏။ ကိုစိုးဝေက မြကို အလိုက်သင့် ထိန်းထားလိုက်၏။

ကျွန်တော်၏ အသည်းနှလုံးတို့ ပြုတ်ထွက်လွင့်စင်သွားပြီဟု ထင်မိ၏။ ကျွန်တော်၏ ရင်တစ်ခုလုံးသည် လေဆင်နှာမောင်း စုပ်ယူ လိုက်သော ချေပြင်လို ပွက်ထလိုက်တာသွား၏။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ကျွန်တော့် ရင်တစ်ခုလုံး ဟင်လင်းပွင့်သွားပြီဟု ထင်လိုက်၏။ ကျွန်တော်ခေါင်းငုံ့၍ မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်မိ၏။

“ဆရာရာ . . . ပြရာ . . . ဆရာအားဆရာပဲ . . . ကျွန်တော့်အား ရန်နိုင်အောင်ပေါ်မှာကတည်းက ဆရာကို အရမ်းထွေးတင်းခဲ့တာပဲ”

www.burmeseclassic.com

လေဆင်နှာမောင်းအန္တရာယ်က ကယ်ခဲ့တဲ့ဆရာကို ရန်နိုင်အောင်ပေါ်ပါ
လာတဲ့ ခရီးသည်အားလုံး ကျေးဇူးတင်ခဲ့ကြတာပါ။”

မြက မတ်မတ်ရပ်၍ ကိုစိုးဝေနှင့် ကျွန်တော့်ကို နားမလည်စွာ
ကြည့်သည်။

“ဆရာကျေးဇူးဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဆပ်လို့မကုန်အောင်
ရှိနေခဲ့ပါတယ်ဆရာ . . . ဆရာကျေးဇူးကို အောက်မေ့တဲ့အနေနဲ့ မြစ်ကို
ဆရာ့ဆီ ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့တာပါ . . . အဒေါ်မြ မသေခင် မြမြစ်ပေးခဲ့တဲ့
ကတိကို မြမြစ် ဖျက်စရာမလိုပါဘူး . . . မဖျက်ရပါဘူး”

“ကျွန်တော်မှာ ချစ်သူရှိပါတယ် . . . ၃၂လမ်းမှာပါဆရာ . . .
အစကတော့ နောက်သုံးလေးနှစ်ရှိမှ ယူဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ . . . ခုဆရာနဲ့
မြမြစ်အတွက် အဒေါ်မြကို မြမြစ်ပေးထားခဲ့တဲ့ ကတိကိုကျွန်တော်ကပဲ
စဖောက်ဖျက်ပါတယ် . . . ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာတို့အရင် မင်္ဂလာ
ဆောင်နိုင်အောင် စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်ဆရာ”

ကျွန်တော်သည် မြကိုဆွဲပွေ့ယူလိုက်မိ၏။ ကိုစိုးဝေက
မျက်နှာပူသည် ထင်သည်။ အခန်းဝမှ ရှောင်သွား၏။ မြက ကျွန်တော်
ရင်ဘတ်ကိုမနာအောင် ဖွဖွထုပြီး လွှတ်ခိုင်းနေ၏။ ကျွန်တော်သည်
မြကို ပွေ့၍ အောက်ချလိုက်ပြီး ရင်မှည့်စပန်းသီးလို ပြည့်တင်းချော
မွတ်သောပါးလေးကို ဖွဖွနမ်းလိုက်ရင်း တိုးတိုးလေးဆိုပြလိုက်သည်။

မြမြစ်နီနီ . . .

စိမ်းလဲ့ကြည်ကြောင့်၊ မျက်ရည်လည်းစင်၊

စိတ်ကြည်လင်ခဲ့ အကြင်နာမြစ်

စီးခွေရစ်ပါ၊ မြမြစ်နီနီ ။ ။